

Giới thiệu Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)

Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu) thuộc truyện teen, đây là một câu chuyện tình yêu xí muội bình thường, nội dung bình thường, và một cái kết cũng rất ư là bình thường, rảnh rỗi muốn kiếm vài viên đá để xây nhà, mọi người thương tình thì giúp em nó một tay!

Trên đời này có hai loại tình yêu, một là bùng cháy như ngọn lửa lớn, khiến cho người trong cuộc có thể cảm nhận hạnh phúc và tổn thương bất cứ lúc nào, nguy hiểm nhưng đầy cảm dỗ; còn thứ hai là loại tình yêu nhiều cung bậc tựa như một bản giao hưởng cổ điển, có lúc êm dịu du dương, cũng có lúc cao trào kịch tính, từng nhạc cụ phải thay nhau thể hiện, kết hợp với đủ mọi sắc thái để rồi tạo nên một bản nhạc hoàn chỉnh tuyệt vời.

Cuộc đời của mỗi người không giống một cuốn phim, có đạo diễn và biên tập viên, kết hợp cùng diễn viên quay đi quay lại nhiều lần mới có được. Thay vì cứ ngồi chờ hoàng tử đến cứu giúp, thì chỉ bằng tự cứu mình trước vẫn tốt hơn.

Trà My tin vào tình yêu, cũng như tin vào điều kỳ diệu mà nó mang lại, nhưng cái cô không tin đó chính là thời gian, nó làm mọi thứ thay đổi ngay cả những kỷ ức đẹp đẽ nhất.

Cùng đến với truyện online để tiếp tục theo dõi câu chuyện đẹp này.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phụ Nữ Hiện Đại

Sài Gòn về đêm được chiếu sáng bởi những ánh đèn rực rỡ, dòng người tấp nập, những tòa nhà cao tầng xa xỉ nằm sát nhau, là nơi của những con người ở nhiều vùng miền khác nhau lưu trú. Nhịp sống rộn rã, có kẻ giàu sang cũng chẳng thiếu người nghèo đói, chứng kiến biết bao nhiêu chuyện buồn vui mỗi ngày, giống như một thế giới thu nhỏ đầy mê hoặc.

Một góc nhỏ ở quận 1. Tại nhà hàng Bầu Trời nổi tiếng là đắt đỏ, chỉ một bữa ăn cũng hơn tháng lương của người khác. Trà My nhìn chằm chằm vào đèn vàng mờ ảo, có cả nến, và tiếng nhạc Piano vang trong không trung. Trước mắt cô, là gương mặt của gã đàn ông quen thuộc. Hắn mặc áo sơ mi và quần Tây đứng đắn, tóc tai gọn gàng càng phô ra vẻ điển trai vốn có của mình. Chồng chưa cưới của cô, Hoài Văn.

“My, lấy anh nhé!”

Giọng nói của Hoài Văn cất lên đủ khiến người nghe phải xiêu lòng. Kết hợp với bài hát Answer càng làm cho không khí cầu hôn thêm phần lãng mạn. Mọi thứ đều rất hoàn hảo.

Trà My nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn chiếc nhẫn đính viên kim cương lóe sáng trong hộp. Nếu một tháng trước hắn cầu hôn, tin chắc cô sẽ vui vẻ mà gật đầu đồng ý. Nhưng giờ đây, ngoài hai chữ "kính tởm" ra, thì không còn ngôn từ nào có thể diễn tả cảm xúc của cô lúc này được.

"Nghe nói, anh và người mẫu Hà Trang tối qua đã ở cùng nhau?" Trà My nhàn nhả lên tiếng, giống như thuận miệng hỏi một người bạn lâu năm mới gặp lại.

Hoài Văn đang cười tươi bỗng khựng lại. Câu trả lời của Trà My khác xa so với những gì hắn đoán, nói đúng hơn thì đây là một câu tra khảo. Hắn cẩn thận quan sát sắc mặt cô, hoàn toàn không có dấu hiệu của sự giận dữ ghen tuông. Liệu đây có phải, là đang thử xem hắn có chột dạ hay không khi nghe những lời này?

“Em đang nói gì vậy? Hà Trang? Ai là...” Hoài Văn lên tiếng nghi hoặc, làm ra vẻ mặt như không hiểu những gì Trà My đang nói.

Trà My kín đáo cười mỉa mai, lấy trong túi xách ra một xấp hình. Nam và nữ bên trong là Hoài Văn và cô người mẫu nổi tiếng Hà Trang. Cả hai đang nắm tay nhau vào khách sạn năm sao New World, ăn tối, rồi làm chuyện gì mà ai cũng biết với gương mặt không thể nào sáng sủa hơn.

Sắc mặt Hoài Văn đen như lọ nôi, thái độ giống như mình đang bị xâm phạm đời tư: “Em cho người theo dõi anh đó hả?”

Trà My hást cầm, cười khinh miệt có thừa đáp: “Anh không biết bạn tôi bên giới truyền thông rất nhiều hả? Người ta vô tình chụp được, nên tốt bụng thông báo rằng tôi đang bị cầm chừng đó.”

Không khí lãng mạn ban đầu dần trở nên nặng nề. Trà My muốn phát bực, khi phải đối diện với thể loại đàn ông biết làm mà không chịu thừa nhận. Hôm qua bê chân dài lên giường, giờ lại cầu hôn cô? Hắn nghĩ mình là con ông trời, muốn làm gì thì làm chắc.

Thấy Trà My có vẻ giận dữ, một lúc lâu Hoài Văn mới hạ giọng: “My, em biết á đàn bà đó không là gì đối với anh mà. Trong lòng anh không ai có thể thay thế em cả.” Đây là lời nói thật lòng, cô á đó chẳng qua chỉ là thứ để hắn giải khuây. Hắn yêu Trà My, nên luôn tôn trọng việc cô muốn giữ sự trong

trắng cho đến lúc cưới. Nhưng hắn cũng là đàn ông, làm sao mà tránh khỏi những ham muốn thường tình chứ?

Trà My gật đầu, giọng nói mát ngọt như suối nguồn: “Tôi biết điều đó, nên hôm nay mới quyết định chia tay anh đây.”

Hoài Văn như không tin những gì mình vừa nghe thấy, miệng lắp bắp: “My... em đừng đùa như vậy chứ.”

“Tôi không rảnh để mà đùa. Kể từ bây giờ, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, muốn kiếm người phát tiết cũng không cần phải giấu như mèo giấu phân nữa. Tạm biệt!”

Trà My đứng dậy, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu đi thẳng đến lối thang máy.

Cô ghét nhất những gã ăn chơi đàn đứ, rồi tự cho đó là chuyện dĩ nhiên như trái đất đang quay. Có sức làm thì có sức chịu, cô đâu ở không mà ngồi nghe hắn giải thích rồi nhỏ vài giọt nước mắt đàn bà yếu đuối vì bị phản bội. Thế loại con gái suốt ngày bám lấy đàn ông, với cô thì nó phát triển nhất vào thời kỳ đồ đá. Còn bây giờ thì miễn.

“My, em đừng có vô lý nữa được không?” Hoài Văn đuổi theo, nắm mạnh cổ tay Trà My lại cất giọng như người lớn dạy trẻ hư.

Vô lý? Cô đã tốt bụng trả hắn tự do mà hắn bảo cô vô lý hả? Chẳng lẽ hắn muốn cô nổi điên thì lúc đó mới tỉnh?

Đẩy tay Hoài Văn ra, Trà My bấm nút thang máy rồi mới lạnh lùng đáp: “Tôi vô lý là chuyện của tôi, anh không có quyền quản lý đâu Hoài Văn.”

Sắc mặt Hoài Văn bây giờ vô cùng khó coi, hắn đã nhượng bộ đến mức đó mà cô ta vẫn chưa thỏa mãn ư? Từ một người đàn ông lịch thiệp, bỗng nhiên biến thành kẻ côn đồ chửi búa chỉ trong một giây ngắn ngủi: “Em nghĩ mình có giá lắm hả? Lúc nào tôi cũng phải nhường nhịn em chắc? Nếu hôm nay rời khỏi chỗ này, thì đừng bao giờ về nài nỉ, một chút tôi cũng không xót thương đâu.”

“Về để chờ anh ném cục xương cho chắc?” Trà My nhìn thẳng vào mắt Hoài Văn, chính thức cộc cằn: “Giá trị của một người không phải dựa vào những thứ mà họ đang có hoặc đang làm, mà là bản chất của chính họ. Hãy tự soi gương đi, coi lúc này anh biến thành thứ gì hả?”

Hoài Văn máu nóng dồn tới não, thái độ của Trà My khiến hắn vô cùng tức giận. Đang định mở lời phản trả thì Trà My lại lên tiếng: “Anh nghe cho rõ đây, rác đã vứt rồi tôi sẽ không bao giờ nhặt lại đâu.”

Ra khỏi nhà hàng, Trà My leo lên xe của nhỏ bạn đang chờ sẵn trước sân, dựa lưng vào ghế, rồi thở dài vài cái.

“Trà My, hắn là một thằng đàn ông tồi, mày đá là đúng rồi đó.” Mai Trang tay đang lái xe, thấy bạn thân mình tâm tình bất ổn nên cất giọng quan tâm.

Trà My mở mắt, nhìn ra ngoài cửa kính xe một hồi mới đáp nhỏ giọng: “Tao không nói mình sai, chỉ là cảm thấy ông trời thật biết cách trêu chọc con người.”

Cô và Hoài Văn quen nhau gần năm năm, cô đã từng thích hắn, nếu không cô chẳng quen hắn lâu như vậy. Khi theo đuổi cô hắn ta luôn tỏ ra là một người chín chắn, hiểu chuyện, và biết suy nghĩ đến tương lai. Cứ tưởng hắn ta không giống bọn đàn ông khác, nhưng cô không ngờ ngoài việc biết giả điên ra, hắn còn đê tiện hơn nhiều.

Mai Trang thở dài. Tuy biết Trà My là đứa con gái mạnh mẽ, lý trí. Nhưng làm sao có thể bình thường được, khi thấy cảnh chồng chưa cưới đi ăn chơi, còn người tình bé nhỏ của hắn cứ đến làm phiền mình mỗi ngày chứ? Một thế giới đầy sự cảm dỗ như hiện tại, cô thật sự không còn dám đặt niềm tin vào bất cứ người đàn ông nào nữa.

“Mày có muốn đi giải tỏa không?” Mai Trang vui vẻ hỏi, dù sao thì những chuyện không vui nên bỏ sang một bên vẫn tốt hơn.

Trà My nhìn Mai Trang, gương mặt của nó hiện rõ hai chữ “đồng cảm”. Thật ra cô mệt mỏi là do thức khuya về bản thảo, chứ đâu phải vì tên con ông cháu cha kia. Loại phụ nữ coi đàn ông là vĩ nhân tôn sùng, sau khi chia tay khóc lóc ầm ĩ cô vô cùng căm ghét. Không có cơm ăn cô có thể chết, nhưng không có đàn ông cô vẫn sống tốt, chưa đến mức phải tự đẩy đổ bản thân mình.

“Mai tao có cuộc họp quan trọng, mày cứ chờ tao về nhà là được.” Trà My tiếp tục nhắm mắt, tựa lưng vào ghế xe sắc âm không đổi nói.

Mai Trang hiểu ý, quay vô lăng quẹo sang một hướng khác, rồi mới chỉnh nhỏ máy lạnh xuống, bật nhạc giao hưởng để Trà My thư giãn đầu óc. Đôi lúc cần một khoảng lặng, để thả lỏng tư tưởng cũng là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gái Tốt

Giữa khuya, Trà My gặp ác mộng nên giật mình tỉnh giấc. Cô lau trán rịn đầy mồ hôi, thờ hồn hèn một lúc rồi mới mở mắt nhìn trần nhà. Trong đầu vẫn còn hiện rõ, hình ảnh cô à Hà Trang và Hoài Văn đang quỵên lấy nhau trên giường, nê đắm và vô cùng mãnh liệt.

Thất thần một lúc lâu, cô mới trum chấn kín đầu, cố gắng nhắm mắt ngủ tiếp nhưng vô ích. Lăn qua lăn lại vài vòng, cô quyết định thay quần áo xuống dưới chung cư nhà mình tập thể dục. Thói quen này cô đã bỏ rất lâu rồi, kể từ sau khi tốt nghiệp đi làm, do quá bận rộn nên chẳng còn hứng thú chăm sóc bản thân, thường thì có thời gian cô chỉ dành để ngủ.

Buổi sáng tỉnh mơ còn mùi của sương dày đặc, Trà My hít thở một hơi thật dài để đón chào ngày mới. Sau đó, đưa mắt nhìn những người già đang tụ thành một nhóm tập thể dục quanh hồ bơi, gương mặt cô tỏ ra vô cùng thích thú.

Vừa thấy Trà My, một người phụ nữ trung niên liền nhanh chóng kéo tay cô vào tham gia cùng. Còn nói đủ điều rằng, giới trẻ thời nay mà chịu khó thức sớm như cô thì rất hiếm, rồi khuyên cô nên giữ thói quen tốt này. Trà My do dự suy nghĩ trong đầu, không biết cô có nên nói cho bác ấy biết, thật ra số lần cô thức sớm trong năm chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay hay không? Kết quả cô quyết định giữ im lặng, dù sao người ta cũng có ý tốt, cô cũng không nên thẳng thắn đến vậy.

Sau khi tập xong hết động tác, cả người Trà My bủn rủn, bất giác nhận ra xương mình chẳng còn dẻo dai nữa. Trời à, cô chỉ mới hai mươi lăm tuổi mà có dấu hiệu lão hóa rồi, chả bù cho những bác những cụ ở đây, họ đều rất khỏe mạnh và tràn đầy nhựa sống. Thật đáng xấu hổ.

“Cháu gái, nhìn cậu thanh niên kia kìa.” Người phụ nữ trung niên vừa rồi đưa một chai nước suối đến trước mặt Trà My, nói nhỏ giọng bên tai cô.

Trà My nhìn theo ánh mắt của bác ấy, sắc mặt không đổi hỏi một câu nghi hoặc: “Anh ta có vấn đề gì ạ?”

Người phụ nữ trung niên đó nhìn cô như thể gặp hai lúa mới lên thành thị, chắc môi giải đáp: “Cháu không thấy cậu ta rất đẹp trai hả? Từ ngày có cậu ta, các cô gái trẻ trong chung cư này bỗng hăng say dậy sớm tập thể dục.”

“Bác nghĩ cháu vì anh ta nên mới thức sớm tập luyện hả?” Dù ngốc Trà My vẫn có thể đoán được, ý tứ và hành động của bác ấy đều muốn ám chỉ cô là kẻ mê trai.

Người phụ nữ trung niên đó cười hà hà, nhìn Trà My đánh giá một lượt cẩn thận. Tướng mạo xinh đẹp, lanh lợi thông minh, tính tình lại rất thân thiện và thật thà. Thật chẳng giống những đứa con gái thời nay, cáo già mà cứ đội lớp nai tơ, bà sống hơn nửa đời người nên có thể biết được ai thật ai giả. Vì thế, vô cùng có thiện cảm với Trà My.

“Bác thấy cậu ta cứ nhìn cháu, còn tưởng cả hai quen nhau đó chứ.”

Trà My không mấy ngạc nhiên, một cô gái trẻ tập thái cực quyền với người già nên bị chú ý cũng là chuyện thường. Còn về việc ngoại hình anh ta thế nào không liên quan gì đến cô.

Tạm biệt người phụ nữ trung niên nhiệt tình, Trà My trở về nhà. Đang ngáp dài chờ thang máy thì tiếng gầy truyền đến từ phía sau, theo phản xạ tự nhiên cô xoay lại nhìn, cả hai chạm mặt.

Đối phương là người thanh niên lúc nãy. Ở khoảng cách gần thế này, trông anh ta còn đẹp trai hút hồn hơn hẳn. Gương mặt mỏng với hai gò má như điêu khắc, chiếc cằm đầy đặn, đôi mắt to, sống mũi cao thẳng tắp... Trà My nín thở thu hồi ánh mắt, với nhan sắc của anh ta, có khi Bi Rain nhìn thấy còn phải nghiêng răng ganh tỵ nữa đó chứ.

Cửa thang máy mở ra, đợi cô bước vào rồi anh ta mới theo sau, rất ga lăng, nhưng làm cô không mấy thoải mái.

Thang máy dừng lại ở lầu hai mươi, Trà My thoáng bất an khi anh ta vẫn cứ đi tò sau lưng mình. Trong lòng nghi ngờ anh ta đang bám đuôi. Nhưng rồi lại cười mỉa mai bản thân, đôi thật không giống phim ảnh. Không chừng anh ta ở cùng khu nhà với cô cũng nên.

Quả đúng vậy, B2006 là nhà của cô, B2007 là nhà của anh ta. Chỉ sát một vách tường, sao cô chưa từng gặp qua anh ta nhỉ? Không lẽ trí nhớ cô lại tệ đến thế ư? Cũng may vừa rồi không thiếu "muối" hỏi anh ta có phải bám đuôi cô không, nếu không chắc mắt mặt chết rồi.

Vừa tắm rửa xong, Trà My chộp lấy điện thoại đang rung liên hồi trên bàn trang điểm, tay vẫn còn cầm một chiếc khăn lau phần tóc ướt của mình. Nhìn số hiển thị trên màn hình, cô ngáp dài một cái rồi mới bắt máy trả lời: “Nghe nè Mai Trang.”

“Trà My, mày vẫn còn sống đó chứ?” Giọng của Mai Trang vang lớn trong điện thoại di động.

“Rất tiếc, thần chết chưa có dòm ngó tao mày ơi.” Trà My bật chế độ loa ngoài, tiếc rề đáp trả.

Mai Trang cười lớn tiếng, hài lòng nói tiếp: “Vậy thì tốt, mau chuẩn bị rồi xuống sân đi, tao đang trên đường đến đón mày đây.”

“Ôi, mày thật tốt tính quá xá.” Trà My đeo miệng đáp nhanh, lấy lược chải đầu, rồi cầm điện thoại tiến lại phía tủ quần áo.

“Giờ mới biết bạn mày tốt đó hả?” Mai Trang nhìn đèn tín hiệu giao thông đã chuyển sang màu xanh, vội vàng ném cho một câu rồi tắt máy: “Tồn tiền điện thoại quá, lát nữa gặp.”

Trà My chưa kịp nói lời cảm ơn, thì phía bên kia đầu dây chỉ còn tiếng “bíp, bíp...” liên hồi. Cô trung nặt ngốc nhìn cái điện thoại, thầm nghĩ đang gọi bằng Viber mà cũng có vụ tồn tiền điện thoại nữa hả trời?

Cô biết nhỏ bạn này đang lo lắng, sợ cô sẽ tự sát hoặc hủy hoại thân mình như nữ "bánh bèo" trên báo gần đây thường thấy. Một người phụ nữ vì một người đàn ông tồi mà vui đập bản thân mình, không phải quá thiếu tương lai? Tuy muốn thử yếu đuối một lần, nhưng tương lai sáng sủa của cô không cho phép điều đó, đáng tiếc thật đó!

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Trà My khóa cửa nhà. Chợt, dừng chân nhìn vào cửa nhà B2007, không phải là cô quan tâm đến chủ nhà, mà đơn giản rất thích bức tranh đồng quê thanh bình được vẽ trên cánh cửa đó. Cô là nhà thiết kế, nên những thứ có nghệ thuật độc đáo luôn làm cô chú ý.

Đứng nhìn một lúc lâu, Trà My mới vội vàng xách guốc chạy về hướng thang máy. Cô quên mất là hôm nay mình có cuộc họp, thời gian suýt sao như thế mà còn tâm trạng đứng đây ngắm tranh? Thiệt là chậm chạp mà...

Ra khỏi khu vực tiếp tân, cô liền thấy Mai Trang đang vẫy tay cười vui vẻ với mình. Lúc vừa định bước ra, thì một chiếc xe màu đen thương hiệu Jaguar XJL chạy lướt qua cô, tuy không biết người ngồi trong là ai, nhưng vẫn đủ khiến người khác phải ngưỡng mộ ngược nhìn. Oách thiệt nha.

Trà My mím môi, ước tính số tiền của chiếc xe, rồi cộng tiền lương hằng tháng của mình, xong túi thân cúi đầu bước đi. Cô cần phải ăn nhiều bí đỏ, vẽ thật nhiều mẫu thiết kế thêm vài năm nữa thì mới may ra mua được một nửa chiếc xe. Con người với con người, sao mà khác xa đến thế không biết.

Đến lúc lên xe của Mai Trang, Trà My tiếp tục đau khổ hơn khi chợt nhớ mình đã đi trễ hai lần trong tháng, tiền chuyên cần chắc cũng không còn nữa. Không lẽ... cô đã bị bà phù thủy nào đó nguyền rủa rồi ư?

"Trà My, nghe nói công ty mày sắp hợp tác với công ty Toàn Cầu đúng không?" Mai Trang miệng gặm bánh mì sandwich do Trà My chuẩn bị, lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Trà My dựa thẳng lưng vào ghế, ngáp dài một tiếng rồi mới đáp: "Ừ thì cũng có chuyện đó. Không thuộc phận sự, nên tao cũng không rõ lắm."

Mai Trang chịu thua, cô quên mất nhỏ bạn này của cô chẳng bao giờ để ý đến những chuyện không liên quan đến mình. Còn nhớ có lần tin tức chấn động ở trường khi biết con nhỏ cùng lớp có thai hơn ba tháng, hầu như ai cũng xôn xao hỏi chuyện này nọ rồi bàn tán khắp nơi. Vậy mà nó lại hỏi một câu vô cùng ngây thơ vô tội, và khiến ai cũng cảm nín hết bản luận: "Nhỏ có thai là ai sao tao không biết vậy?" Là thế đó, rất lạnh lùng.

"Bộ mày ngủ không ngon hả?" Thấy Trà My cứ ngáp dài, Mai Trang lo lắng hỏi.

"Giữa khuya gặp ác mộng nên giật mình tỉnh giấc." Trà My nhún lông mày khó chịu.

"Bé ngoan, cố gắng đến cuối tuần tao sẽ đưa mày đi兜 gió chịu không nè." Mai Trang nhướn lông mày, an ủi Trà My.

Trà My mím môi cảm động, tuôn một hồi không kịp thở: "Mày chỉ cần dẫn tao đi ăn một bữa thật ngon, chuyện兜 gió thì khỏi cũng được. Tao muốn ăn ở tòa nhà Bitexco 68 tầng nè, nhà hàng đắt nhất nè, loại thức ăn ngon nhất nữa nè."

Buồng một tay lái gõ thẳng vào đầu Trà My, Mai Trang lườm cô bằng nửa con mắt: "Đừng đòi hỏi, tiền đâu ra mà vào đó hả."

Bị gõ một cú đau điếng. Trà My hằm hực xoa vào chỗ đau, đáp trả bằng cái giọng Huế nhà nghề: "Đồ keo kiệt, ta ghét mi."

"Cảm ơn, tránh xa một chút để ta khỏi phải mệt lòng lo lắng." Mai Trang uống một ngụm cà phê, nói với một nụ cười hả hê.

Trà My khịt mũi, thần sắc vô cùng thiếu ngủ: "Không ngờ đến mày cũng hất hủi tao, đau lòng quá đi à."

Mai Trang quan sát biểu cảm của Trà My, sau đó đưa một tay vỗ đầu cô như mẹ hiền chiều con: "Được rồi bé cưng, chị sẽ dẫn cưng vào Bitexco ăn kem được chưa hả?"

Trà My ném cho Mai Trang cái nhìn ghê rợn: "Tao nghĩ lại rồi, mày là thánh keo kiệt mới đúng."

Vào đến công ty, thấy mọi người bận rộn chạy tó chạy lui vô cùng náo nhiệt. Trà My khó hiểu nhìn đồng hồ, 7 giờ 45 phút, vẫn chưa đến giờ làm việc mà? Không lẽ hôm nay sếp già mới cấp thuốc tăng lực, nên mọi người mới hăng say như vậy?

"Trà My, đây là tất cả mẫu thiết kế trong tháng, em xem mẫu nào ổn thì lựa ra mười mẫu, của em hai mẫu, sau đó nộp lại cho chị." Chị Lan, trưởng phòng thiết kế nói trong hồi hả rồi biến mất như gió mùa đông năm ấy. Để lại Trà My đang đứng một chỗ, ôm đống tài liệu nặng trĩu như kẻ thùng nào chưa hiểu chuyện gì.

Sải chân bước lại vị trí bàn làm việc của mình, Trà My nhìn một lượt hơn năm mươi mẫu thiết kế trong tháng, sau đó chọn ra vài mẫu nổi bật một cách kỹ càng. Đây là công việc bên lề của cô, những mẫu thiết kế được chọn sẽ được cấp trên kiểm duyệt thêm một lần nữa, rồi mới may thành phẩm, sau đó quảng bá rộng rãi qua những chương trình thời trang. Nhưng hôm nay vẫn chưa đến ngày, sao chị Lan lại bắt cô làm gấp vậy chứ?

"Minh Anh, có chuyện gì mà mọi người hồi hả vậy?" Trà My cất tiếng hỏi cô bạn thiết kế viên ngồi đối diện bàn mình.

Minh Anh đầu tóc rối xù, mắt thâm hệt vì thiếu ngủ, miệng ngáp dài đáp: "Bỏ không biết hôm nay người bên phía Toàn Cầu đến hả? Họ đến xem xét tình hình công ty, để tiện bàn về việc hợp tác luôn." Nói một câu Minh Anh ngáp một cái.

Trà My gật đầu hiểu chuyện, mắt dán vào màn hình vi tính trước mặt không góp thêm lời nào. Công ty Toàn Cầu do hai người đứng ra thành lập, là một

doanh nghiệp mở với nhiều chuyên ngành đa dạng, nhưng chủ yếu vẫn là tin học ứng dụng. Chỉ vài năm ngắn ngủi mà họ đã cắm rễ rất sâu và đứng vững trên thương trường. Nào của họ đều làm bằng chất xám đúng chất, chả bù với nào gả như cô.

“Bỏ đang làm gì thế?” Trà My nhìn Minh Anh đang lấy đồ trang điểm, rồi tự tô vẽ lên mặt của mình nên cô khó hiểu hỏi.

Minh Anh cười dịu hiền, bật dậy nói nhỏ với Trà My: “Nghe nói nhân viên bên đó đều là những người tài, chỉ cần được một trong số họ để ý thì đời chúng ta sẽ lên hương luôn đó.”

Trà My trề môi một cái. Điều này cô cũng có nghe báo chí nhắc tới, Toàn Cầu ngày một lớn mạnh cũng một phần là do họ biết cách trọng dụng nhân tài. Một công ty muốn phát triển, ông chủ tài giỏi thôi chưa đủ. Trợ thủ đắc lực vẫn là không thể thiếu.

Không lo tám chuyện nữa, Trà My tiếp tục làm công việc của mình. Thay vì cứ ngồi mơ cưới một ông chồng giàu để đổi đời, thì cô thà bỏ sức kiếm tiền vẫn tốt hơn. Cô là người "thực dụng"? Ừ, thì cứ cho là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Vô Tình Hay Cố Ý?

“Trà My, em đã chọn xong chưa?” Chị Lan vừa rồi biến mất như con gió cũng trở lại hỏi.

“Em đã lựa ra mười hai mẫu, chị có cần xem lại không?” Trà My vừa nói vừa đưa đến trước mặt chị Lan.

Chị Lan lắc đầu: “Không còn nhiều thời gian, em cứ scan vào máy tính. Số tài liệu mà lần trước chị bảo em chỉnh sửa, hãy cho người photo ra mười bản, sau đó cùng chị vào phòng họp.”

Trà My gật đầu, sau đó thực hiện ngay nhiệm vụ được giao. Cảm thấy mọi thứ đã ổn thỏa, cô ôm nguyên xấp tài liệu tiến thẳng đến lối thang máy. Thường thì những việc này đều có người làm, nhưng hôm nay công ty quá bận rộn, cô cũng không phải kẻ tàn tật đến mức ngồi chờ để sai bảo người khác.

Do hai tay ôm xấp tài liệu, nên Trà My không cách nào nhấn nút thang máy được, đang định dùng khuỷu tay để nhấn thì một bàn tay đàn ông khác đã nhanh hơn cô một bước. Đang định quay sang cảm ơn, thì miệng cô không thể hoạt động khi nhìn nhóm người mặc Âu phục đen trang trọng trước mặt. Và đặc biệt, người đàn ông nhấn nút thang máy lại là anh hàng xóm đẹp trai lúc sáng. Một ngày mà chạm mặt đến hai lần, có cần trùng hợp vậy không?

“Có cần tôi cầm phụ?”

Người đã đẹp trai, nay đến giọng nói cũng khiến con gái chết mê. Vô thức Trà My liếc anh ta vào danh sách động vật nguy hiểm, càng tránh xa càng tốt: “Cảm ơn, tôi có thể tự cầm được.” Vừa nói, cô vừa đứng nhích xa người anh ta ra một bước. Mùi thơm và sức quyến rũ của anh ta làm người khác dễ sinh ý nghĩ đen tối.

Có lẽ thấy được hành động khác thường của Trà My, anh ta bất giác nở nụ cười đầy ý tứ. Trà My chẳng thèm nhìn tới, nói đúng lúc và im lặng đúng thời điểm là tác phong của cô.

Thang máy mở ra. Trà My dự định là sẽ đi chuyển sau, vì buồng thang máy nhỏ, không đủ sức chứa nhiều người như vậy. Và lại còn một lý do không mấy chính đáng khác, đó là cô không muốn ở chung một bầu không khí với động vật nguy hiểm kề bên đây.

"Mọi người cứ lên trước, tôi sẽ đi chuyển sau."

Trà My đứng một chỗ trần trối khi nghe tiếng động vật nguy hiểm phát ra. Luyến tiếc nhìn cửa dần đóng lại. Anh ta nhẹ nhàng bước lên nhấn nút thang máy chờ lượt sau, Trà My bất giác nuốt nước bọt. Anh ta có khả năng làm người khác mất bình tĩnh. Đặc biệt, là cái nụ cười luôn trên môi đó.

Trong một không gian nhỏ hẹp, người đứng kế bên Trà My lại như một thoi nam châm hút lấy mọi thứ xung quanh. Thang máy chậm lại rồi một nhóm người bước vào, Trà My lui ra phía sau để nhường chỗ. Chưa kịp thở phào, thì động vật nguy hiểm đã bước theo cô. Thế là, vô tình, cô và anh ta gần không khoảng cách.

Trà My cảm thấy chưa bao giờ căng thẳng như thế này. Cố gắng tập trung vào con số đang nhấp nháy trước mặt, xem mọi thứ xung quanh như không khí loãng. Đây là điều cô làm rất giỏi. Thế nhưng, cái mùi thơm thoang thoảng từ người anh ta cứ xộc vào mũi cô. Chẳng biết là mùi nước hoa hay sữa tắm, nhưng thơm phức.

Cho đến khi thang máy mở ra, nhìn thấy mặt ông sếp già. Lúc này cô mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

“Minh Phong, rất vui khi cháu dành thời gian đến dự cuộc họp này.” Tổng giám đốc công ty cô, ông Tiến cất giọng tiếp đón nhiệt tình.

Trà My vừa mới thở ra một cái liền lập tức nín thở. Nụ cười chuyên nghiệp trên môi cũng tắt hẳn. Thái độ này của sếp già... chẳng lẽ anh ta là...? Quý thần ơi, cô nghe đồn là ông chủ Toàn Cầu rất trẻ tuổi, nhưng đâu hề biết anh ta vừa trẻ lại vừa đẹp trai thế kia chứ?

“Bác Tiến quá lời rồi, xin lỗi vì đã đến trễ.” Minh Phong dánh vể tao nhã, giọng nói khiêm nhường nhưng vẫn có khí chất oai nghiêm.

Ông Tiến cười ha ha lớn tiếng: “Không trẻ, không trẻ...” Sau đó mở cửa mời Minh Phong vào để bắt đầu cuộc họp. Đa phần đều bàn về đường lối phát triển, lợi nhuận và phân công phụ trách giữa hai bên, tất cả đều làm theo trình tự rất rõ ràng và chuyên nghiệp.

Trà My ngồi nghe những ý chính, sau đó lên trình bày những mẫu thiết kế trong tháng. Thường thì công ty thời trang Lassic chỉ thiết kế trang phục dành cho nữ, nhưng lần này sẽ tạo bước ngoặt mới lần sân sang áo phục dành cho nam. Áo phục mang lại cảm giác mạnh mẽ và lịch lãm cho phái mạnh, tuy nhiên hiện tại Việt Nam vẫn chưa thật sự có một thương hiệu riêng và lớn mạnh, đa số mọi người theo thị hiếu may riêng hoặc mua từ nước ngoài, vì vẫn chưa tìm được một nơi thích hợp vùng tiền mà không mang tật trở về.

Vừa nói Trà My vừa cho trình chiếu hình ảnh của những mẫu thiết kế cô đã scan vào máy tính vừa rồi. Ảnh hiện đến đâu, cô liền giải thích một lượt ý tưởng đến đấy, đôi khi cũng thêm một chút đánh giá riêng của mình.

“Hai mẫu thiết kế cuối cùng rất độc đáo.” Minh Phong lên tiếng sau khi Trà My kết thúc phần trình bày.

Ông Tiến như hiểu ý, liền cười đầy niềm nở: “Cháu đúng là tinh mắt, hai mẫu thiết kế đó của Trà My, người vừa mới thuyết trình. Là một nhà thiết kế tài năng đã lãnh không ít giải thưởng.”

Ông Tiến thật sự vừa mắt đứa trẻ này, từ cách ứng xử cho đến thái độ làm việc của nó đều rất chuyên nghiệp. Tuy chỉ mới vào công ty gần hai năm, nhưng chẳng thua kém gì so với những nhân viên kỳ cựu, rất có tiềm năng.

Trà My đỏ mặt hơi lạnh ở trán, tự nhiên được khen như thế khiến cô có cảm giác chạnh lòng. Tuy không phải nói xạo, nhưng ít ra sếp cô cũng nên khiêm nhường một chút chứ? Nào gà như cô quả thật rất hoang mang.

“Bác Tiến, coi như lần này họp đồng đã giải quyết xong, nhưng cháu muốn thêm vào một điều kiện.” Minh Phong âm sắc trầm bổng, giọng nói nghe sao cũng rất êm tai.

“Cháu cứ nói.” Ông Tiến đáp trả.

“Sắp tới cháu có một dự án khá lớn, cần một người lên ý tưởng thiết kế đồ họa, bác nghĩ sao nếu cháu đề nghị Trà My?” Minh Phong nói thẳng vào vấn đề, tuy là một câu hỏi nhưng không cho phép đối phương từ chối.

Ông Tiến nhìn Trà My, xong lại quay sang cười thân thiện với Minh Phong: “Trà My quả thật rất có tài năng, nhưng chuyên ngành lại là thiết kế thời trang, không biết con bé có thể đảm đương được không...”

Minh Phong ngả lưng ra ghế thanh lịch, mắt nhìn vào mẫu thiết kế của Trà My đáp: “Cùng một chủ đề, nhưng cô ấy có thể tạo nên điểm khác biệt, đây chính là điều cháu cần.”

Trà My im lặng suy ngẫm, tài mọn này của cô mà cũng được người ta chú ý thiết ngại quá xá. Cơ mà cô chẳng thích việc thiết kế đồ họa chút nào, dù rất muốn giúp, nhưng cô vẫn quyết định giữ vững lập trường của mình: “Xin lỗi, chỉ e là tôi...”

“Đây là một sự kiện lớn, nhằm đánh bóng công ty Toàn Cầu, Lassic là đối tác nên sẽ không mất phần thơm lây đâu.” Trợ lý của Minh Phong là Tuấn Vũ mở miệng cắt ngang lời Trà My.

Ông Tiến nhún mày nghi ngờ, sao ông có thể không hiểu ý tứ trong câu nói vừa rồi của Tuấn Vũ? Công ty của ông tuy có tiếng, nhưng vẫn còn kém cạnh những đối thủ mạnh có thể lực chống lưng. Vì thế, ông mới dùng rất nhiều cách hòng có được chỗ dựa này. Nay người ta còn đưa cơ hội đến tận tay, làm sao ông có thể từ chối?

Quay sang nhìn Trà My, ông Tiến cười nhân hậu: “Cháu cứ thử coi sao.”

Trà My lắc đầu nhìn ông Tiến bằng cặp mắt dạt dào cảm xúc. Người có tiền trở mặt nhanh thiệt đó, ít nhất cũng phải thương lượng giá cả rồi mới bán chứ sếp?

Mọi việc đã quyết. Trà My dù muốn hay không cũng phải nỡ nụ cười nhã nhặn, giọng vô cùng khách sáo: “Nếu đã vậy, thì thời gian tới làm phiền Toàn Cầu rồi.”

“Trưa nay bắt đầu công việc, em cứ qua xem trước, có gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi trợ lý Tuấn Vũ.” Minh Phong lên tiếng xác định, miễn bàn thêm.

Ông Tiến và chị Lan cũng không nói gì nhiều. Đây là chuyện có lợi cho công ty họ nhưng lại rất áp lực với Trà My, họ cũng rất áy náy khi đứng ngoài cuộc thế này, nhưng đâu còn cách nào khác.

Cuộc họp kết thúc trong êm đẹp. Trà My trở lại sắp xếp một số giấy tờ trên bàn làm việc, thu dọn mọi thứ rồi đi thẳng ra cổng để bắt taxi đến Toàn Cầu. Một già một trẻ nói qua nói lại, cô chưa thêm mắm được mấy câu thì đã bị bán.

Trà My sai chân bước, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Em như con hạc đầu đình, muốn bay không cất nổi mình mà bay." Câu ca dao này rất đúng với trường hợp cô lúc này.

Đội mãi chẳng thấy bóng taxi đâu, Trà My buồn chán cúi đầu nhìn đôi giày cao gót của mình, rồi dần chìm đắm theo những suy nghĩ mơ hồ không xác định. Vài phút sau, một chiếc xe Jaguar XJL màu đen bóng loáng dừng trước mặt cô, kính xe dần hạ xuống: "Lên đi Trà My."

Trà My lúc này mới tỉnh mộng, đưa mắt nhìn về nơi đang phát ra tiếng nói. Là ông chủ của Toàn Cầu, sao anh ta vẫn còn ở đây? Những câu hỏi nghi hoặc trong đầu chưa được giải đáp, thì tài xế riêng của anh ta đã bước xuống mở cửa mời cô lên.

"Không cần đâu, tôi tự bắt taxi được rồi. Cảm ơn ý tốt của anh." Trà My từ chối ngay lập tức, cô không có thói quen đi chung xe cùng người lạ.

Minh Phong buông xấp tài liệu trong tay xuống, đưa mắt nhìn Trà My: "Chỉ là tiện đường, không cần phải ngại đâu."

Trà My nhăn mặt, không ngại mới là chuyện là đó: "Như vậy thì không tiện cho lắm..."

"Chỗ này không được phép đậu xe lâu đâu Trà My." Minh Phong vẫn cố chấp.

Trà My suy nghĩ một lúc, rồi mới cười gượng gật đầu nhận ý tốt. Dù sao thời gian tới cô cũng làm việc ở Toàn Cầu, đắc tội với ông chủ thì cũng không nên. Có thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ thù là chân lý hoàn toàn đúng đắn.

Trà My bước thẳng về phía ghế phụ để ngồi kế bác tài xế. Chứ ngồi cạnh bên ông chủ cô cảm thấy rất áp lực, chưa kể đến cái khả năng có thể phóng điện của anh ta. Cô muốn thân kinh mình được thư giãn.

"Phía sau ngồi thoải mái hơn mà Trà My." Minh Phong đưa mắt lên nhìn cô: "Và lại bác Nhân sẽ không tập trung lái xe được, nếu có người ngồi cạnh."

Gi thế này, sao anh ta cứ gọi tên cô một cách thân thiết vậy chứ? Trà My đưa mắt sang nhìn bác tài xế đang gật đầu. Cũng không muốn làm khó người ta, nên hít một hơi thật sâu, chui gọn vào ghế sau ngồi kế Minh Phong.

"Ăn trưa chưa?" Xe chạy một lúc, Minh Phong mới lên giọng hỏi.

Trà My gật đầu, miệng đáp theo phản xạ: "À, tôi ăn rồi." Lời nói vừa dứt, thì bụng cô liền phát ra âm thanh kỳ lạ, dấu hiệu của triệu chứng chưa ăn. Trà My nhũn lòng mày xấu hổ, thật sự muốn nguyên rửa cái bụng không biết nghe lời của mình hết sức. Lén đưa mắt qua nhìn Minh Phong, anh ta không nghe đó chứ?

"Ăn trưa xong hãy về công ty." Minh Phong cất giọng ra lệnh cho bác tài xế lớn tuổi.

Bác tài xế gật đầu hiểu ý, sau đó xoay vô lăng quẹo sang một ngã khác.

Trà My nhìn đánh giá gã đàn ông đẹp trai muốn chết bên cạnh. Không lẽ gặp ai anh ta cũng tốt bụng như vậy ư? Cô cá là không rồi...

"Tôi sẽ mua lại hai mẫu thiết kế vừa rồi của em, độc quyền không sản xuất ra bên ngoài. Tiền phí và giấy tờ, tôi sẽ bảo trợ lý giải quyết với em trong thời gian sớm nhất."

Trà My giật mình khi nghe anh nói. Mẫu thiết kế vừa rồi chỉ mới tiến hành khảo sát, chưa thật sự thông qua kiểm duyệt để thành phẩm mà?

"Minh Phong, anh đang đùa với tôi đó à?" Trà My nhìn anh dò xét, giọng mang chút nghi hoặc hỏi.

Gương mặt Minh Phong hoàn toàn nghiêm túc: "Không hề, tôi rất thích mẫu thiết kế của em." Anh ngưng vài giây, cười nói tiếp: "Nếu em đồng ý, thì đó quả là một vinh dự cho tôi."

Trà My đưa mắt nhìn Minh Phong chăm chú, biểu cảm trên gương mặt anh ta cho thấy không phải đùa. Nếu bây giờ cô có từ chối thì cũng vô tác dụng, đảm bảo sếp già cũng tạo áp lực bảo cô phải làm. Thà đồng ý trong êm đẹp, còn hơn đợi tra khảo rồi mới gật đầu. Kẻ thúc thời luôn là người thông minh. Trà My thiết nghĩ, não mình cũng chẳng phải tệ liệt đến mức không phải là kẻ thúc thời.

"Đó mới là may mắn cho tôi, anh quá lời rồi." Trà My thận trọng chọn ngôn từ để đối đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ăn Trưa

Nhà hàng Hoàng Yến, nằm trên đường Hai Bà Trưng lúc nào cũng tấp nập xe cộ, nhưng khi bước vào bên trong thì hoàn toàn trái ngược. Không gian yên tĩnh chỉ có mỗi tiếng nhạc giao hưởng du dương, cách bày trí kết hợp giữa tây và ta cứ ngỡ sẽ đối lập nhưng lại tạo nên một điểm nhấn khác biệt độc đáo.

Trà My bước chân hơi khựng lại, mắt nhìn về hướng cặp đôi đang ngồi ở lối chính diện. Hoài Văn đang gấp thức ăn cho Hà Trang với gương mặt yêu thương, cả hai cười nói vui vẻ đến mức dường như không cần biết ai ở quanh mình. Y như đang thi chương trình cặp đôi hoàn hảo.

Trà My cười nhạt, giờ cô mới hoàn toàn thấm thía lời mà mẹ mình đã từng nói. Đàn ông thật ra yếu đuối hơn chúng ta nghĩ, khi vợ họ chết thì họ khóc ghê lắm, đau buồn lắm, nhưng khoảng nửa năm sau họ lại có thể vui vẻ cưới vợ mới như thường. Họ yếu đuối vì không thể chịu đựng được cô đơn, họ yếu đuối vì lo không có ai chăm sóc, và họ yếu đuối vì sợ khả năng kiếm chế dục vọng của mình quá kém.

Còn phụ nữ? Họ có thể ở góa suốt đời, gặm nhấm cô đơn riêng mình, đó chính sự khác biệt rất lớn giữa nam và nữ.

Trà My bình thản ngồi xuống ghế, đối diện là gương mặt điển trai của Minh Phong càng làm cô khó chịu. Nên đưa mắt nhìn vào thực đơn. Thức ăn vẫn là thứ cô yêu thích nhất.

“Em cứ thắc mắc, tại sao chị ta lại dễ dàng buông tha anh như vậy. Thì ra là bắt được con mồi có tiềm năng hơn.” Hà Trang đầy đủ khuôn ngực tròn trịa, điệu đà cất giọng mỉa mai.

Hoài Văn tay nắm chặt đĩa, miếng thịt trong miệng từ nãy giờ vẫn chưa thể nuốt trôi. Hắn biết người đang ông bên cạnh Trà My là ai. Một doanh nhân trẻ với khối tài sản kếch xù, và có một tương lai đầy hứa hẹn. Thì ra chính vì thế, mà cô ta mới đá anh sang một bên... Đàn bà đúng là giỏi diện cố.

Trà My gọi vài món khai vị trước, còn phần món chính thì để Minh Phong quyết định, đây là phép lịch sự cơ bản khi đi ăn cùng cấp trên. Cũng may những món anh ta chọn đều hợp khẩu vị với cô, nên cũng đỡ phải lo việc thất lễ khi kén ăn này nọ.

Trong lúc chờ đợi, thì Trà My cũng tranh thủ hỏi Minh Phong một số vấn đề có liên quan đến ý tưởng đồ án lần này. Dù sao cô cũng không phải là người có chuyên môn, nên hơi lo lắng, biết sơ qua vẫn tốt hơn là không biết gì.

Người trong cuộc thì rất trong sáng, nhưng người ngoài nhìn vào cứ ngỡ cả hai là một cặp. Miệng không ngừng hoạt động, ánh mắt chăm chú nhìn đối phương, giống như đang trong giai đoạn hẹn hò nồng nhiệt.

Đương nhiên, Trà My không hề biết rằng mình đang bị người khác nhầm tưởng như vậy. Đối với cô, khi nói chuyện với một ai đó điều tất yếu là phải nhìn vào mắt đối phương, như thế cô mới đoán được vài phần trăm họ đang nói dối hay thành thật. Và lại hành động đó, cũng là tôn trọng người trò chuyện.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, mùi thơm phưng phức làm bụng của Trà My theo đó sôi cồn cào. Dẹp phần giải đáp thắc mắc, cô tập trung ngay vào việc lấp đầy bao tử. Vừa lấy đĩa gấp một miếng rau xào, chưa kịp bỏ vào miệng thì bất chợt lông non cô dựng đứng hàng loạt. Đây là dấu hiệu sắp có chuyện không lành ập đến.

Quả đúng là vậy... người thương tim hoài không thấy, còn kẻ ghét thì dù trốn cũng vẫn tình cờ gặp nhau.

“Anh Phong, không ngờ lại gặp được anh ở đây.” Hoài Văn bước lại chào hỏi, nhưng không phải Trà My mà là Minh Phong.

Trà My không mấy ngạc nhiên, Hoài Văn là kẻ rất sĩ diện, sao có thể xuống nước mà bắt chuyện với cô trước chứ? Tuy IQ không quá cao, nhưng cô cũng đoán được mấy chục phần trăm ý đồ hắn ta đang muốn là gì.

Minh Phong đưa mắt nhìn Hoài Văn, mặt đầy nghi vấn: “Anh là...?”

Thấy đối phương không nhận ra mình, Hoài Văn hơi khựng người. Dù sao thì ông ty công nội hắn và công ty của anh ta cũng đang hợp tác, nên cũng đã từng chạm mặt đôi lần. Anh ta không biết anh là ai ư?

Miệng cười có chút thiếu tự nhiên, nhưng Hoài Văn vẫn bình thản đáp: “Tôi là Hoài Văn, phó giám đốc công ty TPJ.” Vừa nói hắn vừa đưa danh thiếp của mình cho đối phương.

Minh Phong thuận tay nhận lấy, nhìn qua một lượt rồi mới trao đổi danh thiếp của mình: “Thì ra là cháu của ông Quốc, nghe danh đã lâu nay mới có dịp gặp mặt, thật thất lễ rồi.”

Tuy lời nói vô cùng khiêm nhường, nhưng nghe sao cũng toàn dao găm. Người ta đã giới thiệu hắn cái tên, vậy mà Minh Phong vẫn nhất quyết gọi bằng danh xưng “cháu của ông Quốc”, chứng tỏ đối với anh ta, Hoài Văn chẳng đáng cho vào mắt.

Trà My uống một ngụm nước chanh, lắc đầu cảm phục: đúng là người có đầu óc, móc họng người khác mà chẳng cần đến vũ khí. Cô phải xin anh ta chỉ giáo một khóa mới được.

Đang định chào hỏi để làm Trà My chột dạ, nào ngờ gậy ông lại đập lưng ông. Hoài Văn sắc mặt đen như mực, cổ lấm mới nặn ra nụ cười gượng: “Anh Phong tuổi trẻ tài cao, hiện tại giới doanh nhân trong nước ai mà không biết tôi? Một Phó giám đốc còn con như tôi, anh không biết cũng là chuyện thường tình.”

“Anh quá lời rồi, danh tiếng chỉ là hão, hành động mới là thực tế.” Minh Phong điềm đạm đáp trả.

Trà My cố giấu nụ cười trên môi. Sức mạnh của lời nói thật sự quá lợi hại. Chẳng phải ý Minh Phong muốn ám chỉ, Hoài Văn chỉ giỏi múa miệng mà không biết hành động ư? Nói thật, thì trong lòng cô cũng có há hê đó. Cô sẽ không buồn đâu, nếu Minh Phong ném cho hân ta thêm vài câu nữa.

Sắc mặt Hoài Văn càng lúc càng đen, mắt nhìn Minh Phong đang gấp thức ăn vào chén cho Trà My. Hân cười kiêu khinh rề, nhàn hạ hỏi: “Trà My, xem ra em và anh Phong có quan hệ rất thân thiết nhỉ?”

Trà My chậm rãi nuốt miếng thịt gà trong miệng, trầm ngâm một lát rồi mới đáp trả cho có lệ: "Việc này có liên quan đến anh hả?"

"Chỉ là một câu hỏi xã giao thôi mà, Trà My. Em đâu cần phản ứng mạnh mẽ chứ?" Hoài Văn nhón nhơ lên tiếng.

Trà My nhún vai: "Vậy thì anh về học lại cách xã giao đi, với người lạ thì không nên hỏi những câu tẻ nhị vậy đâu."

"Em.."

“Em cũng quen biết anh Văn hả, Trà My?!” Minh Phong xen vào cắt ngang lời Hoài Văn định nói.

Trà My nhường mày, quay sang nhìn Hà Trang đang ngồi nép mình e thẹn ở cách bàn cô không xa, bình thản đáp: “Chỉ là người dung thôi.”

Minh Phong gật đầu hiểu ý, nhìn theo ánh mắt của Trà My: "Anh Văn, có cần mời bạn gái anh lại đây ngồi ăn chung không?"

Hoài Văn nhăn mặt, câu đuôi khách không phải quá rõ ràng. Dù có bức tức, thì hân cũng đâu làm gì được nữa chứ: "Thôi khỏi, tôi chỉ muốn chào hỏi một tiếng thôi. Làm phiền hai người rồi."

Hà Trang liếc Trà My bằng nửa con mắt, cô à có gì mà lăm người theo thế? Không đẹp lòng lấy, tính tình thì kiêu ngạo, lại thích tỏ vẻ thanh cao nhìn là thấy phát bực. Minh Phong bị mù mắt hay sao mà lại chọn nó chứ. Đáng ghét thiệt.

Không khí trong nhà hàng vẫn trầm bổng theo điệu nhạc du dương. Một bên ăn uống thoải mái, còn một bên thì toàn mùi giấm chua lâu năm nồng nặc. Trà My không biết rằng, lúc này cô đang bị người khác đổ tội danh đàn bà hai mặt lên đầu. Họ chỉ cần nhìn thấy, không nghe cũng không cần hiểu mà vẫn cứ phán, người đời gọi đó là thánh. Vì chỉ có thánh mới không cần nghe hay hiểu nhưng vẫn biết mọi chuyện.

Trà My ăn uống một cách ngon lành, không thèm để ý đến ánh mắt liếc xéo của Hà Trang. Không phải cô hiền nên nhịn, mà vì cô ta chưa đủ tư cách để làm phiền đến cô. Khi người ta muốn làm cho cô khóc, thì cô càng phải cười. Bởi đó, chính là cách tốt nhất để nói cho họ biết: "Với cô, họ luôn là kẻ thua cuộc."

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đăng Cấp

Sau khi ăn xong Trà My cũng được chở đến công ty Toàn Cầu. Vừa bước xuống xe, cô liền khò mặt, bầu ngón chân dưới sân tòa nhà Bitexco. Nghe nói giá thành ở đây vô cùng đắt đỏ, tùy theo diện tích và chất lượng phòng ốc mà con số có thể lên mấy ngàn đô một tháng. Vậy mà, công ty Toàn Cầu lại chiếm tới hai tầng lầu?

Đăng cấp, quả thật quá khác biệt!

Sàn gạch sáng bóng sạch sẽ, bố cục bày trí tinh tế và sang trọng theo phong cách Tây Âu, mùi sơn tường mới thoang thoang quanh mũi, có thể thấy họ rất chú trọng về mặt hình thức. Trà My có chút lo lắng, không biết Minh Phong thấy cô có tài năng gì mà kéo đến đây, nhờ cô gây ra họa thì chẳng biết ăn nói sao với sếp mình. Lúc này đôi ý liệu có còn kịp không nhỉ?

“Minh Phong, sao cậu về trễ thế?” Quốc Hùng, người cùng Minh Phong thành lập Toàn Cầu vừa thấy anh liền vỗ vai cười nói vui vẻ.

Trà My quét sơ người anh ta một lượt đánh giá, rất có phong thái của nhà lãnh đạo, dáng vóc cao ráo, nhưng gương mặt thì chỉ thuộc dạng ưa nhìn. Quay sang Minh Phong, anh vẫn rất đẹp trai. Người ta sẽ cảm thấy thế nào khi sở hữu gương mặt như thế nhỉ? Cô tin chắc là đi đâu anh cũng có thể gây họa.

Minh Phong mặt nghiêm túc, lạnh nhạt đáp trả: “Là người thì phải nạp năng lượng và nghỉ ngơi, cậu có ý kiến hả?”

Quốc Hùng toét miệng cười, hấp tấp đáp: “Không, không... cậu muốn làm gì thì làm, tôi hoàn toàn không có ý kiến đâu.” Tinh mắt phát hiện có phụ nữ lạ bên cạnh Minh Phong, Quốc Hùng liền hỏi: “Người đẹp này là...?”

“Đây là Trà My, người sẽ phụ trách thiết kế đồ họa lần này.” Minh Phong chậm rãi giới thiệu, mắt chăm chú nhìn vào gương mặt Trà My.

Quốc Hùng hiểu ý, gạt đầu rồi chìa tay ra trước mặt Trà My: “Tôi là Quốc Hùng, giám đốc của Toàn Cầu.”

Trà My mỉm cười, bắt tay Quốc Hùng theo phép tắc thông thường. Tuy anh ta rất nhiệt tình, nhưng không biết sao cô lại cảm thấy rất kỳ lạ. Ánh mắt đó giống như khán giả, đang ngồi chờ xem kịch vui vậy. Nhanh chóng rút tay lại, cô cố gắng hít một hơi thật sâu để trấn an tâm lý. Chỉ cần làm tốt công việc của mình, những chuyện khác không nên bận tâm làm gì cho mệt.

Màn chào hỏi đã xong, Trà My được trợ lý Tuấn Vũ phân tích và hướng dẫn kế hoạch lần này, sau đó được đưa đến phòng triển khai đồ án. Nhân viên làm việc ở đây ai cũng thân thiện, vui vẻ khi trình bày ý tưởng và sáng kiến của mình. Cách làm việc chuyên nghiệp, và có trách nhiệm cao thế này không phải công ty nào cũng có được. Quả đúng là công ty đang có tiềm năng của nước nhà, cô có lời khen tặng.

Trà My xem sơ qua một số tài liệu trên máy tính đã chuẩn bị sẵn, tiêu đề là “Bạn Thử Bạn Sẽ Làm Được”. Nhiều đồ họa thiết kế rất bắt mắt và đa dạng, nhưng nhìn sao cũng không có hồn và mang đúng ý nghĩa của tiêu đề đặt ra. Trà My ngồi tựa hẳn vào ghế uống một ngụm cà phê đắng, rồi bắt đầu tập trung vào công việc.

Đến giờ tan ca, Trà My vẫn còn căng thẳng với những phát thảo thiếu logic trên giấy. Công việc này chẳng dễ dàng gì. Sếp già đáng ghét, không đạo đức gì khi bán nhân viên thế này. Trà My bĩu môi, nhăn mặt, than thầm trong bụng.

Đang chuẩn bị thu xếp đồ về, thì điện thoại cô chợt rung lên, một tay cho giấy tờ vào túi xách, còn một tay nhấc máy: “Nghe nè.”

“Tao vừa đến công ty, thì chị Lan bảo mày bị bắt cóc rồi.” Mai Trang cười hả hê trong điện thoại, giọng đầy ý chọc ghẹo.

Trà My thờ dãi, ý trách móc: “Đâu phải bắt, mà là tự động cống nộp đó.”

Mai Trang cười không kịp nhặt môi, khàn giọng nói tiếp: “Tao đang đứng dưới sân nè, còn không mau xuống thì đi bộ về nhà.”

“Chờ chút xuống liền.”

Trà My vội tắt ngay điện thoại, bước chân dài rời khỏi công ty. Trước khi về nhà, cô và Mai Trang còn tiện thể ghé lại siêu thị mua một số thứ để chuẩn bị cơm tối. Tuy Mai Trang không nói, nhưng cô biết dạo gần đây nó rất bận, vậy mà vẫn tranh thủ thời gian đưa đón cô thường xuyên như thế. Dù là bạn thân lâu năm, nhưng đâu phải ai cũng tốt tính như vậy? Cô vẫn là phải mời nó một bữa thật ngon để bù đắp mới được.

“Cái gì? Mày nói Minh Phong ở nhà bên cạnh hả?” Mai Trang hai tay đang lột củ hành tây, hét thất thanh khi Trà My vừa dứt lời.

Trà My giật mình, đưa tay bịt ngay miệng Mai Trang lại: “Làm gì hét lớn thế hả?”

Đẩy tay Trà My ra, Mai Trang vẫn chưa thể giấu đi sự ngạc nhiên. Cô thật sự bất ngờ, vì nghe báo chí nói anh ta đang sống ở biệt thự Phú Mỹ Hưng, từ khi nào chuyển qua đây định cư vậy ta? Sắc mặt thay đổi liên tục, Trang Mai chớp mắt mãnh liệt: “Mày nghĩ coi, tao có nên chuyển qua đây ở chung với mày không hả?”

Trà My vẫn bình thản thái cà rốt, giọng trêu chọc: “Cái đồ mê trai!”

Mai Trang vỗ đầu Trà My bao dung, dịu dàng đáp: “Chị đây là gái, không mê trai chẳng lẽ mê cưng hả?”

Trà My buông dao, xoay người nhìn thẳng Mai Trang, thuận miệng nhắc nhở: “Đàn ông rất phiền phức, nhất là bọn đàn ông vừa đẹp vừa lăm lăm. Mê bọn họ chỉ tự chuốc khổ vào thân.” Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Trà My vẫn phải công nhận, Minh Phong đúng thật rất có sức hút với phái nữ. Nhưng đáng tiếc, cô lại hứng thú với “bác hồ” hơn anh ta.

Mai Trang lắc ngón tay tỏ phản bác: “Minh Phong thì khác, lý lịch của anh ấy cực kỳ sạch sẽ đó.” Cô ngưng vài giây, hạ giọng nói tiếp: “Mày nghĩ coi, một người như anh ấy thì sẽ thích mẫu phụ nữ nào.”

“Làm sao tao biết, mày nên nhờ thám tử điều tra xem bạn gái của anh ta là ai, rồi lấy cô ta làm hình mẫu.” Trà My tay ngưng động tác, nhướn lông mày nói.

Mai Trang thờ dãi: “Anh ấy chưa từng có bạn gái là điều được toàn đất nước xác nhận rồi.”

“Vậy thì chúc mừng mày, con trai gần ba mươi tuổi mà chưa có bạn gái, chắc chắn bị đồng tính luôn.” Trà My khẳng định ý kiến qua giọng nói.

“Đồng tính cái con khi mày đó, không ai nam tính bằng anh ấy đâu.”

Trà My nhún vai miễn thêm ý kiến gì nữa. Giới tính anh ta thế nào, thì cứ để vợ hay người yêu anh ta khám phá. Đâu có liên quan đến người dung là cô.

“Mày lột hành mà cũng không xong, có cần tao dạy một khóa nấu ăn cho không hả?” Trà My đưa mắt nhìn củ hành bị Mai Trang lột sắp thấy tim hành, lắc đầu hỏi.

Mai Trang cười hà hà, hai tay chống hông tự tin nói: “Tao sẽ kiểm chứng biết nấu ăn, sau này khỏi lo chuyện cơm nước.”

“Tao sẽ ngày đêm cầu chúc mày mau tìm được người đó, bằng không mày vẫn còn ám ảnh tao cho đến già.” Bỏ cà rốt vào rổ, Trà My đeo bao tay đi

rửa rau, động tác lưu loát và liền mạch.

“Ai bảo mày nấu ăn ngon làm chi? Những người khác nấu tao không cho vào miệng được.” Mai Trang nịnh bợ Trà My hết mực, nhớ lại cái lần đầu tiên nó nấu cho cô ăn, ta nói không thể nào quên được. Chẳng biết nó làm cách gì mà ngay đến trứng chiên ăn cũng bị ghìen, người có khẩu vị khó chiều như cô còn phải nức tiếng khen tặng nữa là.

Trà My miễn bình luận về vấn đề này. Nấu ăn cần phải dồn nhiều tâm huyết, lần đầu không được thì lần thứ hai sẽ được, cứ thế mà làm. Đầu đang suy nghĩ, tay thì hoạt động, Trà My vừa định bảo Mai Trang đem mấy quả trứng gà đập vỏ cho vào tô, ai ngờ nhỏ nhanh tay hơn một bước, lấy hơn một nửa số trứng trong tủ lạnh cho hết vào máy xay sinh tố, khiến Trà My đứng hình.

“Mày đang làm gì vậy hả?” Trà My tròn mắt nói lớn.

Mai Trang đứng tương yêu kiều như người quý tộc, chỉ chỉ ngón tay vào máy xay sinh tố: “Cần gì phải dùng tay đánh cho trứng đều, bỏ vào đây cho lẹ, thấy tao thông minh chưa?” Nói một câu Mai Trang liền nhường lồng mày một cái.

Trà My lắc đầu bó toàn thân, tung cước với Mai Trang: “Mày không phá hoại khi vào bếp là ngựa tay à? Mấy đánh trứng có ở đây sao không sử dụng hả?”

Mai Trang liền liếc qua, lúc này cô cũng nghi lắm nha, nhưng không biết nó có phải là máy đánh trứng không nên không dám xài: “Không phải dùng cái nào cũng như nhau hả?”

Trà My thờ dài, vẫy tay ra hiệu cho Mai Trang lui ra phòng khách. Chứ còn ở đây phá hoại nữa, thì chắc đến khuya cũng chưa ăn được. Cô chính thức rút lại ý nghĩ sẽ dạy nhỏ nấu ăn, sạch sẽ và không còn dấu vết.

Mai Trang chịu thua, không làm phiền đến việc nấu ăn của Trà My nữa, chọc nó điên lên thì chẳng có cơm mà ăn. Tung tăng bước ra phòng khách, vừa mới đặt mông ngồi xuống ghế sofa, chưa kịp bật ti vi thì chuông cửa vang ồm ồm. Mai Trang nhủ lòng mày khó chịu, không biết giờ này rồi mà ai còn đến làm phiền?

Mai Trang giờ tay vận cửa. Nín thở.

“Ai đến vậy?” Trà My vẫn còn mang bao tay rửa rau, ngóc đầu ra hỏi.

Minh Phong giãn miệng cười khi nghe tiếng Trà My: “Đây là tài liệu tham khảo mà Tuấn Vũ hôm nay quên đưa, xin lỗi đã làm phiền rồi.”

Trà My tháo bao tay, bước lại đánh đầu nhỏ bạn mê trai đang chết đứng một cái, rồi mới đưa mắt nhìn Minh Phong. Trông anh ta có vẻ vừa đi làm về, trên người vẫn còn mặc bộ đồ Tây sáng nay, cô cười khách sáo: “Cảm ơn anh!”

Trà My nghi hoặc nhìn Minh Phong, thì ra anh ta cũng nhận ra cô ở cạnh nhà. Nhưng mà, số tài liệu này đâu nhất thiết phải đưa hôm nay chứ?

Chào hỏi, rồi cảm ơn khách sáo xong Trà My liền đóng cửa tiễn khách, nhờ anh ta đòi vào ăn chung nữa thì mệt. Quay sang nhìn nhỏ Mai Trang vẫn còn đơ ra, cô thụt chỗ nó một cái: “Chưa chịu tỉnh nữa hả?”

Mai Trang hít một hơi như lấy oxy trước khi lên tiếng: “Trà My, tao tắt thở tới nơi rồi. Anh ấy đẹp trai muốn chết.”

Trà My muốn lập dàn cúng tế Mai Trang: “Trước khi chết nhớ viết lại di chúc, chia hết tài sản cho tao nha.”

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tật Xấu

Reng... reng...

Đồng hồ báo thức reo ồm ồm khiến Trà My lơ mơ tỉnh giấc, do hôm qua thức khuya nên bây giờ mắt như bị dán keo không mở nổi. Cố gắng lắm mới ngủ nướng thêm được một chút, thì đồng hồ báo thức trong điện thoại lại tiếp tục reo. Cô hằm hừ thức dậy, tung chăn, gỡ món tóc đang rối tung vài cái rồi mới bước xuống giường, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Trà My hay có thói quen tự làm buổi sáng tại nhà, hôm nào thức sớm thì có thể nấu một bữa ngon, còn không thì bánh mì kẹp trứng và rau cho tiện. Không phải là cô siêng năng gì đâu, chỉ đơn giản không tin tưởng mấy chất lượng vệ sinh của thức ăn bên ngoài mà thôi.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ tươm tất, Trà My mới ôm túi xách và hộp cơm sáng dành cho Mai Trang xuống nhà. Chưa đi được mấy bước, thì đã nhận

được tin nhắn từ Mai Trang bảo rằng hôm nay có chuyện đột xuất nên không đến rước được. Còn bảo cô đi taxi đi cho tốn "bác" nữa chứ? Thiệt là không còn gì để nói nữa.

Trà My cẩn thận cất điện thoại, trong đầu đang tính xem mình có nên mua một chiếc xe để làm cái chân đi lại hay không, nhưng rồi lại thôi. Học lái xe cũng không phải khó, nhưng do đường phố Sài Gòn quá là phức tạp, cô sợ mình leo lên chạy chưa được mấy mét thì phải nhập viện vài tháng nữa thì khổ lắm. Nhưng mà cứ nhờ Mai Trang qua rước hoài thì cũng đâu có được...

Nhìn biển quảng cáo giới thiệu dòng xe mới có thương hiệu Lead trước mặt, Trà My trong đầu liền nghĩ nếu cô mua xe máy thì thế nào nhỉ? Chạy xe hai bánh khá thuận tiện, có kẹt xe thì cũng có thể lách tứ phía để tránh bị trễ giờ cũng là ý hay.

"Chào buổi sáng."

Đang suy nghĩ miên man, Trà My muốn thót tim khi nghe giọng nói nam tính phát ra từ phía sau lưng. Quay đầu theo phản xạ, nụ cười trên môi cô theo đó đóng băng: "À... chào buổi sáng."

Hôm nay Minh Phong mặc áo sơ mi trắng loá, phong thái điềm đạm, tóc tai gọn gàng, đôi mắt đen sâu thẳm như hút lấy mọi thứ xung quanh. Anh đứng đó, một tay hờ hững đút túi quần, một tay cầm túi xách công sở dành cho nam. Đúng với cái cách mà mẹ cô thường nói, anh là mẫu người đàn ông thành đạt.

Minh Phong nở nụ cười kín đáo, tay chỉnh lại cúc áo ở cổ vốn đã rất hoàn hảo: "Công việc ở Toàn Cầu có ổn không Trà My?"

Minh Phong lên tiếng khiến Trà My giật mình, làm quái gì mà cô cứ trở nên thiếu tự nhiên khi gặp anh thế này chứ? Không để anh nhận ra mình đang lúng túng, nên cô ráng nở nụ cười: "Cũng khá ổn."

"Vậy thì tốt quá. Tôi còn lo là em không quen với môi trường mới." Giọng Minh Phong vang vang như bùa mê vậy lấy đầu óc Trà My.

Cảm thấy được cái nhìn anh lướt qua mặt, Trà My cố gắng tập trung nhìn về phía trước, không nói thêm lời nào cho đến khi thang máy dừng tại đại sảnh. Cô gật đầu chào lịch sự rồi nhanh chân bước ra. Lần nào ở gần anh cô cũng thấy áp lực. Mà cũng phải thôi, cô tin chắc là đứa con gái nào gặp anh cũng như vậy. Đó là một phản ứng rất đời bình thường.

Trái ngược với hành động không mấy thiện cảm của Trà My, Minh Phong thái độ vẫn điềm đạm, khỏe môi nhẹ hếch, ôn nhu, dịu dàng, ánh mắt như ẩn hiện một tâm tư nào đó.

Sải hai chân dài bước theo sau, Minh Phong thiện ý lên tiếng: "Dù sao cũng tiện đường, để tôi đưa em đi luôn một thể."

Trà My dừng bước, đưa mắt dò xét cẩn thận: "Cảm ơn, tôi có thể tự đi được!"

Minh Phong cười ả ý, nhìn vào hộp cơm trên tay Trà My: "Không miễn phí đâu mà ngại."

Nhìn theo hướng mắt của Minh Phong, đầu Trà My hiện đầy dấu chấm hỏi, đánh chết cô cũng không tin anh ta vì hộp cơm mà cho cô quá giang như vậy. Hình dung lại gương mặt của mình, cũng tạm ổn, nhưng đầu tới mức đánh sét hay phun điện được anh ta. Con người này thật là khó hiểu.

Thấy Trà My có vẻ hoang mang, Minh Phong liền giải thích: "Tôi không mấy tin tưởng về chất lượng thức ăn bên ngoài, nên rất thường xuyên bỏ bữa. Sức khỏe vẫn trên hết, nên đây hoàn toàn là giao dịch rất sòng phẳng."

À à, đúng là ông chủ lớn có khác, tính toán quả thiệt chỉ li sát vách nhà Thăng Đậu. Nào gà của cô còn tưởng anh ta muốn quấy rối mình, thì ra cũng như cô sợ thức ăn bên ngoài nhưng lại không thể xắn tay áo xuống bếp nấu ăn chứ gì? Kể ra dạo này cô cũng quá nhạy cảm, chắc tại nhờ Mai Trang cứ bắt cô luyện phim Hàn Quốc chung, riết đi đâu cũng sinh hoang tưởng. Thật là bậy bạ quá xá.

Trà My cười toe toét, đưa hộp thức ăn trên tay đến trước mặt Minh Phong: "Giao dịch được chấp nhận!" Đó là thức ăn sáng cô làm cho Mai Trang, để đến trưa thì chẳng còn ngon nữa, thuận tình mua bán, đúng giá thì trao. Đường nào cô cũng vẫn không thiệt.

Trong văn phòng của mình, Minh Phong cứ chăm chăm nhìn hộp cơm trước mặt, nâng niu đến mức không dám đụng vào vì sợ làm biến dạng hình thù trang trí trên đây. Cầm đĩa mà không nở gắp, rồi cứ ngồi như vậy suốt nửa tiếng đồng hồ.

"Làm gì mà thất thần vậy?" Quốc Hùng bỗng nhiên xuất hiện, vừa nói vừa lấy một miếng trứng trong hộp cơm của Minh Phong bỏ vào miệng.

Minh Phong nhú mày, tức giận lên tiếng: "Ai cho phép cậu ăn hả?"

Quốc Hùng bị nghẹn trước thái độ của Minh Phong, đập đập vào lồng ngực vài cái rồi nghi hoặc hỏi: "Ăn có một miếng trứng thôi mà, cậu làm gì phản ứng ghê vậy hả?"

Minh Phong vội đóng nắp hộp, rất nhanh trở lại phong thái điềm đạm: "Trứng này có muốn mua thì cậu cũng không mua được đâu."

Quốc Hùng nhăn trán suy ngẫm, nhìn gương mặt hờ hờ như Chí Phèo mới biết yêu Thị Nở của thằng bạn mình mà trong lòng anh vô cùng hoang mang. Liếc mắt qua hộp cơm màu hồng trên bàn, nụ cười khăng định trên môi anh càng rõ rệt. "Cậu đã tán đồ được Trà My rồi hả?"

Minh Phong đặt bút ký nhanh đồng giấy tờ trên bàn, không thèm nhìn đến gương mặt đang tò mò muốn chết của Quốc Hùng, cất giọng dạy bảo: "Theo

đuổi con người ta mà cậu làm như gà đẻ trứng, nói được là được chắc?"

"Voi bè ngoài của cậu, thì chỉ cần cười một cái cũng đủ làm con gái chết mệt, tình nguyện sống chết vì cậu đó." Quốc Hùng quả quyết nói.

Minh Phong thả thẳng lưng ra ghế, ngược mặt nhìn Quốc Hùng: "Thế thì sao?"

Quốc Hùng ném cho Minh Phong một cái nhìn khinh bỉ: "Thì cậu cứ lôi Trà My vào một góc, rồi nói anh yêu em, yêu muốn chết đi sống lại. Sau đó hôn cô ấy cho đến thiếu oxi là được chứ sao nữa."

"Cậu có thể ngâm niệm, sau đó đi ra ngoài được rồi đó." Minh Phong tạt thẳng một thau nước đá lên đầu Quốc Hùng.

"Thôi được rồi, cậu thích theo đuổi thể nào thì tùy cậu đó."

Quốc Hùng hăm hực bước ra, cái đồ có sắc mà không biết tận dụng. Phải chi anh bằng một nửa như nó, thì đã đi treu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi rồi chứ tưởng. Ông trời luôn có mắt, vì thế nhan sắc của anh chỉ đủ để dọa người, nếu không bù được chỉ số IQ khá cao thì chắc suốt đời anh khỏi kiếm vợ. Cái thẳng cà chớn.

Buổi trưa oi bức, Trà My tranh thủ thời gian xuống lầu ăn trưa. Nhà hàng là nơi dù không muốn, nhưng vẫn phải nghe những lời tám chuyện này nọ của những người xung quanh. Thính giác của cô lại thuộc dạng tốt bẩm sinh, nên dù rất muốn giả điếc thì cũng không thể nào làm được.

"Nghe nói người mẫu Hà Trang đang chụp quảng cáo ở tòa Bitexco bên cạnh, còn được bạn trai đi xe xịn đưa đón nữa đó."

"Ngưỡng mộ thật, người vừa đẹp lại vừa tốt số, biết bao giờ mình mới được như thế nhỉ?"

"Đừng có mơ nữa, khi nào cậu đẹp như vậy, chân dài như vậy đi rồi hẳn ước."

Người đàn ông đi xe xịn đưa đón Hà Trang theo lời của họ nói tin chắc là Hoài Văn. Nếu nói cô không quan tâm thì thật sự dối lòng, nhưng chột dạ mất thì không có đâu. Cô đâu phải nàng Tấm có lòng bao dung, nhưng nếu vì những chuyện như vậy mà buồn khổ, thì cuộc sống của cô sẽ thật sự bước vào một trang bất hạnh. Cô không muốn trở nên bất hạnh.

"Chị My, ăn trưa mà không rù nha!" Quỳnh Anh, nhân viên thực tập ngồi cạnh bàn trong công ty, không biết từ đâu chui ra cất giọng hồn dỗi.

Trà My cong miệng cười dịu dàng, tỏ vẻ ngại ngùng: "Chị sợ làm phiền công việc của em, ngồi đi."

Quỳnh Anh ngồi xuống một cách tự nhiên, cười duyên với Trà My một cái rồi mới nháy mắt với bà chủ: "Như cũ nha di hai!"

Trà My uống một ngụm trà Sen, cảm thấy cổ họng được tưới mát dễ chịu xong mới cười tươi hỏi: "Em thường đến đây ăn hả?" Vừa nói Trà My vừa quan sát Quỳnh Anh, trẻ trung và xinh đẹp, tính tình có vẻ cũng khá hòa đồng.

Quỳnh Anh gật đầu, lấy khăn giấy lau miệng và nĩa một lượt, ánh mắt vô cùng lanh lợi đáp: "Em thích món cơm gà ở đây, hơi đắt nhưng rất ngon."

Trà My gật đầu đồng tình: "Chị cũng giống như em, nhưng kết chỗ này hơn vì chất lượng vệ sinh khá tốt."

Cô đã từng bị ngộ độc thực phẩm một lần vào năm cấp hai, ký ức đó vẫn luôn ám ảnh cô cho đến tận bây giờ. Vì lẽ đó, mà cô luôn chú trọng việc chọn lựa nơi để ăn uống. Nhiều người không biết còn ác ý nói cô chảnh chọe, sạch sẽ đến mức thái quá, nên cô không thích đi ăn với người lạ ngoại trừ những trường hợp bắt buộc, và luôn tốn kém tiền trong việc ăn uống. Cái bệnh này rất giống với câu: Tuy nghèo nhưng em không hề bèo chút nào.

Quỳnh Anh cười út mắt, tính cách của Trà My luôn làm cô không thể rời mắt. Trông có vẻ rất mong manh dễ vỡ, nhưng lại thoáng động chút mạnh mẽ kiên cường, ứng xử rất có chừng mực, lại còn được sếp đặc biệt mời đến công ty để làm việc. Thật sự khiến người khác ngưỡng mộ muốn chết.

"Em đến công ty làm việc hơn ba tháng, hầu như ngày nào cũng đến đây ăn. Sau này chị có đi ăn trưa thì rù em theo cùng với, chứ ăn một mình hoài cũng chán lắm." Quỳnh Anh cất giọng trong trẻo.

Trà My gật đầu hiểu ý, thong thả nuốt miếng thịt gà trong miệng rồi mới đáp lại: "Nếu em không phiền thì chị cũng không ngại đâu."

Quỳnh Anh rạng rỡ cười tươi: "Đương nhiên là không phiền rồi." Đi theo Trà My có thể cô sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm thực tiễn. Có thể làm bạn với chị ấy, đối với cô là điều đáng mừng.

Trà My mỉm cười, tiếp tục tập trung vào đĩa cơm của mình.

"Làm gì mà ồn ào vậy ta?" Quỳnh Anh đang ăn chọt góc đầu ra ngoài nhìn, khi thấy mọi người tập trung đông đúc ở lối ra vào.

Trà My không quan tâm, nhìn lại đồng hồ chỉ còn 15 phút nữa là hết giờ nghỉ trưa. Ai làm gì mặc họ, phải lấp đầy bụng thì mới làm việc hiệu quả được.

"Trà My, trùng hợp thật đó."

Miệng Trà My ngừng hoạt động khi có người gọi tên mình. Cô có thể khẳng định là mình ăn thịt gà, nhưng sao lại cảm tưởng như đang nuốt xương gà thế này? Giọng nói ngọt ngào chảy nước vừa rồi cô đã nghe đến phát chán hơn một tháng qua...

"Chị không biết tới qua Hoài Văn cùng tôi hạnh phúc thế nào đâu. Đừng bám dính lấy anh ấy nữa, nếu không bị đá thì chỉ ôm nhục về mình."

"Sao chị vẫn còn chưa buông tha anh ấy nữa? Anh ấy vừa mới nói với tôi là cực kỳ chán ghét chị, phụ nữ mà chẳng biết chiều đàn ông, chị nghĩ ai cũng là thánh nhân chắc?"

"Anh ấy đang ở chỗ tôi, nếu chị muốn thì có thể đến kiểm tra. Sau đó thì biến đi và đừng xuất hiện trước anh ấy nữa."

Trái Đất tròn, Sài Gòn rất nhỏ, cô luôn muốn đi trên con đường mà mình mong muốn. Nhưng đáng tiếc, sao quả tạ vẫn cứ nhắm thẳng vào đầu cô mà rót. Khóc lóc, chắc hẳn cô không làm được, vậy thì chỉ còn cách mỉm cười đối mặt mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cái Gọi Là Duyên

Trà My ngược mặt nhìn Hà Trang đang cười mới mình, coi bộ giống như quen thân từ đời nào. Chớp mắt một cái đã tựa đầu vào vai Hoài Văn, giống như rắn sợ con mồi mình nuốt mất.

Đưa mắt trở về đĩa thức ăn trên bàn, Trà My ơ thờ có thừa đáp: "Đúng thật là trùng hợp."

"Hồi nãy tôi thấy chị bước vào đây, còn tưởng là nhìn lầm." Hà Trang che miệng cười: "Không phải chị đang làm việc ở Lassic hả, Trà My?"

"Lo cho mình trước đi, Hà Trang. Tôi làm việc ở đâu, không thuộc phạm vi quản lý của cô." Trà My nhắc nhở.

"Trà My, Trang quan tâm em nên mới hỏi thôi mà." Hoài Văn lên tiếng bắt bẻ.

Trà My phụt cười nhạt, cảm giác từng câu chữ của hắn thấm tới tận ngóc ngách trong mạch máu: "Tôi không cần người khác quan tâm. Đâu có thân thích."

Quỳnh Anh ngồi đối diện không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng xem tình hình thì chắc chắn có mùi chua của giấm. Còn gã đàn ông bên cô người mẫu tai tiếng kia, sao cứ dùng cặp mắt đờm tỉnh nhìn chị ấy như thế nhỉ? Rồi thái độ lạnh nhạt của chị ấy nữa, thật khiến người khác tò mò chết được.

"Thôi anh đừng trách chỉ làm gì, tại em nhiều chuyện đó mà." Hà Trang run giọng như sắp khóc tới nơi.

Hoài Văn nhăn mặt không hài lòng với thái độ của Trà My, suốt ngày kênh kiệu: "Em mà nhiều chuyện cái gì, thứ bị bỏ rơi mới hay có những hành động cộc cằn."

Trà My khẽ cười dịu dàng. Tiếp tục ăn mà không nói thêm gì. Hiện tại có rất nhiều người đang để ý, cô không muốn có những tin đồn không hay, huống hồ nơi này lại gần công ty cô làm việc. Nếu cô lên tiếng, không phải âm thầm thừa nhận những lời của hắn ta là thật?

"Chị Trà My, đồ họa sáng nay của chị em đã xem qua, rất có tiềm năng đó." Quỳnh Anh lên tiếng xen ngang. Thế loại đàn ông cô ghét nhất chính là đây, có mới nới cũ rồi còn buông lời điều can. Không đáng mặt đàn ông chút nào.

Nhắc đến công việc, Trà My liền trở nên nghiêm túc: "Ừ, đồ họa đó chỉ dùng để tham khảo thôi. Chị đang ráng chỉnh lại cho hoàn hảo."

Quỳnh Anh lắc lắc đầu, nường mầy khẳng định: "Em thấy nó rất hoàn hảo rồi, hay chị thử dò xét thêm ý kiến của mọi người coi."

Trà My gật đầu hiểu ý, xoa nhẹ sống mũi của mình: "Ừm, đề trưa nay chị hỏi thử."

Thấy Trà My và cô bạn nào đó cứ nói qua nói lại, còn mình thì bị coi như kẻ vô hình, Hoài Văn cố nén cơn giận nhìn Hà Trang: "Em muốn ăn gì, hay mình đi một nơi thoải mái hơn nhé."

Hà Trang khóa chặt môi cười đắc ý ra mặt, diêm lệ gật đầu: "Dạ, ở đây em thấy hơi ngột ngạt." Cô cúi đầu nhìn Trà My: "Vội lại thức ăn cũng có vẻ không hợp vệ sinh."

Lời vừa dứt, Hà Trang nhận ngay cặp mắt muốn giết người tại chỗ của bà chủ quán: "Không hợp vệ sinh thì đi chỗ khác, chỗ này không chứa." Vừa nói bà vừa lấy chổi quét Hà Trang và Hoài Văn như quét rác.

Hà Trang nhăn nhó khó chịu: "Ai mà thèm đến đây ăn chứ, không có chút đẳng cấp. Chỉ cần người thôi đã thấy mắc ói rồi."

Trà My không biết nói gì trước cảnh tượng trước mặt. Một người là siêu mẫu, một người là đại gia lắm tiền, cả hai đều phải ăn chổi. Truyện hài gì thế?

"Em ăn xong chưa?" Trà My buông muỗng đĩa xuống bàn, vừa lau miệng vừa hỏi Quỳnh Anh.

Quỳnh Anh lúc này mới hoàn hồn, đầu thì gật lia lịa, miệng thì ăn thêm vài miếng nữa rồi mới đáp: "Dạ rồi."

Tính tiền xong, Trà My liền ngang lướt qua cặp đôi hoàn hảo đang phát điên ở ngưỡng cửa. Gieo nhân nào gặt quả đó, đáng lắm.

Về đến văn phòng thì mọi người bắt đầu làm việc sôi nổi. Trà My cùng mọi người tích cực thảo luận về ý tưởng đồ họa, với tính cách chịu tiếp thu học hỏi và phân tích logic mọi ý kiến, nên Trà My đã để lại ấn tượng khá tốt trong lòng mọi người.

Một người phụ nữ hiện đại hấp dẫn, đầu nhất thiết phải dựa vào nhan sắc. Họ có thể khiến đàn ông chết mê bởi sự thông minh, cá tính, gần gũi và tự lập. Trà My biết cách làm mình nổi bật, khéo léo khi ứng xử, lại còn tuổi trẻ tài cao, đàn ông có mắt chắc chắn sẽ chẳng thể bỏ qua cô gái tốt như vậy. Đây là điều mà những người tiếp xúc cô phải công nhận.

"Chị thấy sử dụng tông màu xám tro viền nền, sẽ tạo được hiệu ứng bắt mắt hơn." Trường nhóm thiết kế lên tiếng góp ý.

Trà My thử áp dụng, xem xét một hồi rồi mới cười nhả nhận: "Quả thật vậy, chị Hạnh đúng là tinh mắt quá xá!"

Cả phòng thảo luận vui vẻ nhiệt tình, thêm rồi bớt một số vào họa tiết cần thiết, đến mức quên mất thời gian. Đang nói hăng say thì Tuấn Vũ đột ngột mở cửa, gương mặt đăm chiêu, gấp gấp thông báo cho Trà My: "Sếp cho gọi em đó."

Thấy mặt mày anh trợ lý khá căng thẳng, nụ cười trên môi Trà My cũng tắt. Chẳng lẽ cô đã làm gì sai? Hay hộp cơm lúc sáng có vấn đề? Xếp lại giấy tờ trên tay, Trà My chào hỏi khách sáo mọi người rồi theo sau Tuấn Vũ lên phòng làm việc của Minh Phong. Không khí xung quanh bỗng có một sự im lặng đáng sợ đến lạ thường.

Văn Phòng của Minh Phong chiếm hơn nửa diện tích tầng lầu, được cách ly với bên ngoài bởi một lớp kính chống đạn dày. Phong cách thiết kế đơn giản nhưng rất tinh tế, màu chủ đạo là màu tím than và trắng xen kẽ tạo nên một cảm giác sang và huyền bí lạ thường. Nhưng ở đây, ngoài Tuấn Vũ và anh ra thì chẳng còn ai khác.

Trà My hơi hiếu kỳ, vì ngay đến sếp già nhà cô cũng có 1 cô thư ký và 1 cô trợ lý chân dài. Công ty Toàn Cầu lớn như vậy, không có mới là vấn đề. Chợt, nhớ lại Mai Trang từng nói anh chưa từng quen bạn gái. Trà My nâng cao khả năng anh bị đồng tính lên mấy chục phần trăm.

Đứng trước cửa phòng, Trà My cười lịch sự với Tuấn Vũ rồi chỉnh lại tư thế và quần áo một lượt. Xong, mới cẩn thận mở cửa bước vào: "Xin chào."

Minh Phong cười tươi rạng rỡ, phất tay áo sơ mi trắng như tầng lớp quý tộc sang trọng: "Mời em vào."

Trà My bước vào một cách chậm rãi. Nuốt nước bọt, nhìn Minh Phong không rời mắt. Thao tác anh đang làm quá đàn ông, cực nam tính. Vì thế, cái ý nghĩ anh đồng tính ban nãy bị cô đá bay và luôn ra tới hố đen vũ trụ.

Đề Trà My ngồi xuống ghế xong, Minh Phong mới ra hiệu cho Tuấn Vũ mang vào một ly trà Lipton mát lạnh đặt trước mặt cô. Anh ngồi đối diện, phong độ nhìn cô không rời mắt.

"Anh gọi tôi lên đây có chuyện gì ạ?" Trà My liền đánh vào vấn đề chính sau khi uống xong một ngụm trà mát.

Minh Phong chậm rãi đặt trước mặt Trà My một quyển sổ nhỏ, một cây bút và một số thước dây đo dành để may quần áo. Trà My chớp mắt chưa hiểu ý, mặt ngơ ra hỏi: "Cái này là..."

"Không phải chúng ta đã bàn về vấn đề này rồi? Em sẽ là người phụ trách may cho tôi hai bộ Âu phục trong bộ sưu tập của mình. Cuối tuần sau tôi phải tham dự tiệc lớn, nên bắt đầu lấy số đo và may ngay bây giờ mới kịp."

Trà My lúc này mới nhớ ra việc cô đã hứa với anh. Nhưng mà cô còn tưởng, anh sẽ đợi cô làm xong dự án đồ họa rồi mới sang việc may Âu phục chứ? Đúng thật là dân làm ăn, không thể để nhân viên mình rảnh rỗi một giây phút nào. Huống hồ cô lại chẳng phải nhân viên anh, nên càng bị bóc lột gấp bội.

Trà My vuốt mái tóc, nghiêm túc đáp trả: "Trong thời gian ngắn như vậy, tôi chỉ có thể hoàn thành một bộ trước. Buổi tiệc anh tham gia là loại tiệc gì, để tôi còn biết mà lựa chọn một trong hai cho phù hợp."

"Tiệc rượu." Minh Phong liền đáp.

"Vậy tôi sẽ chọn mẫu số hai, những buổi tiệc như vậy anh sẽ nổi bật hơn với gam màu xanh đen sang trọng, anh muốn mặc ôm sát cơ thể hay tạo độ thoải mái?" Trà My quan sát đáng người Minh Phong một lượt, mọi thứ đều rất cân đối và hài hòa. Vô cùng nam tính và quyền rũ.

Minh Phong hơi cong môi: "Cứ may sao cũng được, miễn là em thấy đẹp."

Trà My gật đầu hiểu ý, lấy quyển sổ nhỏ lật ra một trang trống. Sau đó cẩn thận ghi lại ngày và giờ, rồi tên người may: "Anh muốn chất liệu vải thế nào?"

"Thật ra tôi cũng không rõ lắm về chất liệu vải, em có thể giới thiệu cho tôi một số loại tốt?" Minh Phong nhìn nét chữ vội vàng trong quyển sổ của Trà My, cười ý tứ rồi mới hỏi.

“Loại vải Cashmere rất tốt, nhưng nếu anh muốn tôi sẽ chọn một loại vải đặc biệt hiện nay chưa có mặt trong nước, như vậy có thể tăng thêm giá trị của bộ trang phục.” Đó là loại vải mà mẹ cô đang sản xuất với số lượng có hạn và chỉ nhập ra những nước lớn đã phát triển. Tuy cô đã từng học qua trường lớp may âu phục hẳn hoi, nhưng đây là lần đầu tiên cô chính thức may ứng dụng, còn được đích thân ông chủ công ty danh tiếng mặc nên không thể qua loa. Cơ hội hiếm này đâu phải ai muốn cũng có được chứ.

“Như vậy thì còn gì bằng, mọi việc tôi đều tin tưởng và giao phó cho em đó.” Minh Phong quả quyết nói.

Sau khi Trà My hỏi thêm một vài sở thích và thói quen khi mặc Âu phục của Minh Phong, cô giờ tay lấy dây thước đo trên bàn, đứng thẳng người dậy: “Vậy thì, chúng ta sẽ bắt đầu lấy số đo.”

Minh Phong lập tức đứng thẳng người dậy. Lúc này Trà My mới để ý, anh thật sự rất cao, dù hiện tại cô đang mang giày cao gót bảy phân nhưng chỉ mới đứng tới tai anh. Xem ra chế độ ăn uống của anh từ nhỏ rất tốt, hoặc do di truyền từ ba mẹ cũng nên.

Trà My bắt đầu đo từ vai, sau đó qua cổ. Do dáng người Minh Phong cao, nên cô phải nhón chân mới đặt thước dây lên cổ đo được.

Minh Phong hạ thấp gối chân để Trà My dễ đo hơn. Trong tích tắc, cả hai chạm mặt, bầu không khí trở nên ấm muội và tích điện hơn khi hai mắt nhìn xuyên vào nhau. Tim Trà My đập nhanh, dường như nín thở trong giây lát. Cảm giác máu từ trên đầu chạy lệ xuống chân, còn não thì dường như bị ai cướp mất. Cô nghiêng rãnh, thăm nguyên rủa cái gương mặt đầy ma mị trước mặt. Sau đó hắng giọng một cái, di chuyển sang một hướng khác để đo những phần còn lại.

Muốn quyền rũ chị hả? Còn lâu mới được.

Minh Phong đứng yên, để Trà My muốn làm gì thì làm. Nụ cười của anh càng lúc càng khoét sâu.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tiệc

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó mà đã gần hết hai tuần làm việc tại công ty Toàn Cầu. Trà My cảm thấy không đến nỗi tệ như mình nghĩ khi được quen biết nhiều bậc nhân tài, còn học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn. Đúng là trong cái rủi còn dót dạt được một chút cái may, coi như ông trời cũng không quá bạc đãi người hiền.

Cuối tuần rảnh rỗi, cô định ngủ nướng ở nhà cho khét một bữa. Nhưng do Mai Trang buổi tối phải tham gia tiệc tùng gì đó, nên từ sáng sớm đã lôi đầu cô dậy. Mặt mày hớn hờ rù cô đi dạo phố. Cái gọi là dạo phố đúng chất của nhỏ chính là: Làm tóc, chăm sóc da, mua sắm... đủ thứ trên đời. Tuy cô cũng thích làm đẹp lắm, nhưng đâu phải trâu bò đi hoài không biết mệt. Nếu cứ hành xác cô thế này, thì thà cô để mình xấu như Thị Nở còn tốt hơn.

“Mai Trang, đây là cửa hàng thứ tư rồi đó.” Trà My nhăn mặt lên tiếng.

Mai Trang tinh thần vẫn rất sáng khoái, mỉm cười với Trà My: “Cục cưng của ta, tối nay ta sẽ tham gia tiệc lớn, nên nhất định phải có một bộ 'cánh' long lẫy mới được.”

Trà My thờ dãi, nhướn lông mày lớn giọng: “Chỉ đi một cửa hiệu nữa thôi, may liệu mà chọn đi.”

Mai Trang gật đầu đồng ý, nếu không phải đây là sự kiện lớn thì cô cũng chẳng phí nhiều thời gian để chọn lựa thế này. Tiệc tùng, chỉ đơn giản là để đánh giá đẳng cấp và thế lực của nhau, nhờ vào nó cô sẽ biết thêm nhiều thông tin và những mối quan hệ mới, rất đáng để tốn nhiều tâm tư.

Thế là, sau khi càn quét hết cửa hàng Chanel, Mai Trang cũng chọn được một chiếc váy ưng ý, giá thành thì khỏi phải nói... Nhiều khi cô thật sự rất tự kỷ, khi ngồi nhìn mấy cái hóa đơn vô tri vô giác này.

Ba của Mai Trang là ông chủ thương hiệu Yến Hoàng Gia, chi nhánh nhiều đến mức đếm không xuể, nó cũng đang học hỏi và cố gắng để tiếp nối nghiệp của ba mình. Nói đúng hơn, thì người ta dùng từ “kế thừa tài sản”. Vì thế đối với nó, tiền không phải là vấn đề suy nghĩ.

Buổi tối, Trà My quyết định ủ giấm cho lên men ở nhà, mua sẵn hàng loạt đĩa phim các loại, những món ăn vặt yêu thích, tắt đèn, chuẩn bị tinh thần thành cú luyện phim đêm. Mở đầu bằng bộ phim tình cảm hài hước “cô dâu đại chiến”, nam chính đang dùng mỹ nam kế cưa cẩm mấy em chân dài xinh đẹp. Mà nói đúng hơn là “tiền nhân kế”, vì ngoài việc có tiền ra thì nhìn sao cô cũng không thấy anh ta có gì hấp dẫn. Hay mất cô có vấn đề rồi cũng nên.

Đang lẩn lộn bò cười với những cảnh hài không đỡ được, thì điện thoại chợt vang lên. Cô vuốt ve hai má nóng rang của mình lơ đãng bắt máy: “À lô!”

“Trà My, may đến đây liền đi.” Đầu dây bên kia lên tiếng gấp gáp.

Trà My tắt hẳn nụ cười, chính âm thanh ti vi nhỏ lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Đừng nói nhiều, mày mau đến khách sạn Nikko ở quận ba, khi nào tới nơi thì gọi điện tao ra đón.”

“Thế nhưng...”

Bíp... bíp... bíp...

Trà My nhìn cuộc trò chuyện đã kết thúc trên màn hình, mặt vẫn ngu ngơ ra chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không vội nghĩ, cô bay nhanh vào phòng thay quần áo, rồi bắt taxi đến địa điểm mà Mai Trang đã nói. Trong lòng cô có chút bất an, vì hiếm khi nó lại tỏ vẻ lo lắng như vậy.

Vừa mới đến nơi, Trà My xay xắm khi nhìn dòng người ăn mặc trang trọng đến tham dự tiệc. Cô thờ phào nhìn lại quần áo của mình, cũng may vừa rồi cô có suy nghĩ đến việc này, nên đã chọn chiếc váy khá trang trọng, còn có trang điểm một chút lên mặt. Nếu không phải, cái bệnh luôn chú trọng ăn mặc của cô phát đúng lúc, thì bây giờ chắc cô đã bị ê mặt giữa rừng hoa lộng lẫy này rồi.

“Ồ đây.” Mai Trang vẫy vẫy tay với Trà My, sắc mặt vô cùng căng thẳng.

Trà My sai chân bước lại, thật chỗ vào vai Mai Trang: “Làm gì gọi tao đến gấp thế hả? Còn tưởng mày bị ai ức hiếp, suýt nữa tao đã đem theo vũ khí hông giải quyết kẻ gây rối rồi đó.”

Mai Trang tỏ vẻ hối lỗi, cúi đầu vào vai Trà My: “Cục cưng, tao sắp chết đến nơi rồi nè.”

Mỗi lần nghe nhỏ gọi ‘cục cưng’ là ý như rằng có chuyện nhờ vả. Trà My nhú lông mày, nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ba tao đang gặp vấn đề ở Hà Nội, nên tao phải bay ra đó ngay bây giờ, nhưng không thể không tham dự buổi tiệc này.” Mai Trang thiếu não nói chậm rãi.

Trà My vuốt mái tóc dài chấm lưng mình một cái, thờ ơ hỏi: “Đừng có nói, là mày muốn tao tham dự thay đó nha?”

Nước mắt như muốn lưng tràn, Mai Trang gạt đầu lia lịa: “Cái đầu thông minh này, nhất định mày phải giúp tao đó.”

"Sao không nhờ người ở công ty mày chứ? Tao có biết ai trong đó đâu, lỡ gây chuyện thì mệt lắm." Trà My kéo đầu Mai Trang ra khỏi vai mình, gương mặt vô cùng nghiêm túc.

Mai Trang thiếu não, cau mày: "Tao không tin tưởng người khác được, mày chỉ cần vào đó cho có mặt thôi, nếu có người hỏi thì nói đại diện cho công ty tao." Cô lay người Trà My: "Tao nhờ mày đó, mày cũng biết buổi tiệc này rất quan trọng với tao mà."

Trà My hơi băng khuỷu, những buổi tiệc thế này thật sự rất áp lực, từ lời ăn tiếng nói đến cử chỉ tay chân đều phải rất cẩn thận, nếu không sẽ bị người ta đánh giá ngay. Chưa kể đến những nhân vật trong ấy đều là người thông thái, nào gả như cô liệu có đối phó nổi?

Nhưng mà, tình hình hiện tại đâu còn cách nào khác....

Trà My đứng nhìn đèn chùm lộng lẫy nổi bật trên nền tường màu trắng sang trọng. Còn có cả phóng viên đến để săn tin, xe đẹp, người đẹp, tất cả đều hội tụ. Dù vậy, cô không hề cảm thấy mình nhỏ bé hay tự ti, mà ngược lại tâm trạng cô đặc biệt tốt. Cứ suy nghĩ theo hướng tích cực là thay vì ở nhà tự kỷ, thì cô vào đây để giết thời gian cũng không đến mức quá tệ.

Trà My đứng thẳng lưng, chân chưa được mấy bước, thì đã bị một bàn tay to lớn nắm giữ lại. Cô giật mình quay đầu theo phản xạ tự nhiên, song trung nguyên về mặt chán chường nhìn người đàn ông đang nắm tay mình.

“Phiền anh buông ra.” Ở đây có rất nhiều phóng viên, cô không muốn trở thành trung tâm bàn tán.

Hoài Văn giống như không nghe thấy lời của Trà My, giọng đầy giễu cợt: “Em cũng đến dự tiệc hả?”

Trà My lạnh nhạt hất tay Hoài Văn ra, nhìn thẳng vào mắt hắn ta, âm sắc không đòi đáp trả: “Tôi muốn đi, đâu hay làm gì là chuyện của tôi.” Không biết từ lúc nào mà hắn ta lại thích quản chuyện của người đừng thế không biết, 'cô cũng đến dự tiệc'? Chẳng lẽ hắn nghĩ cô không có tư cách đến đây hả? Buồn cười thiệt đó.

"Cứ luôn giả vờ thanh cao, đàn bà cũng chỉ là đàn bà thôi." Hoài Văn dáng điệu khinh miệt thấy rõ, liếc nhìn chiếc đầm của Trà My: "Là nhân viên, tốt nhất nên rõ thân phận của mình. Em nghĩ ai cũng sẽ thích em hả? Nếu con mồi là Minh Phong, thì em đã chọn sai đối tượng rồi đó."

Trà My vẫn chưa hiểu nổi, gã đàn ông trước mặt đang nói cái quái gì, nhưng giọng điệu đó làm cô phát bực. Cái gì mà đàn bà, rồi con mồi là Minh Phong chứ?

"Đề tôi nhắc lại cho anh nhớ, anh không có tư cách quản lý tôi đâu." Không thèm để ý đến Hoài Văn, Trà My bước thẳng vào trung tâm đại sảnh. Tâm trạng cô lúc này hơi buồn bực, nên kiếm một góc khuất vắng người ngồi tĩnh tâm một lát. Cảm thấy cổ họng hơi khô, cô uống một hơi hết ly rượu vang đỏ trên tay, hơi chất nhưng mùi rất thơm và ấm nóng.

Nhìn dòng người ăn mặc sang trọng đi qua đi lại trước mặt, Trà My cười tiếu rề. Chỉ tính sơ qua, thì một bộ trang phục của họ không kể trang sức đã

hơn mấy chục ngàn đô, đây là con số nhỏ nhất cô có thể ước tính. Trên đời còn nhiều người khổ cực như vậy, ngay đến mấy chục ngàn đồng một ngày họ còn lo chưa xong, vậy mà dân tình ở đây là phú tiền như nước... Đúng là, mỗi người có một cái số mà.

“Trà My!”

Nghe ai đó gọi tên mình, Trà My xoay đầu về nơi phát ra âm thanh, tìm cô như muốn ngừng đập. Trước mắt cô, là Minh Phong đang đứng với một gã đàn ông nào đó. Bộ Âu phục anh đang mặc do chính tay cô may thành phẩm, tỉ mỉ đến từng chi tiết nên rất đẹp. Cô thở dài, muốn chui vào một cái lỗ nào đó trốn cho xong. Mới gặp thẳng cha cô hôn ám ảnh, giờ lại gặp động vật nguy hiểm đe dọa. Xui cũng xui vừa vừa thôi chứ. Hôm nay đâu phải ngày thi vượt chướng ngại vật đâu?

“Xin chào, thật trùng hợp.” Trà My lạnh nhạt chào hỏi, cô không muốn dính dáng gì với bọn đại gia lắm tiền này.

Minh Phong miệng đang cười, bỗng ngưng lại khi thấy Trà My không vui: “Ngại quá anh Kiệt, việc vừa rồi chúng ta sẽ bàn tiếp sau.” Anh cười khách khí với gã đàn ông bên cạnh, sau đó ngồi xuống cạnh Trà My.

Người tên Kiệt đó trở mặt nhìn một lúc, rồi mới dời chân bước đi.

“Em không khoẻ hả Trà My? Có chuyện gì vậy?” Minh Phong quan tâm hỏi.

Trà My khách sáo đáp: “Tôi ổn mà.”

Minh Phong nhìn Trà My bằng ánh mắt đen tuyền huyền bí, anh biết cô không thích đá động đến những chuyện không vui, nên đánh sang chuyện khác: “Nếu biết em cũng đến, thì chúng ta đi chung luôn một thể rồi.”

Trà My mừng thầm, cũng may là anh không biết!

Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, Trà My quay sang hỏi kiểu đuối khéo: “Anh không đi chào hỏi mọi người hả?”

Minh Phong lắc đầu, đáp giọng pha chút hài hước: “Thì anh đang chào hỏi em nè.”

“Tôi đâu phải đối tác của anh, cái vinh dự lớn này sao mà dám nhận.” Trà My nhìn thẳng vào mắt Minh Phong, không hiểu sao lúc nào anh cũng cười thân thiện với cô như vậy.

Minh Phong cười thành tiếng, đầy bao dung trước sự lạnh nhạt của Trà My: “Anh thích tính thẳng thắn này của em.”

Trà My rùng mình, thấy nóng rang cả mặt khi nghe lời vừa rồi: “Chọc ghẹo tôi như vậy, anh thấy vui lắm hả?”

“Anh chỉ...”

“Minh Phong, sao cháu lại ở đây?”

Minh Phong đang định lên tiếng, thì bỗng một người đàn ông trung niên ăn vận trang trọng, mái tóc gọn gàng và đeo kính tri thức tiến lại cười hỏi.

Minh Phong dời tầm nhìn, đứng dậy bắt tay người đàn ông đó: “Bác Tài, thật ngại quá.”

Trà My tuy không quen biết người đàn ông tên Tài kia, nhưng thấy ông ta cứ đưa mắt nhìn như thể muốn đem cô đi mổ xẻ không rằng, nên theo phép lịch sự cô cũng đứng dậy chào hỏi: “Tôi là Trà My, đại diện cho công ty Yến Hoàng Gia.”

Ông Tài hiểu ý, đưa tay ra bắt tay Trà My: “Tôi là Phước Tài, giám đốc công ty cổ phần nước giải khát Hoàng Phúc.”

Sau một màn chào hỏi khá lịch sự, Trà My xin phép đi vệ sinh để đánh bài chuẩn trước. Giữa đàn ông với đàn ông nói chuyện làm ăn, cô cũng không phải đũa bị thiếu não đến mức nán lại nghe làm gì. Đôi khi biết nhiều quá cũng không phải là chuyện tốt.

Vừa bước vào nhà vệ sinh, Trà My cảm thấy mình đúng là đang bị nguyên rủa khi gặp phải người phụ nữ mặt dày Hà Trang. Trà My nghĩ thầm trong bụng, chắc cô phải đi giải hạn hoặc thả gió một thời gian, thì mới may ra thoát khỏi những cô hồn đeo bám nặng này.

“Này, chuyện lần trước tao vẫn chưa quên đâu.” Vừa gặp mặt là Hà Trang liền lên tiếng chua ngoa.

Trà My nhìn vào gương, lấy khăn giấy lau nhẹ gương mặt mình, rửa tay, chỉnh lại trang phục, sau đó dời chân bước đi. Những câu nói trống không như vậy, cô đâu rảnh rỗi đến mức đáp trả, người ta đã không tôn trọng mình, mắc gì mình phải tôn trọng họ chứ.

Hà Trang bước theo sau, nắm chặt cánh tay Trà My lại, trợn mắt hung dữ: “Mày là thá gì mà dám xem thường tao? Bộ cảm không thể lên tiếng hả?”

Trà My bức bối, chẳng lẽ cô ta không biết ở đây có rất nhiều camera? À mà quên, cô ta nổi tiếng nhờ tin đồn mà, biết đâu tin cô ta phát điên cần người truyền ra, càng làm danh tiếng cô ta tăng đột biến cũng nên.

Kéo tay Hà Trang ra, thao tác vô cùng trang nhã, Trà My nhẹ giọng đáp trả: “Cô muốn nghĩ sao thì tùy.”

"Tao đã điều tra rồi, còn tưởng đầu câu được con mồi mới ngon lắm, không ngờ cũng chỉ là nhân viên quèn trong công ty người ta." Hà Trang giọng điệu mỉa mai: "Mày thì làm sao có cửa ға ễ được Minh Phong chứ. Buồn cười."

Trà My khẽ cười, ánh mắt lóe lên một tia khinh miệt nhìn Hà Trang: "Thì ra nào cô chỉ nghĩ được từng đấy."

"Con quỷ cái này, mày dám..." Hà Trang nghiêng rắg nghiêng lợi trước thái độ của Trà My. Cái kiêu khinh người của nó làm người ta phát bực. Đầu óc không còn tỉnh táo, trợn mắt, gờ tay cao lên không trung hồng muốn tát Trà My. Nhưng ý đồ không thành, tay của cô ta bị một bàn tay khác chặn lại, lực tuy rất nhẹ, nhưng đủ khiến cô ta không thể cử động.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Học Cách Nhẫn

Trà My xoay người, nhìn về phía Minh Phong đang chặn cú tát tai cho mình, song liếc mắt qua Hà Trang hỏi: "Cô đang cố làm gì thế hả?"

Thấy mọi người đang tập trung về hướng mình bàn tán xôn xao, Hà Trang vội rút tay lại, nước mắt lưng tròng vô tội: "Trà My, sao chị cứ dùng lời nặng nề với tôi thế?"

Trà My nhú mày, lúc này dù có lắm cô cũng không thể nặn ra được nụ cười nào. Nhìn người phụ nữ đang khóc như mưa trước mặt, lạnh giọng đáp trả: "Cô có đang ý thức được những gì mình vừa nói không đó?"

Hà Trang lệ chảy thành sông, bước nhanh, bay thẳng vào lòng Hoài Văn đang ở cách mình không xa, tựa như chú chim nhỏ lo sợ tìm chỗ ẩn náo: "Văn, chị ta đáng sợ quá đi!"

Hoài Văn vỗ nhẹ vai Hà Trang trấn an. Sau đó đưa mắt nhìn Trà My, giống như hoàng tử thiếu "muối" bảo vệ công chúa, không nói không rằng cất giọng tra hỏi: "Em đã làm gì Hà Trang thế hả?"

Trà My ngẩng đầu, mở to hai mắt trong trẻo. Cô còn nhớ rất, rất rõ, cái lần mẹ cô đã hỏi, nếu buộc phải hóa thân vào một nhân vật trong truyện cổ tích, cô muốn mình là ai?

"Con sẽ làm nhân vật phản diện!"

Đó là câu trả lời của cô! Dù nhiều năm trôi qua, cô vẫn không thay đổi suy nghĩ của mình. Tuy nhân vật phản diện độc ác và lắm mưu mô, kết thúc phải chết là chuyện không thể thay đổi, nhưng ít ra cũng đã sống và theo đuổi những gì mình mong muốn. Còn công chúa ngây ngô? Liệu có tốt bụng nhân từ như những gì trong truyện kể? Không, cô chắc chắn là không... con người ai cũng có giới hạn của sự nhẫn nhịn, nếu vượt qua nó, thì ta sẽ biết một người hiền lành nói điên sẽ đáng sợ thế nào.

Trà My cười nhạt, liếc mắt nhìn Hoài Văn như thể xuyên thấu cả tâm can hắn. Cứ nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh sẽ biết, họ đang chờ xem thái độ của cô. Nếu lúc này cô nổi điên, thì chẳng phải sẽ sập bẫy à đàn bà trước mặt?

Trà My đứng thẳng người, chẳng thèm để ý đến câu hỏi thiếu năng của Hoài Văn, đang chuẩn bị bước đi, thì lại bị hắn ta giữ lại: "Em hãy nói rõ đi chứ?"

Trà My nhướn lông mày một cách điệu bộ, cảm thấy ghê tởm khi bàn tay hắn ta chạm vào mình. Nhìn gương mặt hả hê của Hà Trang hiện tại, cô chẳng biết mình nên cười hay vẫn tỏ ra bình thản. Thăm nghĩ trên đời này chẳng có chuyện gì là không thể, đặc biệt là những tình tiết đặc sắc thế này.

"Tôi mới là người muốn hỏi, bạn gái anh đang làm gì mới đúng đó."

Một giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên trong không khí căng thẳng. Lập tức, một cánh tay khoác lên vai Trà My, kéo cô vào thân hình cao lớn như núi.

Tiếng máy chụp ảnh bắt đầu vang như pháo nổ đêm giao thừa. Kể nhiều chuyện người thì thích xem trò vui. Minh Phong hôm nay đứng ra giúp đỡ người khác ư? Chuyện hiểm thấy còn hơn trời mưa giữa sa mạc.

Hoài Văn sắc mặt biến chuyển, giọng đầy hoài nghi: "Ý anh Phong đây là..."

"Ý tôi là, không biết bạn gái tôi đã làm gì đắc tội, mà khiến cho bạn gái anh đây giận dữ đến mức muốn động tay động chân?"

Trà My choáng váng, đầu óc cô vượt qua cơn sốc để có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô trở thành bạn gái Minh Phong từ lúc nào, mà hôm nay cô mới được báo tin vậy?

Ông Tài có chút ngạc nhiên. Nhìn sơ qua cũng biết, Minh Phong có thiện cảm với cô gái kia, nhưng không ngờ lại đứng ra giải vây trong trường hợp thế

này thì có chút không hay. Là một doanh nhân, ít nhiều gì cũng phải đặt danh tiếng lên hàng đầu chứ?

"Bạn gái...?" Hoài Văn nụ cười mắt tự nhiên, cảm thấy trong người rần rần lửa nóng khi Minh Phong thân mật với Trà My. Không biết tại sao hắn lại cảm thấy mất mát. Đây Hà Trang ra khỏi người mình, hai tay hắn nắm chặt.

Hà Trang cắn mạnh môi dưới, đầu dễ kết tội cô như thế?

"Vấn, anh đừng nghe họ nói bừa, em gặp cô ta trong nhà vệ sinh, cô ta nhục mạ em, sau đó còn nói sẽ trả thù việc em đến với anh, rồi tát tai em một cái nên..." Nói một câu, cô ta rơi một giọt nước mắt, giống như mọi oan ức đều do Trà My mà ra.

Minh Phong nhủ mảy, vòng tay qua ôm lấy eo Trà My: "Tình tình của Trà My trước giờ luôn rất thẳng thắn, với người lạ thì ăn nói hơi lạnh nhạt. Có lẽ vì thế, mà đã khiến cho cô Trang đầy hiểu lầm?" Anh đành giọng: "Nhưng về phần nhục mạ, tôi nghĩ cô Trang nên xem xét lại những gì mình vừa nói. Vì mọi góc ngách trong khách sạn này đều có gắn camera quan sát, nên ai là người có lỗi chắc sẽ rõ nếu kiểm tra."

Hà Trang mặt tái mét, tay nắm chặt lấy vớ, tim đập mạnh không thể kiểm soát do quá căng thẳng: "Anh đang nói cái gì thế?"

"Những lời cô nói vừa rồi, và những gì camera thu được, chắc cô biết mình sẽ nhận được kết quả thế nào rồi? Trong nước vẫn còn hiện hành luật phi bóng má, cô Trang."

Hà Trang bàng hoàng, thần sắc tối sầm, nắm chặt lấy tay Hoài Văn như cầu cứu. Nhưng không ngờ, kết quả nhận được chính là sự lạnh lùng đến xa lạ. Hoài Văn dù ngốc, cũng biết tình hình hiện tại vô cùng tệ hại, hắn đâu dại mà xả thân vì một người đàn bà lăng lợ phóng đảng?

Minh Phong ôm eo Trà My rời khỏi hiện trường, còn những việc khác để lại cho Tuấn Vũ giải quyết. Nếu quá nhiều người chú ý, danh tiếng của Trà My sẽ bị họ bôi nhọ, anh không cho phép điều đó xảy ra.

Ra đến trước cửa khách sạn, Trà My nhăn mặt khi thấy Minh Phong vẫn nắm tay mình: "Tôi là bạn gái của anh lúc nào vậy?"

Minh Phong dừng bước, quay đầu nhìn Trà My: "Thì em là con gái mà, không gọi bạn gái thì gọi là gì hả?"

Trà My giật tay mình lại: "Từ đó làm người ta dễ hiểu lầm, người trong cuộc như tôi thì không sao, nhưng người khác nghe được sẽ rất là có sao đó."

"Thì kệ họ, em đừng quan tâm người khác nghĩ gì là được rồi." Minh Phong nhìn xe hơi riêng của mình đã đậu trước mặt: "Giờ thì lên xe, anh đưa em về nhà."

"Thôi khỏi, tôi tự đi taxi về được rồi." Trà My lạnh nhạt ném lại một câu, rồi đi thẳng lại chiếc taxi đang đậu gần cửa ra vào. Hiện giờ đầu óc cô vẫn chưa bình tĩnh, cô cần được thư giãn.

Minh Phong kéo tay Trà My lại: "Giờ em không về taxi được đâu, đám phóng viên vẫn còn theo dõi chúng ta đó. Nếu không muốn có tin lá cải này nọ, thì tốt nhất chúng ta nên đi một xe về."

Trà My cẩn thận nhìn xung quanh, mẹ cô mà biết mấy chuyện lùm xùm này là không dễ yên cho cô đâu: "Tôi không đi xe của anh."

"Vậy thì mình đi taxi về." Minh Phong chui thẳng vào trong taxi, sau đó nắm cổ tay Trà My kéo vào. Đóng cửa.

Ngồi trong xe, Trà My đấu tranh với bộ não của mình, không biết vụ hôm nay có bị thổi bay lên mặt báo không, vì lúc này cô có nhìn thấy phóng viên chụp ảnh, mà những tay săn tin thì ta nói... tài chém gió thuộc hàng đẳng cấp rồi.

Đưa mắt qua nhìn Minh Phong, anh không nói gì mà chỉ im lặng ngồi cạnh cô như thế, không giống với tác phong thích nói nhiều thường thấy chút nào. Mà vừa rồi anh đứng ra giúp đỡ cô, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty, sao tự nhiên một người vô tội như cô lại cảm thấy có lỗi thế này chứ?

"Cảm ơn anh, chuyện vừa nãy ấy!" Ngần ngại cả ngày trời Trà My mới ấp úng nói: "Cũng xin lỗi vì đã lớn tiếng với anh, lúc đó tôi hơi mất bình tĩnh."

Minh Phong chậm rãi nhìn Trà My, khóe môi khẽ cong lên vui vẻ: "Là chỗ quen biết, em đừng khách sáo như vậy!"

Trà My chớp mắt, ừ thì gặp mặt nói chuyện rồi cũng coi như là quen biết, nhưng không lẽ những người khác đều là cột cờ di động?

Là một ông chủ rành nghề trên thương trường, loại động vật nguy hiểm đối với phái nữ, đánh chết cô cũng không tin anh có sở thích giúp người như vậy. Huống hồ lần trước cô còn vô tình thấy được, anh cương quyết cự tuyệt một người đàn ông đến công ty xin vay vốn, hoàn toàn không có tính hiệp sĩ áo đen chút nào. Có ma mới tin, anh tự nhiên nhào đầu ra giúp cô mà không có mục đích.

"Minh Phong, bộ anh có thể khai thác lợi nhuận gì từ tôi hả?" Trà My thẳng thắn: "Sao lại đối xử với tôi tốt như vậy?"

Xin lỗi anh Minh Phong, chị đây từ nhỏ được mẹ dạy là phải thật thà và thẳng thắn, ít ra thì cũng được gọi "mắt lòng trước nhưng được lòng sau". Tự nhiên được một người xa lạ đối xử tốt, cô cũng phải thắc mắc chứ.

Minh Phong hơi sững người, xoay nguyên người về hướng Trà My: "Bộ đối xử tốt với một người, cần phải có lý do mới được hả Trà My?"

Trà My nhìn thẳng vào con người đen láy của Minh Phong: "Đâu có gì mà cho không."

Minh Phong bật cười, ánh mắt anh dịu dàng và ấm áp: "Với em thì cái gì cũng có thể hết."

"Anh không nghiêm túc dù chỉ là một phút." Trà My lầm bầm, nhìn anh bằng ánh mắt đê phòng. Không biết tại sao, cô lại có cảm giác anh đang nói những lời tận đáy lòng mình. Chết tiệt, cô đã bị anh quyến rũ chắc luôn rồi.

Cổ trăn trăn lại đầu óc, Trà My lấy túi xách đặt giữa cả hai. Tốt nhất vẫn là nên giữ khoảng cách với anh.

Cô đang lo sợ? Đương nhiên là phải vậy. Việc trở thành bạn gái của Hoài Văn cô đã phá lệ đặt vào tay một con dao hai lưỡi, kết quả là tự sát thương chính mình. Giữa hàng tỷ người trên thế giới này, cảm dỗ và lừa lọc đầy rẫy, liệu có bao nhiêu là thật lòng?

Cô không biết... Nên cách tốt nhất vẫn là tự bảo vệ mình thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tin Đồn

Buổi sáng, bầu trời trong xanh hòa quyện cùng làn mây trắng trôi bồng bềnh, gió lồng cùng những chú chim hót líu lo chào ngày mới. Trà My đá tung chăn mền, mắt đang say ngủ bỗng mở to hết cỡ, tay chớp ngay máy tính xách tay, hai mắt dán vào màn hình vi tính.

Á... á... á...

"Trà My, cậu phải bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó." Mai Trang nghe tiếng hét thất thanh của Trà My trong điện thoại, vội trấn an.

Trà My hai tay run bần bật, quăng điện thoại sang một bên, bụng nguyên cái đầu rồi tung, vấy ngu hình Đoraemon, mở cửa, chạy qua bấm chuông liền hồi nhà anh hàng xóm tốt bụng.

Đình... đình...

Đình... đình...

Cửa mở, Minh Phong vẫn đẹp trai lịch lãm, đưa mắt nhìn Trà My một lượt, xong nở nụ cười rạng rỡ như mọi khi: "Có chuyện gì vậy?"

Trà My mắt mở to tròn, cất giọng không thành tiếng: "Anh đã đọc tin tức sáng nay chưa?"

Minh Phong tựa lưng vào cánh cửa, gật đầu: "Rồi."

Trà My khó hiểu trước thái độ ơ thờ của Minh Phong. Nắm chặt lòng bàn tay, hét toáng lên như gà đẻ trứng: "Sao anh có thể bình tĩnh thế hả? Chẳng lẽ anh không có phản ứng nào kích thích hơn sao...?"

Tin mới!

"Ông chủ trẻ công ty Toàn Cầu là Minh Phong đã có vợ chưa cưới thanh mai trúc mã, người con gái may mắn đó là ai?"

Siêu mẫu Hà Trang lộ đuôi rắn độc, mượn tay đại gia hồng ực hiếp người khác, nhưng đáng tiếc, cô ta chọn nhầm vợ chưa cưới của một doanh nhân trẻ giàu có...

Siêu mẫu Hà Trang có thể sẽ bị hâu tòa vì tội danh vu khống, phi báng danh dự của người khác..."

"..."

Hàng loạt tin tức, lan truyền trên mạng truyền thông, như nấm mọc trong mùa ẩm mốc, nhiều đến mức khiến người khác phải hoảng hốt. Hà Trang vốn là người mẫu có danh tiếng, nên việc cô ta bị đưa lên mặt báo không phải chuyện lạ, nhưng vấn đề ở đây chính là "vợ chưa cưới của Minh Phong". Còn chụp nguyên cái mặt cô một đồng quảng lên đó, cô mới chia tay người yêu chưa được một tháng, dùng một cái có chồng chưa cưới thanh mai trúc mã, lạy trời, kỹ thuật chém gió của ai mà cao siêu thế?

"Em muốn tôi phản ứng thế nào?" Minh Phong hỏi ngược lại.

Trà My rung người, thờ mạnh từng hơi, lần đầu đánh phải tin đồn nên cô hơi bị kích thích thần kinh, vuốt lại mái tóc, cô nhìn thẳng vào mắt Minh Phong.

“Họ đang nói sai sự thật, bởi họ danh dự của anh, chẳng lẽ anh không nên kiện họ đại loại thế hả?”

Minh Phong không nói gì mà kéo tay Trà My vào nhà, hiện tại cô ấy ăn mặc mỏng manh thế này, lỡ tên nào đi ngang nhìn trộm, lúc đó anh phải giải phẫu mắt của hắn nữa thì khổ.

Trà My gãi gãi đầu của mình, ngồi bệt xuống ghế sofa, chéo chân, tự nhiên như ở nhà: “Nói đi, anh sẽ đứng ra giải thích?”

“Ăn sáng không?”

Đang bàn việc chính, bỗng nhiên Minh Phong lại bắt qua chuyện chẳng liên quan gì đến nội dung cô đang nói. Người mùi thức ăn thơm phức, bụng cô cũng khá đói nên họ khan một tiếng rồi đi đến bàn ăn. Lúc này ai nhìn vào chắc cũng tưởng, cả hai là vợ chồng son mới cưới, thế mà Trà My đây lại không hề ý thức đến việc đó, giống như buổi sáng mới thức dậy bị sốc quá, nên dây thần kinh mất cảm giác với những chuyện kể ra cũng nhỏ nhặt này.

Trong lòng Trà My lúc này rối bời, đầu tuần sau cô sẽ đi làm như thế nào đây? Tốt nhất nên giải quyết càng sớm càng tốt, nếu không thì chỉ có nước nghỉ ở nhà tính dưỡng. Còn mẹ cô nữa, chắc chắn bà ấy sẽ cạo sạch lông cô cho mà xem.

“Anh nghĩ coi, nếu giải quyết sớm nhất thì là mất bao lâu?”

Minh Phong tay bung thức ăn đến trước mặt Trà My, đều giọng: “Em muốn bao lâu?”

Trà My nhướn mày, trưng mặt khó hiểu: “Ông chủ lớn, chẳng lẽ tôi muốn ngày mai thì ngày mai giải quyết xong chắc?”

Minh Phong ngồi đối diện, cẩn thận phết mứt dâu lên bánh mì sandwich cho Trà My, giọng nghiêm túc: “Cũng đúng, kiện cáo thì anh sẽ giao cho luật sư giải quyết, còn về tin tức thì chắc không dễ gì ngăn chặn được một sớm một chiều.”

Trà My gật đầu hiểu ý. Uống một ngụm sữa mát lạnh, ăn thêm miếng bò kho ngon tuyệt cú mèo nên tâm tình cô cũng dịu đi chút. Nhận lấy bánh mì trên tay Minh Phong, cô gật đầu: “Tôi biết rồi, kiện cáo thành công thiết nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Chẳng lẽ em không thích chuyện này thành sự thật hả?” Minh Phong cười hỏi.

Trà My liếc mắt lên nhìn Minh Phong, giọng nghi hoặc: “Anh muốn nó thành sự thật?”

Minh Phong cười phong độ, tỏ vẻ hiển nhiên: “Nếu em muốn, thì anh cũng không ngại làm chồng chưa cưới của em.”

Trà My sững người vài giây, sau đó trở lại trạng thái bình thường: “Minh Phong, chơi với lửa rất nguy hiểm.”

“Ý em là sao?”

“Những cô gái khác anh đã từng gặp thì tôi không biết. Nhưng riêng tôi, đối với đàn ông thích lừa tình các cô gái nhẹ dạ, nhất định tôi sẽ khiến cho hắn chẳng thể quay trở lại làm việc xấu nữa.”

Minh Phong hoàn toàn câm nín. Hết trở thành động vật nguy hiểm, giờ anh được vinh dự thăng cấp thành kẻ biến thái lừa tình các cô gái nhẹ dạ. Con đường đến với thế giới của Trà My, đúng là chẳng đơn giản chút nào, nhưng anh lại cảm thấy hạnh phúc mới là điều tội nghiệp.

Mọi chuyện giải quyết xong, Trà My ôm nguyên bụng "ông địa" trở về phòng. Kiểm tra điện thoại di động thì mới thấy hơn hai mươi cuộc gọi nhờ, mà tên người gọi không ai khác là “Mẹ”. Cô biết mà, làm sao giấu được cái mũi đánh hơi chuyên nghiệp của mẹ cô kia chứ?

Đưa tay ngón cái lướt trên màn hình điện thoại iPhone, mỗi lần đổ chuông là tìm Trà My theo đó co thắt lại, hơi thở chậm rãi và nhịp nhàng.

“Con gái, có cần biện hộ gì không hả?” Đầu dây bên kia mở lời bằng một câu đe dọa.

Trà My nước nước bọt ực ực, cười ngọt ngào như kẹo đường: “Mẹ, chém gió, chỉ toàn chém gió thôi à, mẹ cũng biết mà đúng không?”

“Tôi nay mẹ sẽ có mặt ở nhà, lo mà chuẩn bị tin thần.”

Bíp.. bip... bip...

Thôi xong, mẹ cô bỏ việc từ Thái Lan bay về, chắc chắn là đang rất tức giận. Trà My bản thân chui vào mền, đập đầu vào gối tự kỷ cả tiếng đồng hồ liền. Còn nhớ cái năm mà cô dẫn Hoài Văn về nhà, ta nói mẹ cô tra khảo đủ điều. Cách chọn chồng cho con gái của bà cũng không phải khó, gia thế không quan trọng, chủ yếu là khỏe mạnh, công việc ổn định, biết lo cho gia đình, yêu thương cô là được.

Ban đầu bà vốn không chấp nhận Hoài Văn, vì nhìn sao hắn cũng rất đào hoa và khó nắm bắt, và lại còn là con cưng trong gia đình giàu có, khả năng chung thủy sẽ không cao. Tuy bà không ngăn cản việc cô quen biết hắn, nhưng đã từng nói nếu sau này cô có chia tay Hoài Văn thì việc tìm bạn trai tiếp theo bà sẽ là người quyết định.

Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một người chồng chưa cưới, khỏi nghĩ cũng biết kết quả sẽ như thế nào...

Đình... dong..

Đang miên man suy nghĩ, thì chuông cửa vang lên, Trà My vội biếng lết ra khỏi giường, xoa xoa má cho tỉnh táo rồi mới mở cửa.

“Em thích ăn canh kim chi không?”

Trà My trở mặt, muốn lấy nguyên con người ra nhìn cho rõ người đàn ông trước mặt mình. Minh Phong đang xắn tay áo và đeo tạp dề? Nhớ lại món bò kho ngon tuyệt hồi nãy vừa ăn, cô liền kết luận anh ta là kẻ biết nấu ăn, mà tay nghề cũng không đến nỗi tệ. Nhưng sao lại hỏi cô thích canh kim chi không làm gì?

“Hôm nay chắc em phải chịu nhiều áp lực, nấu ăn chắc sẽ không có tâm trạng rồi nhỉ? Còn việc ra ngoài thì lại càng không thể, dù sao anh cũng rảnh rỗi, làm luôn một phần cho em chắc không thành vấn đề.” Minh Phong vội lên tiếng giải thích.

Trà My suy nghĩ cũng thấy lời nói của Minh Phong rất chí lý, nhướn lông mày, khẽ mỉm cười, gương mặt thân thiện hết sức có thể: “Anh nhớ bỏ thêm nhiều đậu hũ non, và nấm, như thế sẽ ngon hơn đó.”

Vừa nói xong, Trà My ý thức được là mình đã vượt quá giới hạn. Thôi xong rồi... có ai hỏi cô muốn cho gì vào trong canh đâu chứ?

Minh Phong cười híp mắt, sức hút trai đẹp lan tỏa như vì rút cảm cúm: “Nấm hương có được không?”

Trà My khàn giọng, giả vờ ho gà một tiếng: “Ừ, thì cũng được.”

“Vậy lát nữa làm xong anh sẽ mang qua cho em một phần.”

Đóng cửa nhà, Trà My thở phào một cái thật mạnh. Coi như bữa trưa đã được giải quyết, giờ cô phải ngồi gác chân lên trán suy nghĩ cách giải thích hợp tình với mẹ mới được, không khéo bị bà bắt đi lấy chồng là coi như cô phải cần lười chết tươi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Con Ngoan

Một khi đã bắt đầu cuộc chơi, đừng bao giờ có ý định bỏ cuộc, ngộ nhờ buộc phải dừng lại, đừng nghĩ đến việc sẽ hối hận.

Từ nhỏ Trà My luôn sống dưới ánh mắt ghê lạnh của dòng họ nội, ngày mẹ cô nằm thất ruột trong phòng sanh, cũng chính là lúc ba cô gặp tai nạn qua đời. Vì thế vô tình cô bị đổ hết những xui xẻo đó lên đầu, một đứa bé mang tai ương đến cho người khác.

Nhưng không vì thế mà mẹ ghét bỏ cô, tuy bề ngoài rất khắc khe, nhưng nếu cô bị thương hoặc bị ai ức hiếp thì chính bà là người đau lòng và lo lắng hơn hết. Cô vẫn còn nhớ cái ngày bà ôm chặt, bế cô ra khỏi nhà chồng một cách mạnh mẽ và kiên định, khi không còn chịu nổi cảnh áp bức và xem thường. Bà chưa từng rơi một giọt nước mắt nào, vì bà biết dù có khóc cũng chẳng giúp ích được gì ngoài nhận được sự đồng cảm. Cuộc đời bà không bất hạnh nên chẳng cần những thứ ban bố đó.

“Trà My à, không ai có quyền làm con tổn thương cả!”

Ra đi với hai bàn tay trắng, bà cõng cô trên lưng, đẩy xe hàng vải đi hết con phố này đến con phố khác để bán dạo. Nhiều năm cực khổ như thế, bà tích góp được một số tiền nho nhỏ để mở một xưởng dệt vải, do chất lượng tốt và giá thành bình ổn nên công việc cứ thế mà ngày càng đi lên, hiện tại thương hiệu vải Ngân My của bà cũng có nhiều chi nhánh, nổi tiếng hàng đầu tại Sài Gòn và các thành phố lân cận.

Chung quy lại thì mẹ cô giờ cũng là bà chủ, có tiền dư xài, muốn đi du lịch thì đi, muốn làm từ thiện thì làm, an nhàn và rất thư thả.

Căn nhà này, cũng là quà mà bà đã tặng khi cô vừa tốt nghiệp đại học. Là một trong mười chung cư cao cấp tại Sài Gòn, chế độ an ninh vô cùng nghiêm ngặt và rất tiện lợi về mặt giao thông đi lại. Vì thế, có rất nhiều kẻ lăm lăm sinh sống ở đây. Tính ra chắc chỉ có cô là nghèo nhất, lương tháng chưa bằng một lần họ đi mua sắm, có chút đáng lòng thật đó.

Tuy mà nhìn lên không bằng ai, nhưng ngó xuống cô cũng hơn rất nhiều người. Chỉ ít cô vẫn tự xài tiền của mình, chứ không cần phải xin xỏ gia đình, là một cô gái độc thân tự lập, nghe cũng oai ra phết chứ tưỡng.

“Hai đứa có quan hệ thế nào hả?” Bà Ngân lên tiếng hỏi trong bầu không khí căng thẳng.

Trà My đưa mắt nhìn ngón chân, cắn nhẹ vành môi dưới, im lặng không đáp trả.

“Trà My, hai đứa có quan hệ thế nào?”

“Mẹ, chỉ là đối tác công ty con thôi, chẳng phải con đã nói rồi!” Trà My không cam lòng đáp, đây là lần thứ năm rồi, mặc dù đã nhận được câu trả lời nhưng mẹ cô vẫn không ngừng lặp đi lặp lại một câu hỏi như thế.

Bà Ngân ngồi thẳng lưng, dáng người tao nhã, tóc búi cao sang trọng. Tuy đã có tuổi nhưng thời gian vẫn không che giấu được những đường nét thanh tao trên gương mặt bà, tin chắc thời còn trẻ bà đã từng là một mỹ nữ.

Bụng cóc nước lọc uống một ngụm, bà Ngân cười dịu hiền: “Nếu không thân thiết, thì làm sao người ta chịu ra mặt giúp con hả?”

Trà My cũng muốn biết lý do lắm chứ bộ? Nói dối tiêu tốn rất nhiều năng lượng từ bộ não, cô đầu rảnh đến mức thử sức với trí thông minh hạn hẹp của mình? Huống hồ mẹ cô lại chẳng phải là người dễ qua mặt.

“Mẹ, chẳng qua người ta có lòng tốt...”

“Con biết cổ phiếu công ty họ đã rút giá bao nhiêu chưa? Một doanh nhân, không ai tốt bụng làm chuyện đại như vậy.” Bà Ngân xen ngang cắt lời Trà My.

Trà My chớp mắt vô tội, cô có bao giờ xem cổ phiếu đâu mà biết? Và lại cô cũng đâu bảo anh ta đứng ra giúp mình đâu chứ? Sao tội lỗi chỉ mình cô lãnh thế này?

Thấy gương mặt của con gái mình, bà Ngân thở mạnh một hơi, tiến lại ngồi kế Trà My: “Thôi kệ nó, coi như cậu ta làm chuyện rồi hơi đi. Con gái mẹ đẹp thế này, cũng khó tránh khỏi người ta thương thầm mến trộm.”

Trà My suýt sặc nước bọt, miệng lắp bắp: “Cái gì mà thương thầm mến trộm, mẹ nghĩ nhiều quá rồi đó.”

“Ừ, thì bà già này nghĩ nhiều.” Bà Ngân kéo Trà My đứng dậy: “Thôi vào thay đồ đi, mẹ dẫn con đến một nơi.”

Trà My lập tức cảnh giác, neho mắt dè chừng: “Đi đâu?”

Bà Ngân không nói gì, đứng dậy chỉnh sửa lại trang phục của mình: “Đi gặp bạn cũ của mẹ, nghe nói con trai bà ấy mới du học ở Mỹ về, tương lai rất sáng lạng.”

Trà My nhăn mũi. Cái gì mà bạn cũ, con trai bà ấy sáng lạng chứ? Muốn dẫn cô đi xem mắt chứ gì?

“Hôm nay mẹ mới về chắc còn mệt, hay để dịp khác nha.” Trà My đá lông neho mãnh liệt với mẹ mình.

Bà Ngân khoanh tay, ném cho Trà My cặp mắt hăm dọa.

Trà My lập tức đứng dậy, cười hà hà đi vào phòng: “Con đi thay đồ là được mà.”

Tại nhà hàng Tây nổi tiếng ở quận một. Trà My ăn mặc xinh đẹp, dáng vẻ đoan trang, lơ đãng nhìn thước phim trước mặt. Mẹ cô nói chuyện vui vẻ với người được gọi là bạn thân một lúc rồi đánh bài chuẩn đi chỗ khác, để lại cô và người đàn ông mới từ Mỹ trở về ngồi lại như một cái máy, bấm nút, cười.

Trông anh ta cũng rất sáng sủa thông minh, gương mặt ưa nhìn, ăn mặc lịch sự và nói chuyện cũng rất nho nhã, là kiểu đàn ông an toàn như mẹ cô đã từng nói.

Đèn vàng mờ ảo lung linh theo cách bày trí Tây Âu cổ điển, trên bàn có nến để tạo không khí lãng mạn, dao và nĩa được sắp xếp theo thứ tự từ nhỏ đến lớn. Thịt bò Đức rất ngon mềm, nhưng Trà My cứ cảm tưởng mình đang nuốt đá, bất giác bụng cô đau âm ỉ.

“Em không thích thức ăn ở đây hả?”

Trà My đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng nói, cười vô cùng lịch sự: “Cũng có thể cho là vậy.” Là một người lạ, cô không cần phải lo việc anh ta nghĩ mình là kẻ kênh kiệu, nếu anh ta ghét cô thì càng là chuyện tốt.

Hoàng Phúc nhìn Trà My, xem ra cô gái này không phải dạng vừa, tự gờ chẳng thèm nhìn mặt hấn quá năm lần, ánh mắt lúc nào cũng hiện rõ hai chữ “chán ghét”, rất có khí chất của con gái hiện đại. Tính ra, thì cuộc gặp gỡ này không đến nỗi chán chán như hấn tưởng tượng.

Hoàng Phúc cười sáng khoái, tay vừa cắt thịt bò vừa nói: “Rất thẳng thắn, nếu có dịp thì lần sau anh sẽ dẫn em đến một nhà hàng nổi tiếng ngon hơn, bảo đảm nước sốt thịt ăn một lần sẽ không bao giờ quên.”

Trà My không sắc mặt biến đổi, cô thật sự không có hứng thú ngồi bàn về những món ăn tinh tế đa dạng như thế này. Đối với cô, thì món Việt Nam thuần túy vẫn là ngon nhất.

“À, nghe nói em là nhà thiết kế thời trang, anh thật sự...”

“Tôi xin phép đi vệ sinh.”

Hoàng Phúc đang cố gắng tạo không khí, thì Trà My vội lên tiếng cắt ngang lời, sau đó đứng dậy, đi thẳng vào nhà vệ sinh. Hai tay cô run lên, ôm lấy bụng, sắc mặt bắt đầu tái nhợt dần. Cảm giác như máu dần đông đặc lại.

Đau quá... bụng đau quá...

Đưa tay lấy điện thoại trong vỏ xách, Trà My chỉ ngón tay lên màn hình cảm ứng một hồi, không ai để cô có thể gọi được. Mai Trang thì ở Hà Nội, mẹ thì đang đi cùng bạn, thuốc cô cũng chẳng mang theo. Thật đúng là xui xẻo thì làm gì cũng gặp tai họa mà.

“Cháu gái, không sao chứ?” Một người phụ nữ trung niên vừa mở cửa bước vào, thấy Trà My mặt mày tái mét nên lo lắng hỏi.

Trà My lắc đầu, vén mái tóc đang buông xõa của mình, rồi lấy khăn giấy lau bớt mồ hôi đang rịn trên trán: “Cảm ơn, cháu không sao.” Nói xong cô cũng dúi chân khỏi nhà vệ sinh, mon men rời khỏi nhà hàng mà không nói một lời tạm biệt nào với người được gọi là Hoàng Phúc kia. Dù sao cũng không thân thiết, nếu thấy cô lâu quá không trở lại thì anh ta cũng sẽ tự biết mà về.

Bắt taxi trở về nhà, Trà My quần quai nghiêng răng chịu đựng. Bao tử cô rất kỳ lạ, kể từ sau lần bị ngộ độc thực phẩm, cô không thể ăn được những thức ăn sống như thịt bò tái chẳng hạn, mà nhà hàng vừa rồi lại chuyên về món đó. Cô đã dặn dò là nấu chín rồi mà cũng không tránh khỏi, đầu cô bắt đầu quay vòng, bao tử co thắt dữ dội, có dấu hiệu buồn nôn.

“Trà My, em bị sao vậy hả?”

Giọng nói truyền đến bên tai, Trà My cảm thấy rất quen, nhưng do quá chóng mặt cô chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt của người đối diện đang đỡ mình. Chỉ biết có ai đó bế cô lên, sau đó cứ hét lớn: “Mau gọi xe cấp cứu, nhanh lên.”

Trà My cố gắng tìm lại ý thức, thờ hồn hên, lảo bảm bên tai người đang bế mình: “Tôi không muốn đến bệnh viện, không thích.”

Minh Phong lo lắng còn hơn ngồi trên đồng lửa. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, dùng khuỷu tay nhấn nút thang máy điên cuồng. Ai nhìn vào chắc còn lầm tưởng, người bị bệnh là anh ta chứ không phải cô gái mất ý thức đang nằm trên tay kia ấy chứ.

Vì quá gấp gáp, nên Minh Phong không xin phép mà đưa luôn Trà My vào nhà mình. Đặt cô xuống giường an toàn, song lập tức gọi điện cho bác sĩ đến nhà, lấy khăn ẩm lau đi mồ hôi đang rịn đầy trên trán và cổ, đắp chăn cẩn thận... Sau khi làm xong một loạt hành động, anh ngồi chôn chân ở cạnh giường quan sát tình hình của Trà My.

Trà My ngủ mê man, hình ảnh mẹ cô đang cười hạnh phúc khi kể về ba cứ hiện lúc mờ lúc rõ. Ba cô là một người đàn ông vô, vô cùng tuyệt vời trong mắt bà, ông không thích múa miệng, mà chỉ thích hành động, luôn nhường nhịn, và đặc biệt có thể đánh đổi mọi thứ để bà có được sự bình yên. Người đàn ông đáng tin cậy nhất trên đời.

Thật đáng ngưỡng mộ...

Trong ý thức mơ hồ, Trà My luôn cảm nhận có một bàn tay nào đó nắm chặt lấy tay mình, to lớn và rất ấm áp. Có thể tin tưởng không? Khi nắm lại bàn tay ấy...?

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Theo Đuổi, Phải Dùng Chiêu

Tiền bác sĩ ra khỏi cửa, Minh Phong lập tức quay về phòng để trông chừng Trà My. Chuẩn bị nào là máy cân bằng độ ẩm, tinh dầu bạc hà, nước ấm, thau để phòng khi Trà My có dấu hiệu buồn nôn, miếng dán hạ sốt... Tuy bác sĩ đã tiêm thuốc và truyền nước biển, nhưng đâu ai biết được buổi tối có chuyện biến xấu gì không, anh phải hết sức cẩn thận.

Ngồi xuống cạnh mép giường, Minh Phong dùng ánh mắt dịu dàng yêu chiều nhìn Trà My chăm chú, giống như có một nỗi niềm nào đó giấu kín lâu, rất lâu rồi. Không gian tĩnh mịch của đêm tối, chắc là lúc con người ta dễ lạc về một nơi nào đó xa xôi, từng mảnh ký ức cứ theo đó mà sắp xếp nên một bức tranh hoàn hảo.

Trà My thích ăn hải sản, đặc biệt là tôm biển loại lớn. Trà My không thích môn toán, chán ngấy môn văn, nhưng lúc nào cũng đạt thành tích cao. Trà My không thích bóng tối, vô cùng sợ ma, nhưng lại không muốn người khác biết được nhược điểm của mình. Trà My sợ kim tiêm, thà để mình bệnh nặng còn hơn phải đến bệnh viện. Trà My rất mạnh mẽ, nhưng lại là người anh muốn bảo vệ nhất trên cuộc đời này.

“Anh đang vẽ thiên nga đó hả? Sao giống vịt đồng thế?”

“Ai nói giống vịt đồng, màu trắng, mỏ nhỏ, cổ thon, rất giống thiên nga mà.”

“Xí xí, thiên nga ngâm mình dưới nước chẳng phải người ta sẽ tưởng lầm là vịt? Anh phải về lúc nó đang cánh bay thế này đây.”

“Đẹp thật đó.”

“Đương nhiên, họa sĩ tài hoa vẽ là phải đẹp rồi.”

“Là em vẽ hả?”

“Còn phải hỏi, sau này em nhất định sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng, nhất định là vậy.”

Trà My tỉnh dậy sau một đêm ngủ mê man, đầu còn hơi đau, nhưng đỡ hơn tối qua rất nhiều. Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, mùi hương bạc hà thoang thoang, nền tường màu trắng tinh khiết làm nổi bật những vật dụng trang trí trong gian phòng, rất có khí chất. Nhưng đây không phải phòng cô, hiện tại phòng cô đang dán trên giường của một người xa lạ. Đây là đâu?

“Em tỉnh rồi hả?” Minh Phong mở cửa bước vào, trên tay còn bưng một khay đựng thức ăn thơm phức, miệng nở nụ cười ấm áp như mọi khi.

Không biết tại sao, nhưng Trà My lại thờ phào khi thấy Minh Phong. Giống như cô rất tin tưởng, việc anh ta sẽ không làm những chuyện đồi bại như quỷ rối chẳng hạn. Tại sao Trà My lại tin tưởng như vậy? Đơn giản vì người cô vẫn mặc chiếc váy tối qua, cơ thể không có cảm giác gì lạ, trên cổ tai còn đang truyền nước biển...

Nhắc đến hai từ “nước biển”. Lập tức, Trà My nổi hết gai sống lưng, cảm giác như nghe thấy tiếng mài dao trong đêm tối. Cô nhìn vào cây kim tiêm đang cắm trong tay mình, gương mặt hiện lên hai chữ “chết lặng”.

Như thấy được phản ứng của Trà My, Minh Phong chậm rãi tiến lại phía cạnh giường, đặt khay thức ăn xuống trước mặt cô: “Phải truyền hết chai nước biển này mới được, tối qua em lại bị trúng thực, còn có dấu hiệu sốt rất nguy hiểm.”

Trà My gật đầu hiểu ý, nhìn cái túi xách của mình đang đặt trên bàn gần giường: “Anh lấy dùm tôi điện thoại được không?” Tối qua về nhà mà không liên lạc, chắc chắn mẹ cô rất lo lắng.

“Bác gái buổi sáng có ghé qua thăm em, sau đó nghe nói là phải đi Thái Lan giải quyết công việc gì đó.” Minh Phong vừa lấy điện thoại cho Trà My, vừa nói như báo cáo.

Trà My chớp mắt khó hiểu, liền hỏi: “Mẹ tôi không nói gì khác hả?”

Minh Phong bỏ tay vào túi quần tây phong độ, nở nụ cười tinh quái: “Bác gái bảo anh phải chăm sóc em cẩn thận, nếu mất một sợi tóc nào thì anh phải cưới em làm vợ.”

Trà My phun thẳng một họng nước lọc về phía trước, ho sặc sụa đến đỏ mặt, xong trừng mắt nhìn Minh Phong: “Anh cố tình chơi khăm tôi hả?”

Minh Phong chỉ cười cười nhìn Trà My: “Anh đâu có dám.”

Lấy khăn lau đi nước trên miệng, Trà My không thèm nhìn đến gương mặt đẹp trai muốn nín thở bên cạnh, lơ đãng nhìn bát cháo trước mặt hỏi: “Đừng đùa nữa, mẹ tôi đã nói gì vậy?”

“Bác gái bảo khi nào em tỉnh lại thì uống thuốc này, dặn dò anh chăm sóc em cẩn thận, đến nơi bác sẽ liên lạc sau.”

Lấy hộp thuốc từ tay Minh Phong, Trà My uống liền một viên không suy nghĩ. Cái gì mà chăm với chả sóc, cô có thể một mình sống cực kỳ tốt mà chẳng cần nhờ vả đến ai. Mẹ cô quả thật quá lo xa rồi, giờ còn giao trứng cho ác nữa.

Còn nhớ cái lần cô và Hoài Văn đi du lịch Đà Lạt, mới đến nơi chưa được nửa ngày, thì mẹ cô đã gọi điện bắt cô phải về ngay. Mặc dù cô đã nói cả hai ngủ hai phòng riêng biệt, nhưng mẹ cô vẫn nhất quyết không đồng ý. Còn nói gì mà, đàn ông có nhiều chiêu trò, ai biết được buổi tối có giả say rượu mò qua không?

Việc bà tin tưởng giao cô cho Minh Phong, quả đúng là có chút sai lầm, không phải về ngoài anh ta còn nguy hiểm hơn Hoài Văn gấp nhiều lần? Hay bà cho rằng, với nhan sắc của cô không quyết rũ được ông chủ đẹp trai này? Trong lòng có một sự tổn thương sâu sắc.

“Anh đi đâu vậy?” Thấy Minh Phong quay đầu bước ra, Trà My bất giác lên tiếng hỏi.

Minh Phong lấy điều chỉnh ti vi đặt vào tay Trà My: “Anh đi mua đồ về nấu bữa trưa. Em cứ nghỉ ngơi đi, hôm nay không cần phải đến công ty đâu.”

Trà My gật đầu, vẩy vẩy tay tự nhiên như đang tiễn khách. Cái luồng điện hại thần kinh từ người anh phóng ra, dù ở hoàn cảnh nào cũng rất mạnh mẽ. Tốt nhất là cô tránh tiếp xúc nhiều vẫn hơn.

Đợi Minh Phong mất bóng, Trà My bật ti vi, chỉnh kênh hoạt hình, sau đó vừa ăn cháo vừa thưởng thức.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, Trà My căng thẳng nhìn chai nước biển đang cạn dần, da gà cô cứ nổi lên từng hồi không kiểm soát. Nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó rút cây kim ra khỏi người mình.

Chứng sợ kim tiêm này của cô có từ nhỏ, bác sĩ bảo đó chỉ là tâm lý sợ đau gây ra. Nhưng cô cũng từng bị đứt tay, khi ấy hoàn toàn không có cảm giác kỳ lạ này. Cô có chút nghi ngờ lúc nhỏ bị ông bác sĩ đẹp trai nào đó chích cho một phát thuốc, sau đó mất trí nhớ, rồi bị ám ảnh cho đến bây giờ cũng nên. Quả thật đẹp trai không có gì tốt lành.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là phán đoán một chiều của Trà My mà thôi, chứ lý do thật sự thì cô chả biết được.

Trà My đứng dậy chỉnh sửa lại trang phục, lấy túi xách, rời khỏi nhà của Minh Phong. Làm phiền người ta tối qua đến giờ cũng đủ rồi, muốn tự kỷ hay điên đại gì đó thì về nhà mình hằng phát sẽ tốt hơn, ít ra không để mất hình tượng.

“Gi thế này...” Lục tung vô xách, cũng chẳng thấy chìa khóa đâu, Trà My cẩn thận tìm đến lần thứ bảy. Lúc này mới nhớ ra, là từ tối qua đến giờ mẹ cô luôn là người giữ nó. Nhưng hiện tại bà lại đang trên máy bay đến Thái Lan, còn chìa khóa sơ cua thì cô để trong nhà mất rồi...

“Em đứng đây làm gì vậy?” Minh Phong tay cầm hai bao đồ nặng trĩu, đứng phía sau lên giọng hỏi.

Trà My giật mình, quay mặt lại trả lời với một nụ cười trên môi: “Tôi định về nhà, nhưng không có chìa khóa.” Gi thế này, sao cô lại có cảm giác mình biến thành tội phạm bị bắt quả tang thế?

Minh Phong khẽ nhếch môi cười kín đáo, song tỏ vẻ vô cùng lo lắng: “Cửa ở chung cư này không thể thay ổ khóa, nếu không có chìa sơ cua thì không thể vào được đâu đó.”

Trà My như bị búa đâm vào đầu. Lúc chuyển vào đây cô đã nghe nói, vì bảo đảm tính an toàn, nên chủ chung cư sẽ chuyển nhượng toàn bộ chìa khóa cho bên mua, còn ổ khóa thuộc loại không thể thay. Nên lúc nào, cô cũng bị mẹ nhắc nhở việc đừng đánh mất chìa khóa. Nay tình hình thế này, chẳng nhẽ cô phải ra đường ỡ? Đùng đưa nhau vậy chứ.

Bỏ hai bao đồ xuống sàn, Minh Phong kéo Trà My lại trước cửa nhà mình: “Tình hình đã vậy, thì em cứ vào nhà anh nghỉ ngơi đi. Đợi bác gái đến nơi rồi gọi điện tìm cách giải quyết.”

Trà My cười hà hà như một cái máy tự động, miễn cưỡng bước thẳng vào cánh cửa đang mở: “Vây phiền anh rồi.”

Minh Phong nhìn theo bóng lưng của Trà My, lấy hai túi đồ vừa mua bước theo sau, mở cửa to hết cỡ để cô thêm phần yên tâm, rồi mới tiến về phía tủ lạnh.

“Anh là dê núi hả? Sao trong tủ lạnh toàn rau với rau không thế?” Trà My giúp Minh Phong bỏ đồ vào tủ lạnh, chặc môi bình luận.

Minh Phong ngồi xuống cạnh Trà My, cho thực phẩm vào tủ lạnh đáp: “Chẳng phải bây giờ đã có thịt, tôm, và cá trứng...?” Vừa nói anh vừa giờ lên trước mặt Trà My một cách vui vẻ.

Trà My miễn bình luận, nhìn Minh Phong một lúc rồi mới tiếp tục lên tiếng: “Canh kim chi hôm qua anh nấu rất ngon đó.”

“Đợi bao tử em khỏe hẳn, anh sẽ lại nấu cho em ăn. Hôm nay mình ăn canh rau với đậu hũ.”

Trà My gật đầu đồng tình, giờ mà cô còn ăn cay nữa chắc phải nhập viện thật. Coi bộ, anh ta cũng biết cách quan tâm người khác lắm chứ: “Anh chu đáo thiệt đó, Minh Phong.”

“Thế hả? Em nghĩ vậy làm anh vui lắm đó.” Minh Phong xoay đầu về hướng Trà My.

Chỉ trong một giây, cả hai chạm mặt. Trà My cảm thấy mạch máu đang tắc nghẽn, khuôn mặt nam tính của anh ở khoảng cách gần thế này khiến cô bị đo ván. Nhưng khi anh mỉm cười, đó mới chính là cú nốc ao cuối cùng làm Trà My choáng váng. Phản ứng hoàn toàn theo bản năng, cô ngã phệt luôn xuống sàn lạnh ngắt.

“Em không sao chứ?” Minh Phong chìa tay ra trước mặt Trà My. Để lộ chiếc đồng hồ sang trọng, trông rất đắt tiền.

Trà My cảm thấy mình quá vô duyên khi phản ứng mạnh như vậy. Minh Phong là động vật nguy hiểm mà, sao cô có thể không đề phòng mà ngồi cạnh anh vậy chứ? Đầu suy nghĩ, tứ chi hoạt động, ngay tức khắc Trà My đứng thẳng người dậy, giữ khoảng cách một mét với Minh Phong một cách vô cùng tự nhiên.

Minh Phong cười khò trước hành động của Trà My, giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Trong phòng tắm có một bộ quần áo thể thao nữ, em tắm rửa thay đồ, rồi ra ăn là vừa.”

Trà My chớp mắt, nhìn lại bộ đồ lấm lem của mình hỏi: “Cửa phòng tắm có khóa trái an toàn không?”

Minh Phong suy nghĩ cẩn thận một lúc, rồi mới đáp: “Loại khóa PHGLOCK, có kèm theo chốt bên trong, chắc cũng được tính là an toàn nhỉ?”

“Quá an toàn luôn thì khác.” Trong phòng tắm thôi mà cũng lắp đặt loại đắt như vậy, đúng là người có tiền đẳng cấp cũng khác hẳn.

Minh Phong nhìn bóng lưng Trà My khuất dần theo khúc quẹo, anh trầm ngâm xoa cằm suy ngẫm: Chẳng lẽ mặt anh gian ác lắm sao ta?

Trà My bước vào phòng tắm, thấy nước nóng trong bồn đã mở sẵn, dầu gội đầu, sữa tắm, bông tắm, bàn chải đánh răng dành cho nữ mới toanh được sắp xếp cẩn thận trên kệ. Cảm bộ quần áo thể thao hiệu Nike, màu hồng nhạt vẫn còn nguyên nhãn mác mà Trà My ngỡ ngàng. Anh mua những thứ này từ lúc nào vậy nhỉ?

Khóa chặt cửa, nhìn chính mình trong gương, Trà My lần lần suy nghĩ rồi thở dài thành tiếng. Trên đời này vẫn còn có người đàn ông tốt như thế ư? Đạo đức tốt, tính tình tốt, lại còn rất là chu đáo nữa... Nhưng đáng tiếc, không thích hợp với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thích Em, Một Chút Thôi

Sau khi ăn trưa xong, Trà My liền liên lạc với mẹ, rồi tự kỷ ngồi một góc trong phòng. Nếu bây giờ gửi chuyển phát nhanh thì cũng tốn ít nhất hai đến ba ngày. Vậy trong thời gian đó cô sẽ ở đâu? Ăn nhờ ở đậu nhà người khác lại không phải là sở thích của mình. Dù người ta không nói, nhưng cô cũng đâu thể mặt dày như vậy chứ?

Bước trở ra phòng khách, Trà My lại ngồi đối diện Minh Phong, anh ta đang say mê đánh máy tính, có vẻ công việc rất bận rộn. Suy nghĩ một hồi, cô mới hắng giọng một tiếng: "Cảm ơn anh, đã giúp đỡ tôi từ tối qua đến giờ. Tôi đã gọi điện cho mẹ, bà bảo chia khóa khoảng hai ngày nữa sẽ gửi đến, nên..."

"Đừng ngại, trong thời gian đó em cứ ở đây." Minh Phong tay vẫn đang đánh máy, trầm giọng.

"Không cần đâu, tôi thuê khách sạn ở ngoài là được." Trà My lắc đầu, vội vã lên tiếng đáp trả.

Minh Phong ngẩng đầu lên nhìn Trà My, nghiêm túc có thừa đáp: "Con gái không nên ở khách sạn một mình đâu. Anh hứa với bác gái là chăm sóc em rồi, không dám thất hứa đâu."

"Mẹ tôi sẽ không..."

"À, đồ của em anh đã giặt phơi ở ngoài, lát nữa khô thì mặc vào đi với anh đến một nơi." Minh Phong vừa chỉ tay ra phía ngoài ban công, vừa mỉm cười cắt ngang ý định thuê khách sạn của Trà My.

Trà My mở to miệng như quả trứng gà, chết ngồi một chỗ. Anh lấy đồ cô giặt từ khi nào thế? Sắc mặt chuyển biến liên tục, Trà My lắp bắp đáp trả: "Sao anh lại giặt đồ của tôi, như thế thì có hơi..." Trong lòng Trà My có chút mừng thầm, cũng may vừa rồi cô giặt đồ lót và hong khô bằng máy sấy rồi, chứ nếu không... cô không thể tưởng tượng nổi nữa.

Minh Phong ngưng đánh máy, đưa mắt nhìn Trà My chăm chú: "Chỉ là tiện thể cho vào máy giặt luôn thôi, em cứ vào phòng nghỉ ngơi, khi nào khô anh sẽ gọi."

Trà My cắn răng cằn cằn, giặt mình khi nhận ra quan hệ giữa cô và anh tự nhiên quá thân thiết. Cách đây hơn một tháng cả hai vẫn là người lạ thể mà...

"Cái gì vậy?" Trà My nhìn một xâu chìa khóa Minh Phong đang đưa trước mặt, khó hiểu hỏi.

"Chìa khóa nhà và phòng. Nếu em lo anh sẽ quấy rối gì đó, thì giữ nó đi. Anh sẽ không thể yên tâm, nếu em ra ngoài thuê khách sạn đâu."

Tim Trà My đập nhanh: "Đâu có liên quan gì đến anh, tôi tự biết bảo vệ bản thân mà..." Nói tới đây cô mới sực nhớ, hình như thuê khách sạn cần phải có giấy tờ tùy thân. Mà sáng giờ cô cũng quên mất, là giấy tờ tùy thân cô đều để trong nhà. Cái này vui à nha.

"Thôi đừng bàn về chuyện này nữa, em có muốn vẽ tranh hay đại loại thế không?" Minh Phong đặt xâu chìa khóa vào tay Trà My.

Trà My nhăn mũi, giọng không còn hiền ngang như lúc đầu nữa: "Vậy coi như tôi sẽ thuê phòng của anh. Nếu không chấp nhận thì tôi không ở lại đâu đó."

"Quyết định vậy đi." Minh Phong long lanh hai mắt đáp.

Trà My thở hắt ra, sau đó lấy giấy và bút thuộc quyền sở hữu của Minh Phong ra vẽ. Tuy hôm nay không đến công ty, nhưng công việc thì vẫn cứ tiến triển đều đều, cô không thể ngồi không như vậy được. Nhận lương người ta thì phải làm cho người ta, đây là qui luật.

Ngồi chăm chú suốt hai giờ liền, cuối cùng Trà My cũng vẽ được một vài mẫu ưng ý, cô cẩn thận đặt lên bàn, vờn vai một cái rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Minh Phong đi đâu rồi nhỉ? Trà My gãi cái đầu, nhảy chân sáo đi ra ban công lấy đồ mình vào, tự giờ chắc cũng đã khô rồi.

Cô đưa mắt nhìn đảo dác một lượt sào phơi quần áo, không thấy, chiếc váy cô bốc hơi thành khí loãng rồi hả? Trà My nhìn xuống lầu, trong đầu còn đang nghĩ không chừng gió thổi mạnh quá nên rơi xuống rồi cũng nên, nhưng vẫn không thấy.

"Đừng nói là..." Trà My nói lầm bầm trong miệng, song phóng nhanh vào trong nhà.

"Em thay đồ đi." Minh Phong cầm bộ quần áo đã được ủi thẳng thớm đặt vào tay Trà My, một cách tự nhiên như thể đây là nhiệm vụ hàng ngày của anh vậy.

Trà My đứng như gỗ, nhìn bộ đồ sạch sẽ thơm tho trong tay, sau đó khó hiểu ngược cầm nhìn Minh Phong: "Anh rất thích làm việc nhà hả?" Đây là một câu hỏi thiếu "muối" trầm trọng, sao cô có thể mở miệng ra hỏi ngu vậy trời.

Minh Phong cười cười, trả lời vui vẻ: "Chỉ là sẵn tiện thôi, em là khách đương nhiên phải tiếp đãi chu đáo."

Chỉ là sẵn tiện thôi? Anh ta thích làm những chuyện sẵn tiện như vậy sao? Có ma mới tin...

Nơi mà Minh Phong dẫn Trà My đến là một trung tâm mua sắm Aeon mới mở, rất sầm uất và náo nhiệt, có đủ các dịch vụ cần thiết đại loại như; mua sắm, chơi game, xem phim, siêu thị... Cô cũng đến đây được vài lần với Hoài Vãn và Mai Trang. Nhưng vấn đề quan trọng là, tại sao anh ta lại dẫn cô đến đây?

"Em phải mua vài bộ quần áo để thay đổi, không phải ngày mai còn đi làm hả?" Như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu Trà My, Minh Phong lên tiếng giải thích.

Trà My thông suốt thần kinh, trong lòng bất giác khen thầm Minh Phong là người thấu đáo. Cô còn quên mất việc mình không có quần áo mặc, thì anh ta đã nghĩ giùm rồi. Uốn ngực bước về phía trước, Trà My cười tươi tận hiếm thấy: "Tôi thiết sự ngưỡng mộ vợ tương lai của anh đó."

Sắc mặt Minh Phong tươi rói, bước đều bên cạnh Trà My: "Nếu em nghĩ vậy, thì vị trí đó anh có thể ưu tiên cho em trước."

Trà My dừng bước, hást cằm điệu bộ nhìn thẳng vào mắt Minh Phong: "Anh đang cố theo đuổi tôi đó hả?"

Minh Phong hồi hộp, ánh mắt mang một tia hy vọng đáp trả: "Bộ như vậy không được à?"

Trà My ním môi, tự hỏi đề tài này sẽ dẫn tới đâu đây: "Anh bị loại từ vòng giữ xe."

"Anh có gì không tốt hả? Sao lại bị loại sớm vậy?" Minh Phong nhìn Trà My chăm chú.

"Cái gì anh cũng tốt, nên mới bị loại đó." Trà My đáp trả ngắn gọn, cố xua đi cái cảm giác là anh đang nói thật: "Đừng có giỡn chơi nữa, đi mua đồ thôi."

Minh Phong nụ cười có chút cứng đơ, hít vào để giữ cho sự thất vọng của mình không thể hiện qua gương mặt.

Sau khi lượn một vòng khu trung tâm mua sắm, Trà My mua được vài chiếc váy và quần áo mình thích, sau đó tự động quẹt thẻ tính tiền. Minh Phong cũng không nói gì, âm thầm xách hết đồ đồng đồ mà Trà My mua.

"Anh muốn mua gì thì cứ mua đi, tôi vào đây một chút." Trà My dừng lại ở một Salon tóc lớn, ngắm nghía một lúc rồi mới cất giọng nói.

"Cũng không mua gì, anh sẽ ngồi phía trong phòng khách Salon đợi em vậy." Minh Phong vội trả lời.

Trà My chỉ gật đầu một cái, song tiến thẳng vào trong, ngồi xuống ghế.

Rất nhanh sau đó, một nhà tạo mẫu tóc liền tiến lại vui vẻ chào đón, thái độ cực kỳ chuyên nghiệp: "Chào chị."

Trà My nhìn mặt người đàn ông trong gương, mái tóc anh ta màu xám tro kết hợp với màu đen hợp mốt, nhưng nhìn sao cô cũng cảm thấy anh ta giống mafia, cái kiểu xăm mình hình con rồng trên cánh tay càng làm cô thêm phản cảm. Gãi gãi chân mảy vài cái, Trà My mới chỉ ngón tay lên bức hình cô ca sĩ nổi tiếng nào đó trước mặt mình: "Tôi muốn cắt tóc mình giống vậy."

Nhà tạo mẫu kia liền gật đầu hiểu ý, nhiệt tình toét miệng cười.

Ba mươi phút sau, Trà My nhìn lại mình trong gương, sau đó vui vẻ móc ví ra trả tiền. Tuy mặt mũi anh ta hơi gian ác, nhưng tay nghề quả là không tồi, cô rất thích tạo hình mới này.

Vừa thấy Trà My bước ra, Minh Phong liền nhìn cô không rời mắt, nhưng lại theo kiểu không tin vào những gì mình đang thấy: "Tóc của em...?"

Trà My cười hề hề, vuốt vuốt mái tóc mới của mình một cái: "Từ nhỏ giờ tôi chưa từng thử qua phong cách này, xem ra cũng không đến nỗi tệ."

"Rất đẹp."

Minh Phong cất giọng khen ngợi. Quả thật kiểu tóc ngắn ôm vai này rất hợp với Trà My, không quá nữ tính, cũng chẳng quá mạnh mẽ, kết hợp giữa cương và nhu, càng tạo nên một sức hút khó tả.

Trà My trẻ môi, hất tóc kệnh kiệu như tiểu thư đài các: “Sáo rỗng.” Tuy miệng nói vậy, nhưng đã là con gái ai mà chẳng thích được khen, dù nhiều hay ít thì trong lòng cũng rộn ràng vui sướng, đó là phản ứng hoàn toàn bình thường.

“Trà My, xem ra quan hệ giữa cô và Minh Phong rất thân thiết đó.”

Trà My đang lo lắng vuốt mái tóc của mình, thì bên tai lại vang lên một giọng nói ngọt ngào như kẹo. Nhưng đó, cũng chính là lý do khiến cô nổi da gà liên hồi. Quay sang nhìn Hà Trang, Trà My liền cảm thấy đau đầu. Mỗi lần gặp cô ta, là y như rằng có chuyện phiền phức ập đến, nên cô quyết định xem cô ta như ruồi muỗi không đáp trả mà đi lướt ngang.

Hà Trang nắm cổ tay Trà My lại, nhìn những túi đồ mà Minh Phong đang xách trên tay, cười đầy mỉa mai: “Còn nói mình không hám danh, xem ra cô cũng chỉ là hồ ly tinh, cao thủ hơn người khác là biết đóng kịch mà thôi.”

Trà My thờ một hơi, đứng thẳng lưng, nhìn chòng chọc vào gương mặt xinh đẹp của Hà Trang: “Người chỉ nhìn phần diện mạo mà phán, người đòi gọi đó là kẻ không não. Phụ nữ lúc nào cũng bám lấy đàn ông mà sống, đó gọi là ký sinh. Kẻ luôn cho mình là trung tâm vũ trụ, đó gọi là ếch ngồi đáy giếng. Con mắt nào của cô thấy tôi bám vào đàn ông mà sống? Đừng suy bụng ta ra bụng người, chỉ khiến cho người khác càng xác định, IQ của cô chỉ có một số.”

Trà My vốn không muốn nói nặng lời như thế này. Nhưng thiết nghĩ, cô nên nói thẳng lập trường của mình cho đối phương rõ.

“Mày...” Hà Trang điển tiết giờ tay cao, hồng muốn tát Trà My.

Theo phản xạ tự nhiên, Trà My cũng đưa tay đỡ lại. Sau đó, hất mạnh cánh tay của Hà Trang ra: “Tốt nhất cô nên lo cho mình, đừng có quá quan tâm đến chuyện của người khác.”

Minh Phong rợn gai sống lưng khi nghe những lời đầy dao găm vừa rồi của Trà My. Đúng là cô gái này không bao giờ để mình thiệt thòi.

“Tôi đói rồi, anh có muốn dùng bữa không?” Trà My nhìn Minh Phong lên tiếng.

Minh Phong gật đầu lia lịa, đi theo sau Trà My: “Em muốn ăn gì?”

“Đi siêu thị, tối nay tôi sẽ nấu.”

Hà Trang hai tay nắm chặt, nghiêng răng, trợn mắt hung dữ hét lớn: “Mày nhớ đấy, nhất định tao sẽ khiến mày phải hối hận vì thái độ cao ngạo ngày hôm nay.”

Minh Phong nhìn Trà My dò xét, hoàn toàn không có phản ứng gì trước lời cảnh báo vừa rồi của cô gái kia, ung dung cứ như vừa nghe tiếng la hét của khi. Quả đúng là phong thái thường thấy của Trà My. Rất ngẫu!

Trái tim anh đúng là hết thuốc chữa rồi, à không, từ lúc gặp Trà My là đã không còn thuốc để chữa nữa. Càng biết nhiều, thì càng thích cô hơn. Mỗi ngày, từng chút một...

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chuyển Biến

Không gian bốn bề yên ả, chỉ có mỗi âm thanh phát ra từ chiếc giường đang động đậy đều đều theo từng nhịp thở hắt của dục vọng. Hà Trang nằm dưới thân một lão già đầu hói xa lạ, thân hình đầy sắc xuân không một mảnh vải che của cô ta uyển chuyển phối hợp cùng lão ta. Gương mặt vô cùng thỏa mãn không hề có bất cứ sự gượng ép, hoàn toàn mê đắm.

Sau khi kết thúc màn xuân tình đầy nồng nhiệt, Hà Trang nằm tựa lên vai lão già đầu hói, hơi thở có chút đứt quãng, nhưng miệng vẫn không ngừng hoạt động: “Lộc, những gì anh hứa với em nhất định phải giữ lời đó.”

Lão già được gọi là Lộc miệng cười đầy thỏa mãn, ôm chặt lấy mỹ nữ trong lòng: “Em yên tâm, đã là đàn bà của anh đây, thì không ai dám động vào.”

Hà Trang cười tươi xinh đẹp, đặt môi mình chạm nhẹ lên má lão ta, tạo dáng vẻ gọi tình trông thấy: “Cảm ơn anh.”

Ánh mắt Hà Trang rơi vào một khoảng lặng không xác định. Việc cô bị khởi kiện không phải chuyện lớn gì, nhưng nếu cứ kéo dài thì danh tiếng của cô sẽ ngày một tệ. Vậy mà cái tên Hoài Văn chết tiệt đó lại dám đá cô sang một bên, không còn cách nào khác cô phải tìm một chỗ dựa đáng tin cậy hơn.

Lão già này có nhiều thế lực trong tay, chỉ cần có lão chống lưng thì cô không sợ mình đối phó không lại Minh Phong. Còn con nhỏ Trà My đáng chết, cô sẽ không cho nó sống vui vẻ vậy đâu.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Minh Phong hai tay bưng cà phê, không biết từ đâu xuất hiện lên tiếng.

Trà My xoay đầu, vuốt mái tóc đang bay trong gió, xong nhận lấy tách cà phê đáp: “À, tại lâu lắm rồi tôi mới có dịp ngắm Sài Gòn về đêm thế này.”

Sau khi tốt nghiệp đại học là một chuỗi ngày bận rộn, công việc lo chưa xong thì lấy thời gian rảnh rồi đầu mà ngắm cảnh. Hoài Văn thì lúc nào cũng dẫn cô đến những nơi tiệc tùng náo nhiệt, rồi thì bạn bè này nọ. Giờ nghĩ lại mới thấy, đoạn tình cảm giữa cô với hắn cũng không có gì nổi bật để mà hồi tưởng.

Minh Phong lại đứng cạnh Trà My, đưa mắt nhìn ra phía xa, những ngọn đèn mờ ảo giống như ánh sao rơi rụng dưới mặt đất. Anh từng đứng đây như thế này không biết bao nhiêu lần, nhưng sao lại không thấy nó đẹp đến vậy nhỉ? Lần đầu tiên, anh biết có sự tồn tại của hơi thở cuộc sống mà bất giác những ngày vội vã không thể nhận ra.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Cái ngày anh không xin phép mà tự ý đặt cô gái này vào trong tim mình? Lúc ấy cứ ngỡ tình yêu rất đơn giản, mãi cho đến một ngày khi thấy cô ấy cùng người khác bên nhau, anh mới nhận ra rằng tình yêu chỉ có chân thật là chưa đủ.

Dù biết cô ấy chẳng nhìn về mình, nhưng lại không cách nào buông tay, tự dối lòng rằng sẽ không nhớ, phải luôn giữ khoảng cách để không bị tổn thương, nhưng vẫn muốn biết mọi tin tức về cô ấy... tính cô chấp này không biết anh di truyền từ ai nữa.

“Anh chuyển nhà đến đây sống từ khi nào vậy?” Trà My lên tiếng hỏi.

Minh Phong nhấp một ngụm cà phê, mắt vẫn nhìn về phía trước: “Chắc hơn một tháng.”

Trà My chống tay lên cằm, nhìn Minh Phong như kiểu bạn bè thân thiết trò chuyện: “Hèn gì tôi chưa từng thấy anh trước đó.”

Về mặt Minh Phong hơi sượng, nghi hoặc hỏi lại: “Em thật sự chưa từng thấy anh trước đó hả?”

Do tác động từ câu hỏi của Minh Phong, Trà My cố gắng kích hoạt não bộ suy nghĩ, sau đó nhún mày hỏi đầy nghi vấn: “Anh đã từng xuất hiện trên báo Tuổi Trẻ đúng không?”

Minh Phong sắc âm không đổi, chỉ là mang theo một chút man mát thẳng thắn: “Anh chỉ chấp nhận phỏng vấn duy nhất một lần trang tạp chí Doanh Nhân.”

Trà My xoa sống mũi, bất giác cảm thấy xấu hổ vì mình đoán già đoán non mà chẳng trúng đâu vào đâu: “Minh Phong, anh đừng cân đo chát xám của tôi, nó rất nhẹ và thiếu Omega 3.”

Nghe Trà My gọi tên mình Minh Phong toét miệng cười tươi, giọng pha chút hài hước: “Mai anh sẽ mua về cho em bổ sung dưỡng chất.”

Trà My chống hai tay vào eo, trề môi một cái rồi đi vào trong nhà: “Anh đừng đối xử tốt với tôi như thế, nó rất dễ tạo hiểu lầm không đáng có đó.”

“Hiểu lầm không đáng là gì...?” Minh Phong vừa bước theo sau vừa hỏi dè chừng.

“Lỡ như anh có bạn gái, cô ta sẽ tức điên lên mà tạt axit tôi đại loại vậy.” Trà My trào phúng dạy bảo.

Anh cứ làm ra vẻ thân thiết với cô, mọi người sẽ lầm tưởng là quan hệ thanh mai trúc mã gì đó là thật nữa thì một. Miệng đời rất nguy hiểm, dù chỉ một bàn tay đập sẽ không thể lên tiếng, nhưng lúc nào phải nữ cũng bị đem ra soi mói và bêu rếu nhiều hơn. Còn đàn ông thì chỉ biết làm, hậu quả mấy ai dám lãnh nhận? Tốt nhất là vẫn phải nghĩ cho mình trước thì hơn.

Minh Phong không nói thêm lời nào, lặng lẽ ôm gối ra ghế sofa nằm, chỉnh nhạc, im lặng đến mức Trà My có cảm giác như anh đang giận lấy. Đúng là kẻ khó hiểu, lúc thì nói nhiều như hát, lúc thì chẳng ầm ừ một tiếng. Không lẽ, những người có chỉ số IQ cao đều kỳ lạ như vậy hả trời?

Có chút bối rối chạm tay anh rồi, vì anh đang mơ giấc dịu dàng

Có chút tan vỡ chạm môi anh rồi, vì em yêu chỉ yêu mùa ghé thôi

Có chút thương nhớ làn môi nhẹ nhàng, khi em yên say trong giấc

Có chút yêu dấu chỉ là mơ mộng thôi, vì anh luôn mong được có em

Người nói yêu anh đi, người nói thương anh đi...

... để cho con tim này đừng ngừng trông hao gầy...

Trà My tro mặt đứng hình, còn tưởng người như Minh Phong phải nghe những loại nhạc thâm thúy điển hình như giao hưởng chẳng hạn? Không ngờ cũng biết đến thể loại nhạc hiện đại này, cô có chút bất ngờ. Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong mà.

Quấy rối tâm tình của người khác cũng không phải nghề của mình, Trà My phải mông “phệt phệt” thân nhiên bước vào phòng ngủ, khóa trái cửa phòng. Và đương nhiên, là tất cả chìa khóa đều nằm trong tay cô. Tuy biết đạo đức của anh thuộc loại tốt theo chuẩn Bác Hồ, nhưng bản năng vẫn là bản năng.

Lỡ như buổi tối anh ta mộng du, muốn khám nghiệm thi thể cô thì sao? Đề phòng vẫn là trên hết.

Sáng hôm sau, Trà My trong lòng còn lo việc mình đến công ty sẽ bị dòm ngó, nói này nói nọ, nhưng quá thừa... Chấn động trên trang Youtube sáng nay còn kinh thiên hơn vụ cô trở thành thanh mai trúc mã hờ của Minh Phong sáng sủa kia.

Một người nặc danh đã tung clip Hà Trang đang đóng phim khiêu dâm với lão bụng phệ giấu mặt, rõ nét đến từng chi tiết, kéo dài đến những ba mươi phút. Tuy được xóa ngay sau đó, nhưng bọn dân mạng vẫn nhanh tay hơn, tải nó về và phát tán khắp mọi nơi. Trà My lau mồ hôi rịn trên trán, lần này chắc cánh nhà báo có thêm cơ hội để tồn giấy mực rồi. Tuy không phải là cô thương hại Hà Trang, nhưng cũng khá tiếc thay cho tương lai và sự nghiệp của cô ta.

Thấy những nhân viên cùng phòng bàn luận rôm rả, Trà My miễn góp thêm gạo yên phận làm một khán giả, thích thì xem, không thì bấm qua kênh khác.

“Chị My, còn giấu mọi người đến khi nào nữa hả?” Quỳnh Anh bỗng nhiên bác qua chuyện khác không hề báo trước, mà diễn viên chính không ai khác là Trà My.

Trà My liếc mắt nhìn đảo dác xung quanh, cười hà hà thiếu từ nhiên: “Giấu gì chứ?” Con bé này đúng là nhiều chuyện, cô hận nỗi không thể lấy băng keo dán miệng nó lại, chuyện êm rồi sao cứ moi ra nói thế?

Quỳnh Anh lập tức trừng mắt tra hỏi: “Thì việc chị và sếp sắp đám cưới đó.”

Trà My lúng búng lổ tai, đưa mặt ngu ra hỏi lại Quỳnh Anh: “Đám cưới gì hả?”

“Chị My, công ty ai cũng biết rồi chị đừng giấu nữa. Sếp Hùng còn nói là cả hai sắp chọn ngày nữa là...”

“Chọn ngày là sao...?” Minh Phong như muốn té ghế, khi nghe giọng nói vừa rõ vừa vang của Quốc Hùng phát ra.

Quốc Hùng cười sảng khoái, bỏ tay vào túi quần tây phong độ nói: “Hôm qua tôi còn thấy cậu và Trà My cùng bước ra khỏi cổng chung cư, rồi cùng đi mua sắm, tiến triển đến mức đó rồi còn gì nữa?”

"Đừng suy bụng ta ra bụng người." Minh Phong vừa nói vừa trừng mắt lạnh với Quốc Hùng. Cái miệng của thằng này quả là hại người, lỡ Trà My nghĩ anh cố tình bày chiêu này nọ, sau đó trốn luôn thì sao.

“Sếp, anh đừng nghĩ bọn em không biết ý đồ của anh. Việc báo chí đưa tin chị dâu là thanh mai trúc mã của anh đâu phải ngẫu nhiên?” Tuấn Vũ đứng kế bên lên án Minh Phong, chẳng phải đây là thủ đoạn của sếp hòng muốn rút ngắn khoảng cách với chị dâu? Còn việc may Âu phục nữa, rõ ràng là sếp đã đặt may xong rồi, nhưng lại ném vào một xô tút bất chị dâu phải may một bộ mới cho bằng được. Ý đồ rõ như ban ngày thế mà lại.

Minh Phong cười như không cười, ngả lưng ra ghế, chéo chân sang trọng: “Cậu nói gì, tôi không hiểu gì hết.”

“Vậy còn chuyện dọn qua sát vách nhà chị dâu thì sao hả? Chắc chị ấy sẽ ngắt xù khi đến biệt thự của anh đó.” Tuấn Vũ không nhượng thua lại lên tiếng.

Minh Phong giả vờ tăng hắng giọng, nhú mày nghiêm túc: “Đó là chuyện riêng của tôi, công việc của cậu lúc này là im lặng và đi ra ngoài.”

Tuấn Vũ ngậm miệng không nói thêm, ai kêu anh là cấp dưới người ta làm chi.

Quốc Hùng chỉ biết cười cười, thật lòng khuyên nhủ: “Minh Phong, theo đuổi con gái cậu phải xông pha mạnh mẽ như đánh giặc vậy đó. Đứng một bên mà chờ nữa, thì Trà My lại bị người khác cướp mất, lúc đó đừng có trách trời quẩn đất...”

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại của Tuấn Vũ bỗng vang vọng, làm tắt đi những ý đồ mà Quốc Hùng đang định nói: "Trong giờ làm việc mà để chuông điện thoại hả?"

"Điện thoại em dạo này chap mạch ghê lắm." Tuấn Vũ vừa nói, vừa xin phép ra ngoài nghe máy. Chưa được vài giây, thì sắc mặt Tuấn Vũ trở nên đăm chiêu, tắt ngay điện thoại lại nói nhỏ bên tai Minh Phong.

Trà My chết lặng nhìn bó hoa hồng đỏ trên tay mình, cảm thấy bức mình khi nghe giọng nói của Hoài Văn. Anh ta để đây để thú tội?

"Trà My, mình có thể nói chuyện riêng được không?"

Hôm nay là ngày mang dấu ấn lịch sử, thể loại cậu ấm như Hoài Văn mà cũng xuống nước trước mặt người khác? Trà My dòm ngó xung quanh, lúc này có thêm mấy quay nữa thì chắc sẽ trở thành một phim trường thật thụ. Tinh tiết nắc oí này hấn lấy đâu ra vậy? Cơ mà hấn muốn đóng kịch thì diễn một mình được rồi, mắc gì kéo cô vào để làm trò hề. Công ty thì đông đúc người, chẳng lẽ không làm nổi như vậy hấn sẽ ngứa da khó chịu?

"Gì thế? Người đàn ông kia không phải bạn trai của Hà Trang? Sao giờ lại tặng hoa tỏ tình với Trà My thế kia chứ?" Một nhân viên trong công ty cất giọng hỏi nghi hoặc.

Quỳnh Anh ngồi chéo chân cắn bút, cảnh tượng này quả thật còn hay hơn cả phim truyền hình trong nước. Tuy cô không rõ sự tình thế nào, nhưng cũng

đoán chừng được năm mươi phần trăm câu chuyện. Đàn ông luôn là thế, khi họ nhận ra tầm quan trọng của thứ mình đã vứt đi, bất giác họ sẽ hoang mang rồi dùng mọi cách để tìm lại. Nhưng đáng tiếc, phụ nữ không phải thủ cứng, càng không phải đồ chơi khi họ thích thì nâng niu, không thì ném bỏ.

Những thứ đã mất đi rồi, dù cố tìm lại cũng đâu còn được nguyên vẹn!

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tương Lai, Hãy Để Thời Gian Quyết Định

Trên thế giới có hàng tỷ triệu dân, một người có thể có nhiều tính cách và nhiều người có thể có cùng một tính cách, nó thể hiện đặc điểm nội tâm của từng người, ảnh hưởng trực tiếp đến suy nghĩ, lời nói và hành động, nhờ đó ta có thể kết luận bản chất của một người nào đó.

Theo như những gì mà Hoài Văn đang hành động, Trà My có thể xếp anh ta vào thể loại người có tính cách xấu, bắt nguồn từ lòng đố kỵ và dối trá.

Sau khi chia tay hẳn mới biết tầm quan trọng của cô, và hối hận không nguôi khi biết hẳn yêu cô nhiều hơn mình tưởng? Không, điều hẳn hối tiếc chính là sự đố kỵ của bản thân, khi thấy một người đàn ông tốt đẹp hơn mình ở bên cạnh cô. Bởi lẽ trong lòng hẳn luôn nghĩ, ngoài hẳn ra cô chẳng thể yêu ai khác, theo lẽ tự nhiên hẳn sẽ cảm thấy mất mát, sau đó là trạng thái chối bỏ sự thật.

“Anh gọi vào số điện thoại của em không được, nên đã đến công ty tìm, có người bảo em đang làm việc ở đây nên...”

Trà My cười, ánh mắt lạnh nhạt hướng thẳng về phía Hoài Văn: “Nếu đến đây để nhìn mặt tôi, thì có thể đi được rồi đó.”

Hoài Văn không bỏ cuộc, mặc cho chốn công ty đông người, hẳn kéo tay Trà My đi thẳng ra ngoài hành lang mà không hề báo trước.

Trà My nhíu mày cau kinh, giựt mạnh cánh tay mình về, hai mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện. Hẳn lại muốn chơi trò gì nữa? Van xin tình yêu, hay bắt ép cô phải quay về bên cạnh hẳn?

“Trà My, anh chỉ muốn chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.” Hoài Văn giọng như nài nỉ.

Trà My quay mặt ra hướng cửa sổ, ánh mắt lơ đãng: “Đâu còn chuyện gì chưa rõ ràng.”

“Không phải em cũng lên lúc qua lại với Minh Phong? Nếu không sao chia tay chưa được bao lâu, em lại có thể sánh vai với anh ta? Nếu em đồng ý bỏ qua tất cả, chúng ta sẽ trở lại như lúc trước.”

Trà My cúi đầu nhìn bó hoa hồng trong tay mình. Thật buồn cười, chẳng biết hẳn học đâu ra cái chiêu tán gái sến sẩm này, đúng là con nhà giàu, lúc nào cũng phí tiền vào những chuyện nhảm nhí.

Trả lại bó hoa cho Hoài Văn, Trà My trừng mắt: “Không biết con mắt nào của anh thấy tôi lên lúc với Minh Phong, nhưng nếu anh cho là vậy thì tôi cũng không muốn bình luận thêm gì.” Ngưng vài giây, Trà My lại tiếp tục đẩy cao âm sắc nói: “Đến việc tôi dị ứng phấn hoa mà anh còn không biết, thì tư cách là bạn trai cũ anh cũng không còn.”

Hoài Văn khựng người, Trà My bị dị ứng phấn hoa hồi nào?

Thấy Hoài Văn im lìm không nói gì nữa, Trà My lịch sự tiễn khách: “Tôi còn phải làm việc, mạn phép không tiễn.” Sau đó xoay lưng, sải bước vào lại phòng làm việc.

Im lặng, bầu không khí xung quanh Hoài Văn lúc này như một màn đêm bao lấy. Anh thích Trà My, thích nụ cười dịu dàng bao dung của cô mỗi khi anh nắc nỏ, lúc một mồi thì cô lại nấu những món anh thích để bồi bổ. Một cô gái, mang phong cách truyền thống lẫn hiện đại, là người mà chỉ cần gặp mặt cũng đủ làm anh cảm thấy nhẹ lòng.

Hạnh phúc cứ tưởng như nắm chắc trong tay nhưng lại để vuột mất chỉ trong phút chốc. Cái cảm giác mất mát này khiến cho con người ta khó mà chấp nhận được.

“Hoài Văn, mẹ em nói anh là một người đào hoa không chung thủy.”

“Thế em nghĩ thế nào?”

“Không sao hết, em đã chọn rồi thì cứ thử coi sao.”

“Anh sẽ không để em phải hối hận về quyết định này, hứa đấy!”

“Đừng múa miệng! Anh nên nhớ, nếu một ngày nào đó chán ngấy nhìn mặt em thì cứ nói, em sẽ tự động buông tay.”

“Tại sao? Em để từ bỏ vậy à?”

“Vì một khi đàn ông đã chán ngấy người phụ nữ bên cạnh, theo bản năng tự nhiên họ sẽ tìm thú vui khác. Anh biết đó, em không thích mình trở thành kẻ bị cảm sùng đáng thương. Vì thế, em sẽ không níu kéo anh.”

Hoài Văn tức giận đập tay vào vách tường, răng hằn nghiền chặt. Tất cả chỉ là nguy hiểm, nếu cô ấy thật sự yêu hắn thì đã không dễ dàng từ bỏ như vậy. Năm năm bên nhau, có bao giờ hắn bước được vào thế giới nội tâm cô đâu chứ.

Trà My tiếp tục vui đầu vào công việc như mọi khi. Cô không cảm thấy nuối tiếc gì, với những chuyện trong quá khứ. Một khi đã quyết định bỏ, thì nó cũng chỉ là những ảo ảnh đã qua, dù tốt hay xấu thì hãy cứ để thời gian cuốn trôi tất cả. Đó, chính là cách tốt nhất để bảo vệ bản thân mình.

Quỳnh Anh ngồi cạnh liên tục liếc mắt nhìn Trà My, chị ấy không có phản ứng gì đặc biệt như thần thờ suy nghĩ hay khóc lóc chẳng hạn? Cô thật sự tò mò, chị ấy thật sự mạnh mẽ đến nhường nào vậy?

“Em đừng nhìn chị như thế, thủng mắt một lỗ rồi nè.” Trà My mỉm cười nhìn Quỳnh Anh, ánh mắt tò mò của con bé cô có thể hiểu, nhưng đây là chuyện riêng, không tiện tâm sự hay kể lể với người khác.

Quỳnh Anh cười tinh nghịch, thấy Trà My vừa nói vừa hất xi liên tục nên quan tâm hỏi: "Chị bị cảm hả?"

Trà My lắc đầu, rút khăn giấy trong túi xách ra lau lau mũi rồi đáp: "Chị bị dị ứng."

Quỳnh Anh nhớ lại bố hoa to tướng vừa rồi. Đàn ông gì mà ngay cả người mình thích bị dị ứng phấn hoa cũng không biết, đúng thật chẳng xài được. Giờ cô có thể hiểu phần nào việc chị Trà My lạnh lùng với cha, đáng lắm!

Trà My di chuyển ánh nhìn sang điện thoại trên bàn đang nhấp nháy tin nhắn, hai tin đều cùng một người gửi là “Minh Phong”. Thông thả uống ngụm cà phê đắng, sau đó cô mới bật lên xem.

“Có vẻ hôm nay trời mưa, ăn cháo thịt bò em thấy thế nào?”

“Em bận hả? Im lặng là coi như đồng ý đó!”

Trà My chẳng biết nói gì nhìn hai dòng tin nhắn, sau đó ném điện thoại sang một bên. Những người IQ cao thường thiếu thốn tình cảm, cô có thể hiểu. Những lúc thế này, tốt nhất là nên giả vờ đui mù không thấy, dính vào cấp bậc đại gia chẳng có gì hay ho cả.

Minh Phong ngồi trong phòng làm việc, ánh mắt đầy cương nghị nhìn chiếc điện thoại như cục sắt vụn không một tín hiệu hồi báo. Cầm xấp tài liệu trong tay, nhưng anh chẳng thể đọc được dù là một chữ. Người đàn ông đó, đang cố gắng nói lại tình cảm với Trà My ư? Tình cảm năm năm không phải chuyện đùa, cô ấy sẽ không vì thế mà động lòng chứ?

Trời mưa, mưa như trút nước, gió thổi mạnh bạo từng, từng đợt, có kẻ buồn cũng có kẻ lo âu. Cái giá phải trả để có được hạnh phúc mà tình yêu mang lại, đó chính là nỗi bất an luôn rình rập, liệu hôm nay sẽ lại hạnh phúc như hôm qua?

Tàn giờ làm Trà My cùng Minh Phong về nhà. Trong lúc chờ Minh Phong nấu ăn, thì cô tranh thủ tắm rửa trước. Chứ ngồi nhìn trai đẹp đang xắn tay áo nấu ăn chắc mắt cô sẽ hồng mắt.

“Minh Phong, anh thật sự muốn bỏ sung chất xám cho tôi hả?” Vừa tắm xong, Trà My muốn bốc hỏa khi thấy một nồi cháo to tướng trên bàn. Hai mắt mở tròn hết cỡ, lên án việc Minh Phong đem hết số thịt bò trong tủ lạnh, nấu thành một nồi lớn trong khi chỉ có hai người ăn.

Minh Phong mỉm cười đáp trả: "Cháo tôi thịt bò rất tốt cho người bị viêm mũi dị ứng đó.”

Trà My trề môi, nhận lấy chén cháo Minh Phong múc cho mình: “Thì ra là vậy, tôi còn nghĩ anh tốt bụng muốn cung cấp chất xám cho tôi chứ!” Nói một câu, Trà My hất xì một cái.

Minh Phong chỉ biết cười, cô gái này suốt ngày cứ lo cho chất xám của mình, còn cái mũi đang đỏ tấy thì không thèm quan tâm gì hết.

“Ngày mai chìa khóa sẽ được gửi đến, cảm ơn và xin lỗi đã làm phiền anh bữa giờ nha.” Trà My ái ngại lên tiếng.

“Đừng khách sáo, hàng xóm giúp đỡ nhau là chuyện nên làm mà.” Tự nhiên trong lòng anh cảm thấy mát mát không nổi.

Trà My cười cười, nhìn chén cháo một hồi lâu rồi mới ngẩng đầu nhìn Minh Phong. Người đàn ông này, thật sự khiến con người ta chẳng thể nào ghét bỏ được: “Nhà anh có đĩa phim ma không?” Trà My vừa nhai vừa hỏi.

Minh Phong đưa mắt tò mò nhìn Trà My hỏi ngược lại: “Đề làm gì?”

Trà My liếc qua cái ti vi to tướng ở phòng khách, xong chắc môi bắt bẻ: “Anh mua nó về để trá hình hù dọa khách hả?”

Minh Phong gãi đầu cười đầy ý tứ: “Em muốn xem phim à?”

Trà My gật đầu. Giờ mới 7 giờ tối, dù sao cũng rảnh rồi nên xả căng thẳng bằng cách xem phim cũng tốt.

Minh Phong nhìn Trà My, mỉm cười: “Vậy để sau khi ăn xong anh chạy đi mua đĩa, sẵn mua thêm vài món ăn vặt luôn.”

Vì đang ngậm một họng cháo nên Trà My không thể trả lời ngay được, chỉ biết trừng mắt với Minh Phong. Không có thì thôi đâu cần nhiệt tình vậy chứ? Và lại ý cô là muốn xem một mình, chứ không hề yêu cầu anh ta xem chung à nha!

"Ăn trái cây chắc sẽ tốt hơn, buổi tối không nên ăn vặt nhiều." Minh Phong không đợi Trà My lên tiếng, tự mình quyết định.

“Vậy tôi sẽ phụ trách rửa chén.” Trà My thật sự chẳng biết từ chối thế nào, khi thấy Minh Phong phản kích như vậy. Nếu tránh mặt không được, thì cô sẽ tập nhìn anh thật nhiều cho đến khi quen thuộc như nhìn một món đồ trang trí. Tuy rất đẹp, nhưng không thể có tình cảm được. Cái này được đó.

Thế nhưng,... Trà My lập tức hối hận vì đã đồng ý xem phim cùng anh.

Con người này dù ở hoàn cảnh nào cũng có thể tích điện. Từ dáng ngồi, tới cái cách anh cười, rồi những lúc quay sang nhìn cô chăm chú. Trà My thật sự không ngờ, rằng mình cũng có lúc phải lúng túng như thế này.

Không nghĩ lung tung nữa, Trà My ráng tập trung vào màn hình ti vi: "Minh Phong, sao anh cứ nhìn tôi trân trân vậy hả?"

Minh Phong cười, chồm về phía Trà My đang ngồi.

Trà My hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, sau đó nín thở khi thấy Minh Phong áp sát mặt vào mình: "Anh đang có làm gì vậy?"

"Trà My, em đừng có tham ăn như vậy." Minh Phong lấy đĩa trái cây trên tay cô: "Ăn một mình như vậy là không được đâu."

Trà My há mồm như hà mã sắp phun nước, trong lòng có chút hụt hẫng. Chết tiệt, cô đã bị khóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tổ Tình

Hơn một tháng làm việc ở Toàn Cầu, cuối cùng Trà My cũng được đại xá phóng thích trở về tổ ấm của mình là công ty thời trang Lassic. Mọi việc vẫn diễn ra trôi chảy, cô lại tiếp tục vui đầu vào những bản vẽ chưa hoàn chỉnh của mình.

“Trà My, tuần lễ thời trang sắp tới, sếp bảo em cùng qua đó tham dự.” Chị Lan trưởng phòng vừa bận bịu đánh máy vừa cất giọng vui vẻ.

Trà My ngẩng đầu nhìn về hướng chị Lan, hỏi giọng nghiêm túc: “Tại New York?”

Chị Lan gật đầu, miệng hơi cong lên: “Đồ án lần trước em giúp Toàn Cầu gây được hiệu ứng mạnh, coi như đây là phần thưởng của em đó.”

Trà My có chút hoang mang, cô vào công ty làm việc chưa tới hai năm mà được hưởng nhiều ưu đãi như thế, quả có chút không phải. So với những người kỳ cựu ở đây thì cô chỉ như một hạt cát trên sa mạc, nên cảm thấy vô cùng áp lực khi có được một cơ hội lớn thế này.

“Chị Lan, em...”

“Em đừng nghĩ đến việc từ chối, đây là lệnh của cấp trên chị không có quyền phán quyết.” Chưa đợi Trà My lên tiếng, thì chị Lan đã cướp lời nói trước.

Trà My cúi đầu, xem ra lần này khó mà từ chối được.

Vẫn như mọi khi, công ty thời trang Lassic cách hai hoặc ba tháng sẽ tổ chức một chương trình thời trang riêng, nhằm quảng bá những sản phẩm mới của mình.

Lần này Trà My cùng một số đồng nghiệp phụ trách thực hiện, bận bịu đến mức có đêm còn phải ngủ lại công ty. Vật giá ngày càng leo thang, cô phải “cày” thật nhiều mới thì có thể sống qua ngày được, cái giá phải trả để làm một cô gái tự lập đó chính là trở thành trâu bò tham công tiếc việc, nhận mail, trả lời, khảo sát chất lượng, đủ thứ trên đời...

“Sếp, đây là vé xem chương trình thời trang của tháng.” Trợ lý Tuấn Vũ nhẹ nhàng bước vào, đặt trên bàn làm việc của Minh Phong tấm vé VIP tham dự chương trình Thời Trang và Cuộc Sống.

Minh Phong gạt đầu, tay vẫn lướt nhanh trên bàn phím: “Chuẩn bị trang phục, nửa tiếng nữa tôi sẽ thay.”

Tuấn Vũ trả lời hiểu ý, cười đầy ý tứ rồi lui ra thực hiện mệnh lệnh. Lâu lâu sếp anh có một ngày phải làm việc điên đại để giải quyết xong công việc sớm, sau đó còn tranh thủ đi xem thành quả của vợ tương lai. Nhờ phước của ai đó mà anh cũng được xách dép đi theo, ngắm những cô người mẫu chân dài xinh đẹp là lướt. Đúng là không gì sướng bằng.

“Trà My, mẫu số mười lăm bị lỗi phần cổ áo, em xem rồi chỉnh lại.” Chị Lan lên tiếng nhắc nhở gấp gáp.

Trà My, liền chạy như bay đến người mẫu nam đang mặc bộ Âu phục mang mã số mười lăm. Vì không còn nhiều thời gian, nên cô chỉ có thể dùng kim chỉ sửa tạm.

Hết bay qua bên này rồi lại bay đến bên kia, cứ thế mà ổ bánh mì buổi chiều cô ăn tiêu hóa sạch, bụng đánh trống kêu gào dữ dội. Tuy nhiên, khi thấy công sức một tuần qua của mình được bù lại bằng ánh hào quang rực rỡ trên sân khấu, thì không cần ăn cô cũng cảm thấy no, đây là một niềm vui khó tả thành lời.

“Mọi người đã vất vả rồi, đầu tuần sau chị sẽ gửi báo cáo cho sếp để khen thưởng các em” Chị Lan miệng cười tươi rói, sau khi kết thúc thành công buổi biểu diễn.

Mọi người vỗ tay hưởng ứng, sôi nổi bàn luận về tiệc đêm. Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, nên cả đám rủ nhau đi uống vài ly để chúc mừng thắng lợi. Một mồi cả tuần, nên giờ Trà My chỉ muốn leo lên giường ngủ một giấc cho đã. Nhưng thấy mọi người đang có hứng như vậy, cô chẳng thể nào lên tiếng từ chối nên cùng gạt đầu đi theo.

“Trà My, sao bồ không lên sàn nhảy?” Minh Anh trăn rịn đầy mồ hôi, tay cầm ly rượu lại kéo mạnh cổ tay Trà My đứng dậy.

Trà My lười nhác, bước chân loạng choạng không vững vì uống quá nhiều, cái loại rượu pha bia này quả thật quá mạnh, cô chỉ uống hai ly mà giờ đầu đau như búa bổ. Giờ chỉ cảm thấy buồn nôn thôi.

Tiếng nhạc âm âm điệp tai, ánh đèn chớp tắt liên tục, nhìn dòng người đang lắc điên cuồng theo điệu nhạc, các cô gái ăn mặc hở hang, còn đàn ông thì tha hồ nhìn trố mắt. Trà My không cách nào tiếp tục đứng vững được nữa, lò mò trở lại bàn, sau đó lấy túi xách đi thẳng ra lối ra vào. Đầu óc quay cuồng, lấy cái điện thoại đang reo liên tục trong túi quần ra nghe.

“A... L... ô...”

“Em sao vậy?” Minh Phong nghe giọng nói không mấy tinh tảo bên kia đầu dây, liền lo lắng hỏi.

Trà My tựa vào bức tường đá ở gần cửa ra vào, không còn âm nhạc điệp tai nên cô cũng thở phào một cái, xong lâu bầu nhỏ giọng: “Tôi khó chịu, cảm thấy đau đầu, muốn ói...”

“Em đang ở đâu?”

Trà My thờ lên từng hơi, nhìn xung quanh một lượt: “Tôi không biết! Mà tôi ở đâu có liên quan gì đến anh hả?”

Ngoài tiếng của Trà My trong điện thoại ra, thì Minh Phong cũng nghe loáng thoáng được tên địa điểm cô đang ở từ những người xung quanh. Không vội suy nghĩ, anh liền bay nhanh ra khỏi cửa: “Em chờ đó, anh sẽ đến liền.”

Trà My nhìn màn hình hiển thị kết thúc cuộc gọi, xong cô xoa trán để tỉnh táo. Bình thường tư lượng của cô rất cao, nhưng không biết sao hôm nay lại thế này. Có lẽ do cô chưa ăn tối, lại uống ngay rượu mạnh nên cơ thể yếu đi cùng nên.

“Trà My, sao em lại đứng đây?” Hoàng Phúc, người mà lần trước Trà My đi xem mắt không biết từ đâu xuất hiện ôm eo cô, hỏi giọng thân thiết.

Trà My ném điện thoại vào túi xách, nhú mày, đẩy cánh tay đang ôm lấy eo mình ra: “Anh là ai?”

Hoàng Phúc cười lịch thiệp, vẫy tay ra hiệu cho đám bạn của mình vào trong trước, rồi mới tiếp tục đỡ Trà My: “Em say rồi, để anh đưa em về nhà.”

Trà My nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phúc, hung dữ nói lớn: “Đồ lừa đảo, anh mà không đi tôi sẽ gọi công an đó.”

Ánh mắt Hoàng Phúc lóe lên một tia sáng mang theo ý thích thú. Bình thường trông Trà My cũng thuộc dạng xinh đẹp, nhưng lúc say lại càng tỏa ra một sức hút kỳ lạ. Quần jean ôm sát kết hợp áo sơ mi nhạt màu hở một cúc áo ở gần ngực, mái tóc cột cao tươi mát... So với những cô gái ăn mặc diêm dúa ở đây, thì cô ta nổi bật hơn hẳn.

“Em đứng đây, để anh lấy xe chở em về.”

Trà My phì một cái, phui mông dựa tường, sau đó đi thẳng lại phía bên đường đón taxi, cô muốn được đi ngủ à...

Hoàng Phúc tấp xe vào lề đường, mở cửa sẵn rồi chạy lại đỡ Trà My đang say mềm, nụ cười hân hoan ám muội trông thấy: “Nhanh, anh chở em về nhà.”

Trà My hung dữ đẩy người Hoàng Phúc ra, liếc hán bằng nửa con mắt: “Đồ lừa đảo, ai cần anh chở về hả?” Tuy cô say nhưng ý thức thì hoàn toàn tỉnh

táo. Chỉ là, quá chóng mặt nên không nhìn rõ đường thôi. Một người đàn ông xa lạ, tự nhiên lại có ý tốt chở mình về nhà, cô đâu phải con cóc mà leo lên xe hắn?

Hoàng Phúc nhủ vậy, tiếp tục ôm lấy eo Trà My, dùng sức đàn ông mạnh mẽ kéo lê cô tiến về phía trước. Tuy muốn chống trả, nhưng hiện tại người cô không còn chút sức lực.

“Buông cô ấy ra!” Minh Phong nhìn bàn tay đang ôm lấy eo Trà My, nói lớn giọng.

Hoàng Phúc xoay đầu về nơi đang phát ra tiếng nói: “Anh là ai?”

Trà My giật mạnh cánh tay Hoàng Phúc ra, xong đánh vào đầu hắn một cái đau thấu trời: “Đồ lừa đảo biến thái, là chồng sắp cưới của bà đó!”

Lời Trà My nói ra không chỉ khiến Hoàng Phúc bất ngờ, mà ngay cả Minh Phong cũng chết đứng một chỗ.

Trà My loạng choạng bước về phía Minh Phong, cô chớp mi mắt làm ra vẻ đáng yêu như con mèo nhỏ: “Tôi muốn ngủ, anh chở tôi về nhà.”

Minh Phong liền gạt đầu đỡ lấy người Trà My: “Được rồi, để anh đưa em về nhà.” Vừa nói anh vừa nhìn Hoàng Phúc đánh giá, cậu ta chẳng phải là con trai của ông Tài? Sao cậu ta lại quen biết Trà My?

Nhìn thấy bóng xe khuất dần theo khúc quẹo, Hoàng Phúc tức giận nắm chặt hai tay. Nghe mẹ hắn nói thì Trà My hiện tại không có bạn trai, chồng chưa cưới đó ở đâu ra thế? Nếu tên đó nói thì hắn còn không tin, nhưng đằng này lại là chính miệng cô ta nói thì hắn cũng chẳng thể ý kiến gì.

Lần trước không nói không rằng, để lại hắn một mình trong nhà hàng như thẳng góc. Còn lần này thì khiến hắn mất mặt: Trà My, tôi sẽ nhớ kỹ cái tên này.

“Minh Phong, tôi khó chịu quá.” Trà My cả người nóng rang, miệng thiêu thảo nhỏ giọng.

Minh Phong lái xe với tốc độ cao, lo lắng còn hơn ngồi trên đồng lửa: “Gần đến nhà rồi, em gắng chịu một chút.”

Chìa khóa nhà? Vì quá gấp gáp, nên Minh Phong tự ý lấy chìa khóa trong túi xách của Trà My mà không xin phép, sau đó bế cô vào nhà.

Đặt cô nằm gọn trên giường xong, anh lao nhanh ra phòng bếp làm một cốc nước chanh pha mật ong để cô uống giải rượu... nhưng khi trở lại thì Trà My đã ngủ như chết. Anh thở phào, lấy khăn ẩm lau mặt rồi cời giày giúp cô ngủ thoải mái hơn, đắp chăn cẩn thận xong mới đóng cửa bước ra.

Minh Phong không trở về nhà mà ngồi một góc ở phòng khách, nếu Trà My cần gì thì anh có thể nhanh chóng giúp đỡ. Cảm thấy buồn chán, anh đứng dậy đi một vòng quan sát nhà Trà My một lượt, nhìn những bằng khen từ tiểu học cho đến đại học của cô, bất giác miệng anh nở nụ cười. Cái đầu thông minh này thật sự rất đáng nể!

Đau đầu quá, đầu cô giống như vừa bị trời giáng. Trà My dần mở mắt, cổ họng khô ráp, mình mẩy thì ê ẩm vô cùng khó chịu. Đưa mắt nhìn xung quanh, thật may vì cô đang ở trong phòng nhà mình, móng đang dính trên giường của mình.

"Đồ biến lừa đảo biến thái, đây là chồng sắp cưới của bà đó."

Trà My vừa mới xoa đầu, liền nhớ lại cảnh tối qua khi cô uống say. Trời đất ơi, sao cô lại khùng điên mà kêu Minh Phong là chồng của mình chứ hả? Chết chắc, chết chắc rồi... đời cô coi như xong rồi...

Trà My điên dại gần nửa tiếng trong chăn, đập đầu vào gối tự tử nhưng không thành. Một lúc sau, mới ngồi dậy tự nói với chính bản thân: "Con người ai mà không có lúc phạm sai lầm, lời nói của kẻ say đâu thể cho là thật đúng không nè. Vì thế, cô cũng không cần lo là anh sẽ suy nghĩ bậy bạ. Cũng có thể là anh đã quên rồi cũng nên... haha."

Với ý nghĩ như thế, Trà My quyết định rời khỏi giường. Cô phải đánh răng rửa mặt trước rồi hẵng tính, dù sao anh ta cũng ở sát vách chứ có ở chung nhà đâu mà sợ.

“Em tỉnh rồi à? Rửa mặt rồi ra ăn sáng là vừa!”

Trà My chôn chân trước cửa phòng, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp anh kia mà? Không đáp trả lại lời Minh Phong, cô chui thẳng vào nhà vệ sinh. Nhìn gương, tiếp tục tự kỷ...

"Cảm ơn anh, đã đưa tôi về nhà." Trà My vừa húp canh nóng vừa nhìn mặt Minh Phong: "Không biết lúc say tôi có làm gì bậy bạ, hay ăn nói lung tung không. Giờ đầu tôi trống rỗng."

Minh Phong cười, mặt tỉnh đáp trả: "Em đừng khách sáo như vậy! Chồng chưa cưới phải lo cho vợ là chuyện dĩ nhiên rồi."

Một lúc lâu Trà My mới thông suốt lời của Minh Phong, mặt cô nóng bừng: "Chồng chưa cưới là sao?" Đáng lý ra anh phải giả vờ quên đi mới phải chứ.

"Thì có chuyện như vậy đó, em làm anh bất ngờ lắm luôn. Nhưng vui." Minh Phong nở nụ cười chọc ghẹo.

"Minh Phong, tôi không có nhớ gì đâu." Cô nhìn anh đang cười ranh mãnh, tin chắc là khả năng đóng kịch của mình quá kém nên đã bị anh bắt bài: "Thì

cũng tại anh cứ nhắc mấy cái chuyện cười sinh đó, nên tôi mới lỡ miệng nói ra chứ không có ý gì đâu. Anh đừng có nghĩ lung tung."

"Thì anh đâu có nói gì." Minh Phong thản nhiên đáp như kẻ vô tội.

Trà My lên án: "Mai một anh đừng có đối xử tốt với tôi như vậy nữa, bộ anh thích tôi hả?"

Minh Phong dò xét nhìn Trà My, cẩn thận quan sát từng cử chỉ của cô, xong trầm giọng đáp: "Anh lại đang chờ em hỏi, 'anh đã thích em từ bao giờ?'."

Trà My chớp mắt khó hiểu, nuốt nước bọt ực ực: "Anh đang tỏ tình với tôi đó à?"

Minh Phong ánh mắt như phủ một màn sương mờ ảo, nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của Trà My: "Sao em lại phải ứng mạng vậy, tỏ tình đâu phải phạm pháp?!"

Trà My tăng hăng giọng, thái độ vô cùng nghiêm túc: "Không phạm pháp, nhưng tạo cho người khác cảm giác bất an không lường trước được."

"Em đang từ chối đó hả?" Giọng Minh Phong vẫn vui vẻ, nhưng nghe sao cũng có cảm giác nặng trĩu trong lòng.

Trà My nhìn nụ cười trên môi Minh Phong một lúc, rồi mới chậm rãi đáp: "Năm học cấp hai có một cậu bạn tỏ tình với tôi, cốt lõi là muốn xem phản ứng của tôi thế nào. Kết quả, cậu ta không còn có cơ hội xuất hiện bày trò trước mặt tôi nữa."

Minh Phong bắt gặp ánh sáng lung linh, đây chẳng phải là lời đe dọa? Anh cười khỏ, thờ dãi đánh sang chuyện khác: "Thôi ăn sáng đi."

Trà My trề môi miễn bình luận thêm.

Có người bảo với Trà My rằng, tình yêu chân thành không nhất thiết phải nói ra, mà chỉ cần một hành động quan tâm nhỏ nhất, cũng đủ thể hiện nó.

Không phải cô không tin vào tình yêu, nhưng cái cô không tin đó chính là thời gian, nó làm cho mọi thứ thay đổi ngay cả những kỷ ức đẹp đẽ nhất.

Rồi một ngày cô cũng sẽ yêu một ai đó, bằng cả trái tim mình. Người đàn ông đó không nhất thiết phải hoàn hảo, nhưng phải có lòng chung thủy, một người có thể bên cạnh cô lâu, thật lâu, cùng cô trải qua những ngày tháng giản dị và hạnh phúc.

Còn hiện tại? Cô vẫn phải hưởng thụ cái gọi là "tự do" trước đã...

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Gom Nhật Hạnh Phúc

Sài Gòn gần đây thời tiết rất bất thường, mưa nhanh đến rồi chợt đi, khí hậu oi bức đến mức khó chịu. Trà My rảnh rỗi bật cái Lap lên dạo diễn đàn một vòng, sau đó đăng nhập vào tài khoản Facebook, trả lời tin nhắn riêng, xong lại đăng một bức ảnh chụp hòn đảo Okinawa Nhật Bản mà cô cho là đẹp, kèm theo dòng tâm trạng.

[Trà My: Một nơi trú ẩn lý tưởng, ta đã quyết định sẽ chết già ở đây!]

Bức ảnh đăng lên chưa được bao lâu, thì rất nhanh sau đó có nhiều người quen vào bình luận sôi nổi. Đa phần là bạn bè cô quen trên diễn đàn nhiếp ảnh, họ là phóng viên tự do, tính tình vui vẻ và đặc biệt là có tài ăn nói hơn người.

Nếu muốn “chém gió” với họ, tốt nhất phải chuẩn bị tinh thần hao tổn chất xám. Còn không, thì hãy chọn cách im lặng là vàng.

[Thiên Kim: Bé My, cục cưng của lòng ta, ta biết em sẽ chết già vì ế rồi đừng khoe nữa.]

Trà My mỉm cười nhìn dòng “còm” mới. Chị Thiên Kim là một phóng viên thời trang, lớn hơn cô ba tuổi, nhưng tính tình cứ y như trẻ con, là người phóng khoáng và rất dễ gần. Ban đầu cô thật sự rất tự kỷ bởi những lời hóc búa không đỡ nổi của chị ấy, nhưng một thời gian rồi cũng quen, sức chịu đựng cũng tăng dần lên đáng kể.

[Trà My: Cục vàng của lòng em, chị sẽ không bỏ rơi em theo trai đó chứ?]

[Cáo Già: Thiên Kim sắp đám cưới, nó bỏ em rồi nên hãy đến với vòng tay của anh đi!]

[Trà My: Anh Cáo Già biến đi, xa thiệt là xa ấy...]

[Cáo Già: Em bắt nạt anh, tim anh đang bị tổn thương sâu sắc.]

[Thiên Kim: Cái miệng không kịp mọc da non kia, bà đây sắp cười chồng hời nào mà bêu rếu vậy? Bé My, em cứ thoải mái đá hấn, chị sẽ cổ vũ!]

[Cáo Già: Tà hận, hận hai người, sau này có tin tức mới đừng hòng ta hó hê nửa lời.]

[Hoa Hồng Đen: Tên Cáo Già kia, thái gió gì ở đây nữa? Còn không mau đi thu thập thêm hình ảnh?]

[Cáo Già: Chào sếp kính yêu, con sẽ đi ngay và liền với tốc độ ánh sáng.]

[Thiên Kim: Sếp vào quá đúng lúc, nếu không thì loạn hết lên đó.]

[Hoa Hồng Đen: Đẹp loạn cứ để ta lo, Thiên Kim cũng đi làm việc đi con, ta muốn một mình độc chiếm Trà My.]

[Trà My: Sao có thể... sếp định làm gì con hả?]

[Hoa Hồng Đen: Chỉ là muốn kiểm tra cơ thể định kỳ, con không cần quá lo lắng!]

[Thiên Kim: Cục cưng của ta, cầu trời em sẽ sống sót qua khỏi mùa đông năm nay nhé! Bụt đi đây!]

Còn một loạt tin nhắn của chị Thiên Kim và sếp Hoa Hồng Đen ở trên, Trà My tiện tay kéo lê xuống, đọc những câu bọn họ “chém gió” chắc cô ôm bụng cười chết, cười nhiều có nét chân chim cô phải thận trọng.

[Trà My: Sếp, giờ con ế thiêu ế cháy thì cần gì kiểm với tra?]

[Hoa Hồng Đen: Con đừng tưởng ta không biết, tin tức lan truyền như vi rút thế cơ mà? Khi nào vào Sài Gòn ta sẽ đến thăm con trước tiên.]

[Trà My: Thái gió, chỉ là thái gió... trong nghề mà không hiểu nhau sao sếp? Giờ con cũng tiếp tục làm việc, không thèm buông dưa với sếp nữa đâu... Hic!]

[Hoa Hồng Đen: Cho phép con lui!]

Trà My mỉm cười dịu dàng. Thật ra, cô chẳng có nghề tay trái là nhiếp ảnh gia hay là phóng viên gì cả. Số là thời đại học vô tình cô lướt ngang diễn đàn nhiếp ảnh, nên ngứa tay vào chém gió giết thời gian. Dù chẳng biết gì về máy ảnh hay đại loại thế, nhưng cô vẫn phán như thánh từ trời rơi xuống. Kết quả, là gây ấn tượng mạnh với đám quý đội lớp người vừa mới chat kia.

Rồi thì cũng gặp mặt tụ họp, chắc do hợp tính nên đến giờ vẫn duy trì mối quan hệ thân thiết. Thấy mọi người kêu Hoa Hồng Đen là sếp, nên cô cũng bắt chước gọi theo, riết rồi thành thói quen khó bỏ. Việc Hoài Văn vụn vỡ cũng là do anh Cáo Già vô tình chụp được, xong mới gửi qua cho cô xem, cũng may là có anh ấy, nếu không chắc hiện tại cô vẫn còn đang bị cấm sừng trâu trên đầu.

Chỉnh màn hình qua chế độ Word, Trà My đánh một văn bản tường trình gửi đến cấp trên. Việc cô được tham gia tuần lễ thời trang quả thật quá trọng đại, thiết nghĩ trong công ty vẫn còn nhiều người xứng đáng hơn. Khi nào cô cảm thấy mình thật sự lập được công lớn, lúc đó cô sẽ không ngại ngần mà nâng cao đầu nhận lấy chiếc vé ấy. Chứ dựa vào quan hệ mà được ưu ái, đó là điều cô cực kỳ ghét.

Sau khi hoàn tất công việc, Trà My vươn vai ngáp dài nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều. Liếc mắt qua cái điện thoại trên ghế sofa, nó đang rung liên hồi, cô giờ tay chớp lấy rồi bắt máy mà không thèm nhìn số đang hiển thị trên màn hình.

“Alo!”

“Là anh!”

Nghe giọng nói quen thuộc bên kia đầu dây, Trà My bất giác vuốt mái tóc của mình một cái rồi mới đáp: “Có chuyện gì vậy?”

Hoài Văn thở dài thiếu não. Vốn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng khi nghe giọng của Trà My thì lại chẳng biết bắt đầu từ đâu, hấn im lặng một lúc rồi mới hỏi: “Em khỏe không?”

Trà My sai chân ra phía ban công, đưa mắt nhìn phong cảnh, miệng nở nụ cười nhạt: “Nếu muốn hỏi thăm sức khỏe, thì tất máy được rồi đó.”

Hoài Văn ở dưới chung cư, mắt trông về nơi Trà My đang cư trú. Lúc trước hấn thường qua nhà Trà My chơi, nhưng sao bây giờ lại có cảm giác xa lạ đến thế? Cũng giống như quan hệ giữa hấn với cô, ngày một xa dần, đến mức không thể nào cứu vãng.

“Anh chỉ muốn quan tâm em một chút! Đạo này công việc em có tốt không, đừng có bỏ bữa như lúc trước...”

Trà My chau mày khó chịu, cái tên này rốt cuộc muốn giờ trò quái gì nữa đây? Cô thật sự chán ghét thể loại đàn ông này, hấn làm cô phát bực khi tự mĩa mai bản thân mình, chẳng lẽ mắt cô bị mù hay sao mà lại từng thích một người như hấn?

“Tôi có làm gì thì kệ tôi, không cần anh quan tâm đâu.” Trà My gõ nhẹ ngón lên thành ban công: "Hỏi thăm xong rồi thì tôi cúp máy đây."

"Khoan... Trà My, mình không thể trở lại như trước kia ư?"

Trà My đang định tắt máy thì Hoài Văn liền lên tiếng ngăn cản. Cô thờ mạnh, nhìn những chú chim nhỏ đang bay theo đàn về tổ ấm, ánh mắt có phần dịu lại: "Anh nghĩ chúng ta vẫn còn cơ hội quay lại hả? Tôi không có tâm trạng bàn về vấn đề nữa đâu, Hoài Văn. Tạm biệt!"

"Em đừng có..."

Bíp... bíp... bíp...

Hoài Văn nhìn màn hình kết thúc cuộc gọi, ném điện thoại sang một bên. Hắn tức giận đập mạnh bàn tay vào vô lăng, ánh mắt tỏ vẻ không cam lòng. Chết tiệt.

Trà My vẫn đứng ở ban công, tâm tình nặng trĩu như được gió thổi bay đi mất, vô cùng thanh thản. Chặn đường mà cô và Hoài Văn đã đi qua không phải ngắn, nhưng hẳn dừng nghĩ vì thế mà cô nhắm mắt cho qua tất cả... cô chỉ là một con người bình thường, nên cũng có những cái hý ky và lòng ích kỷ riêng của mình.

Là một người con gái sinh ra đã phải gánh bao nhiêu khổ cực, thà không cưới chồng ở giá tự chăm sóc mình, còn hơn cưới nhầm thằng chồng coi mình như đày tớ, máy sinh nở về đẻ phụng sự hắn rồi còn bị ghê lạnh. Thời đại phong kiến thì cô không nói làm gì, nhưng hiện đại hóa như bây giờ mà còn chồng chúa vợ tôi thì thôi đẹp.

Trời bắt đầu chập tối. Trà My trở vào nhà chuẩn bị nấu cơm, loay hoay trong bếp rửa rau rồi thái thịt. Cảm thấy gần như chuẩn bị đủ tất cả các nguyên liệu, song cô mới đặt chảo lên bếp nấu.

Đình... đình...

Đang định bỏ rau vào xào thì chuông cửa chọt vang lên, Trà My tắt bếp lửa, lấy khăn lau tay rồi chạy nhanh ra mở cửa.

Minh Phong tay cầm một khay đựng thức ăn, miệng cười tươi rói: "Hôm nay anh có làm chè trôi nước, nên mang qua cho em một ít nè."

Trà My ái ngại nhận lấy: "Cảm ơn anh!" Trong lòng thầm nghĩ không biết anh có phải con sâu trong nãi cô không? Hôm qua cô còn đang rất thèm ăn món này, nhưng mà không biết cách làm nên đành nhịn. Vẫn còn đang định chờ mẹ về để nấu cho ăn đó chứ.

Minh Phong nở nụ cười: "Đừng khách sáo như vậy!"

"Tôi đang nấu cơm tối, anh có muốn vào ăn chung không?" Trà My cũng là một kẻ biết điều, dù sao người ta cũng có lòng như vậy, ít nhiều gì cô cũng nên mời cơm một bữa mới phải.

Minh Phong gật đầu rồi bước nhanh vào trong. Giờ mới nhớ, là từ sáng giờ lo làm chè nên anh vẫn chưa ăn uống gì cho ra hồn. Nay được mời như vậy, đương nhiên là không thể bỏ qua cơ hội hiếm có này rồi.

Mời Minh Phong vào phòng khách ngồi, bật ti vi lên xong Trà My quay trở vào bếp. Nhưng mà anh lại không phải kẻ thích ngồi yên, cứ nhất quyết đòi phụ cô nấu cho bằng được. Cuối cùng, cô trở thành phụ bếp còn anh thì là bếp chính. Hết biết nói gì luôn.

"Anh có thể nhờ em một việc không?" Minh Phong tay gấp thức ăn vào chén cho Trà My, chậm rãi lên tiếng.

"Chuyện gì?"

"Cuối tuần sau, anh được mời tham dự tiệc cưới. Đi một mình thì cũng kỳ, em đi chung với anh được không?"

Trà My bỏ một miếng thịt vào miệng, đưa mắt nhìn Minh Phong: "Sao tôi phải làm thầy mo đi theo anh chứ?"

Minh Phong nụ cười cứng nhắc, lập tức giải thích: "Em biết đó, thường khi đi ăn cưới thì mọi người rất hay gắn ghép rồi bàn tán hôn nhân của những người độc thân, nên..."

"Nên anh muốn đem tôi theo làm phao đỡ đạn chứ gì?" Trà My lơ đãng hỏi thẳng vào vấn đề.

Phao đỡ đạn là sao? Minh Phong đưa mắt quan sát Trà My, gương mặt cô vẫn thờ ơ chẳng để lộ một chút tâm tư, hoàn toàn lạnh nhạt, bất giác trong lòng anh có chút lo lắng.

"Sao lại là phao đỡ đạn? Phải gọi là mang hoa theo để cho người ta mãn nhãn..." Minh Phong đổi giọng vui vẻ.

Trà My chớp mắt, nhăm nhử nhìn đối phương: "Tôi không thích làm đồ vật trang trí."

"Vậy thì, cứ coi là em mang anh theo cũng được." Minh Phong cố thuyết phục: "Anh không để em phải mất mặt đâu."

"Sao anh không nhờ người khác. Tôi cá, là rất nhiều cô gái muốn khoác tay anh lắm đó." Tự nhiên, Trà My thấy bức bối khi nghĩ đến điều này.

Minh Phong neho mắt nhìn Trà My: "Nghe hơi khó tin, nhưng anh đâu có thân thiết với cô gái nào ngoài em."

"Tôi với anh có thân thiết hả?" Trà My ngẩng cao mặt hỏi.

"Không thân thiết, thì sao ngồi ăn cơm như thế này được chứ." Minh Phong đáp: "Coi như anh nhờ em đó."

Trà My trơ miệng, cô đúng là thích ôm chuyện rắc rối về mình... Định là sẽ từ chối rồi đó, nhưng mà nghĩ kỹ lại thì gần đây Minh Phong cũng đã giúp đỡ cô rất nhiều chuyện. Có qua mà không có lại thì trong lòng cô cũng áy náy. Chỉ là đi ăn cưới thôi mà, đâu có gì to tát.

"Thôi được rồi." Trà My quắc mắt: "Tôi chỉ đi theo anh, không có chào hỏi hay giới thiệu gì đâu đó."

"Em muốn sao cũng được." Minh Phong toét miệng cười nhìn Trà My, ánh mắt sâu da diết.

Trà My lâu lâu khi thấy phản ứng của Minh Phong: "Sao lúc này, tôi từ chối thì không được hả?"

"Cái đó thì... còn lâu mới được."

Trà My ném cho anh cái nhìn ghê rợn. Người đàn ông trước mặt, là ông chủ của cả một công ty ư? Thiệt là khó tin quá đi.

Vài phút sau, Trà My vẫn thấy chỉ có một mình cô ăn như lợn đói, còn Minh Phong thì lại thất thần giống một người mộng du trên thiên đường nên lên tiếng hỏi: "Anh đã bỏ độc vào thức ăn?"

Minh Phong khó hiểu: "Sao em lại hỏi vậy?"

Trà My nhướn lông mày, chỉ dũa vào các món trên bàn: "Sao anh không đụng vào miếng nào thế? Không lẽ nhìn tôi ăn anh sẽ no à?"

Minh Phong nghe vậy bật cười sáng khoái: "Đâu có, tại anh thích nhìn em ăn thôi."

"Vậy hả?" Trà My nói nhỏ: "Sở thích của anh cũng đặc biệt ghê đó."

"Hay là cơm ngày ba bữa chúng ta ăn chung đi. Có thể tiết kiệm được nhiều chi phí, với lại cũng vui." Minh Phong lấy muỗng múc canh vào chén, sau đó đặt xuống trước mặt Trà My.

Trà My trề môi: "Đừng cố nghĩ cách để ám ảnh tôi, Minh Phong."

"Bộ anh gây nhiều phiền phức cho em lắm hả?" Minh Phong ngả lưng ra ghế, gương mặt đẹp trai có chút lo lắng.

"Nếu tôi nói đúng vậy thì sao?" Trà My thông thả uống canh đáp.

Minh Phong gật đầu hiểu ý vài cái, cười ranh mãnh: "Thì anh vẫn cứ tiếp tục ám ảnh em chứ sao nữa."

Trà My suýt nữa là cười thành tiếng. Không hiểu sao cô lại cảm thấy vui khi anh nói vậy. Từ cái cách anh quan tâm, cho đến cái tính cố chấp, một nét rất riêng anh không làm cô cảm thấy bức bối hay bầy trừ. Mà đơn giản, chỉ thấy thoải mái với những cuộc trò chuyện không rõ ràng này.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vì Đó Là Em

Ánh nắng ấm áp chan hòa, dưới nhà thờ trang nghiêm lộng lẫy, quan khách hai nhà đều đến dự để chúc phúc cho đôi trai tài gái sắc. Cô dâu từ cửa nhà thờ, di chuyển từng bước, từng bước theo tiếng nhạc du dương trầm trọng, những tràng pháo tay, những cánh hoa hồng trải dài dưới mặt đất, tựa như truyện cổ tích đời thật.

"Sau này, tao cũng muốn tổ chức lễ cưới như thế." Mai Trang mắt không rời ti vi, miệng lẩm bẩm, thầm ghen tỵ với nữ chính trong phim.

Trà My nằm dài trên ghế sofa, dùng chân đá phần eo của Mai Trang một cái: "Lúc đó mày đừng mời tao, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn đó."

Mai Trang nhăn mặt khó hiểu: "Chuyện gì mà lớn?"

Trà My ngồi dậy, chỉ ngón trỏ vào màn hình ti vi: "Tao sẽ tắt thờ khi ngồi giữa một rừng hoa như thế. Có tiền sao không mua cơm ăn, làm nổi chi mua hoa rải dưới chân để bước chứ?"

Mai Trang muốn lấy chiếu ra để lập đàn cúng tế Trà My. Con nhỏ này chẳng biết thế nào là lãng mạn, sinh thời người con gái chẳng phải chỉ có một lần lên xe hoa, ai mà không mơ ước có được một lễ cưới long trọng?

“Mày đừng ăn nói như thế trước mặt người khác, tao là bạn nên có thể hiểu cá tính bất thường của mày. Nhưng nếu người khác nghe được, chắc sẽ nghĩ mày mới từ Bắc Cực đến đó.” Vừa nói Mai Trang vừa lấy miếng lê ngọt cho vào miệng.

Trà My trề môi, ai nghĩ gì là quyền của họ cô đâu thể cấm. Nhưng thực tế vẫn là thực tế, cô ghét những thứ màu mè kiểu đám cưới lãng mạn kinh điển này. Cứ nhìn nam chính mà xem, trông bề ngoài thì rất giống hoàng tử bạch mã, nhưng ai biết được bản chất thật của hắn thế nào? Huống hồ đây chỉ là phim, mà đã là phim thì khác đời thực một trăm tám mươi độ luôn.

Bớt mơ thì bớt khổ!

“Nói đi, mày đã dùng cách gì để quyến rũ được Minh Phong hả?” Mai Trang đang chăm chú xem phim, bỗng quay sang hỏi Trà My bằng thái độ không thể nào nghiêm túc hơn.

Trà My nhìn Mai Trang, cười đáp: “Tao khảo thân chạy qua nhà anh ta, sau đó bắt anh ta chịu trách nhiệm.”

Mai Trang đứng hình, tròn mắt hỏi: “Thiệt vậy hả?”

Trà My nhú mày, đập vào đùi Mai Trang rồi lớn giọng nói: “Mày không phân biệt được cái nào thật cái nào đùa à?”

“Tao đang hỏi nghiêm túc đó! Khai thật đi, mày biết Minh Phong từ khi nào?” Mai Trang nắm vai Trà My, lắc tới lắc lui mạnh bạo như tra khảo.

Trà My choáng váng, gơ tay đầu hàng: “Mày đừng lắc nữa, phụ tùng trong người tao sắp rơi ra hết rồi nè.”

Mai Trang ngừng động tác, áp sát mặt mình vào mặt Trà My: “Còn không mau khai ra.”

“Thì lúc sếp già bán tao qua công ty Toàn Cầu chứ đâu, không phải đã nói với mày rồi sao?”

Mai Trang chống tay vào cằm suy nghĩ: “Không lẽ, mẫu con gái lý tưởng của Minh Phong là mày sao ta?”

“Đừng có giỡn chơi như vậy, không vui chút nào.” Trà My cuộn người trên ghế: “Tao không muốn dính dáng tới những đại gia lắm tiền đó đâu. Huống hồ, người ta cũng đâu có nói là thích tao. Mày bớt suy diễn lung tung đi là được rồi.”

“Sao mày biết Minh Phong không thích mày chứ?” Mai Trang vừa nhai trái cây vừa nói: “Anh ấy không phải là kẻ gặp ai cũng cười nói đâu. Vậy mà cứ hề thấy mày, thì ánh lại nhiệt tình hết cỡ.”

“Vớ vẩn, không lẽ nhiệt tình với ai là phải thích người đó hả? Tao cũng có hồi dè chừng mấy lần, nhưng anh ta đâu có phản ứng gì. Nói thiệt thì những lúc đó, tao muốn độn thổ chết luôn cho xong.”

Mai Trang gõ vào đầu Trà My một cái: “Nếu Minh Phong tỏ tình, thì mày có đồng ý không?”

Trà My ngồi thẳng dậy, chống hai tay vào hông: “Đương nhiên là không rồi, tao đâu biết gì về anh ta đâu. Với lại, tao cũng sợ con trai lắm rồi. Độc thân cũng đâu có tệ.”

“Thấy chưa, vì biết là mày sẽ từ chối nên anh ấy mới không dám nói đó.”

Trà My co rúm người, rút đầu vào giữa hai vai: “Thôi đừng bàn mấy chuyện này nữa, suy nghĩ nhiều hại da lắm đó.”

Mai Trang liền gật đầu đồng ý: “Cũng đúng, tới giờ đi ngủ rồi.”

“Tối nay mày ngủ lại hả?” Trà My đứng dậy, đi về hướng nhà vệ sinh.

“Làm biếng lái xe về quá, tao ngủ lại đây một đêm vậy.”

Trà My không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bồn chồn vì những lời Mai Trang vừa nói. Minh Phong đối xử với cô rất tốt, đến kẻ mù cũng nhận ra hướng chỉ là cô. Nhưng cô nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, tại sao lại là cô chứ?

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ Trà My đến công ty làm việc, tinh thần hôm nay khá thoải mái vì tối qua ngủ rất ngon giấc. Miệng cười tươi rạn rở, chân sải bước tự tin, nhưng khi vừa đến cửa cô liền khựng lại.

Một bó hoa to dùng đặt trước mặt cô, mũi cô bắt đầu xót, ngược mặt lên nhìn người đàn ông đối diện với ánh mắt vô cùng khó hiểu: “Xin lỗi... anh...?”

Sắc mặt Hoàng Phúc cứng đờ, nhưng rất nhanh liền trở lại trạng thái vui vẻ: “Anh là Hoàng Phúc, em không nhớ hả?”

Trà My cười hề hề, dạt dào cảm xúc gật đầu hưởng ứng: “À... Hoàng Phúc, nhưng Hoàng Phúc nào?” Ca sĩ Ứng Hoàng Phúc thì cô biết, nhưng cô nhớ là gương mặt anh ta đâu phải thế này. Trên đời này thiếu gì người lấy tên giống nhau, cô làm sao mà biết được ai là ai.

Dù bị Trà My tạt hai gáo nước lạnh vào mặt, nhưng Hoàng Phúc vẫn nở nụ cười khoanh dung đáp trả: “Là người lần trước em đi xem mắt đó.”

Trà My cẩn thận nhớ lại: “À, anh chàng đến từ Mỹ! Anh đến công ty có việc gì à?”

“Chỉ là muốn đến gặp em.” Vừa nói Hoàng Phúc vừa đặt bó hoa vào tay Trà My.

Trà My cảm thấy dây thần kinh co giật mạnh, cúi đầu nhìn bó hoa rồi ngoắc mắt lên nhìn thẳng mặt Hoàng Phúc nghi hoặc hỏi: “Đừng có nói, là anh muốn theo đuổi tôi nha?” Không nhân dịp gì mà lại tặng hoa cho cô, tin chắc chỉ có một lý do duy nhất.

Hoàng Phúc tỏ vẻ thích thú trông thấy. Thường thì lúc này, con gái phải hỏi câu ‘sao anh lại tặng hoa cho em?’, nhưng cô ta lại hỏi thẳng ra như vậy thật đúng là rất có cá tính.

“Sao em lại hỏi vậy?” Hoàng Phúc hỏi ngược lại.

Trà My nhìn đồng hồ trên tay, thấy vẫn còn sớm nên cũng không ngại buông lời vài câu: “Nếu anh muốn theo đuổi tôi, thì tôi sẽ không nhận bó hoa này. Nếu anh nói không muốn theo đuổi tôi, thì tôi lại càng không có lý do nhận bó hoa này. Vì thế, mạn phép trả lại.”

"Chỉ nhận một bó hoa thôi, đâu cần phải khó khăn vậy Trà My?" Hoàng Phúc nhìn chăm chăm vào gương mặt cô.

"Tôi không có thói quen nhận hoa từ người lạ, với lại tôi cũng rất ghét hoa." Trà My cảm thấy không hứng thú với vấn đề đang nói đến này, nên cười lịch sự: "Tôi phải vào làm rồi, tạm biệt."

Trà My xoay đầu bước thẳng vào cửa công ty, cô thở dài thành tiếng. Không phải là cô làm giá hay chảnh chọe gì, chỉ là thấy ghét cái cách hằn nhằn cô. Giống như là con mồi cần phải chinh phục. VẬY cô đen thiệt, toàn gặp những chuyện tình cảm linh tinh gì đâu không.

“Sếp, nghe nói Trà My đã từ chối cơ hội đi New York xem tuần lễ thời trang.” Tuấn Vũ sau khi nhận được mail từ phía Lassic liền báo cáo với Minh Phong.

Ngón tay Minh Phong đang lướt trên bàn phím máy tính, bỗng ngừng lại. Ánh mắt như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau mới ra lệnh: “Cứ làm theo ý cô ấy...” Với tính cách của Trà My, thì anh không mấy ngạc nhiên trước quyết định này.

Tuấn Vũ thở dài bước ra, thầm nghĩ không biết sếp mình gặp phải chị dâu là chuyện tốt hay xấu.

Trà My buồn chán ngồi trong văn phòng, ngáp dài vài cái. Do vừa kết thúc đợt live show thời trang nên hiện tại công việc rất nhàn hạ, nhấp chuột vào trang nông trại trực tuyến, cô lần xăn đi thu hoạch trái cây, thịt lợn, lông cừu, xong đem ra chợ bán lấy thêm vàng, rồi qua nhà hàng xóm trộm một ít nông sản, tưới nước dùm người ta để kiếm kinh nghiệm... Một loạt hành động rất linh hoạt, liên tiếp, như một thói quen lâu năm.

Chưa kịp trộm được mấy quả dâu tây, thì điện thoại trên bàn rung lên. Trà My lấy ra xem.

“Chiều nay anh về sớm nên sẽ ghé siêu thị, em có cần gì không anh mua luôn một thể.”

Trà My đưa tay sờ cổ, nhấn tin trả lời: “Cảm ơn anh, nhưng chiều nay tôi cũng rảnh nên có thể tự đi mua.”

“Vậy chiều anh qua công ty rước em đi chung.”

“Không cần đâu.”

“Đừng ngại, dù sao trên đường về anh cũng phải ghé qua Lassic giải quyết công việc mà.”

Trà My ngần ngại một lát: "Thôi cũng được. Mà không phải đang là giờ làm việc sao? Anh có thể nhắn tin thoải mái vậy hả?"

"Anh chỉ cần giải quyết vài văn kiện trên bàn nữa là xong."

"Vậy thôi không phiền anh nữa, tôi cũng phải làm việc."

Tuấn Vũ đứng kế bên, đưa mắt dựa vào màn hình điện thoại trên tay Minh Phong. Sau đó, nhìn hai đồng tài liệu trên bàn còn đang chờ giải quyết, lắc đầu. Thì ra đối với sếp nhiều đây chỉ là một số thôi. Oách thiệt!

Minh Phong cười tươi với chiếc điện thoại một lúc lâu, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tuấn Vũ lạnh giọng hỏi: “Còn đứng đây làm gì vậy?”

Tuấn Vũ trung mặt vô vàng thắc mắc, đáp trả dò xét: “Sếp, sao chưa bao giờ thấy anh cười tươi như vậy khen thưởng em thế?”

“Cậu đâu phải Trà My, sao phải cười với cậu chứ?”

Tuấn Vũ cúi đầu nhìn giày da dưới chân, lùi thủi ra ngoài: “Sếp phủi thiệt.”

Chương 19: Hạnh Phúc Rất Đơn Giản

Buổi chiều tan tằm, bầu trời còn chút ánh hoàng hôn đỏ nhạt, gió mát, mây thưa. Trà My hòa cùng đồng nghiệp rời khỏi công ty. Vừa bước ra ngoài, âm thanh và mùi hương của Sài Gòn đã quán chặt lấy cô. Nhìn dòng người đang đổ xô về nhà sau một ngày làm việc, tiếng cười nói, rồi cả những cái thở dài. Với cô, hình ảnh này thân thuộc đến mức bình yên.

Mặc dù người ta thường hay nói: Sài Gòn, chưa bao giờ là thanh bình cả.

“Em sao vậy? Sắc mặt không khỏe cho lắm.” Minh Phong tay cầm vô lăng lái xe, hỏi giọng quan tâm.

Trà My cảm thấy mũi ngứa ngáy, lấy trong túi xách ra một bịch khăn giấy lau mũi rồi mới đáp: “Bệnh cũ tái phát thôi.”

Dừng xe chờ đèn đỏ, Minh Phong xoay nguyên người sang hướng Trà My đang ngồi: “Em lại bị viêm mũi dị ứng?” Không lẽ cậu bạn Hoài Văn lại đến tặng hoa?

Trà My gật đầu, tựa lưng vào ghế mềm mại nghỉ mệt: “Ừm, thời tiết thay đổi hay ngửi mùi phấn hoa là tôi bị vậy. Cũng quen rồi.”

“Em có đi điều trị chưa?” Minh Phong lo lắng.

Trà My gật đầu: “Có, nhưng mà cũng vậy à. Bệnh này chưa có thuốc chữa khỏi hoàn toàn, chỉ khi nào tái phát thì uống thôi.”

“Hay tối nay mình ăn cháo thịt bò nấu tỏi?” Món này rất thích hợp cho người bị viêm mũi.

Trà My khịt mũi, nhìn Minh Phong đang mỉm cười với mình: “Tôi đâu nói là mình sẽ ăn tối chung đâu.”

“Bối vậy anh mới hỏi em nè.” Minh Phong nhìn lướt qua gương mặt ơ thờ của Trà My: “Hay anh nấu xong rồi mang qua cho em?”

“Thôi khỏi Minh Phong, tôi có thể tự lo cho mình được mà.” Trà My dùng tay xoa trán, mỗi lần tới tháng là cô rất dễ cáu kỉnh. Sẽ rất vô duyên nếu tự nhiên cô nổi điên với anh, tốt nhất là nên tránh gặp mặt.

Thấy Trà My cương quyết, Minh Phong cũng không gượng ép.

Vào đến siêu thị Big C. Minh Phong phụ trách đẩy xe hàng mua các loại thực phẩm đông lạnh, như cá và thịt, còn Trà My xin phép tách ra mua riêng một vài vật dụng cá nhân.

Trà My đi mấy vòng liên tiếp, nhưng vẫn không tìm ra gian hàng bán “bánh” mà hằng tháng con gái đều cần, đi đến lần thứ ba, cô hết kiên nhẫn mới kéo tay một nhân viên bán hàng lại hỏi. Thì ra nó nằm phía trên kệ nước rửa phụ khoa nên cô tìm hoài không thấy.

Nhón chân, với tay lấy loại mà mình thường sử dụng, xong Trà My đem ra quầy tính tiền trước.

“Em mua đủ hết chưa?” Minh Phong thấy Trà My cầm túi đen tiến lại phía mình, ý tứ hỏi.

Trà My gật đầu, nhìn một xe hàng đầy vụn mà Minh Phong đang đẩy tròn mắt hỏi: “Sao anh mua nhiều vậy?”

Minh Phong cười tươi, tay lấy thêm một chai dầu Olive bỏ vào xe hàng: “Giá thành ngày một leo thang, chúng ta phải mua về dự trữ mới được.”

Trà My hoàn toàn đồng tình, vừa nãy cô mới xem giá dưa leo, nay đã tăng đến những hai mươi ba nghìn một kg, còn tăng hơn cả giá xăng, thật chẳng thể tin được. Và lại còn nghe phong phanh tình hình là vật giá còn tăng nữa, cô suy ngẫm một hồi, mới chắc mồm: “Chúng ta có nên mua thêm một xe đầy nữa không?”

Minh Phong bật cười, giọng mang chút trêu chọc: “Cô Trà My, tính lo xa này cô học từ ai thế hả?”

Trà My liền nhướn lông mày, cảm xúc dào dạt nhìn thẳng vào mắt Minh Phong: “Ông Minh Phong, chẳng phải người giàu các ông đều hay lo xa như thế sao?”

“Cũng đúng.” Minh Phong cười đáp.

Cả hai kéo xe hàng đi thêm một vòng siêu thị, nhiệt tình so sánh chất lượng từng sản phẩm.

Về đến nhà, Trà My cho thức ăn vào tủ lạnh, dọn dẹp nhà cửa một lượt rồi mới tắm rửa cho mát. Sau đó, vào phòng làm việc chỉnh sửa nốt chiếc váy

mà mình đang thiết kế.

Mục tiêu hiện tại của cô là phải nỗ lực làm việc, để tự mở một cửa hiệu thời trang riêng. Ban đầu mẹ cô cũng có ý định giúp, nhưng cô đã từ chối. Vì cô không muốn mình giống như con công bị nhốt trong lồng ngọc, suốt ngày mong chờ người khác đến săn sóc.

Dùng tiền do chính mình làm ra, cô mới có thể quý trọng, và cố gắng hết sức để bảo vệ thành quả của mình. Tuy biết là chuyện không dễ, nhưng việc gì khó mà mình có thể làm được thì đó mới là điều đáng nói.

Tận hưởng thành công, là một cảm giác không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Hon hai tiếng chăm chú vào từng đường kim mũi chỉ, Trà My mới dừng tay. Cảm thấy hơi khát, nên ra phòng bếp rót một cốc nước lọc, rồi mới trở vào phòng ngủ kiểm tra điện thoại di động. Có bốn tin nhắn mới, hai tin là của Minh Phong, một tin rác và một tin từ số lạ.

“Ngày mai anh sẽ chuẩn bị buổi sáng, em muốn ăn gì?”

“Em đang bận à? Anh tự quyết định vậy, em nhớ ngủ sớm!”

Trà My thần thờ nhìn cái điện thoại, trong đầu cô xua đi cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu. Kiểm tra thêm tin nhắn của số lạ, Trà My ném điện thoại sang một bên. Sau đó đi vệ sinh cá nhân rồi bò vào chăn ngủ.

Minh Phong ngồi trong phòng làm việc giải quyết giấy tờ, tuy biết Trà My sẽ không hồi âm nhưng vẫn chỉnh điện thoại ở chế độ âm thanh lớn... lâu lâu liếc sang kiểm tra như một thói quen khó bỏ.

Reng... reng...

Vừa nghe tiếng chuông báo tin nhắn, Minh Phong liền ném tờ tài liệu sang một bên, lập tức kiểm tra.

“Món bò kho lần trước anh nấu rất ngon đó.”

Nụ cười tươi còn hơn vừa đào được mỏ kim cương, Minh Phong liền trả lời.

“Vậy mai anh sẽ nấu món đó, em chưa ngủ à?”

“Chưa, giờ anh vẫn đang làm việc?”

“Đúng vậy, còn một số giấy tờ đang cần giải quyết.”

“Có muốn uống cà phê không?”

“Có chứ!”

“Vậy mở cửa ra lấy đi.”

Minh Phong quăng ngay cái điện thoại, chạy như gió ra mở cửa, đảo mắt nhìn dáo dác nhưng không thấy bóng dáng ly cà phê đâu, nên khó hiểu quay trở vào phòng.

“Không thấy, em đang chọc ghẹo anh đó à?”

“Mở cửa ban công ấy.”

Lần này Minh Phong cầm theo điện thoại, tuy nói là bước nhưng tốc độ còn nhanh hơn vừa rồi. Sắc mặt anh tươi tỉnh, vừa bước ra ban công liền thấy Trà My đang đứng nhìn anh cười dịu dàng, bất giác tim đập nhanh không kiểm soát.

Trà My đưa cốc cà phê cho Minh Phong. Nhà cô với anh cạnh nhau nên ban công cũng vậy, do ngủ không được cô mới ra đây hóng gió, phát hiện đèn nhà anh vẫn còn sáng, nên tò mò ngó vào trong xem thử. Thì thấy anh một tay cầm tài liệu, một tay cầm điện thoại đi tới đi lui, trông dáng vẻ khá hài hước, giống như đang chờ tin nhắn vậy.

Trong đầu lại nhớ đến gói thuốc trị dị ứng lúc chiều anh đưa, suy nghĩ một lúc lâu cô mới tốt bụng pha cà phê mời anh thế này.

“Sao em chưa ngủ? Cũng hơn mười giờ rồi.” Minh Phong vừa uống cà phê ấm nóng vừa hỏi.

Trà My chống tay vào cằm, nhìn Minh Phong chăm chú: “Anh có thể rút bỏ đơn kiện Hà Trang không?”

“Tại sao?” Minh Phong liền hỏi.

Trà My thờ dãi, nhìn đèn đường đáp chậm rãi: “Không phải tôi có lòng tốt gì, nhưng hiện tại cô ta cũng đủ thảm rồi, tôi không muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp.”

Minh Phong như hiểu ý, cười ảm áp. Tuy bề ngoài Trà My luôn tỏ ra thờ ơ với mọi chuyện xung quanh, nhưng nội tâm cô ấy luôn rất sâu sắc, một người có trách nhiệm với những việc mình làm, là một người con gái vô cùng mạnh mẽ, đáng để người khác dốc lòng che chở.

Thấy Minh Phong đã gật đầu đồng ý, Trà My nghiêng đầu cười lịch sự rồi xin phép vào nhà trước, gió lạnh rồi, cô không muốn bị cảm.

Minh Phong vẫn ở lại, nhìn cốc cà phê có hình thù kỳ lạ đáng yêu trong tay mình, đầu liền nghĩ: chắc anh phải mua vài cái để trong nhà, trước tiên lên Google tra thử địa điểm bán đã.

Trà My lẩn lộn trong phòng, mở máy tính đăng nhập vào trang Facebook, qua nhà hàng sớm đọc ké tin tức, xong đăng một dòng tâm trạng trước khi đi ngủ.

[Hạnh phúc là thôn thức hay nhạt nhòa? Tôi sợ cái gọi là hạnh phúc.]

Ứng dụng Facebook trong iPhone báo có hoạt động mới. Minh Phong nhìn dòng tâm trạng mới của Trà My vừa đăng, ánh mắt trở nên sâu thẳm như mặt hồ không đáy. Một lúc sau, anh mới ấn chỉ vào màn hình cảm ứng, bình luận bên dưới dòng tâm trạng của cô, xong trở vào nhà tiếp tục làm việc.

[Camelle: Marcus Aurelius từng nói, hạnh phúc phụ thuộc vào những suy nghĩ tích cực của chính chúng ta.]

Trà My nhìn bình luận mới của người có tên là Camelle, cảm thấy chí lí nên bấm “thích” mạnh cho một cái, rồi yên lặng đắp chăn, một đêm ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ăn Cưới 1

Buổi chiều thứ bảy, Trà My lảng xăng trong tủ quần áo gần nửa ngày trời, do không biết lễ cưới diễn ra ở đâu nên cũng rất khó trong việc chọn trang phục. Suy nghĩ một hồi, cô mới quyết định mặc chiếc váy mình vừa may xong tối hôm qua, màu hồng nhạt, kiểu dáng trang trọng và lịch sự, khá hợp cho buổi tiệc tối nay.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Trà My lôi bộ trang điểm mà lần trước Mai Trang mua giúp mình trong chuyến công tác tại Hàn Quốc ra, tô vẽ cho gương mặt rồi lựa chọn cẩn thận trang sức kèm theo, búi tóc cao tự nhiên. Sau khi làm xong một loạt hành động, cô nhìn gương cười hài lòng với tạo hình bây giờ của mình.

Sáu giờ ba mươi phút, chuông cửa nhà Trà My vang lên, khỏi nghĩ cũng biết người bấm chuông không ai khác chính là Minh Phong.

Trà My giơ tay lấy túi xách, mang giày cao gót rồi vịn cửa bước ra ngoài.

Minh Phong đẹp trai trong bộ Âu phục màu rêu đen, miệng cười mang theo chút ngạc nhiên khi thấy Trà My xinh đẹp bước ra. Vẫn là mùi nước hoa Chanel tươi mát thoang thoảng, rất hợp với phong cách của cô. Cả hai nhìn nhau cười, sau đó tiến về phía thang máy, lấy xe, chạy thẳng đến nhà hàng tiệc cưới Phương Đông nằm trên đường hoàng kim Hoàng Văn Thụ.

Tiệc cưới lần này là của con trai ông chủ có uy tín trên thương trường, ông Bá Huy tổ chức. Nghe Minh Phong nói, con trai ông ta là một trong những nhân tài hiếm thấy, còn cô dâu là một diễn viên truyền hình khá nổi tiếng tại nước nhà. Vì có quan hệ hợp tác, nên anh phải nỗ lực tham gia mới đúng phép tắc.

Trà My không mấy ngạc nhiên, báo chí ngày nào cũng đưa tin, đại gia này cưới mỹ nhân kia, hay siêu mẫu nọ, đây là chuyện bình thường như ăn cơm hằng ngày trên đất Việt. Nhưng đây là lần đầu được tham dự tiệc cưới kiểu này, nên cô cũng có chút tò mò không biết họ sẽ tổ chức long trọng cỡ nào.

“Minh Phong, cảm ơn cậu đã đến tham dự.” Chủ rể Trung Quân, con trai ông Bá Huy đang đứng ở cửa đón khách, khi thấy Minh Phong liền rạng rỡ tiến lại chào.

“Trung Quân, chúc mừng cậu.” Minh Phong bắt tay Trung Quân, trông có vẻ khá thân thiết.

Hai người buông tay ra, Trung Quân liền đưa mắt về cô gái đang đứng bên cạnh Minh Phong, giọng khẳng định nói: “Đây không phải vợ sắp cưới của cậu sao? So với trong hình trên tạp chí là đẹp hơn nhiều, cậu làm người lấy vợ như tôi ganh tỵ thật đó.”

Trà My đầu óc mơ màng, ghép lại những mảnh ký ức. Cô quên mất là lần trước mình được vinh dự dán mặt lên báo một lần. Vốn chỉ là tin đồn lá cải, nhưng hiện tại cô cùng Minh Phong đi bên nhau công khai thế này, không phải ngấm ngấm thừa nhận quan hệ cả hai là sự thật?

Cô cười thiếu tự nhiên, lịch sự chào Trung Quân: “Nghe danh tiếng anh Trung Quân đã lâu, giờ có dịp gặp mặt đúng thật là vinh hạnh cho tôi rồi.” Tuy vô cùng không muốn nói ra những câu kinh điển giả dối này, nhưng tình hình bắt buộc phải vậy.

Trung Quân ánh mắt đầy mờ ám, vui vẻ nhận lời khen của Trà My rồi khách sáo mời cả hai vào bàn đã định trước.

Minh Phong khoác tay hồ lên vai Trà My bước vào, giọng ái ngại hỏi nhỏ: “Sao lúc nãy em không phản biện lời của Trung Quân?”

Trà My kéo tay Minh Phong đang khoác trên vai mình xuống, choàng tay qua cánh tay anh một cách lưu loát liền mạch: “Không phải tôi đã hứa là sẽ làm phao đỡ đạn cho anh? Nếu tôi giải thích này nọ, thì chẳng phải hôm nay đến đây công cốc? Với lại nói nhiều đau cổ lắm.”

Minh Phong cơ thể trở nên cứng ngắc trước hành động của Trà My, nở nụ cười kín đáo: “Vậy thì phiền em rồi.”

Vào đến bên trong, Trà My hoàn toàn ngả ngửa khi thấy một đàn hoa hồng trắng làm nền bao quanh cả gian phòng tiệc cưới. Với người khác, thì nó lãng mạn đáng mơ ước, nhưng với cô mà nói thì đây chẳng khác nào địa ngục trá hình. Cô ghét hoa!

“Anh có nói với Trung Quân sắp xếp cho chúng ta một chỗ tránh xa hoa, em yên tâm” Minh Phong nhìn thấy sắc mặt Trà My thay đổi, liền lên tiếng.

“Vậy thì tốt quá.” Ở nơi trang trọng thế này mà cô cứ vài giây lại hắt xì một cái, thì sẽ trở thành kẻ vô duyên, đó là lý do cô ghét tiệc.

Trà My lấy lại tin thần, ưỡn ngực, cô gắng nở nụ cười tự nhiên nhất có thể. Nhưng chỉ được một lúc, cô liền chết đứng một chỗ. Ừ thì cô tránh được hoa đó, nhưng bàn cô ngồi toàn những nhân vật máu mặt, thường xuyên xuất hiện trên tạp chí doanh nhân. Đối mặt với những người có đầu óc uyên thâm thế này, áp lực của cô không hề nhỏ.

Minh Phong quen biết rộng rãi trên thương trường, nên có thể chào hỏi rồi nói đôi câu với những người cùng bàn. Trà My thấy lỗ tai bắt đầu lùng bùng. Vì những chuyện mà họ nói toàn bàn về công việc, chính trị... Cô cứ cảm giác mình đang nghe tiếng ngoài hành tinh xa lạ.

Trà My buồn chán ngồi im như hến, nhẩn nát, cười.

“Minh Phong, cậu giới thiệu cô gái bên cạnh với mọi người đi chứ.” Bà Loan, một nữ doanh nhân bất động sản tại Sài Gòn, cất giọng không mấy thiện cảm.

Mọi người gật đầu hưởng ứng, đưa mắt trông chờ phần giới thiệu của Minh Phong.

Minh Phong cười điềm đạm, quan sát sắc mặt Trà My rồi chậm rãi nói lớn: “Đây là Trà My, bạn của cháu.”

Mọi người nghe ba từ “bạn của cháu” liền tỏ vẻ thích thú.

"Bạn theo khía cạnh nào hả?" Một người đàn ông trung niên, gương mặt có vẻ phúc hậu lên tiếng hỏi.

Minh Phong đặt hồ tay lên vai Trà My: "Theo khía cạnh mà mọi người đang suy nghĩ."

Trà My liếc mắt nhìn Minh Phong, cách giải thích của anh tạo hiểu lầm vô cùng trầm trọng.

Bà Loan nhìn Trà My đánh giá, từ giày dép đến trang sức đi kèm đều có nhãn hiệu hắt hoi. Đặc biệt là chiếc váy, tuy không biết thuộc thương hiệu nào nhưng bà đoán chắc là giá nó không hề rẻ. Xem ra, cũng chỉ là đĩa hút máu.

“Cháu Trà My đây xinh đẹp, lại có được người yêu giỏi giang, thiệt là đáng ngưỡng mộ đó.” Bà Loan tuy miệng thì khen, nhưng lại âm thầm hạ thấp Trà My sống dựa vào đàn ông trong từng câu nói.

Trà My xoa trán, cô đâu phải kẻ thung nhõ nghe không hiểu ý tứ của bà ta?

Ở những hoàn cảnh thế này, làm Trà My nhớ đến cuốn “Rèn nhân cách” của tác giả Hoàng Xuân Việt đã viết như sau: Người khiêm nhường không phải là người tự ti mặc cảm, thiếu tự tin, khinh rẻ mình một cách vô lý đến nỗi không sử dụng tài năng của mình. Người khiêm tốn là người sáng suốt nhìn nhận mình có khuyết điểm, có ưu điểm, có tài đức, có trật tự...

Nở nụ cười đoan trang hết cỡ, giọng nói Trà My nghe sao cũng rất dịu dàng: “Bác quá lời rồi, cái đáng ngưỡng mộ đâu phải có được người yêu giỏi hay xinh đẹp. Như bác đây tự mình tạo dựng sự nghiệp, có cả tên tuổi và chỗ đứng riêng trên thương trường mới gọi là đáng ngưỡng mộ đó ạ.”

Cảm thấy hài lòng với câu trả lời của Trà My, bà Loan cười: "Cháu thật biết ăn nói đó."

"Cháu chỉ nói ra những gì mình nghĩ thôi ạ." Trà My tỉnh bơ đáp trả.

“Mà sao ta nhìn cháu quen quá, có nét giống Ngọc Ngân.” Một người phụ nữ khác ăn vận sang trọng, nhìn Trà My nói.

Lúc này bà Loan mới nhìn kỹ Trà My, đúng là khá giống nữ doanh nhân nổi tiếng xinh đẹp một thời Ngọc Ngân.

Trà My cảm thấy tình hình diễn biến quá phức tạp, cô không muốn lôi mẹ mình vào để hòng lên mặt hay đại loại. Nên ráng nở nụ cười: "Gương mặt cháu đại trà mà, đi đâu ai cũng nói giống người này người kia như vậy hết."

"Cháu mà đại trà cái gì, Minh Phong đâu phải người dễ chọn bạn gái lung tung." Bà Loan tự gờ có đề ý, từ lúc ngồi xuống bàn cho đến giờ, Minh Phong

không hề rời mắt Trà My dù là một chút.

"Bác Loan nói đúng quá, ngoài Trà My ra thì cháu không yêu ai nổi nữa." Minh Phong tiện thể góp vui một câu.

Trà My thấy máu sôi tới đỉnh đầu, nuốt nước bọt khô khốc. Mọi người trong bàn cũng cười rầm lên, coi bộ đề tài nam thanh niên chung tình rất được hưởng ứng. Cô ngược mắt nhìn Minh Phong, nói nhỏ: "Anh đâu cần phải đóng kịch như thật thế chứ."

Minh Phong áp miệng sát tai cô: "Như thế người ta mới tin chứ."

Trà My xám xịt mặt, làm một hơi hết ly rượu vang: "Mẹ tôi mà biết thì chết chắc đó. Không thể giấu mặt với những người này đâu, Minh Phong."

Minh Phong ánh mắt đầy bao dung, vỗ vai Trà My trấn an: "Em yên tâm, anh sẽ đứng ra giải thích với mẹ mà." Anh đưa đĩa bánh kem đến trước mặt cô: "Ăn một chút gì đi, nếu không sẽ bị đau bao tử đó."

Trà My gật đầu cho qua, chậm chạp múc từng muỗng bánh kem ngọt lịm cho vào miệng. Một lúc sau, cô mới trừng mắt phản ứng lại câu nói của Minh Phong: "Ai là mẹ anh hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ăn Cưới 2

Lễ cưới của đại gia đúng là có sự khác biệt rất lớn, không chỉ có khách VIP tai to mắt lớn, mà hàng loạt người nổi tiếng trong giới show biz cũng đến dự. Bọn họ đều óng ánh, lung linh trong lớp trang điểm dày cộm, guốc cao, quần áo xinh đẹp, có người phong cách sexy cũng có người trang trọng, muôn màu đa dạng. Trà My trong đầu trầm nghĩ, xem ra cô dâu là diễn viên này tiếng tăm trong nghề không phải nhỏ.

Tiếng nhạc vang lên, tất cả mọi người đều tập trung về sân khấu đang sáng rực ánh đèn. Cô dâu nắm cánh tay chú rể, từng bước nhẹ nhàng tiến vào bên trong lễ đường. Trà My cũng tò mò nên ngoác mắt lên nhìn chăm chú, sau đó lúi thủi thu ánh mắt về nhìn đĩa thức ăn trên bàn.

Tuy cô dâu là diễn viên nổi tiếng, nhưng nhìn sao cô cũng không nhớ nổi tên, nếu nói ra có bị cho là kẻ lạc hậu quê mùa không nhỉ?

Minh Phong từ lúc ngồi vào bàn đến giờ không hề rời mắt khỏi Trà My, thấy sắc mặt cô chuyển biến nên mở miệng hỏi: "Có chuyện gì hả?"

Trà My ngẩng đầu lên nhìn Minh Phong, ánh mắt mang theo chút xấu hổ đáp: "À... chỉ là tôi cảm thấy mình bỏ rơi thời đại quá lâu rồi."

"Sao em lại nghĩ vậy?" Minh Phong liền hỏi tiếp.

Trà My bậm môi, uống thêm một ngụm rượu vang rồi mới mỉm cười, e dè nói: "Tôi không biết cô dâu, như thế có bị cười chê là kẻ lạc hậu không?"

Minh Phong gấp thức ăn vào chén cho Trà My, đáp bằng giọng hài hước: "Em yên tâm, ít ra vẫn còn có anh là người cùng hội nè."

Trà My bật cười tươi: "Đồ quý."

Sau khi làm xong nghi lễ, cô dâu và chú rể hạnh phúc rót sâm panh đỏ lên tháp ly. Trà My nhìn những gã đàn ông mặt đỏ như trời chiều, say rượu rồi reo hò chúc mừng, giống như họ rất tự hào về hành động của mình mà cảm thấy thần kinh co thắt. Mới mở màn mà đã vậy rồi, chẳng biết đến cuối bữa tiệc thì còn điên loạn thế nào, đàn ông mà có men lên là hỏng hết.

Đưa mắt nhìn qua ly rượu trước mặt Minh Phong vẫn còn đầy, hầu như chưa đụng đến dù chỉ một giọt, nên cô mới thích thú hỏi: "Sao anh không uống rượu?"

Minh Phong cười cười, đáp: "Lát nữa còn phải lái xe về mà, nếu uống quá nhiều thì đâu có được." Anh hít sâu: "Một chút nữa tới lượt rượu, cứ để anh uống thay em. Tự giờ em uống nhiều lắm rồi đó."

Trà My hai mắt long lanh, gương mặt giống như đang rất cảm động sắp trào nước mắt: "Minh Phong, anh đừng có tốt với tôi như vậy. Lỡ tôi thích anh thiệt thì sao hả?"

Ánh mắt Minh Phong tựa như những con sóng lăn tăn đang nương theo làn gió, dịu dàng vô hạn: "Anh đang chờ em thích anh đây."

Trà My xém sắc nước bọt, câu nói đùa của cô vừa rồi bị Minh Phong biến thành phim tình cảm, đầu đầu cũng đầy ý tứ. Ngược mắt lên nhìn Minh Phong đang cười với mình, tim cô bỗng đập nhanh không kiểm soát: "Tôi đi vệ sinh."

Vừa nói xong Trà My vội vàng đứng dậy, rồi nhanh chân bước vào nhà vệ sinh theo bảng hướng dẫn. Nhìn hai má ửng đỏ trong gương, cô mới cúi đầu, ổn định lại nhịp thở, tay đặt trước lồng ngực đang đập thình thịch, tự nói với chính bản thân: “Mày mà phản chủ nữa là tao đem bán qua biên giới đó.” Trai đẹp đúng là phiền phức.

Sau khi Trà My đi chưa được bao lâu, thì một sự kiện lớn bùng nổ. Hà Trang ăn vận hở trên hở dưới, guốc cao cả tít, xuất hiện với tư cách là khách không mời nhưng lại vô cùng vênh vao. Cô ta từng bước tiến lại bàn tiệc mà Hoài Văn đang ngồi, khoác tay, tựa đầu vào vai hắn như rắn xương mềm, trong sự bàng hoàng của mọi người, kể cả nam chính là Hoài Văn.

“Cô làm gì thế?” Hoài Văn đẩy tay Hà Trang ra, giọng lạnh lùng.

Hà Trang ánh mắt đầy oán hận, cầm ly rượu vang đỏ hất thẳng vào mặt Hoài Văn: “Chẳng phải lúc trước mày rất thích như vậy? Chỉ vắng bóng bà mầy ngày thì mầy đã kiềm hãm dục vọng không nổi?” Hà Trang liếc qua ả phụ nữ kẻ bên Hoài Văn, cô hận hắn, chính hắn là người đã gài bẫy phát tán clip thỏa thân của cô, vậy mà vẫn ung dung hưởng thụ đàn đúm, một thằng đàn ông tồi.

Hoài Văn giận tím tái, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh trước đám đông: “Cô nên cẩn thận cái miệng của mình, biết thân biết phận thì mau rút khỏi đây.”

Trà My từ nhà vệ sinh bước ra, thấy mọi người xúm lại thành một đám đông nên vô cùng khó hiểu, không lẽ đang tổ chức trò chơi gì à?

“Hiện tại bà cũng mất hết tất cả rồi, nên không ngại kéo mầy theo đâu, thứ đàn ông như mầy phải bị đẩy dưới mười tám tầng địa ngục.” Hà Trang lớn giọng, đủ để mọi người xung quanh đều nghe thấy: “Mày là thằng chó.”

Trà My thân nhiên ngồi lại vị trí cũ, ăn trái cây, không để ý đến những việc đang diễn ra xung quanh.

Chát...

Dấu tay vừa to vừa rõ hiện lên mặt của Hà Trang, đau đến mức nước mắt cô ta lưng tròng: “Mày dám đánh bà hả? Thằng chó, hôm nay tao sẽ sống chết với mày...”

Hà Trang điên tiết vừa gẩy giữa vừa la làng, giống như tất cả những bức xúc trong lòng đều cùng lúc dâng trào. Cho đến khi bảo vệ kéo ra, Trà My vẫn còn nghe tiếng cô ta vang vọng từ xa.

Trà My bên lên nở nụ cười khinh miệt. Không phải cười Hà Trang, mà là Hoài Văn, coi bộ cũng đến lúc hái quả mình gieo rồi.

Hoài Văn tỏ vẻ áy náy nhìn Trung Quân, hạ giọng: “Xin lỗi, đã thất lễ rồi.”

Trung Quân cười nhạt: “Xem ra cậu cũng mệt rồi, về nhà nghỉ sớm sẽ tốt hơn đó.” Anh ghét nhất là loại con trai bạo lực với phụ nữ, chẳng đáng mặt đàn ông chút nào, một ngày vui thế này lại bị hắn ta làm hỏng. Nếu không phải nể mặt ông nội hắn, thì anh đã gọi bảo vệ tống hắn ra khỏi đây rồi.

Tuy lời nói đầy ý quan tâm, nhưng làm sao Hoài Văn không nhận ra đây là câu đui khách? Cái ả Hà Trang đó dám đến đây làm loạn, anh nhất định không bỏ qua việc này.

Chào hỏi lịch sự xin phép ra về trước, Hoài Văn đi đến gần cửa liền bắt gặp hình bóng Trà My, cô ấy đã chứng kiến mọi việc rồi?

Mọi chuyện trở về trạng thái lúc ban đầu, mọi người nhanh chóng xem như không có chuyện gì xảy ra. Cô dâu chú rể lại từng bàn kính rượu. Như lời đã nói, Minh Phong uống thay cô tất cả lượt rượu.

“Vừa rồi thất lễ rồi.” Trung Quân vừa kính rượu vừa xin lỗi, đây là bàn khách VIP quan trọng đối với công ty, để họ chứng kiến cảnh vừa rồi thật đúng là mất mặt.

“Mọi chuyện đâu ai ngờ trước được, cháu đừng quá để ý làm gì.” Một người đàn ông với vẻ ngoài lớn tuổi nhất trong bàn, cất giọng đáp trả.

Trà My lắc đầu, vừa rồi còn nghe ông ta bảo gì mà “chẳng ra thế thống gì”, giờ lại dùng thái độ bao dung thế kia, quả thật phải khiến người khác mờ mịt.

Hơn chín giờ tối, tiệc tùng cũng dần kết thúc. Minh Phong và Trà My tranh thủ xin phép ra về trước, để không đến lúc mọi người ủa ra, tắt xe thì lại bất tiện.

Trên đường về nhà, điện thoại Trà My cứ rung liên tục, thủ phạm quấy nhiễu không ai khác chính là Hoài Văn. Cảm thấy trong lòng buồn bực, nên cô tắt luôn nguồn điện thoại, ném vào túi xách. Sau đó đưa mắt nhìn thẳng phía trước, miệng lặp đi lặp lại câu nói: “Một phút giận dữ, sẽ mất sáu mươi giây hạnh phúc.”

Minh Phong xoay qua Trà My, miệng khê cười: “Có kẻ quấy rối em hả?”

“Thì cũng có kẻ như thế, hắn ta nghĩ ngày nào cũng gọi điện, nhắn tin làm phiền thì tôi sẽ mù lòng tha thứ chắc. Chẳng lẽ hắn ta không biết, một khi lòng kiên nhẫn bị lạm dụng, nó sẽ trở thành giận dữ sao?”

“Vậy thì cứ mặc kệ cậu ta đi.” Minh Phong hơi ác nên châm thêm miếng dầu.

Trà My hít một hơi thật sâu: "Anh hay quá, sao lúc này không đứng dậy cổ vũ cho Hà Trang để tạo thêm không khí hả?"

Minh Phong chắc môi, cười phóng khoáng: "Không khí lúc đó đủ nóng rồi, Trà My." Anh thật sự không ngờ, một người con gái giận dữ lại đáng sợ đến vậy. Quay sang nhìn Trà My: "Em có bao giờ mất kiểm soát giống cô gái kia chưa?"

"Anh có muốn thử không?" Trà My đe dọa.

Minh Phong lập tức lắc đầu: "Thôi thôi, anh đâu có làm gì khiến em phải tức giận như vậy."

Trà My trề môi, không thèm nói thêm gì nữa.

Về đến nhà, Trà My chào tạm biệt Minh Phong rồi mở cửa vào nhà một mạch. Ném túi xách sang một bên, nằm dài trên giường, mắt nhìn lên trần nhà suy nghĩ một lúc, xong lấy tất cả những vật mà Hoài Văn đã tặng mình cho vào một thùng giấy lớn, hình ảnh hay nhật ký gì đó, ném hết vào sọt rác.

Vốn định đợi có thời gian, thì cô sẽ dọn dẹp luôn một lượt. Nhưng hôm nay chứng kiến cảnh đó, cô thật sự cảm thấy ghê tởm. Người đàn ông thế nào mới có thể ra tay bạo lực với phụ nữ như thế? Hắn không phải Hoài Văn mà cô từng quen... mà cũng không biết nữa, có lẽ là từ trước giờ cô chưa thực sự hiểu hết con người hắn.

Sau khi giải quyết công việc xong, Minh Phong gấp cái Laptop lại. Kiểm tra điện thoại không thấy tin nhắn cũng như thông báo mới trên Facebook, anh dời chân ra ban công hóng gió. Đèn nhà Trà My đã tắt, có thể cô ấy đã ngủ rồi, anh cũng bớt lo đi phần nào. Ít ra, có thể ngủ được cũng là chuyện tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Năng Lực

Thương hiệu thời trang Lassic được thành lập hơn tám năm, đã tạo ra một làn sóng hiệu ứng mạnh mẽ đối với thời trang trong nước, ngoài việc nhân tài thiết kế không thiếu và những lãnh đạo nhiều kinh nghiệm trong ngành thời trang ra, thì chất lượng và giá thành luôn thích hợp mới là điều làm nên uy tín của công ty.

Sau khi tốt nghiệp hơn một năm, Trà My may mắn tham gia vài khóa học và những cuộc thi tìm kiếm tài năng thiết kế nên cũng có một chút ít danh tiếng trong giới. Và lại công ty mẹ cô là người cung cấp vài chính cho Lassic, nhờ mối thâm tình lâu năm nên cô được đặc cách mời vào làm thiết kế viên mà không thông qua bất kỳ cuộc thi tuyển nào.

Ban đầu cô hoàn toàn không biết chuyện này, do mẹ cô chỉ bảo rằng công ty đang thiếu người nên cần gấp, suy nghĩ rất lâu cô mới gật đầu vào làm. Nào ngờ ngày đầu tiên làm việc đã bị mọi người nhìn bằng ánh mắt xem thường trông thấy. Lúc đó cô cảm thấy tủi thân ghê gớm lắm, vì bị cô lập mà không biết lý do.

Sau khi vỡ lẽ mọi chuyện, bản chất đấu tranh trong lòng cô bỗng dâng trào mạnh mẽ. Cô không thích bị người khác xem thường, muốn chứng minh cho mọi người thấy dù không có người nâng đỡ cô cũng sẽ làm tốt, và có thể sẽ tốt hơn họ nữa là khác.

Rồi lần show thời trang sắc xuân. Chính cô cũng không ngờ, mẫu thiết kế của mình lại được đánh giá cao và tạo nên một cơn sốt đối với giới trẻ tại thời điểm đó như thế, nên dần dần mọi người cũng coi mở với cô hơn. Ít nhất trong mắt họ bây giờ, cô không còn bị coi là búp bê suốt ngày chỉ biết dựa dẫm vào mẹ. Cho đến nay thì vị trí trong công ty của cô cũng ngày càng vững chắc, không phải nhờ mẹ mà nhờ vào nỗ lực của bản thân mình. Cô cảm thấy vô cùng hài lòng với những gì mình đạt được.

"Trà My, bên chi nhánh 7 có khách hàng phàn nàn về sản phẩm mới. Hiện tại đang gấp, em có thể qua đó xử lý không?" Chị Lan sau khi nghe điện thoại của cấp trên, liền lên tiếng hỏi Trà My.

Trà My tay đang vẽ bướm, mặt thì thần thờ buồn chán, khi nghe có người gọi tên mình liền giật mình. Đợt show thời trang sắp tới đã có người phụ trách, ngồi trong phòng chờ thời gian tan ca cũng chán ngắt, nên cô liền gật đầu đồng ý: "Dạ được ạ."

Vừa mới trả lời xong thì máu liền dồn lên não, chi nhánh số bảy chẳng phải tại tòa Bitexco? Cô quên mất bản thân mình không có xe, sung sức chi lớn tiếng vậy không biết nữa.

Miệng đã hứa rồi nên Trà My cũng chẳng thể rút lại. Bỏ bút và sổ tay vào túi xách, rồi lập tức đón taxi đến tòa nhà Bitexco để giải quyết liền.

"Này, tại sao chiếc váy này tôi mới mua mà lại bực chi thế kia? Vẫn còn hóa đơn hẳn hoi đây." Một cô gái có mái tóc xoăn dài vàng chóa, ăn vận hợp thời, gương mặt xinh đẹp nhưng dùng lời lẽ vô cùng chua ngoa nói với nhân viên bán hàng.

"Chị thông cảm, lý do chỉ bực là do có dấu hiệu chèn ép nong vào, hoàn toàn không phải lỗi sản phẩm." Nhân viên bán hàng vô cùng nhỏ nhẹ đáp trả.

Cô gái mái tóc xoắn hung dữ hét lớn: “Cái gì mà chen ép nong vào, ý cô muốn ám chỉ tôi muốn gây sự đó hả?”

Nhân viên bán hàng chảy mồ hôi hột, rõ ràng là chiếc váy bị tác động mạnh nên mới rách như vậy, mà cô gái này cứ bảo tự động bọc chỉ ra. Chắc lượng của công ty từ đó đến giờ luôn được đảm bảo, làm sao có chuyện vô lý như thế chứ.

Vừa thấy Trà My bước vào, nhân viên bán hàng thở phào chạy đến nói nhỏ bên tai chuyện gì đó. Sau đó Trà My mới cười thân thiện bước vào, nhiệt tình tiếp đón: “Chào chị.”

“Cô là ai?” Cô gái tóc xoắn lườm Trà My hỏi.

Trà My vẫn không thay đổi sắc âm đáp: “Tôi đại diện cho công ty thời trang Lassic đến để kiểm tra sự việc, chị có thắc mắc gì có thể trực tiếp nói với tôi.”

Cô gái tóc xoắn nghe những lời Trà My nói vô cùng mát dạ, lấy chiếc váy còn nguyên nhãn mác đưa đến trước mặt Trà My: “Cô xem thử đi, tôi chỉ vừa mặc vào là nó rách ra như vậy.”

Trà My liền nhận lấy, nhìn kích cỡ váy rồi sang thân hình của cô gái ngồi đối diện, mỉm cười: “Số đo của chị là thuộc cỡ M, nhưng chiếc váy lại là cỡ S, xin hỏi lúc đó chị có thử trước không?”

“Có chứ, mua đồ đương nhiên phải thử rồi.” Cô gái tóc xoắn liền nói.

“Lúc chị thử vẫn là cỡ S?”

Cô gái tóc xoắn gật đầu, khẳng định nói lớn: “Lúc đó mặc rất vừa.”

Trà My gật đầu hiểu ý, nhìn chất liệu vải bằng thun kaki, rồi nhìn điểm nhấn eo xong đáp: “Đây là loại vải có độ co giãn giới hạn, nên có thể chị sẽ mặc vừa nếu cố gắng nong vào, nhưng khi đi chuyển sẽ rất khó khăn, nhất là phần eo và phần chân váy.” Ngưng vải giấy Trà My quay sang hỏi nhân viên bán hàng: “Em không giải thích cho khách hàng trước khi mua?”

Nhân viên bán hàng gương mặt như muốn trào nước mắt, ầm ức đáp: “Em đã có nói, nhưng chị ấy bảo là phải mặc ôm như vậy mới tôn dáng.”

Cô gái tóc xoắn tròn mắt, quát lớn: “Ai biết chất lượng vải của các người lại kém như thế chứ.”

Trà My không nói gì, một lúc sau mới cười thân thiện: “Xin lỗi vì đã làm chị phiền lòng, tôi hiểu khi lựa chọn một chiếc váy yêu thích phải tốn nhiều tâm tư như thế nào. Nhưng tôi xin khẳng định về mặt chất lượng sản phẩm của công ty. Để chị phải tốn nhiều tâm tư và thời gian như vậy, là lỗi của chúng tôi đã không hướng dẫn nhân viên chặt chẽ.”

Tuy Trà My nói lời xin lỗi, nhưng nghe sao cũng ra lỗi là ở người mua hàng kia. Mặc dù đã được cảnh báo nhưng lại thích làm theo ý mình, giờ còn muốn kiện cáo, ai mà tiếp?

“Vậy cô sẽ giải quyết thế nào?” Cô gái tóc xoắn dần dịu lại, tự thấy mình cũng có phần không đúng, nhưng đã làm đến nước này rồi, nếu nhận sai chẳng phải rất què mắt?

“Để bồi thường thời gian lẫn công sức của chị, công ty chúng tôi sẽ đổi cho chị chiếc váy mới có cỡ phù hợp, và tặng thêm một chiếc váy đồng giá coi như xin lỗi.” Vừa nói xong, Trà My liền ra hiệu cho nhân viên bán hàng dẫn cô gái tóc xoắn đi chọn váy mới.

Cô gái tóc xoắn lúc này vô cùng thỏa mãn, cười tươi thân thiết như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Cô thật sự rất biết cách cư xử, tôi chỉ cần đổi váy mới là được.”

Trà My mỉm cười, lấy lui để tiến là phương pháp hiệu quả trong trường hợp này. Nhưng lời đã nói cô chẳng thích rút lại: “Chị đừng ngại, đây là quy định của công ty nên tôi cũng không dám làm trái ý.”

Giải quyết xong mọi chuyện, cô gái tóc xoắn bụng hai túi to hùng bước ra, miệng cười đến tận mang tai vui vẻ: “Tôi rất thích cách phục vụ ở đây, lần sau tôi sẽ dẫn bạn đến giới thiệu.”

Trà My cười tiễn khách, thái độ ân cần hết mực: “Cảm ơn chị trước nhé.”

Cô nhân viên bán hàng khăm phục sát đất tài ăn nói của Trà My. Ngoài hai chiếc váy được đền bù ra, thì cô gái kia còn mua thêm một số quần áo lẻ và phụ kiện đi kèm, lại có thêm một khách VIP cho công ty, đúng thật là ngưỡng mộ hết sức.

“Chị Trà My, công ty làm gì có quy định đó?” Cô nhân viên bán hàng lém lỉnh hỏi.

Trà My ngồi xuống ghế, uống một ly nước lọc đầy rồi mới đáp: “Bỏ con tép bắt con tôm, danh tiếng công ty vẫn là trên hết, con gái mà, chỉ cần cho họ ăn kẹo thì chuyện gì cũng có thể nói.”

“Cái bà chẳng tinh đó, lúc này còn xem bặt tai em.”

Trà My tỏ vẻ nghiêm khắc nhắc nhở: “Khách hàng luôn là số một, tuyệt đối không được nói xấu dù là ở sau lưng.” Từ nhỏ cô đã ghét những kẻ sống hai mặt, không thích thì im lặng, chứ đừng ở đó nhin hót rồi đâm chọt sau lưng.

Cô nhân viên bán hàng cúi đầu, lập tức hạ giọng: “Sau này em không dám nữa.”

Giải quyết xong mọi chuyện thì cũng đến ba giờ chiều. Trà My quyết định ở lại cửa hàng giúp bán và chọn đồ cho khách luôn. Chứ giờ mà trở về công ty, thì phải tốn thêm một khoảng tiền taxi nữa, mất hết một ngày lương của cô thì thật rất đau lòng.

Đang chọn trang phục cho khách hàng thì chuông điện thoại bỗng vang lên, Trà My xin phép nghe điện thoại, ra hiệu cho nhân viên vào làm thay mình.

“Alo...”

“Trông em có vẻ không được khỏe.”

“Sao anh biết hay dạ?”

“Vì mỗi lần đau đầu em đều xoa trán.”

Trà My đưa mắt nhìn dáo dác xung quanh, không thấy Minh Phong đâu, tại sao anh ta biết cô đang xoa trán?

“Anh đang theo dõi tôi hả?” Trà My nghi hoặc hỏi.

Minh Phong cười nhẹ, đáp: “Đường đường chính chính đó chứ! Khi nào em xong việc?”

Trà My dựa lưng vào tường, chậm rãi trả lời: “Theo giờ hành chính.”

“Vậy giờ đó gấp.”

Bíp... bíp...

Trà My gãi đầu nhìn màn hình hiển thị kết thúc cuộc gọi, anh ta định giờ trò gì nữa đây?

Không suy nghĩ nữa, Trà My tiếp tục với công việc của mình, bận rộn đến tối mắt tối mày. Đến đúng năm giờ, khách vẫn còn nên cô vẫn phải tiếp tục mà không ngừng nghỉ, mọi thứ xong xuôi, nhìn lại đồng hồ đã hơn sáu giờ, Trà My mới xách giỏ ra về. Vừa mới bước ra cửa, liền thấy Minh Phong đang ním cười vẫy tay chào mình, vẫn kiểu âm áp thường thấy.

Trà My sải chân bước lại, ái ngại hỏi: “Anh đợi tôi tự giờ à?”

“Luôn như vậy mà.” Vừa nói Minh Phong vừa kéo tay Trà My đi thẳng lại phía thang máy.

Trà My trong lòng ngập tràn thắc mắc, miệng lải nhải: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

“Em không muốn ăn cơm hả?”

Trà My cắn nhẹ vành môi nhìn cái bụng trống li của mình, đúng là đang rất đói. Nhưng nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình kia, Trà My phân vân suy nghĩ, là do anh ta đói quá nên quên buông hay là cô tình nắm như vậy hoài nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Em Rất Dịu Hiền

“Em muốn ăn gì?” Minh Phong ga lăng hỏi ý kiến Trà My.

Trà My suy nghĩ một lúc, rồi mới đáp: “Tôi muốn ăn thịt nướng, nhưng mà...”

“Anh biết một nhà hàng thịt nướng rất ngon, chất lượng vệ sinh tốt, tự mình nướng nên có thể canh chính xác độ chín của thịt.” Minh Phong nói một hơi, anh biết bao tử Trà My rất nhạy cảm, nên rảnh rỗi có tìm kiếm những địa điểm ăn thích hợp, bây giờ có dịp đến rồi.

Trà My liền gật đầu, về vấn đề ăn uống thì ta nói Minh Phong còn kĩ hơn cô nhiều ấy chứ. Nếu anh ta nói nơi đó an toàn vệ sinh, thì đúng chính xác một ngàn phần trăm luôn khỏi bàn.

Khói bốc lên từ bếp lò nóng hừng hực, Trà My cẩn thận quan sát Minh Phong đang lật đều tay những miếng thịt thơm ngon mà nước bọt trong miệng cô như muốn rịn ra. Cô không ngờ còn có một nơi thế này, không gian thoáng đãng và sạch sẽ, đèn vàng đủ ánh sáng, nhân viên phục vụ cũng rất nhiệt tình, dù có hơi đắt nhưng cũng đáng đồng tiền bỏ ra.

“Em cứ ăn thoải mái, hôm nay anh mời.” Minh Phong hào phóng nói.

Trà My chớp chớp mắt tinh nghịch, liền hỏi: “Là ngày gì mà anh lại muốn khao tôi thế?”

“Anh đã ký được một hợp đồng khá lớn.” Vừa ký hợp đồng xong, bất chợt trong đầu anh lại nghĩ ngay đến Trà My, anh muốn cô là người đầu tiên biết được tin vui này.

Trà My liền gạt đầu hiểu ý: “Chúc mừng anh! Xem ra, ba mẹ anh rất tự hào về con trai của mình nhỉ?”

Minh Phong tay đang gấp thịt vào đĩa cho Trà My bỗng khựng lại: “Sao em lại nghĩ vậy?”

Trà My uống một ngụm trà, nở nụ cười nói: “Anh giỏi giang như vậy, ngoại hình còn ưu tú, nếu là con tôi chắc chắn ngày nào tôi cũng khoe với hàng xóm.” Đây là lời khen thật lòng của cô.

Minh Phong cười nhạt, ánh mắt như ẩn hiện một nỗi niềm nào đó: “Chắc là vậy.”

Trà My miệng nhai thịt bò, chớp mi mắt hỏi: “Chắc vậy là ý gì? Chẳng lẽ họ không bao giờ khen anh hả?”

“Họ mất khi anh còn rất nhỏ.”

Trà My cứng họng, nuốt trọng luôn miếng thịt bò trong miệng. Cô có cảm thấy mình vừa chọc đến nỗi đau của người ta nên cẩn thận đáp: “Xin lỗi, tôi không biết chuyện này.”

Minh Phong cười bao dung, tiếp tục nướng thịt: “Không sao, anh sẽ rất bình thường nếu em không dùng ánh mắt thương hại nhìn anh.”

Trà My tăng hăng giọng, chống tay phải vào cằm nhìn Minh Phong: “Thương hại và đồng cảm là bốn từ tôi ghét nhất, nên tôi sẽ không bao giờ áp đặt lên người khác. Tuy họ không sống cùng chúng ta, nhưng họ vẫn mãi trong tim nếu chúng ta nghĩ về họ, tôi tin là thế.”

Minh Phong không nói gì, chỉ nhìn Trà My rồi mới giờ tay lấy thực đơn, gọi một loạt hơn mười phần thịt khác nhau.

Trà My tá hỏa, liền hỏi: “Gọi nhiều thế sao ăn hết, anh muốn biến tôi thành lợn hả?”

“Em đâu có mập mà sợ. Với lại, phải ăn thử mới biết món nào ngon nhất ở đây chứ?” Minh Phong thản nhiên đáp.

Trà My đành chịu, anh ta giàu có như thế, cô cũng chẳng tốt bụng mà tiết kiệm dùm làm gì. Huống hồ cô cũng đâu phải là người đề xuất.

Minh Phong thấy Trà My im lặng liền cười ảm áp, từng dòng hồi ức năm nào như lặn tẩn trong tâm trí anh. Đúng vậy, họ sẽ mãi trong tim nếu chúng ta nghĩ về họ, bao nhiêu năm rồi, vẫn một cảm giác khi nghe lại câu nói này...

“Này, sao anh lại đứng ngoài mưa thế?”

“Tôi đang chờ ba mẹ lại đón.”

“Có chờ cũng phải mang dù chứ, anh dầm mưa thế này chẳng phải khiến họ thêm lo?”

“Mặc tôi.”

“Cầm lấy đi, nhà tôi ở trước mặt rồi nên không cần đến nó nữa.”

“Tôi không cần.”

“Còn ở đó mà mạnh miệng, không cần thì ném vào sọt rác ấy.”

Trà My thấy Minh Phong thất thần như đang suy nghĩ điều gì đó, cô liền vẫy vẫy tay trước mặt gọi hồn anh về: “Anh đang mơ gì thế? Thịt khét hết rồi kia.”

Minh Phong giật mình, gấp mấy miếng thịt khét bỏ qua một bên, xong cười cười: “Chỉ là anh chợt nhớ, lúc nhỏ cũng đã từng có người nói với anh như vậy.”

Trà My tiếc hùi hụi miếng thịt ngon bị bỏ đi kia, lờm Minh Phong nói: “Thức ăn rất quý giá, tuy biết là anh giàu có, nhưng cũng đừng lãng phí thế chứ?”

“Anh biết rồi, sau này không lãng phí vậy nữa.”

Sau khi về đến nhà thì trời đổ mưa to, đột nhiên Trà My lại thêm sữa đậu nành nóng của gian hàng cô Hoa cách chung cư vài căn nhà không xa. Tính khí của cô rất kỳ lạ, nếu đã thêm cái gì mà không ăn được sẽ chẳng thể ngủ nổi. Thế là lấy mấy chục ngàn đồng bỏ vào túi quần, cầm dù đợi mưa đi mua.

Mưa to còn kèm theo gió giật, tuy có che dù nhưng cũng chẳng thể tránh khỏi ướt mưa. Trà My cảm thấy mình quá chậm chạp, hơn chín giờ có lẽ cô Hoa đã đóng cửa rồi, vậy mà còn cố gắng lếch thân đi mua, lỡ bị cảm thì chẳng biết sao luôn. Cái này có được gọi là cái miệng hại cái thân không nhỉ?

“Cô Hoa, còn sữa không ạ?” Khi Trà My đến nơi, cũng là lúc cô Hoa đang chuẩn bị dẹp hàng, cô chạy nhanh đến hỏi.

Cô Hoa ái ngại nhìn Trà My: “Sao cháu đến trễ vậy, còn một chai nhưng người khác đặt mua rồi.”

Trà My đặng lòng cần răng cạch cạch, vừa quay đầu định trở về bỗng đụng phải một thân hình to lớn. Trà My mắt không nhìn lên, xin lỗi vì mình vô ý rồi bật dù bước đi.

Chưa được vài bước thì cánh tay bị một bàn tay khác kéo lại: “Chờ anh về chung với.”

Nghe giọng nói quen thuộc, Trà My liền ngẩng đầu lên nhìn, là Minh Phong đang mặc đồ thể thao trẻ trung khác lạ. Tại sao anh lại ở đây?

“Cháu Phong, hôm nay đến trễ hơn mọi khi nha.” Cô Hoa vui vẻ niềm nở buông lời với Minh Phong, có thể thấy anh không phải đến đây lần đầu tiên.

Minh Phong cười cười nhận ngay chai sữa nóng, khách sáo đáp trả: “Tại có chút việc, cô cứ dọn hàng đi cháu xin phép trước.”

Cô Hoa nhìn cậu thanh niên trẻ hồi hã bước theo sau Trà My, ném thẳng cây dù mình đem đến vào một xó mà bất giác mỉm cười dịu hiền. Tuổi trẻ bây giờ theo đuổi người mình yêu táo bạo quá, bà đúng thật già rồi.

“Sao anh không mang theo dù?” Trà My ngược đầu nhìn Minh Phong hỏi.

Minh Phong cầm lấy cây dù trong tay Trà My, che giúp cô đáp: “Anh cứ tưởng chân mình nhanh, chạy một mạch sẽ không bị ướt nhiều.”

Trà My liền trề môi, anh nghĩ mình là tuyển thủ điền kinh chắc? Chẳng lẽ anh không biết càng chạy nhanh thì càng dễ bị ướt nhiều hơn? Cô có hơi nghi ngờ đầu óc cao siêu của anh thường thấy chỉ là vẻ bề ngoài.

“Đề cảm ơn em cho anh đi ké dù, anh sẽ chia em nửa chai sữa, chịu không?” Minh Phong một tay cầm dù, một tay giơ chai sữa lên cười vui vẻ nói.

Trà My liếc mắt qua nhìn nửa bên vai của Minh Phong đã ướt sũng, hầu như chẳng che chắn được gì nên đáp: “Lúc nhỏ cũng có người từng che dù cho tôi kiểu này, kết quả sáng hôm sau anh ta lãng ra ốm nặng. Anh đừng bắt chước, tôi không biết chăm sóc người bệnh đâu.”

Minh Phong tỏ vẻ ngạc nhiên, người mà Trà My nhắc đến không phải chính là anh sao? Thì ra cô ấy không hề quên anh, cảm thấy vô cùng kích động nên Minh Phong bật cười lớn. Vừa định nói gì đó, thì chợt khựng lại khi thấy Trà My dừng chân, dời ánh mắt theo hướng của cô, sắc mặt anh cũng dần chuyển biến.

Trà My ơ thờ sai chân bước đi, nhưng hồn ma là Hoài Văn đang đứng dưới mưa, quần áo ướt sũng không bỏ cuộc chạy theo kéo cô lại, đứng trước mặt cô tỏ vẻ ân hận vô vãng.

“My, anh chỉ muốn nói chuyện với em, anh thật sự rất nhớ em!”

Trà My giật tay mình lại, không nhận được mà lớn giọng: “Chẳng phải đã giải quyết hết rồi sao hả? Anh muốn đóng phim tình cảm buồn nôn gì nữa?”

“Chỉ là...”

“Chỉ là anh không kiềm hãm được dục vọng của mình, nên mong tôi hãy thông cảm? Chuyện anh có người đàn bà khác cả thế giới đều biết, chỉ có tôi là con ngu không biết chuyện, còn sợ anh làm việc nhiều đến sinh bệnh. Tôi không tin lời người khác vì tôi cực kỳ tin tưởng vào anh, thế nhưng anh đã làm gì? Tôi mạnh mẽ, cá tính và đầy bản lĩnh nên không ngại ban bố anh cho người thứ ba, nhưng anh cũng đừng thử sức chịu đựng của tôi, đại đen võ của tôi không phải để trưng bày cho anh ngó đâu.” Đây là giới hạn nhân nhượng cuối cùng cô dành cho hắn, nếu hắn vẫn tiếp tục muốn làm hồn ma, cô sẽ cho hắn toại nguyện.

Hoài Văn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục dùng hai tay nắm lấy vai Trà My: “Anh sai rồi, em không thể tha thứ cho anh dù chỉ một lần hả?”

Trà My mặt lạnh lùng, nắm lấy cánh tay Hoài Văn, chưa đợi hắn phản ứng cô đã vật ngược người hắn té nhào xuống vũng nước mưa một cách liền mạch và lưu loát.

Hoài Văn đau điếng, miệng không thốt nên lời.

Minh Phong lạnh sống lưng. Mạnh dữ...

Trà My ngồi xuống bên cạnh Hoài Văn đang nhăn nhó vì đau đớn, cười đẹp đến mê hồn: “Tôi sẽ tha thứ cho anh, nếu anh không xuất hiện trước mặt tôi nữa, thỏa thuận vậy nhé.”

Trà My đứng dậy, xoay đầu nhìn Minh Phong vẫn đang che dù cho mình miệng cười tươi rạng rỡ: “Vào nhà thôi, tôi lạnh rồi.”

Minh Phong gật đầu bước theo sau Trà My, im lặng không nói thêm lời nào, chỉ ngoan ngoãn làm người che dù tốt bụng.

Đứng chờ thang máy, thấy đầu tóc Trà My đã bị ướt mưa nên trong lòng Minh Phong có chút lo lắng, không nhanh chóng tắm nước nóng thay quần áo thì sẽ bị cảm mất. Nhớ lại thao tác vật người của cô vừa rồi, Minh Phong chậm rãi nhìn từ đầu đến chân Trà My đánh giá, xong lại cười tủm tỉm rút ra một bài học: Đừng bao giờ trông mặt bắt hình dong.

Trà My ngẩng đầu lên nhìn Minh Phong, cười cười nói: “Sao anh lại nhìn tôi kiểu đó, muốn thử giống tên đang nằm ngoài kia hả?”

“Không, không, xương anh rất dễ gãy, không thích hợp chơi trò mang tính vận động mạnh như thế đâu.” Minh Phong liền lắc đầu đáp.

Trà My khẽ cười, dịu dàng như nước hồ không tĩnh động, chẳng giống xiu nào là người biết võ cả. Nhiều khi, người ngoài nhìn vào còn tưởng cô ấy mỏng manh dễ vỡ nữa ấy chứ.

Mưa to, to như trút nước, chẳng có dấu hiệu của sự dừng lại, Trà My ôm máy tính đăng nhập vào Facebook đăng một dòng tâm trạng trước khi đi ngủ.

[Tôi là người dịu hiền nhất nhất cái quả đất này.]

Minh Phong phun sữa đậu nành trong họng khi đọc dòng tâm trạng mới của Trà My, miệng cười to thành tiếng, gật đầu điên dại: Anh xác nhận, em rất dịu hiền.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chăm Bệnh

Sáng hôm sau, Trà My vừa đến công ty, ngồi vào bàn làm việc chưa kịp nóng ghế thì đã bị lão sếp bắt cùng qua Toàn Cầu. Trà My cảm thấy khó hiểu, sao ông không bắt mấy đứa thư ký hay trợ lý, mà lần nào cũng lôi đầu cô theo thế chứ? Chức vụ của cô là thiết kế viên kia mà?

8 giờ 45 phút, cả hai có mặt tại công ty Toàn Cầu, rất nhanh được tiếp tân hướng dẫn lên phòng khách chờ. Khoảng vài phút sau, Quốc Hùng mở cửa bước vào cười niềm nở đón tiếp. Hai bên chào hỏi nhanh chóng rồi bàn ngay vào công việc.

Trà My ngồi nghe chăm chú, ghi lại những ý chính vào sổ tay, cảm thấy rất phục trước cách làm việc của Quốc Hùng. Từ anh ta toát ra một phong thái tự tin, và đủ khiến người khác tin tưởng. Tuy so với Minh Phong anh có phần kém cạnh hơn về vẻ bề ngoài, nhưng tin chắc trong công việc thì sẽ không thua đâu. Cả hai đều đều rất giỏi, nên mới phát triển Toàn Cầu lớn mạnh như hôm nay.

“Theo lịch hẹn thì hôm nay sẽ bàn bạc với Minh Phong, sao bác không thấy cậu ấy thế?” Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, ông Tiến mới thắc mắc hỏi.

Quốc Hùng tựa ra sau ghế, nhìn Trà My mỉm cười: “Cậu ấy không khỏe, nên hôm nay không đến công ty.”

Trà My vẽ hai chữ “bất ngờ” lên trên mặt. Sáng nay Minh Phong chở cô đến công ty, trông sắc mặt vẫn còn bình thường mà? Anh không khỏe từ lúc nào vậy nhỉ?

“Thế hả, bệnh tình có nặng lắm không?” Ông Tiến quan tâm hỏi.

“Bác Tiến đừng lo, cậu ấy chỉ bị cảm thôi. Chắc sẽ nhanh khỏi đó mà.”

“Thế thì gửi lời hỏi thăm của tôi đến cậu ấy nhé, tôi xin phép về công ty trước.”

Trong đầu Trà My ong ong hai từ “bị cảm”, không lẽ do ướt mưa hôm qua? Mà cũng kệ, có phải cô bắt anh dầm mưa với mình đâu chứ?

Sau khi trở về công ty, Trà My liền tập trung vào làm việc, chăm chú đến mức bỏ cả cơm trưa. Tay và não, không ngừng hoạt động đến lúc tan tầm mới chịu dừng lại. Sắp xếp ngăn nắp giấy tờ trên bàn, cô mới tranh thủ rời khỏi công ty.

Mai Trang cũng xong việc vào giờ đó, công ty nó gần chỗ Trà My làm việc nên tiện thể ghé qua đón cô về nhà.

“Bánh mì kẹp thịt không phô mai của mày đây.” Đội Trà My ngồi yên vị trí trên ghế xong, Mai Trang mới ném ổ bánh mì Sandwich vào tay Trà My.

“Cảm ơn mày nha.” Tuy buổi trưa không ăn, nhưng cô lại chẳng có cảm giác đói. Nhưng nếu nhịn đến bữa tối, thì chắc chắn bao tử sẽ không chịu nổi. Uống một ngụm nước suối, xong Trà My cố gắng nuốt từng miếng bánh mì khô khốc.

Mai Trang liếc mắt nhìn Trà My thất thần, như đang suy nghĩ chuyện gì đó nên cất giọng tò mò hỏi: “Đang tương tư anh nào đến mức bỏ ăn thế?”

Con nhỏ này suốt ngày chỉ nghĩ đến trai là giỏi, cô lườm Mai Trang một cái, xong bâng quơ hỏi: “Để trị cảm thì người ta thường làm gì hả?”

Mai Trang lập tức đưa tay lên trán Trà My đo nhiệt độ, xong đánh vào vai cô hỏi: “Mày có bị cảm đâu mà hỏi?”

Trà My chột dạ, giả vờ hắng giọng một cái: “Chỉ là tiện miệng hỏi vậy thôi, mày làm gì phản ứng ghê vậy?”

“Người phản ứng mạnh là mày đó.” Mai Trang trề môi nói.

Trà My ngồi thẳng lưng, không thèm so đo với Mai Trang nữa. Mà sao cô lại hỏi như vậy chứ? Không lẽ cô đang quan tâm đến Minh Phong? Thật buồn cười... từ khi nào cô có lòng tốt suy nghĩ đến sức khỏe của người khác vậy ta?

Về đến nhà, Trà My cứ lưỡng lự đứng trước cửa nhà Minh Phong, đấu tranh với nội tâm xem có nên vào hỏi thăm anh ta một tiếng hay không. Đứng ở ngoài một lúc lâu, cô giật thót tim khi thấy Minh Phong đột ngột mở cửa. Anh vẫn đang mặc áo sơ mi trắng và quần tây buổi sáng, trên tay còn cầm chìa khóa xe, ý như đang muốn đi đâu đó.

Trà My nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Minh Phong, khẽ hỏi: “Anh định đi đâu vậy?”

“Em về rồi à? Anh ngủ quên, giờ mới dậy nên định chạy đi rước em.” Minh Phong cất giọng không thành tiếng.

Bỗng nhiên, Trà My cảm nhận được một luồng khí ấm áp từ lòng bàn chân chạy lên đến đỉnh đầu. Anh đang bệnh như vậy mà vẫn còn lo cho cô không có ai chở về? Người đàn ông này, rốt cuộc đang muốn gì đây chứ?

“Anh làm ơn vào nghỉ đi, lỡ bệnh nặng hơn thì biết phải làm sao?” Trà My vừa nói, vừa đỡ Minh Phong vào nhà.

Đỡ Minh Phong lên giường cẩn thận, Trà My mới đo nhiệt độ giúp anh ta. Cô tròn hai mắt, khi nhìn con số ba mươi chín độ hiển thị to đùng trên nhiệt kế. Lập tức, kéo tay Minh Phong thúc giục: “Đứng dậy đi, tôi đưa anh đi bệnh viện. Anh sốt cao quá rồi đó.”

Minh Phong nắm tay Trà My ngăn cản: “Anh chỉ cần nghỉ chút là khỏe.”

Trà My bức bối hét lớn: “Anh còn không mau ngồi dậy hả? Tôi không phải y tá hay bác sĩ, nên không biết cách chăm sóc người đang sốt cao thế này đâu.”

“Em đang lo cho anh đó hả?” Minh Phong thiêu thảo.

Trà My giống như bị nói trúng tim đen, người hơi cứng nhắc: “Ai trong hoàn cảnh này mà không lo cho được, lỡ xảy ra án mạng gì thì sao?”

Minh Phong vẫn cố nở nụ cười, chỉ ngón tay lên số điện thoại dán trên tường: “Gọi bác sĩ riêng lại khám là được rồi.”

Trà My trừng mắt với Minh Phong, sau đó liền lấy điện thoại gọi ngay bác sĩ đến đến khám. Người gì mới ướt mưa một chút đã bệnh, đúng là yếu như sên...

“Bác sĩ, anh ta không sao chứ?” Trà My cất giọng hỏi, sau khi bác sĩ vừa khám xong.

“Hiện tại đã ổn, nhưng buổi tối có thể sẽ lại tái sốt, cô phải thức đêm trùm khăn lạnh để giúp anh ta hạ sốt đó.” Vừa nói bác sĩ vừa kê thuốc cho Minh Phong, sau đó truyền nước biển.

Trà My trả lời hiểu ý, trong đầu liền có ý định gọi cho người thân anh đến, nhưng chợt nhớ lần trước anh bảo rằng ba mẹ đã mất rồi...

Trà My kiểm tra danh bạ một lúc, cô mới quyết định gọi cho Tuấn Vũ và Quốc Hùng. Nhưng cả hai đều đi công tác ở vùng ven thành phố, nên không thể về được. Cô thì không thể thấy chết mà không lo, thế là tự nhiên xui xẻo biến thành thầy mo canh đêm thế này.

Tiền bác sĩ về, Trà My vào bếp vo gạo nấu cháo. Loay hoay một hồi, cô mới cho nước vào thau, vắt khăn đắp lên trán Minh Phong, rồi ngồi cạnh mép giường canh mả.

Cảm thấy buồn chán, Trà My lấy giấy ra vẽ vờn bậy bạ để giết thời gian. Một lúc sau, cô méo mặt nhìn bức tranh mình đã vẽ, chính là gương mặt của Minh Phong. Lúc anh ngủ trông thật bình yên, con trai gì đâu mà lông mi dài dễ sợ. Mặc dù bị bệnh, mặt mày hơi xanh, nhưng anh vẫn đẹp đến lộng lẫy.

“Đừng... đừng đi mà...”

Giữa đêm, Trà My đang ngủ bỗng giật mình tỉnh giấc. Cô thấy trán Minh Phong rịn đầy mồ hôi trộm, hơi thở đứt quãng, miệng còn lẩm nhẩm điều gì đó không thành câu. Giống như sắp khóc đến nơi vậy.

“Minh Phong, anh bị sao vậy hả?” Trà My rối trí lay người Minh Phong.

“Nhất định anh sẽ... tìm... tìm...”

Trà My cố áp sát tai lại gần để nghe coi Minh Phong nói gì. Tuy nội dung không rõ, nhưng giống như là đang tìm kiếm ai đó. Người có thể khiến cho anh đau lòng khi nhớ đến như vậy, có thể là ai chứ?

"Minh Phong, anh vẫn ổn chứ? Tỉnh lại đi..." Trà My cố gắng đánh thức Minh Phong nhưng vô ích, người anh lạnh ngắt, trán vẫn không ngừng toát mồ hôi. Vì trước giờ chưa có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh, cô cũng không biết xử trí ra sao: "Anh chờ đó, tôi sẽ đi gọi bác sĩ."

Vừa mới định đứng dậy, thì bỗng nhiên cả người cô mất thăng bằng, chưa kịp định hình thì cô đã nằm trên mình Minh Phong. Cảm nhận được hơi thở một cách rõ ràng, mùi hương đàn ông mạnh mẽ, rồi còn cơ thể rắn chắc của anh. Mặt Trà My dần nóng như ông mặt trời, tim giống như đang đánh trống chào mừng ngày tựu trường. Nín thở.

Cô ngồi chồm dậy, thở lên giống như bị thiếu oxy đến nơi. Cảm thấy cổ tay hơi đau, Trà My mới đưa mắt nhìn xuống, thì ra là Minh Phong nắm tay cô kéo lại nên mới bị ngã ngửa như vậy. Làm cô giật cả mình.

Vốn định gỡ tay Minh Phong ra, nhưng vô ích. Anh nắm tay cô còn chặt hơn keo dán sắt. Tình hình này là sao chứ?

Trời gần sáng, Minh Phong lơ mơ tỉnh giấc. Giật thót tim, khi thấy Trà My đang nằm kế mình, cô đang ngủ một cách ngon lành. Ban đầu, anh còn cho rằng mình bị sốt nên sinh ảo tưởng. Cho đến khi cô cựa người mở mắt, anh mới biết thì ra đây hoàn toàn là sự thật.

"Minh Phong, anh tỉnh rồi hả? Có thấy đỡ hơn chút nào không?" Trà My mới ngủ, áp mặt mình vào gương mặt của anh đo nhiệt độ: "Hình như vẫn còn nóng đó."

Minh Phong cứng người trước hành động của Trà My, cô làm như vậy mà kêu anh không nóng mới lạ đó. Anh chăm chú nhìn gương mặt cô, trong lòng dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả: "Thật may, vì em vẫn ở đây."

Trà My dùng ngón trỏ xoa mũi, sau đó nhắm mắt ngồi dậy, đi vòng vòng quanh cái giường một lúc, rồi tự động chui vào trong chăn ôm Minh Phong như cái gối: "Ấm quá." Thiệt ra là cô đang mơ. Thấy mình bị lạc ở rừng lúc giữa đêm, trong khi chỉ mặt một bộ đồ ngủ mỏng tanh, lạnh muốn chết. Đang lơ mơ đi tìm lối thoát, thì tự nhiên thấy một cái chòi. Suy nghĩ một lúc, cô mới quyết định vào đó trú một đêm, chứ trong rừng buổi tối rất nguy hiểm. Chờ đến sáng tìm đường cũng dễ hơn nữa.

Ai mà biết được. Cái hành động vô thức của Trà My, đủ khiến cho anh nào đó nằm kế bên tim như muốn bay khỏi lồng ngực nhảy múa. Cả hai ôm nhau ngủ cho đến sáng.

Trà My thức giấc thì ông mặt trời cũng lên cao. Đang định vươn vai như mọi khi thì cô cảm thấy rất lạ, hình như chân cô đang gác trên một vật gì đó. Mở mắt, cô chính thức chết nằm khi thấy mình đang ôm lấy Minh Phong. Cái này không đúng nha, cô nhớ là tối qua anh nắm tay cô trước kia mà...

Theo phản xạ hoàn toàn bản năng. Trà My tránh, tránh xa Minh Phong nên lăn một vòng, rớt xuống giường như bịch muối: "Đau quá."

Minh Phong mở mắt thì thấy Trà My đang nằm dài dưới đất, hốt hoảng ngồi dậy đỡ cô lên: "Em có sao không?"

"Chưa có chết được." Trà My nhăn nhó đáp trả: "Mà tại sao tôi lại nằm trên giường vậy chứ?"

Minh Phong nhún vai vô tội: "Không phải tối qua em lên giành giường với anh sao hả?"

Đời nào Trà My nói cho anh biết là cô đang ngượng đến chín cả mặt, khi không đi giành chỗ ngủ với người bệnh vậy trời... Hèn chi cô cứ thấy mình ôm cái gối nào đó rất thoải mái, thì ra là người của Minh Phong. Anh đã bệnh như vậy, còn gặp một kẻ hành xác là cô nữa. Tội lỗi quá.

"Lâu lâu khi ngủ tôi cũng hay mộng du, nên đâu có nhớ gì." Trà My hốt hoảng nhìn vô cái đồng hồ đeo tay: "Chết rồi, tôi trễ giờ làm mất thôi."

Vừa mới quay đầu đi bước đi, thì bị Minh Phong kéo tay lại: "Ăn sáng rồi anh chờ em đi làm luôn."

Trà My nhìn sắc mặt Minh Phong, rồi mới lấy tay xoa lên trán anh kiểm tra nhiệt độ: "Coi bộ hết sốt thiệt rồi, nhưng hôm nay anh nên ở nhà nghỉ ngơi dưỡng bệnh đi. Nhiều khi tái sốt thì mệt lắm." Cô chợt nhớ: "Tôi có nấu cháo trong bếp rồi, anh vào hầm nóng lên ăn là được."

"Cảm ơn em." Minh Phong nhẹ nhàng cất giọng.

"Mai một có bệnh thì cũng đừng giả vờ khỏe mạnh, làm người khác áy náy muốn chết." Trà My lạnh giọng. Theo như tình hình thì sáng hôm qua anh đã bệnh, thế mà vẫn tỉnh như sáo chớ cô đi làm. Nếu không phải sếp già bắt cô qua Toàn Cầu chung, rồi vô tình biết được thì không chừng đã có án mạng rồi.

Minh Phong gật đầu, đẩy vai Trà My tiến về phía lối ra: "Còn không mau chuẩn bị đi làm gì trễ giờ đó."

Trà My liền quay về hiện tại, chạy nhanh về nhà tắm rửa vệ sinh cá nhân. Xem tí nữa cô quên mất là mình phải đi làm. Đạo này đầu óc cô bị bắn loạn rồi, còn nuôi cả sâu vì người khác... Tình hình này đúng là không ổn một chút nào.

Chương 25: Mẹ Kế Lọ Lem

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mẹ cô hiện tại như chim trời, bay đến tận Đài Loan để giải quyết vấn đề xuất nhập khẩu cho lô hàng sắp tới. Trà My dụi mắt nằm dài trên ghế sofa, lẩn lộn mấy vòng rồi mới bật dậy. Thay quần áo, trang điểm nhẹ nhàng, mang giày cao gót rồi khỏi nhà.

Mai Trang điệu đà đứng vẫy tay khi thấy Trà My bước ra. Chắc hiện tại nó đang vui lắm, vì hôm nay bắt được cô đi dạo phố cùng mà. Tính ra thì mất thẩm mỹ của cô đang bị nó tận dụng rất triệt để. Vì hầu như, mỗi lần đi dự tiệc hay họp hội lớn gì đó thì trang phục của nó đều do cô phối. Riết, rồi cũng thành thói quen khó mà bỏ.

Sau khi lượn một vòng trung tâm mua sắm Vincom, Mai Trang thỏa mãn xách túi to túi nhỏ đi như bay với đôi guốc cao cả tất. Còn cô, thì chỉ mua vài món phụ kiện yêu thích như giày dép và trang sức chẳng hạn. Kể từ thời đại học, cô đã rất ít khi mua quần áo bên ngoài, chủ yếu là tự mình thiết kế rồi mặc. Dù xấu hay đẹp cô cũng vẫn thích, còn có thể tiết kiệm được một khoảng tiền nhỏ trong việc mua sắm. Chứ đua đòi hàng hiệu theo Mai Trang, thì chắc cô phải chết đói ngoài đường lâu rồi.

"Trà My, chúng ta đi chăm sóc móng đi, tao muốn sơn màu đỏ đô cho nổi bật bộ váy mới." Mai Trang cười tươi rạng rỡ, khoác tay Trà My vừa đi vừa nói.

Trà My liền gật đầu. Đi đâu cũng được, miễn có chỗ cho cô ngồi.

Vào đến tiệm chăm sóc móng Lili. Trà My liền cảm thấy tinh thần sảng khoái hẳn ra khi đâu đâu cũng tràn ngập mùi tinh dầu oải hương tươi mát, cách trang trí gần gũi, không gian thoáng đãng, kèm theo tiếng piano êm dịu như nâng niu và thư giãn cho bộ não hoạt động nhiều giờ. Rất tuyệt!

"Chị Trà My, lâu rồi không thấy chị ghé nha!" Ngọc Oanh, nhân viên chăm sóc móng cất giọng thân thiết.

Trà My tựa người vào ghế sofa mềm mại, mắt nhắm chặt, khoe miệng khẽ cong: "Dạo này chị hơi bận, hôm nay có thời gian nên tranh thủ đến ủng hộ nè."

Ngọc Oanh cười tươi, cẩn thận làm sạch da tay đáp: "Từ trước đến giờ em làm cho nhiều khách lắm, nhưng bàn tay ngài bút của chị vẫn là đẹp nhất, nhìn thấy cưng ghê luôn."

Trà My khẽ mở mắt nhìn Ngọc Oanh, chắc môi nói: "Dạo này tài ăn nói của em tiến bộ ghê, y như rót mật vào tai người khác vậy đó."

Mai Trang đang đắp mặt nạ dưỡng da mặt kế bên, cất giọng khàn khàn: "Con bé nói thật mà, nhìn bàn tay với bàn chân mày, hện nổi không thể chặt ra, rồi đem ráp vào người tao đó."

Trà My nhìn Mai Trang như thú dữ, môi giật bần bật nói: "Quý sứ, mày còn kiêu ăn cắp nào kinh dị hơn nữa không hả?"

Mai Trang lập tức ưỡn ngực, che khoe miệng như quý tộc Anh thời xưa đáp: "Cứ yên tâm, công nghệ thẩm mỹ thời nay rất tiên tiến lắm. Chỉ cần một mũi thuốc mê là sẽ không đau đâu."

Trà My bật cười thành tiếng, cất giọng thỗn thục: "Trời sinh tao nhan sắc tầm thường, vót vát được mỗi hai ưu điểm, mày chặt mất thì tao biết sống làm sao?"

Mai Trang liền ngồi bật dậy, trào phúng nói: "Mày đẹp cái gọi là 'khiêm tốn' dùm tao đi. Mày mà tầm thường, thì chắc người khác đều bắt - bình - thường đó. Đâu phải ai cũng lọt vào mắt xanh của Minh Phong chứ hả?"

Trà My trề môi: "Mày đừng tung tin đồn nhảm nữa được không? Tao với anh ta không có dính dáng gì hết." Cô nhớ lại hôm bữa Minh Phong bị sốt: "Và lại, anh ta cũng có bạn gái rồi."

"Sao mày biết? Bộ gặp mặt bạn gái Minh Phong rồi hả?" Mai Trang hỏi dồn dập.

Trà My lắc đầu: "Chưa, tao chỉ vô tình nghe anh ta nhắc tới thôi. Trong lúc mê sảng cứ nói là sẽ tìm ai đó." Cô nhún vai một cái: "Tao nghĩ chắc là người yêu."

"Mày dỏ hơi quá, đâu nhất thiết phải là người yêu chứ?" Mai Trang quả quyết.

"Thôi mệt, đừng có bàn đến vấn đề này nữa. Lo chuyện của mày trước đi kia, tao thấy anh Phú cũng được đó. Người ta theo đuổi mày lâu như vậy rồi, cứ ở đó mà làm giá hoài." Trà My nghiêm túc đánh sang một chủ đề khác.

Mai Trang thờ dãi, giọng vô cùng thiếu não: "Tao chỉ xem anh ấy là bạn thôi à." Cô im lặng một lúc: "Chuyện tình cảm, đúng là phức tạp quá đi."

Trà My nín cười, gật đầu đồng ý với lời của Mai Trang. Phức tạp thiệt.

Sau khi sơn xong bộ móng tay và chân, cảm thấy cũng không đến nỗi tệ nên cô rút ví ra tip cho Ngọc Oanh vài chục ngàn. Xong, nằm dài thư giãn chờ cho lớp nước sơn khô đi.

Tiếng nhạc piano du dương, bốn vách tường yên tĩnh làm hai mắt Trà My như muốn sụp mí. Đúng lúc này, thì điện thoại vang lên. Trà My thò tay mò trong túi xách để lấy, bắt máy, nói giọng không mấy tỉnh táo.

“Alo...”

“Alo, em đang ở đâu vậy?”

Một lúc lâu, Trà My mới nhận ra giọng của Minh Phong: “À, tôi đang cùng bạn đi mua ít đồ, có chuyện gì hả?”

"Vậy à, tối này em có thời gian không?"

Cô thích giọng của Minh Phong, nó khiến cho người nghe cảm thấy rất gần gũi: "Chưa biết nữa, mà anh hỏi chi vậy?"

“À... anh mới được bạn tặng anh hai vé xem phim, suất buổi tối. Đi một mình hơi kỳ, nếu không bạn thì em đi cùng anh nhé?”

"Xem phim?" Trà My thì thầm "Sao lại rủ tôi, mà không phải là người khác hả?"

"Em cũng biết là anh không có bạn mà, Trà My." Minh Phong hạ giọng.

Tự nhiên, Trà My yếu lòng trước Minh Phong. Không biết tại sao, nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy anh rất đơn độc. Nhớ lại cái lúc anh tìm kiếm ai đó trong giấc mơ, tìm cô bỗng co thắt: "Bộ tôi là bạn của anh hả?"

"Nếu em không muốn là bạn. Thì là người yêu, hay vợ của anh đều được." Minh Phong pha chút hài hước trong lời nói.

"Anh hay quá hế." Trà My giọng đe dọa: "Đừng có dùng cái miệng lưỡi đó mà..."

"Tối nay anh sẽ đón em ở trước cửa nhà." Minh Phong lên tiếng cắt ngang lời Trà My, không cho cơ hội tự chối: "Vậy nha."

Trà My chớp mi mắt nhìn cuộc điện thoại đã kết thúc. Cô nhớ, là mình chưa có nói đồng ý mà?

"Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau..."

Trà My cố gắng gọi lại cho Minh Phong, nhưng kết quả là anh khóa máy. Gì thế này? Dám gài hàng chị hả cái tên Minh Phong kia?

Quốc Hùng ngồi đối diện cười sảng khoái nhìn Minh Phong. Mặt dày bám theo con người ta gần hai tháng trời, mà vẫn còn phải dùng tới chiêu này ư? Nhìn đi, nhìn đi... Minh Phong cao ngạo cũng có ngày phải show hàng chờ người ta đến cướp sắc?

“Tôi nhớ, là đâu có tặng vé xem phim cho cậu?” Sáng giờ Minh Phong chỉ gặp một mình anh, làm gì có ai tặng vé xem phim cho hắn chứ?

Minh Phong cúp máy, xong uống một ngụm cà phê đắng rồi mới chèo chân phong độ đáp: “Đó không phải là việc cậu phải quản đầu, Quốc Hùng.”

Quốc Hùng đắm chiều nhìn Minh Phong, cái thằng lúc nào cũng ăn nói lạnh lùng như vậy hết. Nhớ lại thời đi học, con gái tình nguyện sống chết vì hắn không ít. Vậy mà, đến cái liếc hắn cũng không thèm. Cả đám bạn chơi chung, đều nghi ngờ hắn bị đồng tính mới ngấm ngấm điều tra sự thật.

Vào một ngày đẹp trời gió lộng, dưới gốc cây bàng đầy lá vàng rơi rụng. Mọi người đều ngỡ ngàng khi thấy hắn tủm tỉm cười một mình. Cả đám xúm lại xem, thì mới thấy hắn đang cười với bức ảnh khá cũ trong tay. Đó, là lần đầu tiên hắn biết Trà My.

Thấy Quốc Hùng hồn như bay đến phương nào, Minh Phong nhú mày. Tự nhiên sáng sớm kéo anh ra đây, rồi ngồi đó mơ mộng một mình: "Muốn nói gì, thì cứ vào thẳng vấn đề đi."

Quốc Hùng bưng tỉnh, nhe răng cười với Minh Phong: "Bộ có chuyện mới rủ cậu đi cà phê được hả?"

"Thì lúc nào cũng vậy mà." Minh Phong lãnh đạm đáp.

Quốc Hùng bó tay, với cái tính trời sinh lạnh nhạt của Minh Phong: "Cậu đừng tỏ ra hiểu tôi vậy chứ. Lỡ tôi yêu cậu luôn thì sao hả." Anh lấy ly cà phê lên uống: "Trong công ty cũng có nhiều tin đồn, tôi với cậu là một cặp đó."

Minh Phong nhìn Quốc Hùng bằng cặp mắt ghê rợn: "Cậu nên tránh xa tôi hai mét được rồi đó."

"Cậu thiệt không biết nói đùa gì hết. Còn lâu, thì Trà My mới thích cậu đó." Vừa nói, Quốc Hùng vừa nháy mắt với cô gái xinh đẹp bàn đối diện mình.

Minh Phong nhăn mặt, ngả đầu về phía sau: "Đó là chuyện của tôi." Anh khẳng giọng, chuyển sang chủ đề khác: "Hôm qua tôi mới nhận được hồ sơ mời thầu của Green, có đề cập tên tôi trong đó. Cậu coi mà tìm kiếm thông tin của những người cùng tham gia, và đưa ra chiến lược cho dự án đấu thầu sắp tới."

Quốc Hùng uống hết chỗ cà phê trong ly: "Vậy hả? Cậu cứ gửi mail cho tôi một lượt, cái này chúng ta cần bàn sâu hơn chứ không đùa."

"Ừ, để đầu tuần sau bàn tiếp." Minh Phong liếc lên nhìn màn ti vi đang giới thiệu hàng loạt phim chiếu rạp: "Giờ thì tôi có việc cần làm, cậu cứ từ từ ngồi đây uống đi."

Tại rạp chiếu phim Galaxy đông đúc người, Trà My trở mắt nhìn những cô gái da trắng như tuyết, môi đỏ như cherry, mặt quần áo hở hang mà vô cùng khó hiểu. Chỉ đi xem phim thôi mà, có cần phải hoành tráng vậy không ta?

Rất nhanh, Minh Phong đã mua bắp và nước rồi chạy lại cười vui vẻ với Trà My, cả hai cùng vào phòng chờ đợi đến suất chiếu. Vừa bước chân vào thì hình ảnh từng cặp, từng cặp đôi đang rải rác ngồi khắp nơi hiện ra trước mắt. Gây sốc tâm lý hơn, chính là cô gái ngồi trên đùi cậu thanh niên ở góc trong cùng phòng, tuổi tác chắc tầm mười lăm, dính với nhau như nam châm vĩnh cửu.

Trà My lắc đầu, giờ cô mới hiểu tại sao hiện tượng phá thai ngày càng nhiều như vậy, kích thích nhau kiểu đó chỉ có thánh mới chịu được.

Minh Phong im lặng, nở nụ cười theo sau Trà My, trong lòng hy vọng cô không nghĩ anh có ý đồ mờ ám gì đó mới dẫn vào nơi này. Thật ra, thì đây là lần đầu anh đi xem phim, nên đâu biết dân tình lại nhiệt tình như thế?

Trà My chọn một vị trí khá sáng sủa và yên tĩnh, đặt bàn tọa xuống ghế xong liền giơ tay nhận lấy bắp rang bơ nhấm nháp: "Tí nữa xem phim gì vậy?"

Minh Phong cũng ổn định chỗ ngồi, chỉ tay lên tấm biển quảng cáo to bên phía tay phải. Trà My quay đầu sang nhìn, thì thấy ảnh cô công chúa Lọ Lem đang mặc váy xanh lấp lánh: "Bạn anh biết cách chọn phim ghê."

"Tại phim này đang rất được yêu thích, ai cũng rủ nhau đi coi hết." Minh Phong cười, lặp lại y hệt lời cô nhân viên bán vé nói hồi trưa.

Trà My mỉm cười: "Chắc cũng hay nên người ta mới xem nhiều."

Minh Phong xoa sống mũi, đáp: "Ừm, anh cũng mong là vậy."

"Mà nhiều khi là theo phong trào, hay nghe lời tiếp thị quảng cáo mới đến xem thử cũng nên." Trà My ném thêm một câu.

Gương mặt của Minh Phong lúc này là hết biết nói gì. Trà My nói trúng phốc, khỏi phải bàn cãi nữa: "Trong truyện cô bé Lọ Lem, em thích nhất nhân vật nào hả Trà My?"

Trà My uống một ngụm coca, lơ đãng nói: "Đề coi..." Cô suy ngẫm một lát: "Chắc là mẹ kế của Lọ Lem đó."

Minh Phong không mấy ngạc nhiên trước câu trả lời của Trà My, vui miệng nửa đùa nửa thật: "Vậy thì anh sẽ là ba của Lọ Lem."

Trà My phì cười, đang định mở lời phản pháo lại Minh Phong thì tiếng giấy da truyền tới. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông cao to phong độ trước mặt mình. Ngay lập tức, sợ dây thần kinh số tám bắt đầu co giật. Minh Phong cũng tắt luôn nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tử Tế Và Dũng Cảm

Hoài Văn khựng người khi chạm mặt Trà My. Biết là mình không còn quyền để ghen, nhưng vẫn thấy rất khó chịu khi cô ấy hạnh phúc với người khác. Hắn nở nụ cười thân thiện, chìa tay ra: "Trà My, anh Phong, không ngờ lại gặp hai người ở đây."

Minh Phong đứng lên, bắt lấy tay Hoài Văn: "Thật trùng hợp đó."

Trà My giương mắt lên nhìn Hoài Văn đang cười tươi, giống như rất vui khi vô tình gặp nhau thế này. Xong, quay sang nhìn cô gái kế bên hắn. Lại đổi người mới?

Hoài Văn ôm lấy eo của cô gái bên cạnh mình: "Trúc, đây là anh Phong đối tác của công ty anh." Sau đó, ánh mắt trầm xuống nhìn vào gương mặt lạnh nhạt của Trà My: "Còn đây là Trà My..."

Cô gái tên Trúc khéo léo nở nụ cười, nhìn Minh Phong bằng ánh mắt long lanh xinh đẹp: "Xin chào, em là Trúc. Lần trước, chúng ta đã gặp nhau ở triển lãm tranh tại quận 7 một lần, anh còn nhớ không?"

Minh Phong làm ra vẻ mắt khó hiểu: "Xin lỗi... triển lãm tranh thường có rất nhiều người, tôi thật sự không..."

Nụ cười Trúc hơi đơ, hôm đó mẹ cô còn đích thân giới thiệu cô với anh. Không lẽ cô tầm thường đến mức, chẳng lưu lại ấn tượng gì trong anh ư?

Trà My biết thế nào Minh Phong cũng trả lời vậy. Con người anh vốn ở trên cao, ngay đến Hoài Văn mà anh còn không để vào mắt, huống hồ là cô gái tên Trúc kia? Qua cách ăn mặc và nói chuyện, Trà My tin chắc cô ta không phải loại chân dài hút máu. Tào nhả có thừa, đến cái vén tóc cũng nhẹ nhàng và thanh thoát.

"Tự giờ hai chúng tôi đi một vòng, nhưng không còn chỗ ngồi nào trống." Hoài Văn hỏi lịch sự: "Chúng tôi có thể ngồi chung với hai người được không vậy?" Đương nhiên hai người chính là Trà My và Minh Phong.

Minh Phong nhìn Trà My, thấy cô không có ý từ chối nên anh cũng gật đầu: "Mời ngồi." Vừa nói anh vừa di chuyển sang ngồi cạnh Trà My.

"Trà My, em vẫn khỏe chứ?" Hoài Văn nhớ lại lần trước bị Trà My quật ngã, vẫn còn lạnh sống lưng.

Trà My hồn nhiên đáp: "Cảm ơn, tôi vẫn khỏe."

"Ừa, anh cũng quen với bạn gái của anh Phong nữa hả?" Trúc điệu đà ngồi xuống ghế, giọng mượt mà lên tiếng hỏi.

"Ừm, anh và cô ấy quen nhau thời Đại Học." Hoài Văn mắt sâu da diết nhìn Trà My.

Trúc có vẻ thích thú với chủ đề này, nhìn sang Trà My: "Chị My, hôm nào rảnh em phải mời chị cà phê mới được. Ngoại trừ những lần ăn chơi gần đây, thì em không biết gì về anh ấy lúc trẻ. Em muốn biết lắm, nhưng dù có hỏi cũng không có được câu trả lời mong muốn. Anh ấy kín miệng ghê lắm."

Trà My nhìn Hoài Văn và Trúc một lát, cong môi đáp: "Tôi cũng có biết gì đâu."

Hoài Văn cố cười, để không lộ vẻ thất vọng trước câu trả lời của Trà My: "Thôi đừng nói mấy chuyện này nữa, Trúc. Mà hai người xem phim gì vậy, mấy giờ mới tới suất chiếu?"

"Tám giờ, cô bé Lọ Lem" Minh Phong đáp trả ngắn gọn.

Trúc mỉm cười xen vào: "Sao trùng hợp quá, chúng tôi cũng xem phim đó nè." Vừa nói cô vừa tựa vào vai Hoài Văn: "Anh thấy chưa, con gái ai mà không thích những phim tình cảm kiểu này."

Hoài Văn khó chịu trước thái độ tiêu thụ làm nũng của Trúc. Nếu không phải nể tình ba cô ấy cũng có một chút tiếng tăm. Có thể giúp hắn thắng tiền trong công việc nhanh hơn, thì còn lâu hắn mới để mắt tới ả. Cái gì cũng em thích cái này, em thích cái nọ. Trà My vẫn tốt hơn, cô ấy chưa bao giờ đòi hỏi hay ép buộc hắn phải làm những thứ mình ghét.

Minh Phong thấy Hoài Văn cứ nhìn Trà My trân trân, lông mày hơi nhíu: "Em có muốn uống thêm nước gì không?"

Trà My lắc đầu: "Thôi khỏi, uống nước ngọt nhiều quá sẽ bị đau họng."

"Ừm, anh chỉ sợ em khát." Minh Phong chỉ vào hộp bắp rang bơ trong tay Trà My: "Ăn cái này nhiều, sẽ đau họng không thua gì uống nước ngọt đâu."

Trà My nở nụ cười nhẹ: "Tại tôi chưa ăn tới, đói quá nên phải ăn đỡ cái này thôi."

"Hồi chiều anh hỏi, em nói mình ăn rồi mà?" Minh Phong lo lắng.

Trà My nhún vai, xoay cả người nhìn vào gương mặt Minh Phong: "Thì hồi chiều có ăn bánh kem với Mai Trang, nên lúc anh hỏi tôi vẫn còn no. Giờ mới cảm thấy đói nè."

"Hay khỏi xem phim nữa, mình đi ăn." Anh biết bao tử Trà My rất yếu, nếu nhịn đói lâu sẽ bị đau: "Mai mốt em đừng có bỏ bữa như vậy, không có tốt chút nào hết."

Trà My mỉm cười trước gương mặt lo lắng của Minh Phong, trong lòng cảm thấy vui: "Tôi ăn bắp được rồi, tí nữa xem phim xong rồi đi ăn sau cũng được."

Trúc ngồi nhìn cặp đôi trước mặt ngọt ngào mà trong lòng ganh tỵ muốn chết. Con gái mà có được người yêu như Minh Phong, quả thiệt quá phước.

"Anh Phong chiều bạn gái ghê đó." Trúc nhìn chằm chằm vào gương mặt Trà My: "Em mà là chị My, thì sẽ phát điên lên vì hạnh phúc. Hoài Văn không được chu đáo vậy đâu."

Trà My đang định giải thích với Trúc, rằng mình không phải người yêu Minh Phong. Nhưng chưa kịp lên tiếng thì anh đã nói trước: "Chiều bạn gái của mình cũng là niềm vui mà."

Trà My tròn mắt nhìn Minh Phong, nói nhỏ bên tai anh: "Anh đang cố tạo ra hiểu lầm gì đó?"

"Anh chỉ nói là bạn gái của mình, có nói chính xác là ai đâu? Người nghe muốn hiểu sao thì hiểu, anh đâu có quản được." Minh Phong cũng nhỏ giọng, dùng lời nói chứng minh mình vô tội.

Trà My nghe vậy nghĩ thầm, lời Minh Phong cũng có lý, chỉ tại người nghe như cô nghĩ lung tung.

Hoài Văn nắm chặt hai tay, tròn mắt hấn nổi đầy gân đỏ nhìn Trà My đang cười với Minh Phong. Ăn bắp mà hấn cứ tưởng mình nuốt giấy. Người nhận được nụ cười đó từ cô ấy, đáng lý ra phải là anh mới đúng chứ? Thật là ngứa mắt.

Ngồi nói chuyện thêm một lát, cũng đến giờ xem phim. Bốn người cùng đi lại cửa xếp hàng, rồi đi theo thứ tự vào bên trong rạp. Trà My cảm giác ông trời đang cố chọc ghẹo mình, khi thấy Hoài Văn và Trúc ngồi cùng hàng ghế với cô và Minh Phong. Đúng là ghét của nào trời cho của đó, khô thiệt đó.

Trà My chăm chú nhìn vào màn hình trước mặt. Điều cô ấn tượng nhất trong phim không phải cốt truyện hay diễn viên, mà chính là trang phục của nó. Chú trọng trau chuốt đến từng chi tiết cho cả nhân vật phụ. Làm người xem có cảm giác, như chính mình đang lạc vào vùng miền cổ tích thực thụ. Tin chắc, người làm ra những chiếc váy đẹp thế này đã tốn không ít tâm tư và công sức.

“Tôi ghét cái quần đó.” Trà My lẩm bẩm bên tai Minh Phong. Cái quần vải thun ôm, có màu trắng sữa của hoàng tử đúng thật kinh điển nhất mọi thời đại. Đạo trước, cô có đọc qua sách nói về trang phục của quý tộc Châu Âu thời xưa. Hầu như những người quyền quý đều phải mặc như vậy. Vì ngoài tác dụng phô trương thân thể ra, nó còn có khả năng hại mắt người nhìn.

“Em đừng nhìn phía dưới nữa.” Minh Phong thật sự cũng không có thiện cảm với cái quần đó, khoe khoang gì chứ? Đưa mắt sang nhìn Trà My, anh nói tiếp: “Khi hoàng tử xuất hiện, em khỏi nhìn luôn càng tốt.”

Trà My trẻ môi lườm Minh Phong: “Anh ta rất đẹp trai, mắt tôi không cho phép làm điều có lỗi với lương tâm.”

“Thay vì nhìn anh ta, em có thể nhìn anh.” Minh Phong thì thầm, nhìn Trà My bằng đôi mắt xuyên thấu tâm can: “Vừa gần, vừa sống động 3D, lại có thể chạm vào bất cứ lúc nào nếu thích.”

Trà My sắc nước bọt, không ngờ cũng có lúc Minh Phong trở nên mặt dày thế này. Lắc đầu, rồi thở dài một hơi: “Người khác bảo anh là người vô cùng nghiêm túc, kẻ đầu gỗ không biết nói đùa.” Cô chặc môi: “Tôi sai rồi, đáng lý ra tôi không nên cả tin vào những lời đồn qua miệng.”

Minh Phong chỉ cười cười trước lời nói của Trà My. Trước mặt người mình thương, anh không cần cái danh tiếng dùng để quét nhà đó.

Mọi người xung quanh như muốn thét lên khi Lộ Lem đến cung điện gặp hoàng tử. Trà My ngắm nghía kỹ lưỡng nam chính, đúng thật rất đẹp trai, phong độ, hoàn toàn giống với hoàng tử trong lòng mọi cô gái. Cơ mà người đàn ông bên cạnh cô cũng chẳng hề thua kém. Một người mang vẻ đẹp con trai Châu Á, còn một người là Châu Âu. Cả hai đều có sức thu hút riêng của mình.

Sau khi xem xong, mọi người đồng loạt đứng dậy ra về. Bên tai Trà My vẫn còn nghe loáng thoáng giọng của mấy cô gái trẻ bảo gì mà “ước gì có được hoàng tử yêu thương mình như vậy”, “ước gì mình được như nữ chính”, ước gì... Trà My hoàn toàn không ý kiến với ước mơ của người ta, chỉ cảm thấy mình thật khác người. Tại sao cô chẳng có nổi một ước mơ ngây thơ như những cô gái đó nhỉ?

Còn nhớ vào đêm giáng sinh năm cô mười hai tuổi. Lúc đó, công việc mẹ cô cũng ổn định, nên cô cũng được nuông chiều như bao đứa trẻ khác có được ông già Noel đến nhà tặng quà. Cô mừng quýnh, và đã ước rằng mình có thể gặp ba. Ông già Noel sừng người một lúc, rồi mới cười nhân hậu ôm cô bảo: “Chẳng lẽ ba con đi công tác xa nhà? Con yên tâm, ông ấy sẽ sớm quay về.” Sau đó, vuốt ve tóc cô như an ủi tâm hồn nhỏ bé.

Kể từ lúc đó, cô chẳng còn hứng thú để ước mơ. Chắc ông ấy không biết rằng, ba cô chẳng còn trên đời nữa, cái gọi là sẽ sớm trở về chỉ là ảo ảnh không rõ ràng trong những giấc mơ tối tăm mù mịt.

Trên đường trở về, Minh Phong cảm thấy Trà My tâm tình như lắng đọng, xoay tay lái rồi lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh: “Sắp tới ngày giỗ tổ Hùng Vương, em có dự định gì chưa?”

Trà My ngả lưng trên ghế xe, dụi dụi mắt đáp: “Chưa biết nữa.”

“Quốc Hùng bảo muốn tổ chức một chuyến đi dã ngoại, nếu em chưa có dự định gì thì đi chung luôn nhé.”

“Chỉ có anh và Quốc Hùng thôi à?” Trà My lơ đãng hỏi.

Minh Phong mắt vẫn tập trung vào con đường phía trước, đáp: “Có cả Tuấn Vũ và một số người bạn khác.”

Trà My suy nghĩ một hồi, nhớ lại Mai Trang bữa giờ cứ liên tục rủ cô đi chơi để đổi gió, nên gật đầu: “Cũng được, nhưng tôi dẫn bạn theo có được không?” Nếu chỉ có Minh Phong và Quốc Hùng, thì cô sẽ không nhận lời. Nhưng còn nhiều người khác nên chắc sẽ không sao. Một đám người tụ thành một ô, sẽ vui hơn là chỉ có cô và Mai Trang đánh lẻ đi riêng.

“Không thành vấn đề, địa điểm là ở Vũng Tàu, Quốc Hùng có một căn biệt thự ven biển, chúng ta tổ chức nướng hải sản và vui chơi tại đó cũng không tệ.”

Trà My rũ bỏ mọi suy tư, tâm tình có chút vui vẻ trở lại: “Phương tiện đi lại thì sao?”

Như đánh trúng vào vấn đề hột nhân, Minh Phong liền đáp: “Thuê một chiếc xe du lịch, chúng ta vừa đi vừa trò chuyện như thế sẽ thú vị hơn.”

“Cũng đúng.” Trà My gật đầu đồng ý, cô cũng rất thích không khí sôi nổi. Kể từ khi tốt nghiệp đại học đến giờ, cô rất ít khi đi chơi theo nhóm. Com áo

gạo tiền, cô thật sự quá bỏ bê bản thân mình rồi.

Minh Phong cười tủm tỉm tiếp tục lái xe, trong đầu liền lên một loạt danh sách những người mà anh có thể mời đi cùng. Anh cũng chẳng cảm thấy mắc cỡ gì, khi tự mình lên kế hoạch mà chưa hỏi qua ý kiến người khác như vậy. Chỉ cần Trà My gật đầu, thì những chuyện còn lại đều là chuyện vặt.

Về đến nhà, tắm rửa thay quần áo xong Trà My nằm dựa lưng vào đầu giường, cầm cái Lap đặt lên đùi. Nhấp chuột vào trang nông trại thu hoạch nông sản, xong trông lại hạt giống mới rồi cho heo và cừu ăn. Hôm nay cô tốt bụng, chỉ qua nhà hàng xóm tưới cây chứ không trộm vặt như mọi khi. Chợt nhớ đến câu nói trong phim vừa mới xem, Trà My thầm lẩm bẩm: "Từ tế và dũng cảm."

Cô có thể dũng cảm, nhưng không thể hoàn toàn từ tế. Nếu ai làm cô đau, cô nhất định sẽ trả lại họ gấp bội. Nhân hậu với kẻ thù, chính là khởi nguồn của sự ngu ngốc. Một khi đã trở thành kẻ ngu ngốc, thì chỉ có một con đường là thua cuộc. Trà My suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy mình thích hợp làm nhân vật phản diện hơn là nữ chính đào lòng chính nghĩa gì đó.

Sau khi bán bớt số nông sản trong kho xong, Trà My thoát ra, đăng ảnh chiếc váy của Lọ Lem lên trang Facebook cá nhân. Vốn có nhiều lời muốn chia sẻ, nhưng cuối cùng chỉ để một icon suy ngẫm kèm theo rồi tắt máy.

Liếc mắt qua điện thoại, màn hình báo tin nhắn tự nảy giờ mà cô không hay biết. Bật tin nhắn lên xem, Trà My thất thần một hồi lâu nhìn dòng tin nhắn trong đây.

[Có một chàng trai yêu đơn phương một cô gái nhưng không dám nói ra.

Một ngày kia, lấy hết can đảm, chàng soạn một tin nhắn tỏ tình và nhắn gửi lúc 1 giờ sáng. Tin nhắn trả lời đến ngay sau đó, nhưng chàng trai quyết định để ngày hôm sau sẽ đọc.

Sáng hôm sau, chàng trai mở tin nhắn lên và... shock.

"Tài khoản của quý khách không đủ để gửi tin nhắn, xin vui lòng nạp thêm"]

Trà My ôm bụng cười sau khi đọc xong mẫu truyện hài. Nụ cười chưa kịp tắt thì lại thêm một tin nhắn gửi đến.

[Em nhận được tin nhắn rồi, cười rồi thì đi ngủ sớm nhé. Chúc ngủ ngon.]

Trà My ném điện thoại sang một bên, lẩn qua lẩn lại vài vòng trên giường. Khóe môi khẽ nở nụ cười nhìn những ngôi sao dạ quang đang dán trên trần nhà. Sau đó đắp chăn cẩn thận, nhắm mắt, ngủ sớm để dưỡng da.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Quá Khứ Huy Hoàng

Sáng sớm ngày tổ chức đi dã ngoại. Điện thoại Trà My từ lúc 5 giờ cứ reng liên tục, cô hận nỗi không thể bóp cổ kẻ đang quấy nhiễu dân lành. Mò tay lấy điện thoại, bắt máy, giọng không mấy dễ nghe: "Có chuyện gì?"

"Trà My, hôm nay tao phải mặc quần áo thế nào? Đi với nhiều người máu mặt như vậy, tao không muốn bị cười chê." Mai Trang rợn rợn bên kia đầu dây.

Trà My bực bội hét lớn: "Đồ quỷ sứ, thần chết sẽ dòm ngó mày." Xong cúp máy chui vào chăn ngủ tiếp.

Mai Trang nhìn màn hình kết thúc cuộc gọi, gãi đầu thờ dãi. Cô biết con nhỏ lười biếng này ghét nhất ai làm phiền giấc ngủ, nhưng cô quen với việc nó chọn đồ cho mình rồi, đúng lúc bức bách thế này mà nó lại theo chị "Hằng" bỏ bạn, thật là...

Ngủ thêm hơn một giờ nữa, điện thoại lại tiếp tục reng bên tai. Trà My ngồi bật dậy, mắt vẫn nhắm khít, miệng lầu bầu: "Bà chủ, bà mặc gì cũng đẹp, con đang ngủ bà đừng bóc lột sức lao động thế được không?"

Minh Phong nghe giọng nói ngái ngủ của Trà My, bất giác miệng nở nụ cười, chậm rãi đáp trả: "Em còn ngủ hả? Anh chỉ định gọi hỏi xem sáng nay em muốn ăn gì? Thật ngại quá, đã làm phiền em rồi."

Trà My đang trong cơn mê man, tai ừ ừ nên không nghe rõ người ta đang nói gì. Chỉ là, cảm thấy sao giọng của Mai Trang hôm nay giống đàn ông thế. Cố gắng mở mắt ra, cô như muốn rút con ngươi xuống giường khi thấy hai chữ "Minh Phong" to đùng trên màn hình. Lập tức tỉnh táo: "Xin lỗi, tôi cứ tưởng là bạn tôi gọi."

“Không sao.” Minh Phong tay lật đều trứng trong chảo, bật loa ngoài: “Em có muốn ăn cơm nắm không?”

Trà My ôm bụng đang đánh trống của mình, nước bọt trong miệng sắp trào ra: “Đương nhiên rồi.” Lời nói vừa dứt, cô liền cảm thấy mình không có tương lai. Từ lúc quen biết Minh Phong, cô chẳng còn định nghĩa nổi hai từ "nắc cở". Thật quá nghiệp chương.

“Vây tí nữa anh mang qua cho em.”

“Không cần, tôi chuẩn bị xong thì qua nhà anh ăn luôn một thể.” Việc qua lại nhà Minh Phong cô cũng đã quen, người ta đã có công làm thức ăn cho mình, còn bắt mang đến tận miệng thì không hay cho lắm.

Minh Phong khẽ cười: “Vây anh mở cửa sẵn, em qua thì cứ vào thẳng luôn nhé.”

Tắt điện thoại, Trà My đọc tin nhắn của Mai Trang, bảo rằng cô hãy mặc áo đôi vừa mua mấy hôm trước. Khóe môi Trà My khẽ cong lên, bay nhanh vào tủ đồ lấy quần áo, xong chui vào nhà vệ sinh.

Đứng trước gương một hồi lâu, Trà My cảm thấy đi biển thì không cần quá lòe loẹt. Vì thế quyết định chỉ thoa kem chống nắng, rồi cột tóc đuôi ngựa cao trẻ trung, mang giày thể thao, và ba lô mi ni hợp thời trang.

Cảm thấy mọi thứ đã ổn thỏa, cô mới đóng cửa, qua nhà anh hàng xóm tốt bụng là Minh Phong ăn cơm kẹ.

Trà My nhìn ba lô nặng trĩu trên ghế đặt cạnh Minh Phong, cảm thấy khó hiểu: “Anh mang theo cả dụng cụ dã ngoại hả?”

Minh Phong lắc đầu, nhìn Trà My ăn ngon lành mà trong lòng cũng vui theo: “Chỉ là một số thức ăn vặt, đường đi hơn một tiếng, có gì đó nhai cũng đỡ buồn miệng.”

Trà My gạt đầu lia lịa, cảm thấy anh ta quá là chu đáo, cắn một miếng cơm nắm ngon lành, uống một ngụm sữa mát ngọt: “Anh là số một rồi.”

Minh Phong cười tươi, hoàn toàn tận hưởng lời khen tặng của Trà My: “Lúc nào cũng vậy mà.”

Tập trung trước cửa chung cư. Trà My tròn mắt khi thấy bạn của Minh Phong là Trung Quân và vợ anh ta, trợ lý Tuấn Vũ, và Quốc Hùng. Chậc, đi chung với đại gia thế này, áp lực không phải nhỏ...

Mai Trang là đứa đến sau cùng, cười rạng rỡ khi thấy Trà My mặc áo đôi giống mình. Cả hai rất năng động và trẻ trung, nhìn cứ giống như quay trở về thời sinh viên, cô và nó rất hay làm trò này để làm nổi trước đám đông, và thể hiện sự thân thiết của mình.

Trà My vốn định ngồi cùng Mai Trang, thế nhưng con nhò mê trai kia lại chui gọn vào ngồi kế Quốc Hùng. Chỉ còn hai chỗ trống là kế Minh Phong và Tuấn Vũ.

Vừa thấy Trà My thì Tuấn Vũ liền ngồi ra giữa hai ghế, vuron vuron vai nói lớn: “Ấy chà, tôi bị chứng say xe, nên tốt nhất là ngồi một mình vẫn tốt hơn, để khỏi gây phiền phức cho người khác.”

Trà My liền nhăn mặt, cô đâu có nói muốn ngồi với anh ta chứ? Mà Minh Phong xách nguyên ba lô ăn vặt, đại gì cô không ngồi kế anh ta để ăn kẹ? Kiểu nữ chính e thẹn không có trong từ điển của cô.

Thấy Trà My ngồi cạnh mình, Minh Phong liền lên tiếng báo tài xế xuất phát. Trà My đưa mắt nhìn Trung Quân, cả hai vợ chồng vô cùng ngọt ngào khăng khít. Vợ anh ta rất đẹp, đúng là diễn viên nổi tiếng có khác, đi đến đâu cũng diện quần áo hiệu đắt tiền, chau chuốt bề ngoài vẫn là không thể sơ xài...

Xe khởi hành được một lúc, thì Tuấn Vũ liền nhón nháo lên, bày trò để không khí thêm náo nhiệt. Ban đầu là chơi trò chuyển nón, ai thua sẽ hát một bài, cơ mà chơi hoài chẳng ai chịu cất giọng trời ban của mình nên đành bỏ cuộc. Sau đó quay sang tám chuyện, bàn từ Đông Nam Á cho đến Châu Âu, Trà My cảm thấy Mai Trang hôm nay đặc biệt nói nhiều, chẳng lẽ nó đã trúng sét Quốc Hùng? Ngồi nghe một hồi hai mắt Trà My như muốn dán lại, kiến nghị với Minh Phong cho mình ngồi gần cửa sổ. Buổi sáng vẫn chưa ngủ đủ giấc, cô cần phải chớp mắt thêm thì mới có sức mà dạo biển, và thăm thú...

“Mai Trang, em và Trà My quen nhau như thế nào vậy?” Quốc Hùng cất giọng hỏi, cả Minh Phong, Tuấn Vũ, và vợ chồng Trung Quân cũng tò mò lắng nghe.

Mai Trang liếc qua Trà My đang ngủ trên vai Minh phong, xong ra vẻ như nữ liệt sĩ nói: “Trà My năm cấp ba từng là đầu gấu của trường...”

Cả đám như nín thở, chỉ có mỗi Minh Phong mỉm cười, Mai Trang tiếp tục thêm mắm: “Thành tích học tập luôn đứng đầu khối, nhan sắc cũng được xếp vào top người đẹp của trường, được lòng thầy cô, nên có rất nhiều người không ưa nó, trong đó có em nữa.”

“Em đừng ngắt ngang vậy chứ?” Quốc Hùng lên tiếng thúc giục.

“Thế là một bữa nọ, cả đám tụ em chờ Trà My tan trường, lên theo dõi nó, dự là sẽ đánh hội đồng.” Sắc mặt Mai Trang trở nên căng thẳng, nhưong lông mày liên tục: “Sau đó tại em thương tích đầy mình trở về. Lúc đó em thật sự không ngờ nó lại mạnh đến vậy, thân thì như cành liễu phát phơ trong gió, đưng cái là ngã vậy mà...”

Minh Phong nhớ lại cú vật ngã Hoài Văn của Trà My cách đây không lâu, liền gạt đầu đồng tình với Mai Trang.

“Nói vào trung tâm hạt nhân đi.” Tuấn Vũ tròn mắt hồi thúc.

“Kể từ đó dù không ưa nó đi nữa, chúng em cũng chẳng dám đụng đến. Rồi có lần em bị đám nữ sinh trường khác chặn đường, nó đi lướt qua mà không thèm nán lại giúp đỡ, em ức chế, hết lớn vì cái tính không nghĩa khí của nó mặc dù em với chẳng mấy hợp nhau.” Mai Trang còn bồi thêm: “Nói đúng hơn là cả hai như lửa với nước.”

“Rồi kết quả sao?” Vợ của Trung Quân là Kim Uyên cũng hiếu kỳ hỏi.

Mai Trang uống một ngụm nước, tiếp tục trào phúng: “Thế là mặc cho em la làng, nó vẫn đi một nước một. Em không phải dạng vừa, nên quỳnh quáng chạy theo phía sau nó, nếu nấy đưa kia có tấn công thì cũng có người đỡ đạn thay.” Ánh mắt cô lóe ra một tia ranh mãnh: “Kết quả là chỉ cần một cái liếc mắt của nó, mấy nhò còn đồ kia đều biến hết. Ghê chưa?”

Mai Trang tiếp tục quan sát Trà My: “Sau này em mới biết được, thì ra mấy đứa đó là đàn em trong lớp học võ với nó, đã từng như đòn nên không dám lớn lối. Nói thật, thì lúc đó em thần tượng con nhò trời đánh này ghê lắm.” Trà My là một người rất khó gần, dù có nói chuyện cũng chỉ là xã giao thôi. Lúc đó cô còn tưởng nó chảnh từ trong máu, nhưng sau một thời gian tiếp xúc cô mới biết, tính tình nó vô cùng hòa đồng, lại là người rất nghĩa khí.

Trung Quân bất giác rung mình. Trà My dịu dàng trong tưởng tượng của anh, nay thay đổi hoàn toàn thành nữ anh hùng liệt sĩ thời Pháp thuộc. Anh đưa mắt nhìn ra cửa sổ, thầm cầu chúc cho số phận của Minh Phong trong tương lai...

Gần đến Vũng Tàu, Trà My tinh thần sáng khoái thức dậy, cô vờn vai một cách tự nhiên, ngẩng đầu nhìn Minh Phong đẹp trai đang cười dịu dàng với mình. Sau đó đảo mắt sang đám người trước mặt, họ đang dùng cặp mắt nhìn thú dữ quét lên người cô. Tuy không biết lý do, nhưng cô không quan tâm, uống nước xong cô chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay thời tiết rất đẹp.

Đến biệt thự ven biển, Trà My vừa mới bước chân thì ai nấy đều tránh đường, nhường lối cho cô đi trước, giống như sợ cô phun nọc độc không bằng. Trà My đâm chiều dừng chân, lời áo Mai Trang lại hỏi: “Mày đã tám chuyện gì rồi hả?”

Mai Trang cười ha hả, chớp mắt ngây thơ: “Tao chỉ kể quá khứ thời cấp ba của mày thôi à.”

Trà My cũng nở nụ cười dịu dàng, chống cánh tay lên vai Mai Trang: “Từ khi nào bà có hứng thú tám chuyện nhà với người khác thế? Chẳng lẽ mày vừa mất Quốc Hùng rồi hả?” Mai Trang rất ít khi nói, chỉ khi gặp người đàn ông mình thích nhỏ mòi buông lời nhiều thôi.

“Mày nói gì thế?” Mai Trang liền giả vờ ngây ngô.

Trà My nhún vai, cười tóa nắng: “Nếu mày không đi giải thích lại, thì tao sẽ nói nhỏ với 'người ta' ý đồ đen tối của mày.” Đường nhiên người ta đó chính là Quốc Hùng.

Mai Trang cúi đầu, bịt miệng Trà My: “Đừng mà, tao đi nói với mọi người mày dụ dỗ là được chứ gì?” Cô thật sự không hiểu, tại sao Trà My lại thích che giấu sức mạnh của mình chứ? Điều đó đâu có gì là xấu hổ?

Minh Phong đứng kế bên vụng trộm cười, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc khi thấy Trà My quay sang nhìn mình: “Em rất dụ dỗ!” Xong khoác vai cô đi vào trong: “Để anh dẫn em lên phòng.”

Người nói vô tình mà người nghe hữu ý, cái câu “anh sẽ dẫn em lên phòng” nghĩ sao cũng có ý đồ đen tối. Nếu không phải đạo đức Minh Phong thuộc dạng tốt đặc biệt, thì cô đã cho ăn dép rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đắm Đàng

Mặt trời chiếu rọi xuyên qua những gợn mây trắng trôi bồng bềnh trên nền trời xanh thẳm. Biệt thự được xây bằng gỗ bóng bẩy nằm cách xa khu trung tâm thành phố náo nhiệt, thiết kế theo kiểu châu Âu cổ điển trông ra có thể thấy biển, có nhiều cây xanh, gió lồng, mùi của thiên nhiên thân thuộc, sân vườn rộng lớn thích hợp để tổ chức tiệc nướng ngoài trời, đây đúng thật là một nơi lý tưởng để nghỉ mát.

Sau khi đặt ba lô vào phòng cần thận, Trà My hứng khởi xuống bếp phụ giúp mọi người một tay. Vừa thấy Quốc Hùng, cô liền nức tiếng khen tặng: “Anh thật biết cách chọn nhà để mua nha, nơi đây rất đẹp.”

Quốc Hùng đang xắn tay áo bỗng ngưng động tác, mặt tỏ vẻ khó hiểu nhưng rồi cũng đáp: “Ừm, đúng là lựa rất kỹ mới được đây.” Vừa nói, anh vừa nhìn về hướng Minh Phong đang tiến về phía mình.

Minh Phong mỉm cười, tiến lại lấy rổ hải sản trên tay Trà My đặt sang một bên. Sau đó kéo cô ra ghế sofa trong phòng khách, đặt điều khiển ti vi vào tay cô rồi mới nói: “Mọi việc cứ để tui anh lo là được, em cứ nghỉ đi.”

Dù không phải nói với mình, nhưng Mai Trang và Kim Uyên đang ngồi soi da với nhau khi nghe Minh Phong nói vậy liền vỗ tay hưởng ứng: "Đúng rồi, hôm nay cứ để phái mạnh trở tài." Vừa nói cả hai vừa nhướn lông mày với Trà My.

Trà My liếc Mai Trang đang nhe răng cười một cái, xong nhìn Minh Phong kỹ càng dặn dò: "Anh bảo họ rửa sạch vào nhé, trong hải sản có rất nhiều cát biển." Cô rất tin tưởng Minh Phong, nhưng còn hai người kia thì đánh chết cô cũng chẳng tin được. Nếu không muốn mất vui vì phải nhập viện thì nên cẩn thận vẫn hơn.

Minh Phong cười âm áp, đáp: "Anh sẽ phụ trách phần ăn của em!"

Trà My gật đầu đồng ý, vẫy tay cho phép Minh Phong lui.

Mai Trang tay đang cầm hộp phấn trang điểm, ra vẻ như không tin vào mắt mình. Minh Phong là người khó gần, luôn tách biệt với cái thế giới mà anh cai trị. Một người tình anh và luôn là ao ước của phái nữ, nay cũng có lúc dịu dàng tình tứ như thế ư? Trước mặt Trà My, anh ta hoàn toàn không giấu giếm sự yêu chiều, từ lời nói cho đến ánh mắt ấy.

Quay mắt sang nhìn Trà My, cô chỉ biết lắc đầu: Con nhỏ này đúng là đầu đá mãi không thể rèn thành sắt mà.

Thấy Mai Trang cứ nhìn mình soi mói, Trà My hếch môi lên tiếng: "Mặt tao sắp thủng một lỗ rồi, cảm nhìn nữa nghe chưa."

Mai Trang "xi" một tiếng kênh kiệu, tiếp tục buông lời với Kim Uyên. Cả hai rất hợp nhau về sở thích làm đẹp, thế là không ngừng chia sẻ cho nhau nghe bí quyết dưỡng da, rồi phương pháp tập cơ mặt để chống tình trạng lão hóa, đủ thứ trên đời...

Trà My ngồi một góc bật ti vi lên xem phim hoạt hình Tom và Jerry, ôm bụng cười với những pha chú Tom bị anh bạn Jerry chọc phá. Phương pháp để giữ mãi tuổi thanh xuân chính là luôn giữ tinh thần thoải mái, vừa đơn giản vừa chẳng tốn tiền, chứ bảo cô mỗi ngày phải tập cơ mặt gì đó, thì thà cô để nhan sắc tàn tạ như Thị Nở còn hơn.

Cảm thấy buồn chán vì hết chuyện để nói, Mai Trang rủ rê Trà My và Kim Uyên cùng xông pha bài bạc. Trà My nhất quyết không chơi, vì chỉ biết mỗi cách chơi bài ba lá, cô đâu dại mà cầm đầu vào để thua sạch túi chứ?

Thuận tình thì mua, Mai Trang đập tay xuống bàn, đứng tướng nữ trung hào kiệt: “Bài cào ba lá, tiền tới!”

Tại phòng bếp. Trong khi ba người đàn ông suốt ngày chỉ biết cầm bút ký văn kiện và đánh máy như Quốc Hùng, Tuấn Vũ, và Trung Quân phải khó khăn cặm cuội nhặt rau, thái hoa quả, và rửa hải sản, mặt mày nhăn nhó giống như bị khổ sai, thì Minh Phong tinh thần lại rất hưng phấn. Thao tác của anh rất điêu luyện và thuần thục, khiến cho ai cả đám đàn ông ở đây đều phải lóe mắt.

“Sếp, anh cũng biết nấu ăn?” Tuấn Vũ đưa mắt nhìn lên. Cứ tưởng sếp mình sẽ làm rối tung, ai ngồi đảm đang hơn cả mấy chị em nội trợ, thật không thể tin nổi.

Quốc Hùng cười lớn tiếng, tay cắt ớt chuông xâu thành xiên, cười ha hả trả lời thay Minh Phong: “Người ta biết nấu ăn từ nhỏ, chỉ là tuyên thệ phục vụ mỗi mình vợ thôi!”

"Như thế thì đã sao? Mấy cậu có ý kiến gì?" Minh Phong thần nhiên lên tiếng, anh chẳng thấy xấu hổ gì khi phải xắn tay xuống bếp cả, mà ngược lại còn thấy vui vẻ. Biệt danh 'Ông Nội Trợ Đảm Đàng' cũng đâu đến nỗi tệ.

Quốc Hùng miễn bàn về vấn đề này, vì mỗi người có một cách theo đuổi người mình thương riêng. Một thằng lúc nào cũng kêu ngạo như nó, phải có một người như Trà My trị mới nổi.

Đang suy nghĩ băng quơ, bỗng nhiên hai mắt Quốc Hùng loé sáng: "Nghe tin tức từ nơi nào đó, căn biệt thự này là của tôi, cậu còn không mau sang tên chuyển nhượng?!"

Minh phong sắc mặt không thay đổi, đưa ánh mắt lão luyện nhìn Quốc Hùng: "Chỉ cần cậu chuyển vào tài khoản tôi đúng với số tiền mua nhà, nội thất trang trí, hoa hồng mười phần trăm, và giấy tờ các loại, ngay lập tức tôi sẽ chuyển sang tên cậu."

"Thôi miễn." Quốc Hùng chau mày phui tay bước đi. Kẻ thức thời luôn là người thông minh, tài hùng biện của anh không thể nào so sánh với Minh Phong được. Nếu không muốn vướng cục tức tại chỗ hòng thì tốt nhất nên im là vừa.

Tuấn Vũ nhìn sếp nhà mình đeo tạp giê mà vẫn oai ra phết. Cảm thấy hình tượng người đàn ông đảm đang cũng không đến nỗi tệ, thế là hình mũi, cầm củ cải đồ lên gọt nhanh tay, bắt chước giống như đầu bếp chuyên nghiệp trên truyền hình. Kết quả, củ cải đồ to bằng cổ tay bị anh gọt teo hết một nửa. Sắc mặt anh chuyển biến rõ rệt, đảo mắt nhìn xung quanh rồi âm thầm ném vào sọt rác trước khi bị hạ nhục.

Cơ mà Trung Quân đứng kế bên tinh mắt, chụp lại thành quả của Tuấn Vũ, cười mỉa mai: “Thì ra của cậu chỉ nhỏ thế thôi à? Không có tương lai cưới vợ.”

Cả đám quay lại cười rầm, nhìn Tuấn Vũ bằng ánh mắt thông cảm tuyệt đối. Còn chuyện vì sao gọt củ cải đồ bị teo nhỏ có liên quan đến tương lai cưới vợ, thì chỉ có bọn đầu óc đen tối của mấy anh đây mới hiểu rõ. Muốn ám chỉ cái gì, muốn tương tượng ra sao, thì tui vào đầu óc cao siêu của từng

người.

“Đồ quý, người ta nói đồ tình đen bạc, sao mày đồ cả hai thế hả?” Kim Uyên và Mai Trang, nước mắt muốn lưng tròng khi thấy bóp tiền của mình ngày càng cạn. Còn Trà My thì nai vàng ngơ ngác mà nguy hiểm nhất rừng già, nó thắng liên tục.

Trà My xoa xoa mũi không thèm trả lời, bỏ một hạt điều vào miệng, cười thỏa mãn.

Kim Uyên tay cầm ba lá bài tập trung tinh thần cao độ. Híp mắt, cố gắng nặn ra lá ba nút để được chín. Nào ngờ con tây, con sáu, cộng con bốn thành bù, cô nhả mắt không nói thành lời: “Đây là lần thứ sáu trong số mười lần chơi tôi bị bù.” Không ngờ số mình lại đen như vậy, thật không thể chấp nhận được.

Mai Trang cười gian tà, đập mạnh ba lá bài xuống bàn: “Tám nút, lần này thắng chắc rồi.” Cô không tin Trà My chơi ván nào cũng được chín nút, lần này thần may mắn sẽ nghiêng về phía cô. Haha.

Trà My rút khăn giấy lau miệng, rồi mới tùy tiện lấy bài mình lên xem, hai mắt trong sáng ngu ngơ nói: “Đúng thật không được chín, nhưng ba tây!”

“Mày là thần bài hả?” Mai Trang như sét đánh ngang tai, nhào đến lục soát người Trà My xem có gian lận không. Trà My thoải mái cho nhỏ xẹt, cô cũng đâu nghĩ bài mình lại lớn thế này? Một ván năm mươi nghìn, nếu cứ đều đều như vậy thì cô giàu to rồi.

“Đồ cướp cạ, mày lừa tình tao.” Mai Trang âm ức khi mất trắng gần một triệu bạc.

Trà My tung cước đá nhẹ vào đùi Mai Trang, lập tức lên án: “Tao rủ cậu chơi hả? Người đề sướng và ép buộc tao chơi là mày đó nhé.”

Mai Trang hàm hừ một tiếng, ma bài nhập là bắt đầu điên dại, bắt tay cùng Kim Uyên nhất quyết phải đòi lại vốn lẫn lời của mình cho bằng được. Một tiếng đồng hồ sau, số tiền mặt trong bóp của cả hai hết sạch, mất tổng hai triệu bạc...

“Mọi thứ đã chuẩn bị xong.” Minh Phong vừa bước vào cát giọng gọi, liền thấy mặt mày Mai Trang và Kim Uyên tối đen như mực, còn Trà My thì ngồi nhàn hạ điểm tiền. Bất giác, khước môi anh chợt cong lên. Bài bạc rất kỳ lạ, ai không biết chơi và không có lòng tham thì tự nhiên sẽ thắng, còn trong đầu đầy nguyện ý muốn thắng thì kết quả lại thua.

Vừa thấy Minh Phong, Trà My phì cười vui vẻ đứng dậy vỗ vai anh thân thiết: “Chuẩn bị nước để dập lửa.” Sau đó bước ra ngoài sân nướng hải sản, không thèm nhìn đến hai đồng lửa là Mai Trang và Kim Uyên ở lại.

Minh Phong chỉ nở nụ cười sáng lạng, cất bước theo sau Trà My. Phá tan bức tường băng lạnh của Trà My thì anh đang cố gắng mỗi ngày, dù khó thì cũng có niềm vui. Chứ dập lửa thì thôi khỏi bàn đến, anh thà chết vì lạnh còn hơn trở thành thịt quay hun khói.

Trà My và Minh Phong cùng nướng một bếp lò, hải sản được chia làm ba phần đều nhau. Duy nhất có mỗi Tuấn Vũ là riêng lẻ. Phần của người nào thì người đó tự nướng. Trà My và Minh Phong đều là những tay bếp cừ khôi, nên rất nhanh một đĩa tôm càng xanh thơm phức đã được nướng chín, nướng thêm một vài con hào, rắc mở hành đậu phộng đều tay lên trên. Sau đó, cả hai bung lại bàn vừa ngắm cảnh vừa từ từ thưởng thức.

Minh Phong cẩn thận bóc vỏ tôm cho Trà My: “Em ăn thử xem, vừa rồi không biết có để nhiều ớt quá không, anh sợ cay quá sẽ không tốt cho dạ dày.”

Trà My cũng quen với hành động này của Minh Phong, nên không ngại ngần nhận lấy: “Ngon quá!” Thịt tôm ngọt được tẩm gia vị cay cay mặn mặn rất ngon, lại còn tươi sống nên càng tăng thêm khẩu vị. Ăn một con, thì lại muốn ăn thêm một con nữa.

Nhìn thấy Minh Phong và Trà My ăn ngon lành, Quốc Hùng đau khổ gấp con tôm khét đen trên vỉ nướng bỏ ra ngoài. Song đưa mắt nhìn sang con tôm khét trong tay của Mai Trang, anh bất giác lắc đầu: Anh muốn cưới vợ đảm đang như Trà My cơ!

Mai Trang sắc mặt còn đen hơn con tôm khét, dạ cũng than thầm: Xem ra ý đồ tấn công Quốc Hùng cần phải suy nghĩ lại, nếu không tương lai mỗi ngày phải đi nhà hàng là chuyện không thể tránh, vẫn là kén chồng biết nấu ăn vẫn hơn.

“Vợ, em muốn ăn mực không?” Trung Quân cũng không để thua kém Minh Phong, tuy không biết làm cách nào để canh lửa đều khi phết gia vị, nhưng ít ra đồ nướng không bị khét, nuốt vẫn trôi.

“Dạ!” Kim Uyên liền gật đầu, cảm thấy kỳ lạ vì hôm nay chồng mình dịu dàng quá. Cơ mà nhìn Minh Phong đang lột tôm cho Trà My cô cũng hơi chạnh lòng, chồng cô chỉ lo bận bịu nướng, còn vợ thì vẫn cứ để cô tự tay xử lý. Tuy biết anh ấy đã cố gắng, nhưng lòng ganh tỵ nhỏ nhỏ của phụ nữ vẫn không thể tránh khỏi.

“Sếp, cho em một con hào được không?” Tuấn Vũ vừa cười vừa cầm đĩa lại trước mặt Minh Phong, chưa kịp đưa tay vào gấp thì liền nhận ngay cặp mắt sắc lém. Tự động cười hà hà thiếu tự nhiên, thức thối nói: “Em biết là không được mà, em đùa thôi mà!” Muốn giành miếng ăn của vợ sếp đâu phải dễ, anh đứng là bị thức ăn che mờ mắt và não rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tạm Biệt Hoài Niệm

Sau khi ăn xong, cả đám rủ nhau đi chùa Niết Bàn cầu khấn, Trà My cũng không còn cảm thấy áp lực khi đối mặt với những vị đại gia tai to mặt lớn này nữa. Tuy cô không biết họ thâm hiểm thế nào khi làm ăn, vì đó là lớp mặt nạ họ phải nguy trang khi ra chiến trường. Nhưng khi cời chiếc mặt nạ đó ra, họ vẫn là một con người bình thường, ai cũng như ai.

Do hôm nay là dịp lễ lớn nên chùa tấp nập người, dù vậy nhưng chỉ cần ngửi mùi khói hương thoang thoảng thì cũng đủ để lòng thanh tịnh. Nhìn dòng người đang chấp tay cầu khấn, Trà My cũng làm theo, liếc mắt qua thấy Minh Phong cũng đang rất chú tâm cầu nguyện, bỗng nhiên khoe môi cô nở một nụ cười nhẹ.

Đội Minh Phong hoàn tất việc cầu nguyện, Trà My mới đến đứng trước mặt anh, nở nụ cười tươi hết cỡ: “Anh cầu gì mà tập trung tinh lực dữ vậy?”

“Nếu nói ra thì đâu còn linh ứng nữa!” Minh Phong ánh mắt dịu dàng nhìn Trà My, lấy chai nước suối trong ba lô, mở nắp đặt vào tay cô: “Trời nóng, em nên uống nước nhiều một chút, như vậy sẽ không bị say nắng.”

Trà My nhướn một bên lông mày, tu một hơi nửa chai nước mát. Xong quay đầu đi ra hướng cổng, không ngờ anh cũng rất có tín ngưỡng, đúng thật là khó tin à.

“Chúng ta đi lái mô tô nước đi.” Quốc Hùng lên tiếng sau khi thấp hương xong.

Tuấn Vũ hai mắt liên sáng rực, gật đầu liên tục: “Đúng rồi, ra biển mà không lái mô tô nước thì phí quá.” Sáng giờ liên tục bị nhồi máu cơ tim, anh cần lắm được giải tỏa bằng hình thức này.

“Em có muốn tham gia không?” Minh Phong nhìn Trà My hỏi ý kiến.

Trà My hơi lưỡng lự, nhưng không muốn làm mọi người mất hứng nên cũng gật đầu: “Ừm, tôi cũng muốn ngồi thử.” Đồng ý thì cũng đồng ý rồi, nhưng không biết đây có phải là quyết định thiếu “muối” nhất thời không nữa.

Sau khi mặc áo phao cẩn thận, hai tay Trà My bắt giác run lên. Trong lòng hơi hoang mang vì thật ra cô không biết bơi, chơi trò nguy hiểm thế này lỡ rơi xuống nước thì phải làm sao? Tuy có áo phao nhưng ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra chứ?

“Nếu em sợ thì đừng cố ép mình.” Minh Phong biết Trà My không biết bơi, lại có tâm lý sợ những nơi có nước sâu, vì thế lo lắng nói.

Trà My lắc đầu, kiểm tra lại áo phao một lần nữa: “Tôi ổn mà.” Cô leo gọn lên ngồi phía sau Minh Phong, hai tay ôm chặt lấy người anh, ít nhất vẫn còn có điểm tựa, cô vẫn yên tâm hơn.

Minh Phong người cứng đờ trước hành động của Trà My. Nhưng, miệng thì cười tươi như trăm hoa đua nở, thầm nhìn mây xanh cảm ơn ý kiến tuyệt vời của Quốc Hùng. Cứ thế, mà đứng như gỗ cắm rễ một chỗ, trong khi mọi người đã chạy khuất tận ngoài xa.

“Anh không định lái đi à?” Trà My lên tiếng nhắc nhở.

Minh Phong liền giật mình, vịn tay lái, lao thẳng về phía trước. Nước bắn tung tóe xung quanh, tiếng nổ máy đìc đìc tại, do lái với tốc độ nhanh nên giống như đang lướt trên mặt nước, rất nhẹ và êm. Lâu lâu lại chuyển hướng tạo một cảm giác lâng lâng, gió thổi như cào sát da thịt kèm theo vị mặn của nước biển, thật khó để tả thành lời.

Trà My hai tay vẫn ôm chặt lấy thắt lưng của Minh Phong, miệng cười tươi sáng khoái: “T... h... í... c... h... q... u... á...”

Đây là hình thức giải tỏa tuyệt vời nhất, dù có la hét đến khan cổ cũng chẳng ai để ý, mọi buồn bực trong lòng cứ mặc gió thổi bay. Trà My ngẩng đầu lên nhìn Minh Phong đang cười rạng rỡ, khoe môi cô cũng ngày càng khoét sâu một nụ cười.

Trên đời này có hai loại tình yêu, một là bùng cháy như ngọn lửa lớn, mà người trong cuộc có thể cảm nhận hạnh phúc và tổn thương bất cứ lúc nào, nguy hiểm nhưng đầy cảm dỗ; còn thứ hai là loại tình yêu nhiều cung bậc tựa như một bản giao hưởng cổ điển, có lúc êm dịu du dương, cũng có lúc cao trào kịch tính, từng nhạc cụ phải hỗ trợ và thay nhau thể hiện, kết hợp với đủ mọi sắc thái thì mới tạo nên một bản nhạc hoàn chỉnh tuyệt vời.

Trà My thích loại thứ hai, cái gì cũng cần có một quá trình nhất định. Những kẻ yêu đương vội vàng, nói hàng ngàn hàng vạn lời thề thốt, liệu có mấy ai còn nhớ sau khi con mồi đã cắn câu? Chuyện kết hôn là một vấn đề hệ trọng, cô muốn mình thật kỹ càng và chín chắn khi lựa chọn. Cứ cho thời gian là thước đo, ai đi đến khoảng cách cuối cùng sẽ là người chiến thắng.

Lái mô tô nước xong, Trà My cùng Mai Trang đánh lẻ mua một số quà lưu niệm và khô biển. Ai nói đại gia không biết mặc cả giá, nhờ Mai Trang thì thôi khỏi bàn, ngay đến bà chủ bán khô mực còn phải toát mồ hôi hột với nó. Đúng là, chẳng biết chừa cho người khác con đường sống gì hết.

“Mai Trang, mai mốt có rủ tao đi mua đồ thì đừng tỏ ra thân thiết, tao không muốn dân tình cầm dao ra chém đâu.” Trà My tay cầm túi to túi nhỏ, dùng khuỷu tay nhẹ cánh tay Mai Trang nói.

Mai Trang ngẩng cao đầu dưới ánh mặt trời chiều vàng óng: “Mày giỏi võ như vậy, ai dám đụng chứ?”

Trà My bước đến trước mặt Mai Trang, đi thực lùi về phía sau: “Tao giỏi võ nhưng không giỏi chém nhau, huống hồ bọn họ chém hội đồng thì tao và mày chỉ có nước ôm hôn thần chết.”

Mai Trang bật cười to, trào phúng lên giọng: “Phim đó đã qua lâu rồi, mày vẫn còn ôm ấp mộng kết hôn với thần chết?” Nhớ lại thời đại học huy hoàng cái phim Nụ Hôn Thần Chết vừa ra rạp thì liền tạo hiệu ứng mạnh đối với các phái nữ, ai mà lại không mong muốn có một thần chết ngẫu và đáng yêu như nam chính trong phim chứ?

Trà My hơi cúi đầu, ánh mắt như thoáng động một tâm tư nào đó. Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Hoài Văn cứ theo ăn vạ, sự ganh tỵ của đàn ông không hề nhỏ, hẳn sẽ điên lên nếu trong đầu cô suy nghĩ về người khác. Khoảng khắc đó vẫn rất đẹp, hẳn ta vẫn là người làm cô động lòng, cô thật sự đã từng thích hẳn. Nhưng, đó đã là quá khứ. Mà đã là quá khứ, thì theo thời gian nó sẽ trở thành hoài niệm, cư trú ở một góc nào đó sâu thẳm không tên, dần dần nhường chỗ cho hiện thực.

Vì đang đi lui cộng thêm đầu óc suy nghĩ miên man, nên Trà My vô tình vấp phải hòn đá nhỏ bên đường. Cảm thấy mất thăng bằng, chưa kịp phản ứng thì lưng cô đã ngã nhào về phía sau. Cứ tưởng mình sẽ ngã xuống mặt đất đau, không ngờ lại là một tấm nệm Kindan mềm mại. Cô ngược đầu lên nhìn, là Minh Phong không biết từ đâu xuất hiện đỡ người cô. Nhịp tim lại tăng.

“Em không sao chứ?” Minh Phong lo lắng hỏi.

Trà My vội đứng dậy, liếc Mai Trang một cái vì biết Minh Phong đang ở sau lưng cô mà không nói. Xong mới đáp: “Không sao, cảm ơn anh!”

Minh Phong quan sát một lượt, khẳng định Trà My không sao rồi mới nhanh tay xách những túi đồ trên tay cô: “Nhiều thế này để anh cầm phụ.” Sau đó xách luôn những túi đồ của Mai Trang đang cầm trên tay.

Mai Trang mỉm cười, ái ngại nói: “Làm phiền anh quá.”

“Chỉ là sẵn tiện thôi.” Minh Phong liền đáp.

Buổi chiều, mọi người tập trung lên xe trở về Sài Gòn. Trà My tinh thần vẫn rất tỉnh táo, không thấy buồn ngủ nên lười hết đồng thức ăn vặt mà Minh Phong mang theo ra ăn, nhìn trời, nhìn đất, nhìn xe cộ đang chạy bên ngoài, rồi mới cất giọng nói: “Xem ra, mọi người rất mệt.”

Lúc đi thì ai cũng sôi nổi, còn bây giờ thì ngủ như chết, có bị kiến tha qua biên giới chắc cũng không ai biết. Cũng may là chỉ đi trong ngày về, chứ rủ mấy đại gia này đi phượt thì đảm bảo lúc trở về không mất mạng cũng bị thương. Trà My lắc đầu, không dám tưởng tượng thêm nữa, tiện tay bỏ vào tay Minh Phong một hộp bánh ăn vặt.

Minh Phong cười cười, nhận lấy hộp khoai tây chiên mà Trà My đưa, vui vẻ lên giọng: “Đầu phải ai cũng khỏe như chúng ta?”

“Anh không cần ám chỉ tôi khỏe như trâu.” Trà My nhìn Minh Phong, bĩu môi đáp.

Minh Phong ánh mắt trêu mến tuyệt đối: “Em yên tâm, vẫn có anh là đồng loại.”

Trà My phì cười, chọc nhẹ khuỷu tay vào cánh tay của Minh Phong: “Xem ra, anh rất thích về phe của tôi nhỉ? Lúc nào cũng nói cùng đồng loại với tôi, nếu tôi là lợn thì anh cũng muốn là lợn chắc?”

“Đương nhiên!” Vừa nói Minh Phong vừa lấy điện thoại di động ra, bấm vào chế độ chụp ảnh bằng camera trước, xong kéo đầu Trà My lại: “À, phải chụp một tấm để làm kỷ niệm chứ?”

Trà My nhìn Minh Phong như thú lạ mới xuất chuồng, anh ta cũng biết chụp hình kiểu xì tin thế này ư? Tuy mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng cô vẫn nhiệt tình giơ hai ngón tay thành hình chữ V, cười lóe sáng tạo kiểu.

Tuấn Vũ vừa mới tỉnh dậy, tròn mắt khi bắt gặp cảnh tượng này. Sếp nhà anh cũng biết cái gọi là chụp hình "tự sướng"? Hèn chi mấy bữa trước vào công ty cứ thấy sếp ôm điện thoại, gương mặt cảnh giác rất cao, thì ra là tập luyện kỹ năng trước khi thực hành. Một người luôn nghiêm túc trong mọi hoàn cảnh, nay cũng đã hóa thành trẻ con trước bàn tay phù phép của Trà My. Coi bộ anh phải lấy lòng bà chủ tương lai nhiều hơn mới được.

Minh Phong cẩn thận lưu lại hình ảnh, bỏ điện thoại vào túi quần rồi mới tiếp tục ăn khoai tây chiên. Nếu thời gian là thước đo, anh tình nguyện dùng cả cuộc đời để kéo gần khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đừng Quá Mạnh Mẽ

Cuộc đời còn rất dài, những thứ cần phải lo không phải ít, nếu cứ suốt ngày ôm những việc nhỏ nhặt rồi tự mình cường đại hóa vấn đề thì chẳng phải bản thân tự tạo gánh nặng cho chính mình?

Sau khi mẹ Trà My trở về nước liền gọi điện thoại bảo cô lại nhà bà, chẳng nói chẳng rằng bắt cô lên xe rồi chở đến địa điểm mà bà đã hẹn trước. Cô cảm thấy rất kỳ lạ, vì trước giờ mẹ cô luôn nhìn người rất chính xác, chẳng lẽ bà không nhận ra bản mặt thật sự của Hoàng Phúc? Chẳng lẽ hẳn đồng kịch nhập vai đến mức chỉ có cô là người nhìn ra? Không thể nào.

Trà My quay sang nhìn ánh mắt của Hoàng Phúc, có thể thấy hẳn ta chẳng ưa gì cô, thế thì lý do gì hẳn lại tự bắt mình làm những chuyện không thích như thế? Bàn ăn bốn người, không khí âm ỉ, mẹ cô và mẹ hẳn đều đeo một lớp mặt nạ nguy trang nói cười lịch sự. Ngay đến ăn cũng không được tự nhiên.

“Hoàng Phúc rất ít khi để ý đến con gái, thế mà chỉ gặp mặt Trà My một lần thì nó cứ nhắc mãi” Bà Nguyệt, mẹ Hoàng Phúc vừa cười vừa nói giọng thân thiết.

Trà My muốn mắc nghẹn sơi mĩ trong cổ họng. Hẳn ta nhắc đến cô làm gì chứ?

Bà Ngân mẹ Trà My cười trang nhã, lấy khăn lau miệng một cách chậm rãi: “Trà My con gái tôi cũng cứ nhắc mãi con trai chị đó chứ!”

Bà Nguyệt cười lớn, vẻ mặt mang chút thỏa nguyện. Con trai bà là ai kia chứ? Không kể đến tương lai sẽ thừa kế hoàn toàn sản nghiệp từ cha, thì hiện tại cũng là một nhân tài xuất chúng. Thành tích học tập lúc nào cũng cao, còn có hơn hai năm làm việc trong một công ty lớn tại Mỹ, trong nước có mấy ai hơn được nó? Con gái phải lòng nó không phải là lần đầu tiên bà gặp.

“Không ngờ Trà My cũng nhắc đến cháu, cháu còn tưởng cô ấy ghét mình đó chứ!” Hoàng Phúc nhìn Trà My cười nhếch một bên.

Trà My nhú mày, đang định mở miệng hỏi mẹ mình xem, cô nhắc hẳn ta khi nào thì bà Ngân lại nói tiếp: “Con bé lúc nào cũng vậy, ngoài lạnh trong nóng, đến người mẹ là bác đây đôi khi còn không hiểu được nó đang nghĩ gì.”

Hoàng Phúc gật đầu đồng tình, ánh mắt nhìn Trà My trĩu mền, gấp một miếng thịt bỏ vào chén cho cô: “Lần nào dùng bữa em cũng chẳng đụng đến thức ăn, như vậy thì không hay cho lắm.”

Trà My lơ đãng nhìn miếng thịt khô khốc không biết gọi là thịt gì trong chén, lịch sự lên tiếng: “Cảm ơn, lần sau cứ để tôi tự gấp.”

Bà Nguyệt nhìn Trà My không rời mắt. Con bé này tướng mạo tuy không phải quá đẹp, nhưng đủ khiến cho người khác vô cùng vừa mắt, mọi thứ đều hài hòa, cách ăn mặc và thái độ gia giáo, lại là nữ công gia chánh rất thích hợp làm dâu nhà bà. Nếu con trai bà ưng thuận thì bà sẽ gior hai tay đồng ý.

“Cháu đừng khách sáo, đâu phải ai thằng Phúc cũng đối xử như vậy.” Bà Nguyệt vừa nói, vừa gấp thêm một miếng gà nướng bỏ vào chén cho Trà My.

Không khí ngày càng trở nên nặng nề, Trà My thật sự không muốn ngồi lại thêm một phút giây nào để nghe mẹ của Hoàng Phúc khen tặng về hẳn. Nào là bằng thạc sĩ loại giỏi, còn được làm vị trí cao ở Mỹ, tính tình tốt ra sao, thật sự cô không hứng thú. Nhắm mắt thôi cũng đoán ra, bác ấy coi con mình là trứng nâng niu, vàng quý báu. Nếu cô thật sự gả vào nhà bác ấy, thì khẳng định tương lai hầu chồng, chiều chồng là không thể tránh khỏi. Thà cô ở giá còn sướng hơn.

Bà Ngân tuy miệng cười, nhưng cũng không thích mấy cái thái độ cung con của bà Nguyệt. Vốn nhận lời ăn tối, là để xin lỗi về việc hai nhà không thể kết thân được. Tuy bà thường xuyên công tác nước ngoài, nhưng tin tức thì không bao giờ tắc nghẽn, việc Hoàng Phúc ăn chơi bên ngoài ra sao bà biết rõ hơn ai hết. Ở cương vị một người mẹ, sao bà có thể giao trứng cho ác?

Hoàng Phúc nhìn đồng hồ điểm tới số 8 giờ, đưa mắt ra hướng cửa vẫy tay như chào đón một ai đó, theo lẽ tự nhiên mọi người đều quay đầu lại nhìn. Tất cả đều ngay người ngoài trừ Trà My vẫn ung dung ăn ngon lành.

Hoài Văn khựng người khi thấy Trà My và mẹ cô. Anh có hẹn với Hoàng Phúc bàn công việc, nên mới đến đây. Không ngờ lại chạm mặt vào hoàn cảnh này thật sự rất khó xử. Không lẽ cô ấy đang xem mắt?

Hoàng Phúc tựa lưng ra ghế ngồi như ông hoàng chờ xem kịch, gấp lại người yêu cũ đã từng đá mình Trà My sẽ phản ứng thế nào? Anh thật sự rất phân khích được xem

“Xin chào.” Hoài Văn tiến lại cúi đầu chào bà Nguyệt và Bà Ngân, rồi bắt tay với Hoàng Phúc. Xong, nhìn Trà My quan sát phản ứng của cô ấy.

Trà My phải phép cười dịu hiền, xong bụng ỉu rượu vang lên nhấp môi một ngụm.

Bà Ngân sắc mặt nhanh chóng trở lại bình thường khi thấy phản ứng của con gái mình, cất giọng lãnh đạm: “Không ngờ, hôm nay còn có thêm một vị khách quý.”

Lời nói tuy rất dễ nghe, nhưng lại mang đầy ý tứ. Bà Ngân chính thức không vui, trước hành động trẻ con trên cái thân xác người lớn của Hoàng Phúc.

Bà Nguyệt sắc mặt tối sầm, không biết con trai mình muốn làm gì nên chỉ biết im lặng chờ xem tình hình.

“Thật xin lỗi, vốn định hẹn anh Văn gặp riêng, nhưng nghĩ lại cũng là chỗ quen biết, nên cháu mới mạn phép mời vào ngồi ăn chung một thể.” Hoàng Phúc lên tiếng giải thích.

Trà My buông đũa, nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phúc, xong quay sang nhìn Hoài Văn: “Chẳng còn cách nào khác, có thêm một người thì càng vui thôi.”

Hoàng Phúc đắm chiều nhìn Trà My, không ngờ thái độ của cô ta vẫn bình thản như ngồi xem xiếc. Cô gái này đúng là khó đối phó, nóng và lạnh đều không ăn.

Bà Nguyệt xấu hổ nhìn thẳng con trai mình, xong nói thay: “Nó học từ nhỏ ở Mỹ, nên ảnh hưởng văn hóa Phương Tây, chị Ngân và cháu My thông cảm”

Bà Ngân ánh mắt mang ý không vui, nhưng thái độ vẫn rất trang nhã: “Tôi có thể hiểu.”

Trà My nhìn mẹ mình cười ả ỷ, gương mặt của bà hiện rõ ba chữ "không hài lòng". Thế cũng hay, coi như hấn tự lòi đuôi trước không cần cô phải ra tay. Cảm thấy tâm trạng tốt đột xuất, Trà My phóng khoáng gọi thêm vài món nữa. Cần phải ăn mừng lớn mới được.

Sau khi kết thúc bữa tối, tính tiền xong thì cả năm người đều dúi bước rời khỏi nhà hàng. Trà My đứng ở cửa chờ mẹ mình lấy xe ra đón, Hoài Văn tự lái xe về, còn Hoàng Phúc do uống khá nhiều rượu nên không thể lái xe. Thế là hấn cũng giống cô, chờ mẹ chở về.

Trà My im lặng đứng bên cạnh Hoàng Phúc, vô thức dúi chân cách xa hấn vài bước. Ở chung một bầu không khí với hấn tự giờ đã là quá sức chịu đựng, màn kịch đã kết thúc, cô cũng không cần phải nể mặt.

“Trà My, em là loại phụ nữ thế nào vậy?” Hoàng Phúc nhìn Trà My, hỏi vu vơ một câu.

Trà My nhíu mày, đáp: “Có liên quan đến anh hả?”

Hoàng Phúc tiến lại gần Trà My hơn, nắm lấy cổ tay cô, nhìn thẳng vào gương mặt lạnh lùng trước mặt: “Tôi đã làm gì để em phải ghét hả? Tại sao luôn dùng thái độ lạnh nhạt như thế khi nhìn tôi?”

"Tôi và anh không thân thiết, nên đâu có lý do gì tôi phải niềm nở trước anh chứ." Trà My giựt mạnh tay mình ra.

Hoàng Phúc cười mỉa mai: "Không lẽ quen thân mới có thể ném cho một nụ cười? Em tự cao quá rồi đó."

"Vậy thì anh đừng có để ý đến chuyện của tôi, chúng ta không ai dính dáng tới ai hết." Trà My nói thẳng lập trường: "Tôi biết anh không thích cái vụ gán ghép kiểu này, tôi cũng vậy. Vì thế anh cứ ghét tôi thoải mái đi, tôi cũng không có buồn đâu."

“Nếu tôi nói tôi thích em thì sao?” Hoàng Phúc ánh mắt cực kỳ nghiêm túc: "Nếu tôi nói là muốn theo đuổi em thì sao?" Không biết tại sao hấn lại nói ra lời này, nhưng cô gái này suốt ngày cứ quanh quẩn trong đầu hấn. Làm hấn bức bối, nhưng lại không thể nào ghét bỏ được. Đúng là phiền phức.

“Vậy thì xin lỗi, tôi từ chối.”

“Tại sao?”

“Không thích là không thích, đâu cần có lý do. Anh hãy dùng tiền của mình đi kiếm một cô gái khác, hôn hít rồi điên cuồng với cô ta cả ngày lẫn đêm. Sau khi thỏa mãn được cái dục vọng ở thân dưới, anh sẽ trở lại cuộc sống bình thường đầy âm ảnh của mình thôi.” Cô nhấn mạnh: "Lúc đó, chắc sẽ không còn nhớ gì tôi nữa đâu."

"Em.."

"Tôi đi trước, hẹn ngày không gặp lại nhé." Trà My lạnh nhạt ném cho Hoàng Phúc câu cuối cùng, sau đó chui vào xe của mẹ mình.

Cứ cho là cô khó ưa cũng được, nếu cứ dây dưa thì chỉ tạo thêm nhiều rắc rối không đáng có mà thôi. Tốt nhất vẫn là một lần giải quyết tất cả, không ai vẩn bận ai. Rồi sau này khi anh ta gặp được đối tượng thích hợp, lúc đó sẽ phải cảm ơn cô vì thái độ của ngày hôm nay.

“Mẹ, con không muốn gán ghép kiểu này nữa đâu. Chuyện tình cảm có thể để con quyết định được không?” Trà My tựa hấn người ra ghé lên tiếng.

Bà Ngân thờ dài gật đầu, buông một tay lái bẹo má của Trà My: “Được rồi con gái, sau này con có ế thì bà già đây cũng không thềm quản nữa.”

Trà My cười lớn, ra dáng vẻ yêu kiều: “Rồi con cũng sẽ cưới chồng, nhưng chưa phải bây giờ thôi.”

Bà Ngân không thềm nói thêm, đặt vào tay Trà My một tờ giấy nhỏ, ánh mắt có phần dụ lại: “Đây là địa chỉ nhà nội, nghe nói bà ấy đang hấp hối rất muốn gặp con một lần.”

Trà My trở nên trầm mặc, nắm chặt tờ giấy trong tay. Ký ức tuổi thơ bị ghè lạnh vẫn còn ám ảnh cô cho đến bây giờ, cô thật sự không muốn gặp mặt những người đó, họ không có tư cách trở thành người thân của cô.

“Con đừng quá căng thẳng, không thích thì đừng về, ngày mai mẹ sẽ về quê ngoại vài ngày, nếu muốn con có thể đi cùng”

Trà My lắc đầu, dựa vào vai mẹ mình nói nhỏ: “Con còn phải làm việc mà!”

Bà Ngân cười dịu dàng hết mực, vỗ đầu Trà My một cách yêu chiều: “Có muốn tối nay mẹ ngủ lại không?”

“Không cần, cứ chờ con đến trước cửa chung cư là được rồi. Con gái mẹ đâu yếu đuối đến thế chứ?!” Trà My lập tức uốn ngực, nhướn miêng cười xinh đẹp.

Bà Ngân xoay tay lái chuyển hướng, tuy miệng cười nhưng trong ánh mắt bà vẫn ẩn hiện một tâm tư nào đó: “Đừng quá mạnh mẽ, như thế sẽ chịu thiệt thòi đó.” Bà sống hơn nửa đời người, bao nhiêu cay đắng đều đã trải qua, bà mạnh mẽ vì muốn bảo vệ con gái mình, nhưng bà không muốn con mình học theo tính ấy. Phụ nữ cần phải cương nhu kết hợp, như thế mới có thể giữ được chồng, chứ cái gì cũng găm nhăm một mình thì không tốt chút nào.

“Con biết mà, mẹ đừng quá lo như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thân Thiết

Tạm biệt mẹ xong, Trà My thong thả bước vào buồng thang máy. Cô đưa mắt nhìn tờ giấy trong tay một lúc, sau đó mới mở túi xách ném vào bên trong rồi lấy chìa khóa nhà ra cầm sẵn. Chỉ là người lạ, cô không cần phải bận tâm làm gì.

Đến trước cửa nhà, Trà My hạ tầm mắt xuống nhìn chai sữa đậu nành đang đặt ở dưới chân mình, cô cúi người cầm lấy. Khẽ mỉm cười, khi nhìn tờ giấy ghi chú được dán ở thân chai.

“Hãy uống tôi đi!

Chủ nhân tôi đâu rồi?”

Mở cửa bước vào trong, Trà My ném túi xách sang một bên. Bật điện thoại lên, thì thấy có vài cuộc gọi nhỡ từ Minh Phong, có lẽ do để chế độ im lặng nên cô không biết. Dùng ngón tay lướt vào mục tạo tin nhắn, Trà My bấm bấm chỉ chỉ rồi gửi cho Minh Phong, sau đó mới vào phòng thay quần áo và vệ sinh cá nhân.

Minh Phong đang ngồi trong phòng làm việc, nghe tiếng tin nhắn liền kiểm tra ngay lập tức. Mặt anh bừng sáng, nhẹ răng cười với cái điện thoại hơn nửa tiếng đồng hồ khi đọc dòng tin nhắn.

“Cảm ơn, em sẽ uống sạch sẽ!”

Minh Phong đứng dậy, vào bếp pha ly cà phê nóng, sau đó ra ngoài ban công đứng hóng gió. Nhìn bầu trời trong xanh đầy sao lấp lánh, rồi tiện thể đưa mắt nhìn sang nhà Trà My, đèn đã tắt. Cảm giác có chút trống trải. Anh từng đứng ở đây rất nhiều lần. Đôi lúc thấy cô vui, rồi những lúc thần thơ suy nghĩ điều gì đó. Người ta thường nói vũ trụ là nơi đầy bí ẩn, nhưng theo anh thì cô nhìn hơn. Càng cố gắng tìm hiểu, thì càng mơ hồ không rõ lối.

Hai kẻ từng chịu tổn thương, vô tình gặp rồi cũng vô tình lạc mất nhau. Nhưng dù có đi về những hướng khác biệt, thì số phận vẫn an bày cho cả hai gặp lại lần nữa. Dù dòng chảy thời gian có điên cuồng trôi đi, cuối cùng thì cũng vẫn dừng lại tại nơi bắt đầu.

Trà My, người con gái đã từng gọi tên anh, đưa tay về phía anh, cũng là người duy nhất làm tim anh rung động hết lần này đến lần khác.

Đang chăm chú nhìn, thì cánh cửa đang đóng bỗng nhiên mở ra, Minh Phong giật mình xem đánh rơi luôn ly cà phê trong tay. Anh nhìn Trà My chăm chú, trong đầu nghĩ liệu cô ấy có cho anh là kẻ biến thái nhìn trộm nhà người khác hay không?

Trà My co ro trong áo ấm, tròn mắt nhìn Minh Phong đang mắt hờn trước mặt: “Mục đích gương mặt của anh là gì thế hả?” Cô đâu phải quỷ, tại sao anh lại tỏ vẻ hốt hoảng thế kia?

Minh Phong khẽ ho như lấy giọng, mỉm cười hỏi: “Em vẫn chưa ngủ à?”

Trà My vuốt mái tóc của mình, chống tay lên ban công, sau đó thở dài một hơi: “Em ngủ không được, đúng thật là đau đầu quá đi.”

Minh Phong thấy Trà My có vẻ rầu rĩ, liền tỏ vẻ quan tâm: “Em gặp chuyện gì khó khăn hả?”

“Cũng có thể cho là vậy.” Việc đấu tranh với lý trí và lương tâm làm cô đau cả đầu. Lúc này, đây cô thật sự muốn lắm có được tấm lòng bao dung như nàng Tấm. Dù cho, người khác có đối xử với cô như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng có thể nói hai từ “tha thứ”. Nhưng không được, cứ mỗi lần cô

muốn coi như không có chuyện gì xảy ra, thì gương mặt của những người bên dòng họ nội lại hiện lên. Cô vẫn chưa thể quên được.

“Có thể nói anh biết không? Biết đâu anh sẽ giúp được em thì sao?”

Trà My lắc đầu, xoa trán vài cái rồi mới tìm có đánh trống lảng đi chỗ khác. Nhìn cái ly có hình thù rẽ cây kì lạ trên tay Minh Phong, tò mò hỏi: “Anh cũng xài loại này hả?”

Minh Phong thấy Trà My không có ý muốn nói nên cũng không gượng ép, gior cái ly lên cao, anh mới ngẩng đầu nói lớn: “Anh có đủ 10 cái trong bộ sưu tập này.”

Trà My gương mặt sáng hẳn ra, cô đã lần mò tìm đủ lắm nhưng vẫn không thể mua đủ, anh làm cách nào hay thế?

“Nếu muốn, anh có thể tặng cho em” Minh Phong quan sát vẻ mặt của Trà My, liền nói vào trung tâm hạt nhân.

Trà My trề môi, dòm tầm nhìn qua nơi khác: “Đâu có quà nào cho không, em không muốn mắc nợ người khác.”

Minh Phong bao dung đáp: “Em yên tâm, anh quen biết người thiết kế, chỉ cần muốn là có thể mua bất cứ lúc nào.”

“Anh không cần khoe khoang quan hệ của mình rộng rãi đâu.” Trà My nhìn xuống đèn đường, thờ dài nói: “Nếu muốn giàu, thì cần phải có chất xám thật nhiều. Để được thông minh bằng anh, chắc em phải nâng cấp lại bộ não của mình.”

“Đâu cần phải rất rồi như vậy, chỉ cần em gặt đầu thì anh sẽ giao hết tài sản cho em quản. Chỉ cần mỗi tháng cho anh tiền đồ xăng, và đi chợ là được.” Giọng Minh Phong pha chút đùa vui.

Trà My vẫn điềm tĩnh: “Anh cũng nghe danh tiếng thời cấp ba của em rồi đó, đừng có giỡn mặt. Nếu không em chỉ lo, mặt mũi của anh không còn đẹp trai như bây giờ nữa đâu.”

Minh Phong cười sảng khoái: “Em bạo lực thật đó, nhưng nếu xấu đi một chút mà được em để ý, thì anh cùng bằng lòng.”

Trà My hơi khựng người, nhìn gương mặt đẹp đến mức có thể khiến cho người nhìn phải tắc nghẽn mạch máu: “Lúc anh cười, trông rất giống một người em từng quen.”

Minh Phong nụ cười có hơi cứng nhắc, hỏi: “Là ai?”

“Sao phải nói với anh chứ? Anh chỉ cần biết vậy là được.” Đó là người rất đặc biệt đối với cô, chỉ đáng tiếc, cô không còn cơ hội gặp lại.

“Ngày mai cuối tuần, em có muốn đi đâu chơi không?” Tuy Minh Phong rất muốn biết, thật sự thì Trà My còn nhớ được bao nhiêu về anh. Nhưng điều đó không còn cần thiết nữa, chỉ cần hiện tại cô ấy ở trước mặt, vui vẻ thoải mái là được.

Trà My suy nghĩ một hồi, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, liền quyết định: “Lâu rồi em không đi chơi bowling.”

Thấy Trà My đã trở lại hoạt bát như mọi khi, Minh Phong bỏ một tay vào túi quần tỏ ra phong độ, nhiệt liệt tán đồng: “Vậy mai anh chở em đi.”

Sáng hôm sau, Trà My và Minh Phong giải quyết buổi sáng tại nhà, sau đó cùng nhau tiến thẳng đến trung tâm Aeon ở quận Tân Phú. Vì cuối tuần nên rất đông đúc, ở đây ngoại trừ bowling thì còn có nhiều hình thức giải trí khác, không sợ sẽ chán khi chỉ chơi mãi một trò.

Minh Phong mua một xuất chơi bowling, thay giày xong thì cả hai liền tiến lại vị trí dành cho mình.

Lượt ném đầu Minh Phong nhường cho Trà My ném trước. Trà My nhúng lông mày tự tin, bẻ ngón tay vài cái rồi mới thọt hai ngón tay vào quả bóng nặng màu vàng chanh sáng bóng. Gương mặt cô tập trung cao độ, chạy trên đường băng dài, ném thẳng về phía trước.

Bóng nặng lăn tròn đều, thẳng theo chiều mà Trà My ném. Kết quả sau đó chỉ một ky* ngã, còn lại chín ky vẫn im lìm không động tĩnh. Trà My tối sầm mặt, ném thêm hai quả bóng nặng vẫn chỉ làm ngã thêm được 2 ky nữa. Cô đau khổ trở về chỗ ngồi, nhường vị trí ném lại cho Minh Phong. Sau bao năm như vậy, kỹ thuật chơi bowling của cô vẫn tệ như ngày nào...

*Ky (kegel) được làm từ vật liệu bền và có cùng một cỡ và được xếp tự động trên đường băng. Mỗi kegel có một vị trí nhất định đánh theo số.

Minh Phong đứng trên đường băng dài, do nhan sắc quá ư là nổi bật, nên tập trung được kha khá mấy em mê trai tụ lại xem trai đẹp ra chiều. Trà My trong đầu khỏi nghĩ cũng biết, anh ta chỉ cần một cú ném sẽ có thể làm đổ ngã mười ky, sau đó mọi người sẽ réo lên: “Anh tuyệt vời quá.”

Trà My cầm ly nước lên uống, mắt vẫn theo dõi những động tác rất rành nghề của Minh Phong. Quả bóng được ném ra, cô phun thẳng nguyên họng nước về phía trước khi thấy trái bóng nặng trượt đường băng, không ngã ky nào. Minh Phong chưa bỏ cuộc, cố gắng ném hết lượt của mình, kết quả chỉ ném ngã 6 ky.

Trà My nhìn mấy em mê trai dần giải tán, xong nhìn sang Minh Phong vẫn còn đang chiến đấu một thắng một còn với mấy quả bóng rực màu trong tay. Lắc đầu, lăm bằm trong miệng: kỹ thuật của anh ta cũng tệ chẳng khác gì cô.

Hon một tiếng rưỡi đồng hồ, Trà My quyết định chia tay mấy trái bóng nặng, kéo Minh Phong qua bên khu trò chơi bên cạnh. Những thứ khó quá, nên

bỏ qua.

“Em muốn chơi trò nào.” Minh Phong nhìn quanh một lượt, có rất nhiều loại máy chơi game hiện đại đủ hình thù đa dạng. Mặc dù anh đã thấy rất nhiều trước đó, nhưng chưa bao giờ chơi qua.

Trà My chống tay vào eo, xong tiền thắng về cái máy chơi giết quái vật dành cho hai người. Cô tỏ vẻ thích thú trông thấy, ra hiệu cho Minh Phong mua xu để bắt đầu chiến đấu.

Minh Phong hiểu ý, đi bước nhanh đến máy bán xu tự động.

Trà My đang ngắm nghía mấy còn ma máu me đầy mình trên màn hình, nhìn thấy nguyên rở xu Minh Phong mua cô bất giác héch môi, biểu cảm trên gương mặt cứng đờ lại: “Sao anh mua nhiều thế?”

“Còn phải chơi những trò khác nữa mà.” Minh Phong vừa nói, vừa bỏ bốn xu vào máy chơi game. Đặt cây súng vào tay cô với gương mặt vô cùng háo hức.

Trà My cầm cây súng nặng trĩu trên tay, không nói thêm gì bắt đầu chiến đấu. Sau khi điều chỉnh và chọn chế độ chơi xong, cô mới phân công quyết định: “Anh canh hướng bên trái, em canh hướng bên phải.”

Minh Phong liền hiểu ý, ánh mắt tập trung về phía bên trái theo lời Trà My. Hàng loạt những xác ướp máu me xuất hiện trong ngôi nhà cổ kính cũ kỹ, chỉ cần nhắm vào bọn chúng mà bắn thì dễ như ăn cơm, ánh mắt anh tự tin trông thấy, tay bóp cò liên hoàn.

Mười lăm phút sau, Minh Phong sắc mặt tối sầm khi liên tục mất mạng, và khá nhiều lần phải cho thêm xu vào để tiếp tục theo chân Trà My. Bất giác anh cảm thấy mình quá thảm hại, từ này tới giờ Trà My chỉ bị mất máu sau đó rất nhanh cô ấy tự hồi phục mà không cần dùng đến xu nào. Quá lợi hại.

“Minh Phong, anh phải nhắm vào đầu chúng ấy.” Trà My lên tiếng nhắc nhở.

Minh Phong lập tức làm theo, quả nhiên chỉ cần một viên đạn, bọn xác ướp đó tự động ngã nhào: “Thì ra là cần có kỹ thuật.” Minh Phong vui vẻ đáp.

Trà My hátt cảm xinh đẹp khi chờ đợi đến cửa tiếp theo, những trò chơi này thời đại học cô cùng Mai Trang chơi rất nhiều, tuy máy móc có hiện đại hơn thời đó nhưng cách chơi vẫn không thay đổi. Mỗi lần có chuyện không vui, cô đều dùng nó để giải tỏa bức tức trong lòng, chỉ là sau khi đi làm thì chẳng còn thời gian để chơi những thứ này nữa.

Chơi đến màn cuối cùng, cả hai buông súng rời đi, nhìn lại đồng đồ mới thấy đã quá giờ ăn trưa, hèn chi cô lại cảm thấy đói như vậy.

Minh Phong thấy Trà My tự lấy tay đầm đầm nhẹ vào vai mình, có lẽ vừa rồi cầm súng quá lâu nên mỏi. Đầu nghĩ tứ chi liền hoạt động, anh ga lẳng lẳng túi xách nhỏ nhắn xinh xinh trên vai cô cầm lấy, thân thiết kéo cô về dãy nhà hàng dưới tầng hai: “Đi ăn thôi!”

Trà My bị kéo lê đi, nếu là người khác thì cô sẽ cho ăn đá vì tội dẫm dẫm vào vật dụng cá nhân của cô. Nhưng với Minh Phong, thì cô lại cho đó là chuyện bình thường. Nghĩ cũng lạ, khi ở bên cạnh anh ta cô cảm thấy rất thoải mái, muốn ăn uống thế nào thì ăn, muốn hành động xấu xí thế nào thì hành động. Bất giác cảm thấy mối quan hệ không rõ ràng này cũng chẳng đến nỗi quá tệ.

Ánh mắt cô lóe lên một tia sáng, giống như đang chờ đợi một điều gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Điềm Chỉ, Em Là Của Anh

Trà My dựa lưng vào ghế xe đọc tạp chí trực tuyến trên điện thoại. Cô cho một miếng quýt vào miệng, rồi gật đầu đồng tình khi đọc trang phản ánh hiện thực phê phán chứng minh “đời không như là phim”. Cuộc đời của mỗi người không có đạo diễn, biên kịch phim, cũng như diễn viên phải quay đi quay lại nhiều lần, không ai có thể đóng thế. Nữ chính “bánh bèo” và nam chính lấp lánh ánh hào quang... đẹp đi, thực tế luôn là con dao hai lưỡi cho những cô gái thích mơ mộng.

Chán đọc tin tức, Trà My bỏ điện thoại vào túi xách, rồi đưa mắt ra nhìn bên ngoài xe. Thời tiết gần cuối tháng tư nắng nóng. Vì thế, người dân Sài Gòn ra đường đều phải khoác lên người bộ thời trang Á Rập kín bưng. Rồi thì trú nắng ở hàng quán cà phê, công viên, đủ thứ trên đời. Giống y như, một cái sa mạc trá hình vậy.

Minh Phong đập thắng xe dừng lại chờ đèn đỏ, quay đầu nhìn Trà My đang suy nghĩ đến mức thần thờ bên cạnh: “Vẫn còn sớm, em có muốn đi đâu chơi nữa không?” Hiếm khi có dịp đi chơi riêng, anh thật sự luyến tiếc nếu chờ cô ấy về như thế này.

“Trời nắng thế này còn đi đâu được nữa chứ?” Tia cực tím rất hại cho da, cô lại lười thoa kem dưỡng nên không muốn mình bị lão hóa trước khi qua ba mươi tuổi đầu.

“Thời tiết này rất thích hợp thả điều...” Minh Phong ngón tay khẽ đập nhẹ vào vô lăng lái, cất giọng suy ngẫm.

“Thả điều cái gì...” Trà My đang lơ đãng nói bỗng dừng khựng lại, mặt mày tự nhiên bừng sáng: “Ý kiến này hay nè. Tháng tư mà thả điều, thì đúng là thích hợp nhất đó.”

Minh Phong hưởng ứng theo biểu cảm của Trà My, nói: “Ồ Quận 7 có một khu đất trống, thường thì buổi chiều rất nhiều người đến để thả điều và vui chơi, em có muốn qua đó không?”

“Được thì được rồi đó, nhưng chúng ta đâu có điều mà thả chứ?” Trà My nhớ lại cái thời tắm mưa. Lúc đó nhà cô không có tiền, nên những vật dụng đồ chơi đều do mẹ cô làm thủ công. Điện hình là; điều, dù, và đồ hàng... Do thời buổi hiện đại hóa, nên cái gì cũng có thể mua bằng tiền, con người ngay một lười nhát ra. Lâu lâu, cô cũng rất muốn quay về cái thời vô tư đó.

Minh Phong tiếp tục lái xe về phía trước, ra về như vừa nhớ ra điều gì đó: “Anh có nhà ở Quận 7, lúc trước cũng tự tay làm mấy con điều nhưng chưa từng dùng đến. Dù sao thì cũng tiện đường, chúng ta ghé qua đó lấy luôn nhé.”

“Không ngờ anh cũng có sở thích làm đồ thủ công đó.” Trà My, trung gương mặt nghi hoặc không tin.

Minh Phong phò nụ cười đến đá cũng phải tan chảy: “Lâu lâu rảnh rỗi, nên làm vài thứ để giết thời gian thôi.”

“Thú vui tao nhả.” Trà My, quay cả người sang nhìn Minh Phong: “Cứ quyết định vậy đi, giờ qua nhà anh lấy điều rồi đi thả.”

Đến nơi, Trà My chậm rãi ngóc đầu ra nhìn xung quanh. Thăm cảm thán, cái gọi là ‘nhà’ của Minh Phong chỉ đơn giản là biệt thự nằm trong khu hoàng kim sa sĩ Phú Mỹ Hưng thôi à. Tháo dây an toàn xong cô tự mở cửa bước xuống xe, không quên kèm theo một câu mỉa mai: “Quen anh khá lâu mới biết, anh rất chi là khiêm tốn đó.”

Minh Phong cũng rời khỏi xe, lấy chìa khóa mở cổng rồi mời cô bước vào: “Lúc anh mua thì khu này vẫn chưa đất như bây giờ đâu.”

Trà My gật đầu hiểu ý bước vào, bên trong sân trồng rất nhiều cây xanh, không khí thoáng đãng trong lành, mát mẻ đến mức khiến cho tâm tình con người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Đúng là người giàu thường rất biết cách hưởng thụ, đối với họ tiền không phải là vấn đề quan trọng, cái quan trọng đó chính là cảm giác. Tuy cô không phải kẻ nhiều tiền, nhưng cô là một người yêu nghệ thuật nên cũng có thể hiểu đôi chút.

“Ồ đây tốt như thế, sao anh còn phải dọn qua chung cư hiện tại ở?” Trà My bước theo Minh Phong hỏi.

Minh Phong mỉm cười tiếp tục mở cửa nhà, sau đó cẩn thận lấy dép lê đặt xuống chân Trà My: “Vì nơi đó có em!”

Trà My đứng hình, cảm giác như có một cái hố đen sâu thẳm ở dưới chân, mà chỉ cần cô cử động là sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào. Đang định mở miệng đáp trả, thì chuông điện thoại của cô chợt reo lên, Trà My thờ phào cảm điện thoại đến chỗ khác bắt máy.

Minh Phong tiếc nuối nhìn theo bóng của Trà My, phải chi cái người gọi điện thoại biết điều chỉnh thời gian trễ hơn một chút thì tốt quá.

Lúc Trà My trở lại, thì Minh Phong đã cầm sẵn một con điều hình bướm bướm to chừng trên tay. Cô suýt sặc nước bọt, vì cảnh tượng này. Anh ta tự làm điều hình con bướm bướm thì thôi đi, lại còn màu sắc sặc sỡ như thế mới chịu. Nếu không phải quen biết, thì chắc cô còn tưởng giới tính anh ta có vấn đề à.

Minh Phong cười rạng rỡ kéo tay Trà My, cả hai cùng đi bộ đến bãi đất trống mà anh nói. Đúng thật có rất nhiều người đang thả điều, nhưng hầu hết đều là trẻ con đi cùng với phụ huynh.

“Chúng ta có bị cười là trẻ trâu nếu bước chân vào đó?” Trà My dừng chân kéo áo sơ mi Minh Phong lại hỏi.

Minh Phong nắm lấy tay Trà My bước vào không ngần ngại: “Anh đâu phải là con sâu trong đầu họ làm sao biết được, phải vào thử thì mới biết chứ?”

Trà My lúc này có chút hối hận, biết vậy cô không đồng ý đi thả cái điều làm gì.

Minh Phong dẫn Trà My lại một nơi rộng rãi ít người một chút, đặt con điều vào tay cô. Sau đó, cầm đầu cuộn dây rồi bước lui cách xa Trà My hơn một mét: “Em chuẩn bị chưa?”

Trà My cứng đờ người cầm con điều, chớp mi mắt liên tục rồi mới gật đầu: “Rồi.”

Minh Phong đếm từ một cho đến ba, sau đó ra hiệu cho Trà My buông tay. Anh đi bước dài và nhanh để cánh điều nương theo làn gió, từ độ cao hai mét rồi dần dần bay tạt đến một khoảng không nhất định. Thấy đã yên vị trí, Minh Phong mới dừng lại cầm sợi dây điều nói lớn: “Em lại đây xem thử đi.”

Trà My cười tươi như trẻ nhỏ, hoạt bát chạy lại phía Minh Phong: “Anh hay thật đó, lúc trước em phải chạy dứ lắm thì mới cho điều bay cao được.” Cô nhìn Minh Phong một lúc, rồi giờ tay: “Em cầm có được không?”

Minh Phong liền gật đầu, đưa đầu cuộn dây vào tay Trà My, rồi chỉ cô cách cầm dây làm sao để điều không rơi xuống. Trà My vô cùng phấn khởi, lúc

này thì cái mặt mũi gì đó cô cũng chẳng cần. Cảm giác thật sự rất bình yên.

Có người từng nói với cô, tuổi thanh xuân như một cánh diều không cột móc, dù có bay cao và xa đến mức nào rồi đến một ngày nào đó cũng sẽ đáp xuống mặt đất trở lại. Nhưng trước đó, không phải nó đã tận hưởng được cảm giác tự do tung hoành ngang dọc giữa bầu trời xanh ngắt?

Cô đã qua cái tuổi thích được người khác tán, rồi ngại ngùng xấu hổ. Đối với cô, tình yêu rất đơn giản. Thích thì đến, không thì đi. Nghe qua có vẻ không có sự ràng buộc, giống kiểu ăn chơi qua đường. Nhưng, nếu đã không còn cảm giác và sự tin tưởng, thì liệu vẫn có thể tiếp tục bên cạnh nhau?

"Minh Phong, anh nhìn sắp thủng mắt em rồi đó." Trà My đang nhìn con diều trên cao, chột lên tiếng.

Minh Phong vẫn không rời mắt: "Em đang suy nghĩ điều gì hả?"

Trà My gật đầu, nói: "Ừm, em đang nghĩ, liệu có phải là anh thích em rồi không?"

Minh Phong xoay người Trà My về hướng mình, ánh mắt dịu dàng: "Bộ biểu hiện của anh vẫn chưa rõ hả?"

"Anh đang tỏ tình với em đó hả?" Trà My không ngần ngại nhìn vào mắt Minh Phong, có chút hồi hộp.

"Trà My, tỏ tình đâu có phạm pháp. Dù em có nhìn anh với ánh mắt đe dọa, thì anh cũng không thể không thích em đâu." Minh Phong thẳng thắn, gương mặt nghiêm túc tuyệt đối.

Trà My chớp mi mắt, hắng giọng: "Đâu nói là phạm pháp, nhưng em có chấp nhận hay không mới là vấn đề quan trọng đúng không?"

"Thì anh đang chờ em gật đầu nè." Minh Phong ánh mắt trông chờ.

Trà My bật cười, quét mắt lên người Minh Phong: "Chiều cao lý tưởng, gương mặt nam tính, lại giỏi giang như vậy. Minh Phong anh nói coi, nếu em chấp nhận anh có phải đồng nghĩa với việc mỗi ngày đều bị soi mói, ghen tỵ?"

Minh Phong ném cho Trà My một ánh mắt cứng cỏi: "Anh không quan tâm người khác, chỉ muốn biết cảm giác của em thế nào. Thay vì, em phải tìm một người xa lạ để yêu, rồi còn mắc một đồng thời gian vô ích. Thì không phải anh thích hợp hơn hay sao, Trà My?"

Trà My cố hít một hơi dài: "Cái gì anh cũng nói được hết."

"Thì anh đang cố thuyết phục em mà." Một nụ cười làm xua đi gương mặt căng thẳng: "Tuy tương lai không thể biết trước, anh cũng không thể nào hứa chắc chắn được, nhưng nếu em tin tưởng, hãy cho anh một cơ hội có được không? Dĩ nhiên, trong thời gian quen nhau mà em cảm thấy anh quá tệ, anh tình nguyện nằm dài để em đá."

"Anh đang cố đóng phim tình cảm gì đó?" Ánh mắt Trà My lóe lên một tia cứng cỏi: "Anh làm người ta yêu anh rồi, sau đó anh tổn thương người ta. Vậy theo anh, người ta có thể đá anh được không?"

Minh Phong không trả lời, mà kéo người Trà My lại gần mình, con diều trên cao cũng dần rơi xuống mặt đất. Anh nhìn vào mắt cô, vẻ khẳng định hiện rõ: "Vậy chúng ta hãy thử xem sao."

"Thử coi sao này ai sẽ là người đá ai hả?" Trà My trề môi, thấy không vui với cái chủ đề này.

Minh Phong lắc đầu: "Cũng không ngoài khả năng, là cả đời không thể bỏ nhau mà."

Trà My đẩy người anh ra: "Anh không nghiêm túc."

"Anh chưa bao giờ nghiêm túc như thế này đó, Trà My." Minh Phong vẫn không chịu bỏ cuộc: "Nếu hôm nay em từ chối, thì ngày mai anh cũng sẽ tiếp tục theo đuổi em mà thôi. Em biết, anh không phải nói chơi mà đúng không?"

Lời nói khẳng định đó khiến cho Trà My thấy vui lên một chút: "Anh đang đe dọa em hả?"

"Anh chỉ đang cố nói cho em biết, hiện tại anh suy nghĩ thế nào thôi." Minh Phong giải thích.

Trà My gật đầu: "Vậy thì, hãy thử xem sao."

Một người đàn ông, luôn miệng hứa tương lai sẽ làm bất cứ thứ gì vì cô, hay sẽ chăm sóc cô suốt đời đại loại thế là loại đàn ông không thể tin tưởng. Minh Phong đã trả lời đúng với đáp án mà cô muốn nghe. Việc cho anh một cơ hội, cũng chính là cho bản thân mình một cơ hội.

Tuy hiện tại, cô vẫn chưa thật sự tin tưởng được Minh Phong, vì thời gian quen nhau cũng chưa tới đâu. Có lúc, cô cũng rất hoang mang tự hỏi lý do gì anh luôn đối xử tốt với mình? Luôn lắng nghe và không bao giờ nói "không" khi cô lên tiếng nhờ vả?

Cô tự nhận, bản thân mình là một người bình thường mang trong người dòng máu độc hữu. Nói đúng hơn, thì tính cách của cô chỉ thích hợp đóng những vai nữ phụ ích kỷ, thực dụng, và thiếu ngây thơ... Từ khi nào, mà Minh Phong lại xem cô là nữ chính, dốc lòng săn sóc và nâng niu như ngọc thể kia?

Tuy còn rất nhiều đắn đo suy nghĩ, liệu có phải đây là một quyết định sai lầm dẫn đến hậu quả về sau? Nhưng Minh Phong thật sự là một người đàn ông

tốt, tương lai không biết thế nào, nhưng trước mắt cô sẽ hối hận nếu để người con gái khác cướp mất anh. Phụ nữ thông minh, là phải biết được mình muốn gì... có thể sau này cô sẽ hối hận đấy, nhưng không phải bây giờ.

Minh Phong đầu óc bình thường rất linh hoạt, nhưng ở cái hoàn cảnh này thì cứ như người phản ứng chậm. Với gương mặt tưởng chừng như sẽ từ chối của Trà My, làm anh lo muốn chết. Tuy câu trả lời của cô, vẫn chưa chắc chắn mối quan hệ của cả hai, nhưng đây cũng coi như là một bước tiến mới. Chỉ cần cô ấy không đẩy anh ra xa, thì khoảng cách vô hình hiện tại anh sẽ tìm cách kéo gần lại.

Trà My thấy Minh Phong đang ngây người, đưa tay đến trước mặt anh để gọi hồn về: "Nếu anh không thích thì coi như em rút lại..."

Chưa kịp nói hết lời của mình, thì cả người của Trà My đã được vòng tay to lớn bao lấy. Chỉ trong một phút, nhịp tim của cô tăng cao. Tuy không kháng cự, nhưng cô cũng không quên nhắc nhở: "Ở đây đang có rất nhiều người đó, Minh Phong."

Minh Phong buông ra, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ như phiến lá rơi trên mặt hồ phẳng lặng: "Điểm chỉ, em là của anh."

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đá Động Nổi Đau

Về đến nhà người Trà My mệt lả, tắm rửa xong cô liền bay thẳng lên giường, ôm máy tính vào lòng rồi đăng nhập Facebook đọc tin tức. Lượn một vòng nhà mấy người bạn của mình xong cô mới đăng một dòng tâm trạng trước khi tắt máy đi ngủ.

[Không có thời gian để hối hận về những sai lầm, hãy dùng thời gian ấy mà sửa chữa những sai lầm.]

Sau khi tắt máy tính, cô mới nhớ đến cái điện thoại đang cắm sạc pin trên bàn làm việc. Chẳng biết, dây thần kinh số mấy mạch bảo mà cô lê thân lười lại lấy. Mớ máy kiểm tra, thì mới phát hiện có tin nhắn mới.

[Hôm nay vận động hơi nhiều, em nhớ uống viên khỏe trước khi đi ngủ nhé.]

[Ngày mai anh sẽ làm cơm sáng cho em, vì thế cứ yên tâm ngủ thêm một chút nữa! Ngủ ngon!]

Trà My nhìn dòng tin nhắn quan tâm trong điện thoại, tâm tình cũng theo đó vui lên một chút. Một người cách vài tháng trước còn xa lạ, nay đã trở thành người yêu của cô. Có cảm giác, không thực tế chút nào...

[Em sẽ mở rộng lòng nhận ý tốt này, anh cũng ngủ ngon!]

Minh Phong chăm chú nhìn dòng tâm trạng mới của Trà My trên Facebook, trong lòng anh có chút hoang mang. Chẳng lẽ, mới đó mà cô ấy đã hối hận rồi? Nhưng khi nhận được tin nhắn hồi âm của cô, thì mọi bất an trong anh đều tan biến. Anh hiểu tính cách của cô, một khi đã quyết định chuyện gì rồi thì sẽ không thay đổi. Mà dù cho cô có muốn hối hận, anh cũng sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Nếu hỏi tình cảm của anh đối với cô ấy là gì, thì anh tin chắc đó không phải là thích, vì giai đoạn đó đã qua từ rất, rất lâu rồi. Còn nếu là yêu thì lại càng không đúng... cô ấy chính là bản thân anh, chỉ cần cô ấy cười anh cũng sẽ vô thức cười theo, nếu cô ấy khóc thì anh sẽ đau lòng hơn gấp bội, trừ phi một ngày nào đó anh không còn yêu chính bản thân mình, thì đến lúc đó anh vẫn không ngừng yêu cô ấy.

Minh Phong mở ngăn tủ bàn làm việc của mình, cẩn thận lấy một chiếc dù được làm bằng thủ công đã cũ kỹ ra ngắm nghía. Ký ức theo đó mơ hồ, nhưng không cách nào quên được.

"Trời hôm nay chắc mưa suốt ngày luôn. Thế này, thì làm sao mà đi thả cái điều hả anh Quý."

"Thì đợi khi nào tạnh mưa mình đi."

"Đợi tạnh mưa chắc tới khuya. Em không dám ra bãi đất trống buổi tối đâu, đáng sợ lắm đó."

"Sợ ma hả? Thì ra, Trà My của anh cũng biết sợ đó chứ?"

"Há, em đâu có sợ ma. Mẹ nói là buổi tối có nhiều người xấu, nguy hiểm lắm."

"Có anh đây mà, anh sẽ bảo vệ em"

Sáng hôm sau. Trà My thỏa mãn ngủ một giấc đến 7 giờ, cô ngáp dài một cái rồi mới mang dép lê rời khỏi giường. Vừa mới vệ sinh cá nhân và thay quần áo xong, thì tiếng chuông cửa vang lên. Khởi đoán cũng biết đó là ai, nên cô không thèm nhìn mắt mèo mà tiện tay mở cửa. Nụ cười trên môi cô chợt tắt,

khi thấy người phụ nữ trung niên trước mặt. Bà ta ăn vận sang trọng, mái tóc búi cao quý phái, gương mặt ẩn hiện sự chán ghét cũng như xem thường khi quét mắt lên người Trà My.

“Bà là...” Trà My kéo dài trường âm, nhúm mày hỏi.

Người phụ nữ trung niên nhăn mặt, tự ý vào nhà mà không thèm hỏi chủ nhà lấy một tiếng, đi thẳng vào ghế sofa ngồi chéo chân sang trọng: “Mày không nhận ra tao hả?”

Trà My cảm thấy trong lòng khó chịu trước ngữ điệu của bà ta, lạnh lùng đáp: “Tôi không có bổn phận phải biết bà là ai, nếu bà không đứng dậy tôi sẽ gọi bảo vệ lên xử lý.” Thường thì, người lạ vào chung cư đều được báo vệ thông báo trước, nếu chủ nhà cho phép thì người lạ đó mới được vào. Tại sao bà ta có thể lên đây dễ dàng như thế chứ?

“Không phải tao muốn đến đây, nhưng bà già ở nhà nhất quyết muốn gặp mày lần cuối. Mà tao cũng chỉ đến để chuyển lời, tốt nhất mày đừng nên về, không có phần thừa nào cho chó lang thang đâu.”

Trà My vẫn bình tĩnh, khi nghe những lời nói chanh chua từ phía người phụ nữ trung niên kia. Cười khinh miệt có thừa đáp: “Bà sợ tôi về giành tài sản hả?” Cô tiến lại ngồi đối diện bà ta, chéo chân một cách điệu đà: “Tôi vốn không có ý định quay về, nhưng nếu bà đã có lòng tốt như vậy, chắc tôi sẽ suy nghĩ lại đó.”

Ban đầu, do bà ta trang điểm cộng với việc có tuổi tác nên cô không nhận ra. Nhưng khi nghe những gì bà ta vừa nói, thì dù có muốn quên cô cũng chẳng thể quên được. Người phụ nữ trước mặt là em gái của ba cô, là người đã gây ra tất cả những lỗi lầm rồi đổ hết lên đầu mẹ cô, là người chỉ cần mở miệng là có thể mắng nhiếc người khác, Hoàng Thị Bích.

Thị Bích sắc mặt tối đen, lớn tiếng miệt thị: “Khi anh hai lấy mẹ mày thì gia đình chẳng một ai đồng ý, con điếm quê mùa mà lại thích trèo cao, kết quả thì sao? Vì mẹ mày mà anh hai tao phải mất mạng, mày là đứa trẻ xui xẻo, là đứa không nên có mặt trên đời này.”

“Ba tôi cưới mẹ tôi là vì ông yêu bà ấy, bà lấy quyền gì sỉ vả mẹ tôi?” Trà My cau mày, ánh mắt lạnh lẽo.

“Tao lấy quyền gì sỉ vả mẹ mày à?” Thị Bích nhếch môi: “Là quyền của một đứa em gái bị mất đi người anh, quyền của nạn nhân cần làm đối với hung thủ hại chết người thân của mình.”

Trà My nắm chặt tay: “Tôi thật lấy làm buồn cười. Tại sao, các người luôn đổ hết mọi tội lỗi đó lên đầu mẹ tôi? Nếu không phải các người cố ý cắt dây thắng xe để hại mẹ tôi, thì ba tôi có phải mất mạng?” Trà My thờ ơ hắng ra: “Không ngờ nhiều năm gặp lại, bà vẫn không làm tôi thất vọng với cái bản tính ăn sâu vào trong máu này.”

Thị Bích bầu chặt túi xách trong tay. Từ khi nào mà con nhỏ miệng còn hôi sữa này dám to gan hồn láo như thế? Chắc chắn là người mẹ lăng loạn của nó mà ra, đúng là mẹ nào con nấy. Dù hiện tại có khá giả bao nhiêu, thì tính cách điếm què vẫn không thể nào xóa sạch.

“Chính tao đã sai người cắt dây thắng thì đã sao? Nếu mẹ mày không đau đẻ đúng lúc, nếu mẹ mày chịu lên chiếc xe đó rồi cùng mày xuống địa ngục thì hiện tại đã không như thế này, tất cả đều do hai mẹ con mày.” Thị Bích hét lớn.

“Chẳng lẽ bà không biết cái gọi là hồi lỗi? Tôi thật sự thương hại những người bên cạnh bà, chắc họ phải cố gắng lắm mới sống được qua ngày.” Trà My ngẩng cao đầu đáp, cô không có lý do gì phải nể mặt cũng như sợ hãi bà ta cả.

Minh Phong vừa bước ra cửa, nghe thấy tiếng Trà My liền chạy nhào vào nhà cô, hộp cơm trên tay cũng theo đó mà rơi xuống đất.

“Mày thì biết cái thà gì mà nói.” Thị Bích rít lên qua hàm răng đang nghiến chặt, máu dồn lên đến não khi thấy gương mặt bình thản của Trà My.

“Đúng vậy, tôi thì biết cái thà gì mà nói.” Trà My lặp lại lời Thị Bích, lạnh giọng: “Vậy thì bà biết cái gì mà nói về mẹ con tôi?”

“Con điếm, mày dám...” Thị Bích gợn tay, chuẩn bị nổi điên dấn bật tai vào mặt Trà My.

Cổ tay bà ta bị nắm chặt lại, hung dữ ngoắc mắt lên nhìn người đang chặn cú tát của mình. Cảm thấy máu đang sôi trong đầu, Thị Bích hung hãn: “Mày là thằng nào hả?”

Minh Phong nghe giọng nói chanh chua của người phụ nữ trước mặt, nhìn Trà My đang nhúm mày nhăn nhó nên giọng đanh lại: “Xin lỗi, tôi đây mới là người muốn biết bà là ai? Tại sao lại tùy tiện xông vào nhà bạn gái tôi rồi còn muốn dùng vũ lực?”

“Mày đang bao con điếm này hả? Nếu không muốn chết yểu thì mau tranh xa nó ra càng xa càng tốt.” Thị Bích cười châm chọc, lên giọng khuyên bảo.

Minh Phong vô cùng điềm tĩnh, nhìn thẳng vào mắt bà ta: “Bảo vệ đang lên, tốt nhất bà nên rời khỏi trong êm đẹp.” Đối với hạng người không nói lý lẽ này, thì dù mình có nói trắng họ cũng sẽ biến nó thành đen. Anh không muốn Trà My phải chịu tổn thương thêm khi nghe những lời độc địa từ miệng bà ta phát ra.

“Tao thách bảo vệ, tao thách chúng bây dám đụng đến.” Thị Bích trừng mắt hồ muốn vồ mồi.

“Bà có im miệng lại chưa?” Văn Bách, chồng bà Thị Bích bước vào nói lớn. Hôm nay vốn định đến đây để chuyển lời cho Trà My, cứ tưởng bà ta lên nói vài tiếng là xong, ai ngờ lại phát điên lâm loạn. Đúng thật không còn thuốc chữa nữa.

Thị Bích đang máu nóng sắp phun trào, khi thấy chồng mình như vậy càng nổi cơn điên: “Ông bảo ai im miệng hả? Ông thương mẹ nó nên giờ muốn bảo vệ luôn nó phải không? Chuyện năm xưa tôi còn chưa quên đâu đó.”

“Bà thôi đi, đừng hề mở miệng ra là cứ chửi bới người khác như vậy, người ta đã làm gì mà lại sỉ vả như thế? Còn không mau theo tôi đi ra, không lẽ muốn để bảo vệ lên lời đầu xuống?” Văn Bách vừa nói vừa kéo tay Thị Bích bước ra phía cửa.

“Có chồng rồi còn quyền rũ chồng của người khác không phải là điểm thì là gì? Trong mắt và tư tưởng ông có bao giờ nghĩ đến tôi chưa? Văn Bách, ông là một thằng khốn?” Thị Bích nước mắt lưng tròng, hất mạnh cánh tay của Văn Bách ra.

Chát...

Một cái tát đau điếng vào má Thị Bích, gương mặt trang điểm kỹ lưỡng của bà ta hiện tại đã lem luốc trông vô cùng khó coi, mọi oán hận nhiều năm tích tụ chỉ trong tích tắc bùng phát: “Ông dám tát tôi? Vì bệnh vực cái danh tiếng của con điểm đó mà ông tát tôi?”

“Bà đừng vô lý như thế được không? Hôm nay nhiệm vụ chúng ta đến đây là báo tin chứ không phải là chửi mướn. Chuyện đã qua lâu như vậy, mà bà vẫn còn giữ trong lòng ư? Không phải năm đó đã giải quyết xong rồi sao hả?” Văn Bách nhìn gương mặt lạnh nhạt của Trà My, rồi giận dữ tiếp tục kéo tay Thị Bích ra: “Bà mà còn làm loạn nữa, thì đừng trách tôi không nể mặt.”

“Tôi biết rõ lòng dạ ông quá mà, muốn đem hết tài sản tặng không cho hai mẹ con điểm này chứ gì. Văn Bách, hôm nay ông không đứng về phía tôi, thì đừng mong tôi để yên chuyện này.” Thị Bích tức giận, giọng như loa phát thanh hét lớn.

Trà My đứng một bên nhìn cảnh tượng trước mặt. Mới sáng sớm, mà cô đã được xem phim tâm lý gia đình. Thật không biết nên cảm ơn hay nên đuổi khách... đang lơ mơ suy nghĩ thì Thị Bích bỗng nhiên nhào đến như bà chằn, tung móng vuốt liên hoàn về phía cô: “Đề tao xem mày còn dám hôn lão thể nào, đồ sao chổi đáng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Âm Áp

Trà My chưa kịp phản ứng, thì Minh Phong đang đứng kế bên nhanh tay hơn kéo cô sang một bên. Thị Bích mất thế té nhào xuống sàn, mặt mày càng trở nên xấu xí.

"Em có sao không?" Minh Phong lo lắng, nhìn từ trên xuống dưới người Trà My kiểm tra.

Trà My lắc đầu: "Em không sao."

"Bà có thôi đi không?" Văn Bách kéo Thị Bích đứng dậy, hàng chân mày cương nghị của ông lúc này chính thức nhíu lại mang ý khó chịu tuyệt đối. Ông biết tính cách Thị Bích không tốt cho lắm, nhưng lần này bà ta thật sự quá đáng. Vô duyên vô cớ chửi người như vậy, chẳng khác nào chó điên tự ý cắn người?

Thị Bích đứng dậy, nhìn Trà My xong quay sang nhìn Văn Bách chỉ trích: "Lúc nào, ông cũng dùng ánh mặt tràn ngập yêu thương nhìn mẹ con nó. Có bao giờ, ông đối xử với mẹ con tôi như vậy chưa hả?"

Trà My thật sự cảm thán. Cô cảm thấy bọn họ thật đáng thương. Suốt ngày ám ảnh trong tội lỗi, lo sợ rồi sinh ảo tưởng, ngay đến người đầu ấp tay gối với mình mà còn không thể tin... nhưng thế, thì không khác nào họ đang sống trong thế giới gọi là địa ngục trá hình?

"Suốt ngày bà cứ nhắc đến chuyện đó. Năm đó tôi thật sự có lỗi với bà, nhưng đó không phải cái cớ để bà lôi ra nặng nề mỗi khi bất hòa." Sắc mặt ông ngày một tối đen: "Tốt nhất bà đừng lôi Ngọc Ngân vào đây, vì bà mà cô ấy đã nhận đủ rắc rối không đáng có rồi. Bà còn chưa hả dạ sao?"

"Ông tưởng mình tốt lắm chắc, tại sao lúc ấy ông không đứng ra bệnh vực con điểm đó như bây giờ đi. Ông thích nó, thích đến mức ngay cả biết nó đang mang thai cũng không bỏ ý định, bỏ bê vợ con để đi theo nó làm đầy tớ. Nếu không phải tôi phát hiện kịp thời, không chừng ông và nó cùng đã lên giường từ lâu."

Chát...

Không gian bốn bề yên tĩnh, Trà My dán thêm một bạt tai vào gương mặt Thị Bích. Cô vốn không thích dùng vũ lực với người khác, nhưng cô thật sự không thể chịu nổi cách bà ta cứ mở miệng là sỉ vả mẹ mình. Mẹ cô từng kể, Văn Bách chỉ là thấy gia đình nội đối xử với bà không tốt khi chồng đi công tác, nên thỉnh thoảng ông ta có ghé sang đưa thuốc và thức ăn có dinh dưỡng cho bà bồi thai. Thế nhưng, Thị Bích lại cho đó là hành động thân mật, cương quyết nói mẹ cô dụ dỗ chồng bà ta. Dẫn đến mọi chuyện cứ thế mà lớn dần không cách nào cứu vãng.

“Mày dám...?”

“Ghen, không phải là cái tội. Ghen trong mù quáng đó mới chính là tội của bà.” Trà My tiến gần lại phía Thị Bích, nhìn thẳng vào mắt bà ta: “Bà không có chứng cứ, cũng như chưa lần nào tận mắt thấy chồng mình ngoại tình, vậy mà vẫn lớn tiếng ghen tuông rồi giả họa cho người khác đó là tội của bà. Người phụ nữ chưa kịp vui mừng khi chào đón đứa con đầu lòng, thì lại nghe tin chồng mình tử nạn đó là tội của bà. Đứa trẻ sinh ra bị người nhà ghê lạnh trong khi nó chẳng biết mình làm sai điều gì, đó cũng chính là tội mà bà đã gây ra.”

Thị Bích chột dạ, trừng mắt giận dữ: “Con khôn, mày còn dám hỗn láo với tao?”

Trà My cười hếch môi, ánh mắt ẩn hiện một tia châm biếm: “Những chuyện xa xôi thì tôi không biết. Nhưng trước mắt, là bà tự ý xông vào nhà của tôi, rồi con lớn tiếng mắng chửi trong khi tôi và bà không có quan hệ gì. Tôi, là Vương Trà My chứ không phải Hoàng Trà My năm nào. Nếu bà muốn đóng kịch thì xuống dưới sân mà đóng, tôi không rảnh tiếp đãi bà đâu.”

Văn Bách trở nên trầm mặc, nắm cổ tay Thị Bích: “Bà còn chưa chịu ra hả?”

Đúng lúc đó, bảo vệ cũng lên đến nơi để kéo Thị Bích ra khỏi nhà Trà My. Dù vậy, nhưng miệng bà ta vẫn không ngừng chửi rủa, thốt ra những lời độc địa chanh chua vô bờ bến.

Văn Bách nhìn Trà My, ánh mắt như có rất nhiều lời muốn nói nhưng rồi lại thờ dài: “Xin lỗi chuyện vừa rồi, Cô Ba con lúc nào cũng nóng tính như thế.”

Trà My hoàn toàn lạnh nhạt, cô không phải là kẻ giận cá chém thớt nhưng cái danh xưng “Cô Ba” đó cô thật sự không dám gọi. Đối với cô, bọn họ cũng giống như người xa lạ không thân không thích: “Nói xong rồi, thì ông có thể đi.”

Văn Bách tiếp tục thờ dài, con bé mạnh mẽ y như mẹ của nó, từ cử chỉ đến hành động đều không khác vào đâu được. Ngày đó cũng một phần do lỗi của ông, nếu không thì sự việc cho đến hôm nay đã khác... Ông thật sự hận bản thân mình lúc đó quá hèn nhát, kẻ bàng quang đứng nhìn chỉ vì tính ích kỷ của bản thân. Cả cuộc đời này ông phải sống chung với Thị Bích, ầu đó cũng là cái quả báo mà ông đáng phải lãnh nhận.

Trước khi rời đi, Văn Bách không quên nhắn nhủ: “Bà nội thật sự rất muốn gặp con, đây là tâm nguyện của bà.”

Trà My không nói gì, cũng không hỏi tại sao ông ta biết cô ở đây, rồi có thể tự ý lên xuống chung cư như vậy. Cô chỉ im lặng đến trầm mặc một chỗ.

“Trà My, em chảy máu rồi.” Minh Phong nhìn sắc mặt của Trà My vẫn bình thường, tuy anh biết cô ấy đã trải qua một quá khứ không mấy êm đẹp, nhưng không ngờ mọi chuyện lại phức tạp đến nhường này. Bỗng nhiên, trong anh dấy lên một niềm chua xót, tim giống như có thứ gì đó đang bóp chặt.

Kéo Trà My lại ngồi trên sofa, Minh Phong vội vàng chạy đến tủ đựng hộp y tế gần phòng khách. Lấy những thứ cần thiết, rồi nhanh chóng sát khuẩn và băng lại vết thương cho cô.

Trà My nhìn Minh Phong như muốn phát hoảng, chỉ vì cô bị trầy xước nhẹ trước mặt. Trong lòng bỗng trở nên ấm áp: “Minh Phong, em không phải là trẻ con.”

Còn nhớ năm cô lên năm, mẹ cô phải ra ngoài làm việc kiếm tiền nên không thể ở nhà bảo vệ cô. Chỉ cần không vừa mắt, Thị Bích và những người khác liền kiếm cớ để bắt phạt cô. Lúc đó cô còn rất nhỏ, không nhớ nổi mình đã phải chịu bao nhiêu trận đòn, rồi bao nhiêu lần bị bắt dầm mưa, bỏ đói... Cô chỉ nhớ, ở trong cái nhà đó chẳng ai nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương. Tất cả, đều ghê lạnh xem cô như tà vật, không tránh xa cũng hắt hủi.

Khi lớn lên một chút, cô muốn mình phải mạnh mẽ nên bắt đầu học võ. Một là có thể tự bảo vệ chính mình, hai là để rèn luyện sức khỏe. Trong quá trình học, đương nhiên chuyện bị thương là điều không tránh khỏi. Vì thế, cô đã quen rồi.

“Đối với em nó không là gì, nhưng với anh thì khác. Anh sẽ đau lòng đến chết, nếu thấy em bị tổn thương. Vì thế, đừng xem nhẹ việc này.” Minh Phong thấy tâm tình của Trà My không tốt, nghiêm túc nói: “Hôm nay em cứ nghỉ làm một ngày, anh sẽ nói với bác Tiến giúp em.”

Trà My khẽ cong khóe môi, đáp: “Coi cái miệng của anh kia, cũng biết cách vỗ ngọt con người ta ghê há. Nhưng đáng tiếc, em không phải cô gái yếu đuối đến mức đó. Chỉ vì một chuyện con con mà sinh bệnh, chắc em đã chết từ lâu rồi.”

Minh Phong thờ dài nhìn Trà My đang cười với mình, giờ tay vuốt nhẹ đầu cô: “Vậy em ngồi nghỉ một lát đi, anh vào bếp làm bánh mì để em ăn lót dạ.” Vừa nói, anh vừa nhìn ra hộp cơm đang nằm ở ngoài cửa.

Trà My nhìn theo bóng lưng của Minh Phong, ngả lưng ra ghế sofa rồi mới giờ ngón tay lên xoa trán. Nếu gặp người khác, khi chứng kiến cảnh vừa rồi chắc chắn sẽ gặng hỏi rất nhiều. Nhưng Minh Phong chỉ quan sát phản ứng và sắc mặt của cô, âm thầm bên cạnh cô như thế... Thật đáng để mong chờ.

Rất nhanh sau đó, Minh Phong tay bưng hai đĩa bánh mì sandwich đặt lên bàn trước mặt Trà My, còn kèm theo một ly sữa nóng có họa tiết hình rẽ cây cỏ thụ lạ mắt.

“Cảm ơn anh.” Trà My giờ tay cầm lấy quai chiếc cốc, uống một hơi hết ly sữa nóng. Lúc này, tâm tình mới đỡ hơn được một phần nào đó: “Để anh phải chứng kiến cảnh vừa rồi thật ngại quá.”

“Đâu có gì phải ngại, mọi chuyện của em anh đều muốn biết hết...” Minh Phong cười ấm áp, tiến lại ngồi cạnh Trà My: “Anh không hy vọng em sẽ mở

lòng với anh ngay, nhưng anh mong có một ngày anh sẽ là người đầu tiên em nhớ đến mỗi khi mệt mỏi. Em muốn đánh, hay muốn trút giận anh sẽ tình nguyện làm bao cát. Muốn khóc cũng được, hay cười cũng được, đừng chịu đựng một mình. Không phải bây giờ em đã có anh rồi sao?”

"Cảm ơn anh, Minh Phong à." Trà My khẽ nở nụ cười, nhìn gương mặt người đàn ông đẹp trai đến động lòng trước mắt: "Em sẽ thường xuyên bóc lột sức lao động của anh. Đến lúc đó, anh mà trốn thì đừng trách em nhé."

Minh Phong bật cười, đúng là Trà My chưa bao giờ biết lãng mạn được định nghĩa thế nào là đây: "Rất sẵn lòng, hy vọng em sẽ bóc lột anh thường xuyên hơn."

Cả hai nhìn nhau cười, sau đó tiếp tục giải quyết cho xong bữa sáng.

Minh Phong chờ Trà My đến công ty, mở dây an toàn cho cô xong anh thân thiết bẹo má cô yêu chiều: "Nếu cảm thấy khó chịu ở đâu, thì hãy gọi điện cho anh biết ngay nhé."

Trà My nhìn xuống vết thương có chút xấu, mà bị Minh Phong băng bó hoành tráng như bị trọng thương trên tay mình, nheo mắt tình nghịch: "Anh yên tâm, mấy vết thương này chẳng đáng là gì cả."

"Được rồi, đến trưa anh sẽ qua đón em đi ăn. Không được từ chối đó." Minh Phong cười cười nói.

"Đương nhiên là không từ chối." Trà My xuống xe, vẫy tay tạm biệt rồi mới xoay người bước vào công ty, nụ cười trên môi cô càng lúc càng rõ. Đưa tay xoa xoa hai má đỏ ửng của mình. Cô lắc đầu cảm thán, dè dặt tính quả thật có sức hút, dè dặt vừa tốt tính vừa có nhan sắc thì sức hút càng đáng sợ à.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Khép Lại Nỗi Đau

Sau một thời gian suy nghĩ, Trà My quyết định trở về nhà nội, cái nơi mà cô đã từng hứa với chính mình sẽ không bao giờ đặt chân vào một lần nào nữa. Học cách tha thứ cho người khác cũng chính là tự tha thứ cho bản thân mình, đó cũng là cách cô có thể khiến cho ba mình mỉm cười yên nghỉ.

Minh Phong chờ Trà My đến đúng địa chỉ trong giấy ghi, anh có chút lo lắng vì thấy sắc mặt cô không tốt cho lắm, nắm lấy bàn tay cô anh cất giọng trầm trầm: "Nếu em không muốn, thì chúng ta đừng vào."

Trà My nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn Minh Phong: "Em không sao đâu."

Sân vườn vẫn rộng lớn, đầy những loại hoa nhiều màu sắc khác nhau, như ôm lấy ngôi nhà khá cổ xưa được xây dựng bằng gỗ sang trọng theo phong cách truyền thống. Rất đẹp, nhưng vô cùng lạnh lẽo.

Mùi Trà My bắt đầu ngửi thấy, khi nhìn những bông hoa đơm mầm kia. Cô không còn nhớ nỗi, mình bị những người trong ngôi nhà này bắt đứng phạt ngoài sân bao nhiêu lần nữa. Họ biết cô bị dị ứng phấn hoa, nên ngày nào cũng mua một giống hoa mới về trồng, cứ mỗi lần như thế là mũi cô không thể hoạt động. Trời mát mẻ thì không sao, nhưng khi trời mưa hoặc nắng nóng là y như rằng cô bị sốt cao. Mà cái thời đó, thì làm gì có thuốc tây hiện đại như bây giờ? Mẹ cô phải gom góp từng đồng lẻ để chạy đi mua thuốc nam, rồi len vào nhà bếp sắc cho cô uống.

Họ viện cớ là gia đình gia giáo luôn đối nhân xử thế đúng chừng mực, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, còn bên trong thì rỗng tuếch. Họ tốt bụng cho hai mẹ con cô ở trong một căn phòng như kho chứa đồ phế thải, quần áo và chăn mền không sử dụng nữa họ mới thương tình ban bố. Dòng họ nội rất đông đúc, mà cứ đến giờ ăn thì mẹ cô phải phụ trách xới cơm cho tất cả mọi người từ già đến trẻ. Sau khi làm xong nhiệm vụ của mình, thì ngay đến cơm cũng chẳng còn hưởng hơ là thức ăn. Nhưng bà vẫn tiếp tục cố gắng chịu đựng vì bà đã thề sẽ thờ tang sáu năm chồng mình.

Trà My bước vào cửa chính trước ánh mắt bàn tán của nhiều người, cô biết thừa họ sợ cô về giành tài sản. Mà cũng đúng thôi, ở hoàn cảnh này thì ai cũng nghĩ như vậy.

"Mày dám quay về?" Thị Bích hung dữ nhìn Trà My, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay tại chỗ.

Trà My không buồn trả lời, bước theo sau ông Văn Bách. Cánh cửa phòng vừa mở thì ngay lập tức mùi thuốc khử trùng nồng nặc sộc ra, Trà My hơi choáng, bất giác lui chân về phía sau.

"Em có sao không?" Minh Phong đỡ lấy Trà My, nhỏ giọng hỏi.

Trà My lắc đầu, cười: "Em không quen mùi thuốc khử trùng." Chẳng biết sao nhưng cứ hề ngửi được mùi đó thì cô liền có cảm giác khó chịu, đầu óc cũng theo đó mơ màng.

Minh Phong hiểu ý, khoác lấy vai Trà My, giống như một ngọn núi lớn che chở cô qua mọi phong ba bão táp: “Đi thôi.”

“Trà My phải không?” Giọng nói yếu ớt run run của bà Yến cất lên khi vừa thấy Trà My bước vào.

Trà My hơi khựng người, bà nội trong trí nhớ của cô là người vô cùng độc đoán và nghiêm khắc, là một người muốn mưa được mưa muốn gió được gió lúc xưa. Dù cô có làm gì bà cũng cho là sai, dù cô có cố gắng thế nào cũng bị bà ghét bỏ. Thế mà bây giờ, bà lại nhìn cô bằng cặp mắt trìu mến và hỏi hân hoan kia? Thật khiến cô không thể thích nghi được.

Bà Yến ra hiệu cho y tá đỡ lưng mình dậy, giờ tay về phía Trà My: “Cháu lại đây, nhanh nào.”

Trà My bước chân thiếu tự nhiên, nhìn xung quanh một lượt rồi mới tiến lại ngồi bên cạnh giường bà Yến. Bỗng nhiên bà nắm lấy tay cô, khóc mắt như đọng vài giọt nước: “Giống thật, cháu có đôi mắt rất giống ba mình.”

Trà My không lên tiếng, chủ ý là muốn nghe xem bà ấy muốn nói gì. Sau nhiều năm như vậy thật sự bà ấy cảm thấy hối hận?

“Năm xưa nếu không phải ta quá cố chấp, nhất quyết bắt thằng Nghĩa thôi mẹ con thì tai nạn kinh hoàng đó đã không xảy ra...” Bà Yến thở hắt: “Ta thật có lỗi khi đổ mọi trách nhiệm lên đầu hai mẹ con cháu, thủ phạm giết chết con trai mình chính là ta...” Vừa nói nước mắt bà Yến vừa rơi, ký ức năm xưa cứ như cơn gió ùa về lũ lượt.

“Bà nội, đừng ghét Trà My, Trà My sẽ ngoan, không làm cho bà tức giận nữa.”

Con bé rất đáng yêu, đôi mắt như hai viên pha lê lúc nào cũng nhìn bà trìu mến, có lúc lo sợ cũng có lúc trông chờ. Sợ dĩ bà không ngó ngàng đến nó, vì bà sợ khi nhìn nó bà sẽ nhớ lại thằng con trai đã mất của mình. Bà sợ đối mặt với sự thật nên đã bỏ mặc nó, sai càng thêm sai khi tự mình gây ra lỗi lầm mà không dám nhận, bà thật sự nợ mẹ con nó quá nhiều.

Trà My hoang mang khi thấy bà Yến xúc động đến mức nói không ra lời, vội lên tiếng: “Bà cứ từ từ nói, tôi không chạy đi đâu mà sợ.” Cô không biết phải phản ứng thế nào cho phải, nói là thân thiết thì cô hoàn toàn không có, chỉ cảm giác như đối mặt với một người xa lạ, đau buồn và hỷ nộ cô cũng đều không có.

“Ta sợ nếu không nói ra sẽ không còn cơ hội nữa.” Bà Yến nắm chặt lấy tay Trà My hơn: “Là do ta sai người cắt dây thắng xe, lúc đó ta quá mù quáng, nghe theo lời xúi giục của con Bích. Là do ta không dám chấp nhận sự thật nên mới đổ hết trách nhiệm lên đầu mẹ con, sau đó lạnh nhạt với con, tất cả đều là lỗi của ta.”

Trà My thấy bà Yến có vẻ mất bình tĩnh nên vuốt ngực để bà ấy dễ thở hơn: “Tôi biết.”

Những lời bà ấy nói cô đã nghe mẹ kể qua. Mẹ cô từng là đào hát rất nổi tiếng vào thời đó, rất nhiều người dành thời gian vào cuối tuần để đến nghe bà hát, trong đó có ba cô. Cả hai cảm nắng nhau ngay cái lần gặp đầu tiên. Nhưng đến lúc ông dẫn bà về ra mắt, thì bà mới biết ông là con của một gia đình giàu có. Đương nhiên vào thời đó mấy ai đồng ý chấp nhận con dâu mình là đào hát? Rồi thì cũng cảm đoán rồi làm ầm cả lên, nhưng cuối cùng bà nội cũng chịu thua cái tính kiên định của ông, gặt đầu rước bà về nhà.

Tương chừng như hạnh phúc đã tìm đến, nhưng dùng một cái ông phải đi công tác trong khi bà đang mang thai bốn tháng. Trong thời gian đó, Văn Bách tỏ ra quan tâm bà mới khiến cho Thị Bích ghen tuông rồi đi mách lẻo với bà nội. Bà trở thành kẻ chuyên đi quấy rối chồng người khác, bị buộc phải ly hôn trong khi bà có ở Hà Nội không hề hay biết. Nhưng bà vẫn cương quyết mặt dày không đồng ý chờ đợi ông trở về, vì bà biết ông sẽ tin bà. Đến khi bà đau bụng sanh, không thể nhờ vả ai nên tự mình bắt xe trong đêm tối đi đến bệnh viện thay vì đi xe nhà như mọi khi. Đúng lúc đó ông trở về biết được sự tình, không thấy bà đâu nên liền lái xe đi tìm, kết quả...

Sau khi cô vừa sinh ra, liền mang trên đầu một tội danh “sát cha”.

“Trà My, cháu là cháu của bà, là giọt máu duy nhất của thằng Nghĩa, một nửa tài sản ta sẽ chia cho cháu. Coi như, đây là lời xin lỗi của ta có được không?”

Trà My lạnh nhạt, hạ giọng nói: “Tôi không cần bà phải chia tài sản, vì cuộc sống của mẹ con tôi hiện tại không hề thiếu thốn.” Cô đưa mắt nhìn ra hướng cửa, lắc đầu nói tiếp: “Những người ngoài kia có vẻ cần đến nó hơn.”

Nhìn ánh mắt cương nghị của Trà My, bà Yến như lại được nhìn thấy con trai mình năm ấy. Cái lúc mà nó dẫn Ngọc Ngân về ra mắt gia đình, cũng dùng ánh mắt đó để ép bà phải cưới cho bằng được, kiên định và mạnh mẽ như thế. Bà Yến thở dài, cười trìu mến: “Trà My...”

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi của bà, không phải vì bà mà vì ba tôi, mẹ tôi vẫn hay nói ông luôn rất kính trọng bà, dù bà có làm sai thì ông cũng sẽ sẵn lòng tha thứ.” Trà My gương mặt không cảm xúc: “Vì thế tôi cũng sẽ tha thứ cho bà.”

Bà Yến miệng nở nụ cười nhưng nước mắt không ngừng rơi: “Cảm ơn cháu.” Giọng nói thảng thốt, vô cùng cô đơn.

“Cũng trễ rồi, tôi xin phép về trước.” Trà My đứng dậy, trước khi quay đầu cô đặt vào tay bà Yến một miếng ngọc hình tượng phật: “Mẹ tôi đã mua cho bà trong chuyến công tác gần đây, giữ gìn sức khỏe.”

Trà My nắm lấy tay Minh Phong nhẹ nhàng rời khỏi phòng, lúc này cô mới chính thức thở phào, đóng cửa xoay người bước ra.

Bà Yến nước mắt ghen ngào nhìn miếng ngọc trong tay. Cho đến phút cuối cùng của cuộc đời, người bà ghét cay ghét đắng lại chính là người quan tâm

bà nhất. Còn lũ con của bà, không sợ mất tài sản thì chúng nó có cháu chực ngoài kia? Đúng là lúc hoạn nạn thì mới biết ai là người tốt với mình, đây chính là quả báo của bà.

"Luật sư Nhân, một nửa tài sản nhà họ Hoàng vẫn đứng tên Trà My, còn lại thì chia đều cho từng đứa." Bà Yến thở dốc, dần thiếp đi vì mệt.

Văn Bách lịch sự tiễn Trà My và Minh Phong ra cổng, dù rất rõ sau đó Thị Bích nổi sung thiên khi biết chuyện này: "Ta thật sự có lỗi với mẹ con cháu." Nếu năm đó ông nhất quyết ngăn cản thì bi kịch đã không xảy ra, mọi việc khởi nguồn từ ông mà chính ông lại trở mặt nhìn, chỉ vì ích kỷ sợ mất đi địa vị đang có. Thật quá ngu xuẩn.

"Không ai nợ ai cả, chỉ cần sau này các người đừng phiền đến chúng tôi. Quá khứ cứ để nó trôi theo đi vắng." Trà My sắc mặt lạnh nhạt không thay đổi nói.

Không phải cô là thánh nữ có lòng bao dung, nhưng thiết nghĩ bây giờ có hận hay oán ghét bọn họ thì cũng chẳng được gì ngoài rước thêm đau đầu. Trà My nhìn bầu trời chiều đỏ rực ảm áp, giống như nhìn thấy ba đang cười với mình, nếu có ông ở đây chắc hẳn ông sẽ vỗ đầu cô yêu thương nói: "Con gái ba làm tốt lắm!" Đó chính là cách ba sống trong lòng cô.

Trở về đến nhà, Minh Phong thấy tâm trạng của Trà My vẫn bình thường nên cũng thờ phào. Rót cho cô một cốc nước trái cây mát lạnh, sau đó vào phòng lấy giấy vẽ tranh và bút chì đặt xuống trước mặt của cô.

Trà My cầm lấy bút và giấy, tay bắt đầu vẽ vẽ: "Sao anh biết em muốn vẽ tranh lúc này?"

"Chẳng phải khi em căng thẳng hay có chuyện không vui đều muốn vẽ tranh?!" Minh Phong ngồi kế Trà My, thân nhiên trả lời.

Trà My ngưng động tác, mắt vẫn nhìn vào ngòi bút chì trong tay, suy nghĩ một lát rồi mới hỏi: "Chẳng lẽ anh không tò mò chuyện quá khứ của em?"

Minh Phong đương nhiên muốn biết những chuyện mà Trà My từng trải qua. Nhưng chỉ cần nghe sơ qua cuộc nói chuyện vừa rồi, cũng đủ đoán ra mấy phần. Một đứa trẻ phải sống dưới sự ghẻ lạnh của người thân trong nhiều năm như vậy... nghĩ đến đây sắc mặt Minh Phong bỗng tối dần xuống.

Nắm lấy bàn tay của Trà My, Minh Phong kéo cả người cô ôm vào lòng một cách nhẹ nhàng, yêu chiều hết mực khi dùng tay vuốt mái tóc mềm mượt của cô: "Okinawa rất đẹp, em có muốn đến đó chơi?"

Trà My hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của Minh Phong. Vừa rồi cô còn nghĩ trong đầu anh sẽ dùng những câu tiểu thuyết suông để an ủi cô, nào ngờ lại đánh trống lảng qua chuyện khác. Nhưng rất hợp ý cô mới đau chứ? Cô chưa ghét những kiểu lãng mạn cũng như nhận lòng thương hại từ người khác.

"Cái này để em suy nghĩ lại, anh đừng lợi dụng sương mù thả câu." Trà My giờ tay ôm đáp trả Minh Phong, miệng cười dịu dàng.

Minh Phong gục đầu xuống vai Trà My, thì thầm bên tai cô: "Vậy anh sẽ là con mồi để em thả câu." Sau đó đổi giọng tình nghịch: "Thôi chết, anh dính câu rồi."

Trà My chỉ biết chết cười một chỗ trước trò hề của Minh Phong. Trong đầu lại nhớ đến một câu ca dao:

Bắt thang lên hỏi trăng già phải chăng phận gái mưa sa giữa trời?

May ra gặp được giếng khơi, vừa trong vừa mát lại nơi thanh nhàn

chẳng may số phận gian nan, làm thân phải chịu phân nân cùng ai?

Nếu đúng như câu ca dao nói trên, thì cô thật sự gặp may rồi ông trăng già à.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Tình Địch?

Gần đây công ty Toàn Cầu ký được nhiều hợp đồng lớn, các nhân viên chưa kịp vui mừng vì mình được tăng lương thì mùa đông lạnh vội vàng ủa đến. Minh Phong là mẫu người đàn ông lý tưởng trong lòng họ, nay đã chính thức có bạn gái. Trong mắt mấy nữ, thì sếp nhà ta như một ngọn núi khó ai có thể chinh phục, vậy mà cô gái Trà My kia lại được đi trực thăng đáp thẳng đến đỉnh núi. Thật khiến cho người ta vừa ganh tỵ vừa ngưỡng mộ chết được.

Minh Phong ngồi trong phòng làm việc, mắt tập trung vào xấp giấy trên tay, anh đọc sơ qua một lượt rồi mới dùng bút khoanh tròn lại một số điểm: "Trong hợp đồng vẫn còn vài điểm chưa thỏa đáng, cậu đọc rồi chỉnh lại." Minh Phong đưa đến trước mặt Quốc Hùng.

Quốc Hùng ngồi chéo chân nhận lấy, sau đó đưa cho Minh Phong xem một bức thư điện tử: “Là của Như Ý gửi đấy, sắp tới cô ấy đại diện cho công ty JA ký hợp đồng, chúng ta cũng nên tranh thủ mời cô ấy đi ăn một bữa.”

Minh Phong lơ đãng không nhìn tới, nhắn tin cho Trà My xong anh để điện thoại sang một bên đáp: “Dù sao cũng là bạn bè, mời cậu ấy một bữa cũng là chuyện nên làm. Cậu cứ đặt một bàn ăn bốn người, còn thời gian thì tôi phải hỏi Trà My rồi mới quyết định.”

Gần đây công việc của Trà My khá bận rộn, anh phải tranh thủ thời gian tuyệt đối mới có thể ở bên cạnh cô ấy. Việc tiếp đãi khách hàng sau giờ làm việc là chuyện của Quốc Hùng anh không hứng thú tham gia, ngoại trừ những trường hợp bất đắc dĩ. Như Ý đại diện cho công ty đối tác lần này, và lại còn là bạn bè đại học nên việc nể mặt mời cô ấy dùng bữa cũng là chuyện nên làm.

Quốc Hùng nhìn thẳng bạn mình, thờ dãi rồi mới đứng dậy: “Tớ thật sự khâm phục sự lạnh nhạt của cậu.”

Việc năm ấy Như Ý thích hẳn cả trường ai cũng biết. Vậy mà nam chính như hắn đây, chỉ xem con người ta là bạn bè. Lúc đó, anh chưa biết đến sự có mặt của Trà My nên còn cho rằng trái tim hắn là sắt đá. Nhưng sau này nghĩ lại mới thấy, trái tim hắn còn hơn cả sắt đá ấy chứ.

Nhìn khắp phòng làm việc đều treo ảnh của Trà My một cách nghệ thuật. Quốc Hùng càng khẳng định, tình cảm của hắn dành cho cô gái này rất sâu đậm, vô cùng cuồng nhiệt.

Minh Phong không nói gì, trở lại bàn làm việc của mình.

Trà My bận bịu cho bộ sưu tập sắp tới, lần này Lassic muốn tôn vinh vẻ đẹp của người phụ nữ Việt Nam, nên lấy chủ đề là “Nét Riêng Của Em”. Dựa trên cảm hứng từ những đóa hoa sen khoe mình trong nắng sớm, hình tượng hóa hình ảnh thiếu nữ tràn đầy sức sống hân hoan giữa hoa lá. Được sáng tạo trên những chất liệu lụa và gấm truyền thống, Lassic muốn xây dựng hình ảnh phái đẹp hiện đại trong những thiết kế mang đậm hồn Việt.

Quy trình hầu như đều tiến hành suôn sẻ và đang đi đến những bước cuối cùng là chụp ảnh để đăng tạp chí.

“Trà My, nghe nói mẹ Minh Anh vừa nhập viện nên không thể bay ra Huế được, em thay con bé đi được không?” Chị Lan trưởng phòng vừa mở cửa bước vào liền dò xét hỏi Trà My. Tất cả mọi kế hoạch đều đã lên lịch sẵn sàng, vậy mà bỗng nhiên lại xảy ra chuyện đột xuất, quả thật làm người khác khó lòng mà trở tay cho kịp.

Trà My xem lại lịch trình, thấy những kế hoạch sắp tới có thể dàn xếp được nên mới gật đầu đồng ý: “Cũng được, chị gửi vé trực tuyến qua mail cho em nhé.” Buông cây bút trên tay xuống, Trà My bật điện thoại nhắn tin cho Minh Anh hỏi thăm tình hình. Con nhỏ này cũng tệ, mẹ bệnh cũng phải nói chị em biết một tiếng, cần gì thì có người giúp đỡ cũng tốt hơn mà.

Chị Lan liền cười niềm nở, cô thích Trà My cũng là tính này, khi người khác cần nếu nằm trong khả năng thì con bé sẽ sẵn sàng giúp không ngần ngại, còn nếu không được thì nó cũng rất dứt khoát từ chối. Nhưng như thế lại hay hơn là những kẻ gật đầu rồi để đó, hứa rồi không làm. Mất lòng trước được lòng sau chính là ý này.

Điện thoại rung báo hiệu có tin nhắn mới, Trà My bật máy kiểm tra. Không phải Minh Anh trả lời mà là Minh Phong, khoe mời cô nợ nộ cười, vui vẻ trả lời lại.

Trong lòng Trà My cảm thấy có chút buồn cười. Cô và Minh Phong chỉ cách nhau có một vách tường, sáng ra gặp mặt tới đến cũng gặp mặt. Vậy mà, lúc nào anh cũng có chuyện để nói. Hết bàn về Đông Nam Á anh sang đến Đại Tây Dương, đôi khi còn làm trò để chọc cô cười rất đáng yêu.

Mẹ cô từng nói, đàn ông khi thật sự thương người con gái nào đó thì sẽ tự động tháo bỏ lớp mặt nạ của mình, trở thành một người bình thường, sống với bản chất thật của chính mình. Nhưng cô thiết nghĩ, điều đó không chỉ dành riêng cho đàn ông mà phụ nữ cũng vậy. Diễn hình là cô hiện tại, càng lúc càng không còn ngại ngùng gì trước mặt Minh Phong nữa.

Buổi chiều, vẫn như thường lệ Minh Phong đến đón Trà My tan sở. Chào tạm biệt mọi người xong cô sai chân lại phía anh. Mọi người cũng quen với việc này rồi nên không còn bất ngờ nữa. Chỉ là lâu lâu không nhìn nổi lên đưa mắt nhìn cả hai, sau đó âm thầm ngượng mồm.

Ngồi trong xe, Trà My vẫn không rời mắt khỏi những tài liệu mà chị Lan vừa đưa trước khi ra về. Công việc ngày mai tại Huế của cô, là phải đi theo đoàn giám sát và giảng giải về ý nghĩa của từng mẫu thiết kế, để bộ ảnh chụp mang đúng bản chất và hồn của chủ đề đặt ra.

“Em đừng làm việc quá nhiều, không tốt cho sức khỏe chút nào.” Minh Phong tay đang lái xe, cất giọng quan tâm.

Trà My lúc này mới dời mắt ra khỏi xấp tài liệu, ngẩng đầu nhìn Minh Phong: “Lâu lâu em mới tham công tiếc việc một lần, anh đừng lo, sức khỏe em hơi bị dẻo dai nha.”

Minh Phong cười sáng lạng, nắm lấy tay Trà My: “Em đừng quá tạo sức ép với bản thân mình, anh rất đau lòng.” Thấy Trà My gần đây hơi gầy đi anh thật sự không nở, tự lập cũng rất tốt nhưng đừng quá gò ép bản thân mình, sức khỏe dù sao cũng là trên hết: “Tối nay em muốn ăn gì?”

“Anh cứ tùy ý quyết định, chỉ cần ngon là được.” Trà My mỉm cười, tựa đầu ra ghế thư giãn.

Minh Phong liền hiểu ý, quay vô lăng rẽ sang một đường khác. Địa điểm ăn tối là nhà hàng Con Gà Trống nằm trên đường Nguyễn Thị Minh Khai. Không gian thoáng đãng và nghe nói thức ăn cũng vô cùng ngon miệng. Anh biết Trà My thích ăn món Việt, vì thế đây là một nơi rất lý tưởng.

Trà My ngồi xuống ghế mà Minh Phong đã kéo sẵn cho mình, đặt túi xách sang một bên cô mới nhìn thực đơn lựa chọn. Đang định mở miệng hỏi Minh

Phong xem ở đây có món gì ngon, thì từ phía sau lưng cô cất lên một giọng nói nữ, có vui mừng cũng có dịu dàng.

“Minh Phong, thật trùng hợp.”

Minh Phong ngẩng đầu nhìn về phía đang phát ra tiếng nói, xong nở nụ cười lịch sự phải phép: “Xin chào.”

Trà My cũng ngẩng đầu nhìn theo lẽ tự nhiên. Cô gái đang tiến lại phía cô chắc cũng bằng tuổi Minh Phong, mái tóc dài thẳng mượt, trang điểm kỹ lưỡng, ăn mặc cũng rất lịch sự và xinh đẹp. Chỉ có điều ánh mắt cô ta nhìn cô có hơi kỳ lạ, có hiểu kỳ cũng có chán ghét... khó đoán cũng biết cô ta đã và đang phải lòng Minh Phong chắc luôn. Giác quan của phụ nữ luôn rất nhạy cảm về những việc xì muội này.

Quốc Hùng vừa gửi xe bước vào liền bắt gặp cảnh này nên hơi ngây ngời. Cái thằng từ chiều đến giờ anh gọi điện thoại không bắt máy, vốn định rủ hôm nay đi ăn chung nhưng hẳn lại biến đâu mất dạng, nào ngờ lại tình cờ gặp ở đây đúng là duyên không phải nhỏ. Nhưng mà ở cái tình huống này thì hơi khó xử à.

Minh Phong phản ứng nhanh đổi sang ngồi cạnh Trà My. Như Ý và Quốc Hùng cũng nhanh chóng ổn định chỗ ngồi đối diện cả hai. Bàn ăn bốn người, không khí có chút nặng nề.

“Trà My, đây là Như Ý bạn thời đại học của anh, lần này cô ấy đại diện cho công ty JA đứng ra ký hợp đồng cũng coi như là đối tác.” Minh Phong lên tiếng giới thiệu.

Trà My cười trang nhã, giờ tay bắt lấy tay Như Ý: “Xin chào, tôi là Trà My.”

Như Ý cũng bắt tay Trà My, sau đó nhìn Minh Phong hỏi: “Trà My với cậu là...”

Minh Phong liền cười rạng rỡ, khoác lấy vai Trà My, tình cảm không hề giấu giếm: “Cô ấy là bạn gái tôi.”

Quốc Hùng lạnh sống lưng, cái thằng muốn tạt nước lạnh vào mặt con người ta cũng tạt từ từ. Làm một lần nguyên thau như vậy ai đâu mà chịu nổi chứ? Quay sang nhìn Trà My, cô ấy hoàn toàn không có phản ứng gì. Trong mắt Như Ý nhìn đâu cũng có tình ý với Minh Phong, chẳng lẽ cô ấy không phát hiện?

Sắc mặt Như Ý bỗng chốc thay đổi, nhìn Trà My đánh giá một lượt sau đó mới cười gượng: “Bạn gái cậu rất đẹp.”

Trà My cũng cẩn thận nhìn Như Ý. Cô không phải kẻ ngốc, một người phụ nữ vô duyên vô cớ khen người phụ nữ khác đẹp là có vấn đề. Phụ nữ hay có tính ích kỷ, nếu không phải mĩa mai hoặc giả thử lòng thì chẳng ai rảnh mà làm chuyện đấy.

Minh Phong cười cười đất ý, cầm thực đơn đưa đến trước mặt Trà My. Cả hai cùng thảo luận xem nên chọn món nào, sau cùng anh quyết định chọn mỗi món một phần, với cái lý do là phải ăn thử mới biết.

Như Ý nhìn biểu hiện của Minh Phong, từ hành động đến cử chỉ đều không rời Trà My. Chợt, cô cảm thấy trong lòng nhứt nhối. Uống nước trà còn nhạt nhẽo hơn nước lã, một cảm giác hiện tại không mấy dễ chịu.

Bàn ăn bốn người, Trà My và Minh Phong thì như mùa xuân phơi phới. Ai làm gì là chuyện của người ta, Trà My thế nào mới là chuyện của anh, nói nói cười cười đến quên cả thời gian. Hoàn toàn say đắm trong tình yêu không cách nào thoát ra được.

Trà My không phải là kẻ không biết lý lẽ, thích ghen tuông bậy bạ. Việc anh được người khác phải yêu thích là chuyện hết sức bình thường. Một ông già đầu hói bụng phê mà giàu như anh cũng trở nên quyến rũ, hướng hồ là anh. Nhưng anh có đáp trả lại hay không, đó mới chính là điều cô nên quan tâm.

Đó cũng là lý do cô không phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tôi Yêu Cô Ấy

8 giờ sáng địa phương, Minh Phong đưa Trà My ra sân bay, thời tiết hôm nay khá mát mẻ, cô mặc quần jean tối màu, áo sơ mi trắng phom rộng kết hợp cùng giày thể thao hiệu Vans năng động trẻ trung, mái tóc cột cao, tạo một cảm giác tươi mới.

Sau khi dặn dò xong mọi thứ, Minh Phong luyến tiếc nhìn bóng lưng Trà My khuất dần sau cánh cửa. Tuy hiện cô là bạn gái của anh, nhưng anh luôn cảm thấy bất an trong lòng. Anh sợ chỉ cần mình không chú ý, thì cô ấy có thể rời bỏ anh bất cứ lúc nào.

Trà My là một cô gái kết hợp giữa truyền thống và hiện đại. Có lúc thì rất mạnh mẽ, nhưng đôi khi cũng rất dịu dàng nữ tính. Đó là một sức hút rất mạnh

mẽ đối với phái nam. Tuy người ta thường nói anh là mẫu người đàn ông đáng mơ ước, nhưng khi đứng trước mặt cô, nói thật anh cảm thấy mình còn vô dụng hơn cả Chí Phèo.

Từ cử chỉ, đến hành động của cô đều khiến anh không thể rời mắt. Nhiều lúc cô cười dịu dàng cũng đủ khiến tim anh loạn nhịp. Anh, hoàn toàn bị cô hạ gục.

Minh Phong khẽ cười nghĩ, chẳng ai đủ thông thái để định nghĩa được cái gọi là tình yêu, chỉ có những người dấn mình vào vực thăm tình ái, trải qua những cung bậc vui buồn lẫn lộn một thời gian dài mới đúc kết được một kết quả rằng: Yêu, chỉ cần theo lẽ tự nhiên là được.

Sau khi rời khỏi sân bay, Minh Phong nhận được điện thoại của Quốc Hùng, hôm nay 10 giờ có cuộc họp nên phải trở lại công ty chuẩn bị mọi thứ.

Trà My ngồi nép mình trên ghế, nhìn ra cửa sổ máy bay, hình bóng Minh Phong chợt hiện lên trong đầu. Tối qua khi nghe dự báo nói thời tiết ở Huế khá lạnh, sẽ có mưa, nên anh đã chuẩn bị nào là áo khoác, khăn choàng, dù... đủ thứ trên đời cho cô. Anh thật sự rất tốt, nên càng khiến cô cảm thấy bất an, chỉ sợ mình quen với việc anh chiều chuộng, sau này nếu lỡ anh giống Hoài Văn, không biết lúc đó cô sẽ đối mặt như thế nào.

Ngồi suy nghĩ một hồi, Trà My mới xoa trán thông suốt. Không thể đem Minh Phong ra so sánh với Hoài Văn được, vì tính cách cả hai hoàn toàn khác biệt. Người ta thường nói đàn ông ai cũng như ai, nhưng đó chỉ là cách nói của những kẻ quơ đũa cả nắm, cô tin trên đời này vẫn còn rất nhiều người đàn ông tốt, chỉ là họ chưa gặp trúng đối tượng thích hợp mà thôi.

Và trên hết, một cô gái thông minh sẽ không quá phụ thuộc vào tình yêu, ngay cả khi độc thân, họ cũng sẽ biết cách biến cuộc sống của mình trở nên đầy màu sắc. Tình cảm của con người không phải khi nào cũng vĩnh cửu, thế nên họ sẽ không quá suy sụp khi người đàn ông vốn luôn nói yêu mình bỗng dưng một ngày đẹp trời buông câu chia tay xanh ròn để theo người khác. Tự học cách đối diện và chấp nhận, đau lòng nhưng rồi nhờ đó lại càng biết yêu thương bản thân mình hơn.

Đó là châm ngôn sống của cô, nhưng không phải vì vậy mà cô xem nhẹ việc có mặt của Minh Phong trong cuộc sống. Nếu anh thật sự là một người đàn ông tốt, cô sẵn sàng nắm tay anh đi đến hết những năm tháng nhạt màu phía trước. Tình yêu rất đơn giản, chỉ cần theo cái gọi là tự nhiên là được.

12 giờ trưa, sau khi họp hành xong thì mọi người cùng đi ăn uống, Minh Phong cũng gật đầu đồng ý đi chung. Do đối tác là người Châu Âu nên khi tiếp đãi cũng phải theo phong cách của họ. Nhà hàng sang trọng với cách bài trí tinh tế, đầu bếp cũng là những người có kinh nghiệm lâu năm có tiếng. Minh Phong lơ đãng nhìn thức ăn trong đĩa. Chợt, nhớ đến Trà My.

“Họp đồng đã giải quyết xong, cậu còn điều gì chưa thỏa đáng hay sao mà bần thần vậy?” Bàn ăn sáu người, Như Ý ngồi cạnh Minh Phong, cất giọng nhỏ nhẹ hỏi.

“À...” Minh Phong tiện tay bưng cốc nước lọc lên uống một ngụm: “Tôi đang nghĩ vài vấn đề riêng tư thôi.” Vừa nói anh vừa nhìn điện thoại di động trên bàn.

Sắc mặt Như Ý thay đổi, nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi nói: “Xem ra, cậu thật sự rất thích Trà My?”

Minh Phong khẽ cười: “Không ngờ nó lại hiện rõ trên mặt tôi vậy à?”

Như Ý uống một ngụm rượu vang, cảm thấy chua chát đến tận cuống họng: “Minh thật sự tò mò, cô ấy thật sự hấp dẫn đến mức khiến cậu không thể quên dù là một lát?”

Minh Phong lau khóe miệng, từ tốn đáp trả: “Không quá hấp dẫn, những đủ khiến tôi phát cuồng lên khi nhớ đến.” Anh ngưng một lúc, rồi nói tiếp: “Khi nào cậu có người yêu, chắc cũng sẽ hiểu.”

Như Ý bề bàng, nắm chặt con dao cắt bơ tét trong tay: “Thì ra là vậy.” Câu trả lời của Minh Phong như muối sát vào tim cô: “Chẳng lẽ từ trước đến giờ, ngoài cô ấy ra cậu không rung động bởi bất kỳ cô gái nào khác?”

“Nếu không phải Trà My, tôi cũng chẳng thể yêu ai khác.” Minh Phong đáp trả mà không nhìn mặt Như Ý.

Quốc Hùng ngồi kế bên chỉ biết thờ dài. Mặc dù, anh không rõ lý do gì khiến hấn yêu Trà My sâu đậm như vậy. Nhưng anh biết dù trời có sập xuống, dao có kẻ lên cổ hấn cũng sẽ không bao giờ buông tay Trà My. Lúc trước đã như vậy, bây giờ và sau này càng chắc chắn phải như vậy.

Chỉ một câu nói ngắn gọn, cũng đủ dập tắt đi tia hy vọng mong manh còn sót lại trong lòng Như Ý. Sắc mặt cô ngày một khó coi, hạ thấp giọng: “Minh Phong, độ phủ của cậu đúng là không ai so bằng.” Cô biết rõ như vậy, nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể từ bỏ. Bản thân mình cố chấp, thì biết trách ai bây giờ?

Minh Phong không nói thêm gì, không khí xung quanh bắt đầu trầm mặc. Quốc Hùng thấy vậy, nên luôn miệng nói chuyện làm ăn với những đối tác trong bàn, Như Ý cũng im lặng, cứ thế mà bữa ăn trưa kết thúc.

Vừa bước ra khỏi cửa, di động của Minh Phong vang lên, nhìn trên màn hình hiển thị tên Trà My, anh vui vẻ bắt máy: “Anh nghe, thời tiết ngoài đó có lạnh lắm không?”

“Cũng không lạnh lắm” Trà My thờ dài. Cô vừa xuống máy bay, thì liền bị bắt đi hết lăng tẩm này đến lăng tẩm khác để xem xét địa điểm chụp hình lý tưởng. Cũng may nhiệt độ chỉ tầm 25 độ C, nên tương đối mát mẻ.

Minh Phong nghe vậy cũng yên lòng, nhưng nghe giọng nói yếu ớt của cô trong điện thoại anh liền khẳng định hỏi: “Em vẫn chưa ăn cơm trưa?”

Trà My nhìn hộp bánh bèo trước mặt, hít hà một hơi rồi mới đáp: “Đến Huế nhất định phải ăn đặc sản, hiện tại em được ưu ái cho hai hộp bánh bèo chính thống.” Nghe trong di động truyền đến giọng nói của người nước ngoài, Trà My tò mò hỏi: “Anh đang tiếp khách à?”

“Anh đi ăn trưa với đối tác, có cả Quốc Hùng và Như Ý. Nhưng hiện tại đã kết thúc, giờ anh chuẩn bị về công ty.” Minh Phong thần nhiên đáp trả.

Như Ý nghe nhắc đến tên mình, đưa mắt lên nhìn Minh Phong. Từ trước đến giờ, anh ta chưa từng cười với cô như vậy dù chỉ một lần. Trái tim cô như có một bàn tay bóp chặt, đau đến mức muốn lưng trong nước mắt.

Trà My mỉm cười, cho một miếng bánh bèo vào miệng: “Anh thì sướng rồi, được ăn cơm ngon và ngủ trong chăn ấm”

Minh Phong nghe giọng nói điệu trêu chọc của Trà My, mà nụ cười trên môi càng khoét sâu hơn. Hạnh phúc trên gương mặt chẳng thể nào che giấu được: “Đợi mai em về anh sẽ bồi bổ, em cứ thoải mái lên thực đơn.”

“Anh đúng là rất hiểu em, bánh bèo tuy ngon như em sắp ngán chết rồi. Em muốn anh gà quay tiêu, canh kim chi cho thật nhiều nấm hương.” Vừa mới dứt lời, cô liền nhìn thấy nhân viên trang điểm đang vẩy tay về phía, Trà My nói trong vội vàng: “Có gì tối nói tiếp, giờ em phải ăn nhanh rồi con làm việc nữa.”

Cúp điện thoại, Trà My ăn lẹ mấy miếng bánh bèo còn lại trong hộp, xong nhảy nhanh đến chỗ cô người mẫu đang được nhân viên trang điểm tô vẽ lên gương mặt.

“Chị Trà My, chân váy hơi rộng so với dáng người mẫu.” Trợ lý của Trà My lần này là Thùy Dương cất giọng nói.

Trà My liền lấy kim chỉ trong túi xách của mình, khâu sơ lại cho phù hợp với vóc dáng người mẫu nữ. Sau đó, nói với Thùy Dương: “Em mang mẫu số mười lại đây cho chị luôn, vừa rồi chị để ý thấy phần cúc áo bị hở.”

Thùy Dương liền gật đầu hiểu ý, chạy đến vali lấy mẫu trang phục số mười theo lời Trà My. Sáng giờ cả nhóm ai cũng làm việc cực lực, đặc biệt là chị Trà My. Vừa phải sửa trang phục, vừa phải giảng giải để người mẫu hiểu ý tưởng thiết kế để diễn xuất cho đạt, bận rộn suốt ngày như vậy chỉ ăn mỗi hộp bánh bèo. Vậy mà, chị ấy vẫn rất tươi tỉnh và nhiệt tình. Cô có sự ngưỡng mộ sâu sắc.

"Khi nào xong việc nhớ gọi cho anh liên nhé." Minh Phong vui vẻ cúp điện thoại, cất vào túi quần, sau đó anh cười sáng lạng chào tạm biệt mọi người một lượt rồi cùng Quốc Hùng lên xe trở về công ty.

“Cậu đâu cần phải thăng thần đến vậy, dù sao người ta cũng là con gái.” Khi xe chạy được một đoạn, Quốc Hùng liền lên tiếng.

“Mập mờ mới chính là không tốt, cho cả tớ và Như Ý, thăng thần vẫn là hay nhất.” Minh Phong giọng chắc nịch. Anh không muốn tạo nên những mối quan hệ mờ ám không rõ ràng, anh yêu Trà My thì nói là yêu, cần gì phải giấu? Còn việc người khác nghĩ như thế nào không nằm trong phạm vi quản thúc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Anh Nhớ Em

Sau khi kết thúc hai ngày công tác tại Huế, Trà My vui vẻ kéo vali ra sân bay trở về Sài Gòn. Đang lơ mơ tại quầy đăng ký, thì từ phía sau vang lên một giọng nói nam quen thuộc.

“Trà My.”

Trà My bấm bụng kêu gọi thổ địa thần linh bốn hướng, tại sao cô cứ gặp phải những nhân duyên trời oán hoài thế này? Quay đầu về nơi phát ra tiếng nói, đập vào mắt cô là gương mặt của Hoài Văn, khác với hình ảnh phong độ thường thấy, hắn mặc quần jean và áo thun thoải mái, khỏe mỗi nở nụ cười tươi hết cỡ. Cô lờm hẩn một cái, rồi tiếp tục nói chuyện với nữ tiếp viên quầy vé. Cô không rảnh hỏi thăm sức khỏe với hắn.

“Em cũng bay chuyến này à, hình như chúng ta còn ngồi chung dãy ghế, thật trùng hợp nha.” Hoài Văn không thềm để ý đến thái độ xa cách của Trà My, nhiệt tình bắt chuyện.

Trà My kẹp vé máy bay vào hộ chiếu, xong mới chau mày với hắn: “Nhìn tư trang cá nhân của người khác là bất lịch sự, anh không biết điều này?” Giọng cô hơi hằn học, nữ tiếp viên vừa mới đưa vé cho cô, chưa kịp cất đi thì hắn đã chọc mắt vào nhìn, cô không thích vậy.

“Chỉ là...”

“Tôi lướt anh đăng ký rồi, tôi không phiền nữa.” Trà My cắt ngang lời Hoài Văn, sau đó sai chân bước về hướng cửa, không nhìn lại, cũng không thèm để ý đến sắc mặt Hoài Văn hiện tại thế nào. Hắn ta quả thật là người biết già đi, chẳng lẽ mới đó hắn đã quên sạch những việc mình làm, hoàn toàn trở thành kẻ vô tội?

Chuyện hắn phản bội mình coi như cô không bàn đến, nhưng còn việc của Hà Trang, theo tin tức mà bạn bè trong nhóm nhiếp ảnh nói, hắn đã lợi dụng thế lực và tiền bạc của mình, gài bẫy Hà Trang lên giường với lão già đầu hói, rồi tung clip phản tán lên Youtube, sau đó còn cố gắng nhấn chìm danh tiếng của cô ta.

Trà My không thể hiểu nổi, tại sao hắn phải làm vậy? Thời gian cô và hắn bên nhau không phải ngắn, có rất nhiều kỷ niệm buồn vui, nhưng trước mặt cô hắn chưa bao giờ tỏ ra nguy hiểm như thế. Chính vì lẽ đó, khi nghe những tin tức này cô còn không tin vào tai mình. Tính tình hắn thay đổi kể từ lúc đảm nhiệm chức phó giám đốc trong công ty ông nội mình. Tham vọng và ích kỷ, xem phụ nữ như trò chơi trên tay, cái gọi là danh vọng thật sự rất đáng sợ.

Theo đúng số về của mình, Trà My ngồi yên vào vị trí, định hình trên ghế thất dây an toàn. Hoài Văn như con ma ngồi kế bên nói nhảm, hết tự đọc thoại rồi tự hỏi tự trả lời, cô nhắm mắt ngủ thì hắn ngồi ngắm nhìn cô, quan tâm giống kiểu cả hai vẫn còn hẹn hò chưa từng chia tay, thật sự làm cô rất khó chịu.

“Hoài Văn, rốt cuộc anh muốn gì đây?” Trà My bị làm phiền đến nhức cả đầu, không chịu đựng nổi mà cất giọng hỏi.

Hoài Văn nắm lấy bàn tay của Trà My, ánh mắt ẩn hiện nhiều tâm tư phức tạp: “Anh thật sự sai rồi. Từ khi chia tay không ngày nào anh không nhớ em, những lúc em cười, rồi những lúc em giận dữ, thời gian chúng ta quen nhau không phải ngắn, em có thể từ bỏ tình cảm này dễ dàng vậy sao?”

Trà My rút tay mình lại, cô thật sự không muốn buông lời nhiều với Hoài Văn, là một người con gái, dù nhiều hay ít cô cũng cảm thấy khó chịu khi đối diện với người đã từng phản bội mình. Nhưng nếu cứ im lặng không rõ ràng, thì cái quan hệ lằng nhằng này sẽ khó mà kết thúc được.

“Hoài Văn, việc chúng ta chia tay không ai là người có lỗi, chỉ đơn giản là không hợp thể thôi.” Trà My ngẩng đầu lên nhìn hắn ta: “Thay vì cứ tiếc nuối những chuyện đã qua, sao anh không nhìn về hiện tại? Mọi thứ rồi sẽ thay đổi, ngay đến bản thân anh cũng đã khác xưa quá nhiều, chúng ta nên biết cách chấp nhận nó thay vì cứ tiếp tục bài trừ.”

Đây là giới hạn nhường nhịn cuối cùng cô có thể nói với hắn, khi hai người chia tay không nên đổ lỗi cho đối phương, vì một bàn tay đập sẽ chẳng bao giờ lên tiếng. Nơi giao nhau chính là điểm bắt đầu, cô và hắn đã gặp nhau tại đó, nhưng đáng tiếc, khi cùng bước song song thì vô tình rẽ sang hai con đường khác biệt. Hắn có những tham vọng riêng của hắn, cô có sự ích kỷ của cô, dù người thứ ba không xuất hiện thì tin chắc cô và hắn cũng chẳng thể có kết quả tốt đẹp.

Hoài Văn trầm mặc, hắn nhìn về mặt nghiêm túc của Trà My, cười khò hỏi: “Em thật sự yêu Minh Phong?” Từ trước đến giờ cô chưa từng nói yêu hắn, đó cũng là lý do hắn không chắc chắn tình cảm của cô đối với hắn là gì, dù hắn có cố gắng thế nào cũng chẳng thể nào đập vỡ được bức tường vô hình ngăn cách, nhiều khi hắn cứ cảm tưởng quan hệ của cả hai giống bạn bè hơn cái gọi là người yêu ấy. Chính vì thế khi có một cô gái biết nghe lời, luôn chiều theo ý hắn xuất hiện, hắn đã không thể kiềm chế được chính mình mà hướng về cô ta.

Trà My không vội trả lời, ánh mắt như đang thận trọng suy nghĩ điều gì đó, xong mới mở miệng: “Đó là chuyện riêng, tôi không có thói quen tâm sự với người lạ.”

Sau đó cô xoay mặt về hướng cửa sổ, không thèm buông lời nữa.

Xuống máy bay, Hoài Văn vẫn tiếp tục theo sau Trà My cho đến khi ra khỏi cửa kiểm soát hành lý, hắn mới nắm tay cô lại: “Giống như em nói quá khứ đã kết thúc, vậy tương lai phía trước em có thể cho anh một cơ hội?”

Trà My gạt tay Hoài Văn ra, xong ngẩng cao đầu đáp: “Tương lai của tôi có anh ấy.” Cô đưa mắt nhìn Minh Phong đang tiến về phía mình.

Câu trả lời ngắn gọn nhưng đủ sức công phá, chèn ép và hạ gục đối phương. Hoài Văn sắc mặt càng trở nên tệ hại, hắn buông tay Trà My, cố gắng nặn ra nụ cười: “Thì ra là vậy.”

Minh Phong khẽ nhủ mầy khi thấy Hoài Văn, vừa bước lại liền xách hành lý trên tay Trà My: “Ngoài trời đang mưa, em mặc thêm áo khoác kẻo lạnh.” Sau đó mới quay sang bắt tay chào hỏi Hoài Văn theo phép lịch sự.

Hoài Văn cũng gượng tay bắt lấy, đang định nói thêm gì đó thì bị ánh mắt lạnh lẽo như băng của Trà My quét lên người. Hắn cười khò, lịch sự chào hỏi rồi xin phép ra xe trước. Trong lòng hắn như ngấm ngấm một nỗi đau không tên, vệt mắt Trà My chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời hắn, mất mát không phải là tột cùng của cảm xúc. Quá khứ tươi đẹp, còn tương lai hắn hiện tại ảm đạm như bầu trời đầy mây đen phía trước.

Trà My chẳng biết mình bị đứt dây thần kinh số mấy, mà hôm nay giàu lòng bác ái như vậy. Còn ngồi giảng đạo cho kẻ đã từng phản bội mình nữa chứ? Cơ mà đừng thấy cô như vậy mà hắn coi như qua mọi chuyện. Cô không ghét, không hận, nhưng thiết nghĩ giữa cô và hắn cũng chẳng thể chia tay mong làm bạn được. Giấc mơ đó quá xa vời không thực tế.

Nhìn theo bóng Hoài Văn, Minh Phong xoa xoa sống mũi của mình rồi khoác vai Trà My tiến về phía trước: “Em có mệt không?”

Trà My cũng vui vẻ bước theo: “Vẫn còn tung tăng được.” Đi thêm một đoạn, cô mới cất nhỏ giọng: “Em và anh ta vô tình gặp nhau tại sân bay Huế, cùng một chuyến bay nên mới ra chung.” Cô cũng chẳng biết tại sao mình phải giải thích thế này, nhưng nếu không nói thì cứ cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Anh biết.” Sân bay nội bài hiện tại chỉ có một chuyến từ Huế đáp xuống, không khó để đoán ra. Chỉ là anh không ngờ xác suất trùng hợp thấp như vậy cũng có thể xảy ra, đúng là duyên không phải nhỏ. Vừa rồi khi thấy Hòa Văn nắm tay cô, trong lòng anh đã rất lo. Nếu cô đồng ý quay trở lại bên cậu ta, chắc anh sẽ điên lên mất.

Minh Phong không nghĩ nữa, cúi đầu quan sát Trà My: “Gà quay tiêu đã chờ sẵn ở nhà, chỉ còn đợi chủ nhân về ăn thôi.”

Nghe Minh Phong nhắc đến thức ăn, cô mới xoa xoa cái bụng thẳng lì của mình, sáng giờ cô chỉ toàn ăn bánh thay cơm, thật sự cần được bồi bổ...

Cả hai nhanh chóng leo lên xe, do trời mưa to nên Minh Phong lái xe với tốc độ chậm để giữ an toàn. Trà My mệt mỏi tựa lưng vào ghế, dùng tay xoa trán, cô không thích trời mưa cho lắm.

“Em cứ ngủ một giấc đi, với tốc độ này thì chắc tầm một tiếng mới về đến nhà được.” Minh Phong nhìn phía trước, hình như vừa mới xảy ra tai nạn xe nên tất đường không đi được.

Trà My ngáp dài một cái, lấy giấy và bút trong túi xách ra tô vẽ: “Dù sao cũng không có gì làm, để em phát họa chân dung của anh, coi như phí cơm tối.” Vừa nói cô vừa cười xinh đẹp: “Mẹ em thường nói em giống ba, nhưng hầu như người nào gặp cũng bảo em giống bà, từ gương mặt cho đến tính cách.” Cô ngưng vài giây, rồi mới nói tiếp: “Lúc đó em rất tò mò muốn biết ba trông như thế nào, bà lại bảo ông rất xấu trai, được cái cười duyên và có tài ăn nói. Vì thế, tiêu chí chọn bạn trai cho con gái luôn lấy theo chuẩn của ba, được đích thân bà chứng nhận.”

Minh Phong nghe Trà My kể một hồi mới hiểu được ý cô, anh liền cười duyên và trỏ tài ăn nói: “Em thấy như vậy có đủ tiêu chuẩn chưa?”

Trà My đánh vào vai Minh Phong một cái, sau đó bật cười lớn: “Nhan sắc anh vẫn chưa đủ chuẩn, nếu anh xấu trai đi một chút thì khả năng được chấp nhận cao hơn.”

Minh Phong xoa cằm, gật gật đầu suy ngẫm: “Ý đồ này có thể triển khai.”

Trà My nghe nói vậy lập tức ngồi thẳng lưng dậy, háng nhẹ giọng: “Anh Phong, anh sẽ được gia nhập hội những người có suy nghĩ lạ nhất quả đất. Người ta cầu mong mình đẹp còn không được, anh thì lại muốn hủy hoại nhan sắc của mình?” Cô giờ tay lên vuốt vuốt mặt anh thân thiết, nướng lòng mây tình nghịch.

Minh Phong phụt cười, nụ cười tươi hết cỡ khi lần đầu tiên chứng kiến cảnh Trà My pha trò.

Trà My khựng người, bất giác tim đập nhanh thình thịch... cô thu hồi tay mình lại, xoay người về phía trước để giấu đi hai má đang đỏ ửng của mình: “Minh Phong, anh đừng cười như thế nữa, sẽ có người phát sinh ý đồ phạm tội.”

“Ý đồ phạm tội? Ý em là...” Anh áp sát mặt mình lại gần Trà My, giọng điệu hơi trầm xuống.

Trà My đưa mắt nhìn thẳng vào con ngươi của Minh Phong, cười ha ha: “Anh cứ nghĩ theo hướng trong sáng nhất có thể.”

Minh Phong gật đầu, nụ cười càng sâu, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ: “Anh nhớ em.”

“Em đâu phải không khí, ngồi trước mặt anh rồi còn nhớ gì nữa.” Trà My chu mỏ lém lỉnh.

“Lúc nào anh cũng nhớ em hết.” Minh Phong kéo người Trà My vào lòng: “Và cũng cảm ơn em.”

Đang giỡn mà Minh Phong bỗng nhiên nghiêm túc, Trà My giờ bàn tay xoa nhẹ chỗ vừa bị hôn, khó hiểu hỏi: “Sao lại cảm ơn em?”

“Vì đã quay lại nhìn anh!”

Trời mưa, to như trút nước, sắc mây đen kịt, âm u và ảm đạm. Đắt mẹ không phải lúc nào cũng hiền hòa, trời cao không phải lúc nào cũng tươi sáng, thế giới hơn bảy tỉ người cũng chẳng một ai hoàn hảo tuyệt đối, anh cũng vậy... anh cũng biết lo sợ và bất an như bao nhiêu người khác, cũng có lúc rơi vào tuyệt vọng và chán chường, nhưng chỉ cần nhìn thấy Trà My, mọi thứ sẽ theo đó mà bình ổn.

Trà My giống như nửa mảnh ghép của cuộc đời anh, nếu không phải là cô, thì cũng chẳng người nào thay thế được.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Dân Hiểu

Vừa về đến dưới chung cư thì trời cũng tạnh mưa hẳn. Trà My vào nhà cất vali, bỏ quần áo dơ vào máy giặt, sau đó rửa mặt cho tỉnh táo rồi mới đóng cửa, qua nhà Minh Phong ăn ké.

Nghe tiếng mở cửa, Minh Phong xoay người lại nhìn, thấy Trà My tươi tỉnh bước vào anh cười ảm áp: “Gần đây dạ dày em không tốt, anh thay canh kim chi bằng canh cải nấu với tôm.”

Trà My ngồi xuống bàn, đưa mắt nhìn Minh Phong đang loay hoay trong bếp, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm xúc khó tả.

Nhớ lại cái năm cô chín tuổi, ở gần nhà có một anh hàng xóm rất tốt bụng. Ngày nào cũng gặt đầu ăn những món cô nấu, mặc dù rất tệ nhưng anh không bao giờ bỏ sót dù là một miếng. Lúc đó cô còn tự hào rằng mình nấu ăn rất ngon, nhưng khi tự nếm thử mới biết nó còn tệ hơn cả cơm lợn. Anh chỉ mỉm cười bao dung, cất giọng như anh hùng thời Pháp thuộc: “Chỉ là nấu ăn thôi mà, kể từ hôm nay anh sẽ nấu cho em ăn.”

Nhưng đáng tiếc, trình độ của anh chẳng hơn cô là bao.

Cơ mà vấn đề hạt nhân ở đây chính là, con trai dù trẻ hay lớn, dù nấu ăn ngon hay dở thì khi xuống bếp đều rất ngẫu.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên đầy bàn, tuy không phải cao lương mỹ vị, nhưng đều là những món cô thích.

Trà My mỉm cười, vừa uống canh vừa nhìn Minh Phong đang gấp thức ăn vào chén cho mình. Trong canh còn có thêm một chút gừng tươi, tạo nên một mùi vị thơm ngon khó tả. Ánh mắt Trà My gọn lên những ngọn sóng lăn tăn, cảm thấy trong lòng còn ảm áp hơn cả canh nóng trước mặt.

Sau khi ăn xong, Minh Phong đẩy Trà My ra phòng khách, đặt điều khiển tivi vào tay cô, kèm theo một đĩa trái cây tráng miệng, rồi mới trở vào bếp dọn dẹp mọi thứ.

Trà My ôm hai đầu gối suy ngẫm. Nghe chị Lan nói công ty Toàn Cầu gần đây ký được rất nhiều hợp đồng mới, và lại còn phải giải quyết vấn đề cổ phiếu rớt giá dạo trước. Một người lãnh đạo như anh chắc chắn phải rất bận rộn, vậy mà vẫn bỏ thời gian ra làm mọi thứ vì cô. Người đàn ông này, thực sự đã dành bao nhiêu tình cảm cho cô thế?

Trở về nhà, Trà My tắm rửa rồi vệ sinh cá nhân xong cô bò thẳng lên giường. Lăn qua lăn lại vài vòng, sau đó gọi điện thoại cáo cáo tình hình hiện tại cho mẹ mình biết.

Minh Phong đang tập trung làm việc, thì điện thoại bỗng vang lên, anh bật lo ngoài bắt máy: “Tôi nghe.”

“Sếp, đã lên kế hoạch công tác và đặt vé máy bay xong.” Tuấn Vũ bên kia đầu dây báo cáo.

Minh Phong tay ngưng đánh máy, khoe môi khẽ nở nụ cười vui vẻ: “Rất tốt.”

Sau chuyến công tác tốt đẹp lần này, Trà My được sếp già khen ngợi hết lời vì bộ ảnh mới đạt được kết quả tốt hơn cả mong chờ. Nói vòng vòng thiên văn học một hồi, cuối cùng ông cũng đánh vào vấn đề chính. Sắp tới tại Phú Quốc có tổ chức một chương trình thời trang lớn, Lassic cũng sẽ tham gia với bộ sưu tập “Nét Duyên Của Em”. Sếp già bảo gần đây cô làm việc rất tốt, nên đã quyết định cho cô một vé theo cùng.

Đương nhiên Trà My sẽ không từ chối một cơ hội tốt thế này, vừa được học hỏi kinh nghiệm thực tiễn, vừa được tham thú đảo ngọc của đất nước. Nên khỏi cần suy nghĩ nhiều, gặt đầu ngay lập tức.

Mọi chuyện đã xong, Trà My xin phép lui về làm việc. Vừa mới bước ra khỏi phòng, thì chị Lan không biết từ đâu kéo tay cô vào một góc nói nhỏ: “Trà My, em lại được lên báo này.”

Trà My đầu óc mơ hồ, trung mắt khó hiểu: “Chị Lan, đùa như vậy không vui chút nào.” Tuy miệng nói vậy, nhưng mắt cô vẫn nhìn vào màn hình iPhone trước mặt, đọc tên tiêu đề bài báo: “Họa sĩ Trà My? Em đâu phải họa sĩ?” Lúc nhỏ quả thật cô từng có ước mơ này, nhưng vì một số lý do đưa đẩy nên đã từ bỏ.

“Vương Trà My, hai mươi lăm tuổi, nét vẽ cũng rất giống phong cách của em.” Chị Lan chắc môi nói tiếp: “Không lẽ trùng hợp vậy sao ta.”

Trà My nhìn bức tranh, cô khựng người vài giây rồi giật lấy điện thoại trên tay chị Lan. Trong tranh là một cô gái mặc áo yếm đỏ, vôi mái tóc đen dài chấm lưng, đang ngồi thẫn thờ bên hồ sen nở rộ. Đây là bức tranh cô vẽ năm đầu đại học, nhờ nó mà cô đạt được giải họa sĩ trẻ triển vọng của năm.

Cơ mà trong một lần từ thiện đấu giá, cô đã quyên tặng nó rồi. Nghe nói có người đã mua lại với mức giá không tưởng, nhưng cũng kể từ đó cô không còn thấy nó nữa.

Thấy Trà My thẫn thờ, chị Lan day day cánh tay cô: “Em không sao chứ?”

“À, em không sao.” Trà My suy nghĩ một lát, rồi xin phép chị Lan cho nghỉ nửa buổi. Dù sao đó cũng là đứa con tinh thần, ít nhiều gì cô cũng nên đến đó xem thử, vì triển lãm tranh chỉ mở một ngày hôm nay.

Bức Tranh của Trà My được đặt ngay trung tâm chính diện, chỉ cần bước vào là có thể nhìn thấy.

Trà My lướt qua dòng người để đến gần bức tranh xem thử. Bất chợt thấy một dáng người con gái, bóng lưng chứa đựng rất nhiều ưu tư, thoạt nhìn rất quen nhưng cô không đoán được là ai. Bước đến đứng song song, lúc này đối phương mới quay sang nhìn cô, cả hai chạm mặt.

“Trà My, thật trùng hợp.” Như Ý cười trang nhã, tuy không chán ghét nhưng cũng chẳng vui vẻ gì khi vô tình gặp cô thế này.

Trà My cũng gật đầu chào phải phép: “Chị Như Ý, thật trùng hợp.” Đưa mắt lên nhìn bức tranh của mình, cô cười nói tiếp: “Không ngờ chị cũng có nhả hứng đến xem tranh.” Hiện tại đang là giờ làm việc, do cô tò mò muốn biết người mua lại bức tranh của mình nên mới đến, vô tình gặp nhau ở đây, tốt hay xấu gì cũng nên xã giao vài tiếng.

“Đây là bức tranh tôi rất thích, nên tranh thủ một chút thời gian đến xem.”

Trà My cẩn thận quan sát sắc mặt của Như Ý. Xem ra, chị ta dành không ít tình cảm vào bức tranh này: “Chị đã từng thấy qua bức tranh này trước đây?”

Như Ý nhìn Trà My, ánh mắt hoài nghi trông thấy: “Cô không biết người tổ chức buổi triển lãm hôm nay?”

Trà My chớp mi mắt, nếu cô biết thì cần gì mở miệng hỏi chị ta chứ? Tất cả thông tin về người tổ chức lẫn người sưu tầm đều được giữ bí mật. Cô đâu phải thám tử hay thánh đầu mà biết được?

Thấy cô không trả lời, Như Ý gượng cười như hiểu ra điều gì đó: “Trà My, bức tranh này là cô vẽ?”

“Trên đời này người cùng tên không phải ít, sao chị lại nghĩ là tôi?” Tuy Trà My muốn biết người mua lại bức tranh của mình, nhưng cô không có ý định công khai mình là người vẽ.

“Tôi quen biết Minh Phong từ năm đầu đại học, thích anh ấy kể từ đó cho đến bây giờ. Đây là lần đầu tiên, tôi thấy anh ấy động lòng vì một người con gái.”

Như Ý không rời mắt khỏi gương mặt Trà My, từ phong thái đến cách ứng xử đều rất phải phép, ánh mắt cô càng trở nên sâu thẳm: “Cũng có thể anh ấy chỉ thích cô nhất thời, còn việc tiến đến tương lai sau này chắc vẫn còn xa lắm.” Miệng Như Ý khê héch, giọng nói có phần khiêu khích: “Cũng có thể là không có cái gọi là tương lai.”

Trà My im lặng, không có vẻ gì là tức giận khi nghe những lời Như Ý nói, chỉ là trong đầu cô lúc này đang cẩn thận suy nghĩ lại một vài vấn đề.

Từ trước đến giờ cô chưa từng có cái ý nghĩ tiến đến tương lai gì đó. Cô không phải là một cô gái dễ mê lòng vì một hai câu nói, nhưng tình cảm của Minh Phong thật sự khiến cô tim rung rinh. Cô có thể cảm nhận rất rõ, anh ấy luôn xem cô là một thứ gì đó rất quý giá đối với mình. Mặc dù cô cũng chẳng biết lý do là gì.

“Chuyện tình cảm tôi thích làm theo qui luật tự nhiên. Bây giờ tôi không biết tương lai thế nào, nên cứ thử hành động thay vì dậm chân tại chỗ. Hiện tại anh ấy thích tôi là sự thật, đương nhiên tôi cũng vậy. Tôi chỉ cần biết như vậy là đủ.”

Tuy Trà My không hiểu tại sao đang nói về vấn đề tranh ảnh, chị ta lại bắt qua chuyện của Minh Phong. Nhưng đây là chuyện tình cảm riêng tư, cô không muốn bàn luận quá nhiều.

Hàng chân mây thanh tú của Như Ý dần thả lỏng, thần sắc có phần dịu lại: “Cô nói không sai.” Như Ý đưa mắt lên nhìn bức tranh: “Minh Phong từ trước đến giờ luôn đạt thành tích cao trong học tập, được học bổng toàn phần của trường, rồi còn lãnh không ít giải thưởng từ những cuộc thi tài năng. Tất cả số tiền đó, anh ấy góp lại để mua bức tranh này.”

Trà My đang chăm chú lắng nghe tiêu sử của Minh Phong, bỗng nhiên nào cô mất một dây thần kinh khi nghe đến câu cuối mà đối phương vừa nói. Người mua bức tranh của cô là Minh Phong? Khi cô vào đại học năm nhất, cũng đồng nghĩa với việc anh đã biết cô từ bảy năm trước?

Như Ý thấy phản ứng của Trà My, liền cười: “Ban đầu tôi còn tưởng anh ấy mua tặng mình, vì tôi đặc biệt thích bức tranh này. Nhưng kết quả chẳng ai ngờ, anh ấy gói lại, và cất giữ nó như báu vật của mình.” Thần sắc Như Ý hơi u tối: “Giờ tôi đã hiểu lý do tại sao.”

Trà My lúc này mới lờ mờ, vẫn chưa tiêu hóa hết những lời vừa rồi của Như Ý. Nhưng thấy đối phương đang có tâm trạng, cô cũng không nỡ cắt ngang lời.

“Khi đứng bên cạnh anh ấy, cô hoàn toàn có ánh sáng riêng của mình. Chói lóa, đến mức khiến người khác phải ganh tỵ.” Như Ý roi vào một khoảng lặng. Đối với Minh Phong, cô luôn luôn chìm vào một góc tâm tối, mãi mãi không bao giờ tìm được ánh sáng cho riêng mình.

“Sao chị lại nói với tôi những lời này?” Trà My do dự hỏi, cô rất ít khi tò mò về suy nghĩ của người ta. Nhưng với Như Ý thì khác, chị ấy thích Minh Phong là chuyện rõ như ban ngày. Không lý nào chị ấy lại giúp đối thủ của mình.

“Con người thì cũng có cái tự trọng riêng, phụ nữ thế kỷ 21 không nên đánh cược hạnh phúc với thời gian.” Như Ý khê cười: “Tôi thật sự khâm phục sự bình thản của cô. Nếu Minh Phong cũng quan tâm tôi như thế, chắc tôi sẽ phải mất ngủ mấy tháng trời vì vui sướng...” Nụ cười Như Ý dần nhạt, giống như đã tìm được đáp án cho riêng mình: “Cô cứ từ từ ngắm tranh, giờ tôi phải về công ty giải quyết tiếp công việc.”

“Tạm biệt.” Trà My nhìn theo Như Ý cho đến khi khuất bóng. Cô thở phào rồi đi dạo một vòng phòng triển lãm để xem những bức tranh khác. Điện thoại chợt rung lên, Trà My nhìn màn hình hiển thị tên Minh Phong liền bắt máy.

“A lô?”

“Vừa rồi anh ghé qua Lassic xử lý công việc, chị Lan bảo em xin nghỉ nửa ngày. Em không khỏe ở đâu à?” Minh Phong vừa mở miệng liền lo lắng hỏi.

“Em không sao, chỉ đang xem tranh ở phòng triển lãm Gallery.”

Minh Phong bỗng im lặng một lúc, rồi mới đáp: “Em chờ ở đây, anh sẽ đến đón em.”

Trà My đáp trả đồng ý, sau đó tắt điện thoại. Trong đầu suy ngẫm không biết Minh Phong còn bao nhiêu người thương thầm kiểu này. Nếu còn xuất hiện thường xuyên chắc cô sẽ mắc bệnh suy tim quá.

Một lát sau, Minh Phong đến nơi. Thấy Trà My đang đứng chờ mình nên nhanh chóng bước xuống mở cửa xe giúp cô, thắt dây an toàn xong anh nổ máy chạy về phía trước: “Đang làm việc sao lại có hứng thú đến xem tranh vậy?”

“Tự nhiên cảm thấy nhớ nghệ thôi.” Trà My uể oải dựa lưng trên ghế da, thảnh thơi đáp.

"Trà My."

"Dạ?"

"Em biết mà đúng không?" Minh Phong nắm lấy tay cô.

Trà My nhướn mày: "Biết gì?"

"Anh là của em."

Trà My: "..."

Minh Phong cười cười nhìn Trà My, rõ ràng cô đã biết mọi chuyện mà vẫn không tò mò hỏi anh lấy một câu nào. Nhưng đây mới là tính cách của cô, những việc mà người ta không muốn nói, cô cũng chẳng bắt ép làm gì. Người con gái anh của anh, lạnh lùng như thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Không Gì Phải Ngại

Sáng ngày đi công tác, theo lịch trình thì Trà My phải có mặt tại sân bay sớm, nên cô quyết định đi cùng chị Lan để khỏi phiền Minh Phong đưa rước.

Vừa mới bước vào cổng soát vé, Trà My há hốc miệng khi thấy ông chủ điền trai của Toàn Cầu đang cười rạng rỡ nhìn mình. Bên cạnh còn có Quốc Hùng, Tuấn Vũ, và một số giám đốc khác trong công ty họ.

“Trà My, em định làm hóa thạch ở đây à?” Chị Lan cùng giám đốc Hào và một số thiết kế viên có máu mặt của Lassic bước vào, vừa nói vừa kéo tay cô đi.

Trà My bị kéo đi như cái máy, đến trước mặt các sếp lớn của Toàn Cầu. Cảm giác trở thành con lừa chẳng dễ chịu gì, nên dù muốn cô cũng chẳng thể cười tươi cho nổi.

“À à, một tiếng nữa máy bay mới cất cánh, chúng ta nên đi ăn sáng mới có sức làm việc.” Quốc Hùng giả vờ ho gà, nói khéo để kéo mọi người đi.

Mọi người ý thức được tình hình, liền gật đầu hướng ứng nhiệt tình. Trong chớp mắt, xung quanh chỉ còn mỗi Trà My và Minh Phong. Cô lờm anh một cái, sau đó ưỡn ngực đi về phía trước.

“Trà My, chờ anh theo với.” Minh Phong nắm lấy tay Trà My, cùng bước song song về phía trước.

Trà My ngoác mắt lên nhìn Minh Phong, miệng cười xinh đẹp: “Sao anh không nói cho em biết trước, Toàn Cầu và Lassic sẽ cùng đi công tác?”

“Anh có muốn nói ấy chứ, nhưng em lại bảo anh đừng nhắc quá nhiều đến công việc.” Minh Phong gương mặt vô tội tuyệt đối.

“Anh đừng có biện minh vô ích.” Trà My ngược cầm, gương mặt mang chút lém lỉnh đáng yêu.

Minh Phong gật đầu lia lịa, khoác vai Trà My thân thiết: “Em vẫn chưa ăn sáng đúng không? Anh đã chuẩn bị rồi, chúng ta lại quán cà phê vừa ăn vừa uống luôn một thể.”

Trà My nhận lấy bánh mì sandwich, cắt giọng trong trêu: “Anh cho rằng em là quan tham thích được ăn hối lộ hả?”

Minh Phong gọi hai ly cappuccino nóng, sau đó mới cười cười với Trà My: “Không không, anh đang chờ nhận phạt.” Đưa khăn giấy đến trước mặt cô, anh tiếp tục nói: “Ít ra như vậy em còn để ý đến anh.”

Trà My trề môi, cắn một miếng bánh mì, nhai vài cái rồi đáp: “Rất tốt, phạt anh tránh ra xa em tám trăm mét.”

“Cái này không được, hay đổi thành lúc nào cũng xuất hiện trước mặt em thì sao?” Minh Phong cười tươi hết cỡ, hoàn toàn không để ý đến những nhân viên ngồi bàn kế bên đang méo mặt xem mình diễn kịch.

Trà My nhú mày, thực chỏ vào cánh tay anh: “Đồ mặt dày, muốn diễn kịch cũng đừng kéo em vào.” Vừa nói cô vừa liếc nhìn xung quanh một lượt, tất cả mọi người ngay cả Quốc Hùng và Tuấn Vũ, lập tức đồng loạt nhìn sang một hướng khác.

Bọn họ nghe nói ông chủ của mình có người yêu, chứ nào biết trước mặt người yêu anh ta lại trở thành cún con như vậy. Có thể thấy sau khi hai người cười nhau, cô gái tên Trà My kia sẽ chiếm trọn quyền hành. Họ là người thức thời, đương nhiên không thể chọc giận bà chủ tương lai được.

Sân bay là chốn đông người, Minh Phong cứ cho là ốc đảo chỉ dành cho cả hai: “Thì nổi nào úp vung này, em không được bỏ rơi anh.”

Trà My ngồi thẳng người, nhìn Minh Phong bằng ánh mắt khắt khe: “Đừng nói chuyện với em nữa.”

"Thà em bắt anh đâm đầu vào máy bay chết thì hơn." Minh Phong li lợm nắm lấy tay Trà My.

Trà My nheo mắt: "Anh cứ tự nhiên."

"Trà My, em thật là lạnh lùng." Minh Phong quay hẳn người nhìn cô: "Nhưng anh rất thích."

Đám nhân viên bắt đầu lau mồ hôi hột trên trán. Đây là vị sếp cao ngạo thường thấy của họ ư? Không thể nào, là bọn họ mộng du giữa ban ngày thôi.

“Em đâu có chạy mất, anh không cần phải nắm tay em chặt như vậy.” Trà My nhìn Minh Phong thuận miệng nhắc nhở: “Mọi người nhìn thấy cũng không hay, chúng ta đang đi công tác chứ có phải đi du lịch đâu chứ.”

“Anh là sếp, nếu không có quyền làm điều mình muốn thì thả về quê cày ruộng.” Minh Phong càng nắm chặt lấy tay Trà My, chân sải bước đi về hướng máy bay đang đậu: “Và lại anh nắm tay bạn gái mình, thì có gì là phạm pháp?”

“Phi.” Trà My bật cười, nhìn gương mặt hoàn toàn nghiêm túc của Minh Phong, cô không thêm nắm gì nữa. Có người nắm tay mình như vậy, cũng không đến nổi tệ.

Máy bay cất cánh, thời gian đến nơi là bốn mươi lăm phút. Trà My lười biếng ngáp dài một cái, đưa mắt nhìn những đám mây đang treo lơ lửng, con buồn ngủ chợt ập đến.

“Em cứ ngủ một giấc, đến nơi anh sẽ công em xuống.” Minh Phong kéo Trà My vào vai mình, giọng nói vô cùng ấm áp.

Trà My không kháng cự, chỉ đáp trả một câu: “Em không muốn làm khi diễn xiếc cho người khác xem, máy bay hạ cánh thì gọi em.” Cô ngáp thêm một cái, nhắm mắt, sau đó lên ghế chị Hằng.

Quốc Hùng ngồi ghế phía sau không khỏi khinh bỉ, cái thẳng tự nhiên bắt mọi người đến Phú Quốc, còn nói gì mà ý đồ đầu tư ở đây cũng không phải tệ. Giờ anh hoàn toàn hiểu, cái ý đồ của hắn là muốn ở bên cạnh Trà My, muốn cả hai có không gian riêng tư chứ gì?

Nói đi thì phải nói lại. Ban đầu anh thật sự không hiểu, lý do gì khiến hắn một lòng một dạ với Trà My như thế, nhưng sau một thời gian tiếp xúc với cô, anh mới lờ mờ hiểu được một chút.

Trà My là cô gái đặc biệt, nói thông thái tài giỏi thì chưa tới nhưng về tài năng thì cô không hề thua ai. Tự lập thì không nói gì, còn giỏi nấu ăn, biết võ thuật, và rất hiểu chuyện. Là một cô gái kết hợp giữa hiện đại và truyền thống, tính tế trong cách ứng xử, quả thật rất có sức hút với cánh mày râu.

Quốc Hùng bất giác nuốt nước bọt. Ý nghĩ này mà để Minh Phong biết được, chắc chắn hắn sẽ ném anh sang Nam Bán Cầu chơi với chim cánh cụt.

Máy bay hạ cánh, Trà My vẫn ngủ như chết trên vai Minh Phong. Anh suy nghĩ một lát, rồi mới kéo tay cô choàng qua cổ, lấy lực nhấc người cô lên lưng mình, công cô xuống máy bay. Sau đó lên xe riêng đến thẳng nơi tổ chức lễ hội thời trang và cũng là khu nghỉ dưỡng năm sao Vinpearl lớn nhất Phú Quốc.

Trà My tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành, cô đảo mắt nhìn quanh một lượt. Kỳ lạ, chẳng phải cô đang trên máy bay, sao bây giờ lại nằm trên giường thế này?

Giường...??

Trà My ngồi bật dậy, mở rèm cửa sổ thì thấy nạt trời đã lên đến đỉnh ngon, trước mặt cô là bờ biển trong xanh trải dài vô tận.

Lúc Trà My chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì tiếng gõ cửa vang vọng. Cô giữ nguyên vẻ mặt, mở cửa. Là Minh Phong, anh đang mặc trên người quần tây kết hợp với áo sơ mi nhạt màu, sức hút trai đẹp bắn ra như đạn pháo.

“Đến giờ ăn trưa rồi.” Minh Phong nhìn sắc mặt Trà My chưa tỉnh ngủ hẳn, bẹo nhẹ má cô nói tiếp: “Mọi người đều đang chờ em, chúng ta đi ăn đồ biển nào.”

Trà My cảm thấy ái ngại, do tối qua cô thức khuya, cộng hưởng buổi sáng phải thức sớm nên buồn ngủ không thể chịu nổi. Định đánh một giấc trên máy bay cho tỉnh táo, ai ngờ Minh Phong để cô ngủ tới lúc này...

Ban đầu Minh Phong dự định buổi trưa ra biển câu mực, sau đó nấu trực tiếp trên thuyền luôn. Nhưng thấy Trà My ngủ như vậy, anh cũng không nỡ đánh thức cô. Vì thế, đặt sẵn một bàn ăn tại khu nghỉ dưỡng luôn cho tiện.

Thấy đôi nam nữ đang vui vẻ bước lại hướng mình, giữa một khung cảnh nên thơ càng làm người khác nảy sinh hoang tưởng. Tuấn Vũ ra hiệu cho phục vụ dọn thức ăn lên, và đương nhiên, vị trí ngồi trung tâm chủ trì sẽ dành cho cặp đôi trai tài gái sắc ấy.

“Em cảm thấy không khỏe ở đâu à?” Minh Phong thấy sắc mặt Trà My không tốt, liền đưa tay sờ trán cô.

Trà My đẩy tay Minh Phong ra, lườm anh một cái: “Em đang suy nghĩ cách ứng phó, anh công em xuống máy bay, rồi công vào đây không ít người nhìn thấy.” Cô nói khề vào tai anh: “Anh thử nghĩ xem, họ có cho rằng em là lợn ham ngủ?”

“Em nên nhớ, anh luôn về phe em” Minh Phong áp sát vào mặt Trà My: “Nếu em là lợn ham ngủ, anh sẽ là lợn siêng năng chăm sóc em.”

Trà My nhìn gương mặt đẹp trai của Minh Phong, từ môi, mắt, cho đến mũi đều rất hoàn hảo, bất giác lắc đầu: “Nếu anh mà là lợn, em tin chắc rất nhiều cô gái tình nguyện vào hóa lợn theo anh.” Đưa một tay lên vỗ nhẹ vào mặt Minh Phong: “Minh Phong anh nên nhớ, em rất ít khi ghen, nhưng đã ghen rồi đó cũng là ngày tạm biệt.”

“Trà My em cũng nên nhớ, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, thì anh nhất định không từ bỏ cơ hội đeo bám em.” Vừa nói, Minh Phong vừa khoác vai cô tiến về phía bàn ăn.

Trà My nhún vai miễn ý kiến, được một người như Minh Phong đeo bám chẳng biết là chuyện tốt hay xấu, nhưng trước mắt cô cảm thấy có thể đặt niềm tin vào người đàn ông này. Cũng không biết lý do tại sao, đơn giản cô muốn làm thế.

Bàn ăn trưa khá đông người, các món ăn đều đạt chuẩn năm sao nên khỏi bình luận về vấn đề vệ sinh này nọ. Nhân viên bên Toàn Cầu nhìn sếp mình đang nhiệt tình phục vụ cho người yêu, không khỏi đua nhau nói nhỏ. Vị sếp luôn thông thái mọi chuyện, là người chỉ cần dùng một ánh mắt hay một từ cộc lốc cũng đủ làm họ căng thẳng. Nay cũng có lúc trở thành ông nội trợ, chiều người yêu hết mực như vậy? Quả khiến họ không quen mắt cho lắm.

“Sau khi ăn trưa, em cùng mọi người chuẩn bị cho buổi trình diễn tối nay. Anh có dự định gì?” Trà My uống một ngụm nước lọc, nghiêng đầu sang hỏi Minh Phong.

“1 giờ anh có cuộc họp quan trọng, khi nào xong anh sẽ chạy thẳng đến chỗ em.” Minh Phong vừa nói, tay vừa gấp thức ăn bỏ vào chén cho Trà My.

Quốc Hùng ngồi kế nhủ mày. Thức ăn ngon hẳn đều gấp cho Trà My, chỉ thương tình cho anh một đĩa rau xào. Thật đúng là uống công bạn bè gần bó, nay có vợ rồi thì đá bạn ra một bên.

Trà My lau miệng một cái, nhìn thời tiết đẹp đến say lòng người bên ngoài: “Nếu không phải công việc quá nhiều, em muốn đi tham quan đảo ngọc cho biết.”

“Tôi nay giải quyết xong công việc, ngày mai chúng ta sẽ đi tham quan.” Minh Phong hùng hồn nói.

Trà My nhếch môi, lườm xéo Minh Phong một cái: “Sau khi xong việc thì sáng mai phải bay về Sài Gòn, anh nghĩ em rất rảnh rồi à?” Cô bỏ miếng mực xào chua ngọt vào miệng, nhai một hai cái: “Ông chủ như anh, thì làm sao biết được nỗi khổ của nhân viên bọn em?”

“Chẳng phải anh nói sẽ cho em làm bà chủ?” Minh Phong bẹo má Trà My, anh đã sắp xếp chuyến công tác này đâu ra đó rồi. Chỉ là bên Lassic quá chậm chạp, không nói rõ sau khi kết thúc công việc, nhân viên sẽ được ở lại đây tham thú thêm một ngày.

“Anh đừng có mơ, muốn bắt em về canh mo nhà anh đâu phải dễ.” Trà My nhướn lông mày đáp.

“Nếu không phải em giỏi võ, anh cũng sẽ thử bắt em về một lần.” Minh Phong giọng điệu nuôi tiếc: “Chỉ đáng tiếc, xương anh rất mềm, chỉ thích hợp làm người bị bắt. Nhưng chờ hoài chẳng thấy tâm hơi.”

Trà My khước môi giật giật, trước mặt mọi người như vậy mà anh không biết ngại ngùng là gì. Thật sự cô rất nghi ngờ, cái danh tiếng thủ thân như ngọc, đầu tro như gỗ của anh chỉ là tin đồn thất thiệt.

“Minh Phong, sau này đi đâu em cũng sẽ mang theo thước đo.” Trà My cất giọng đều đều.

“Đề làm gì?” Minh Phong tỏ vẻ khó hiểu.

“Thì đề đo độ dày mặt của anh tăng giảm tới đâu á mà.”

Minh Phong: "..."

Quốc Hùng ngồi ăn rau cười hả hê vô bờ bến. Cái thằng, có dám hùng biện với vợ yêu không thì bảo. Đúng là ông trời có mắt, quả quyết dày có móng tay nhọn mà, haha.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Không Có Cơ Hội Nghi Ngờ

Đàn ông khi tập trung vào công việc thật sự rất có sức hút, nhưng điều đó cũng không ngoại lệ đối với phụ nữ.

Sau khi kết thúc cuộc họp, Minh Phong liền đi thẳng đến nơi tổ chức buổi tổng duyệt cho lễ hội thời trang tối nay. Nhìn Trà My đang bận rộn, quơ tay bên này, rồi ra lệnh bên kia, tóc tung bay trong gió hòa cùng gương mặt tràn đầy nhiệt huyết. Thật sự khiến người khác không thể nào rời mắt được, rất ngẫu.

"Minh Phong, không ngờ lại gặp cậu ở đây." Ông Tài, giám đốc công ty nước giải khát Hoàng Phúc không biết từ đâu cất giọng vui vẻ.

Minh Phong quay đầu, gơ tay bắt lấy tay ông Tài: "Chào chú Tài, lần này cháu có một số việc nên phải đến đây giải quyết."

Ông Tài cười niềm nở: "Chú nghe nói, cháu cũng là một trong những nhà tài trợ lễ hội thời trang lần này. Nhưng cứ nghĩ cháu sẽ cử nhân viên đi như mọi khi, không ngờ lại trực tiếp tham gia, quả thật làm chú hơi bất ngờ."

Minh Phong cười khách khí, đưa mắt sang cậu bạn Hoàng Phúc đang nhìn mình. Ông Tài liền nhanh miệng giới thiệu: "Đây là con trai chú Hoàng Phúc, vừa từ Mỹ trở về nên muốn theo chú học hỏi kinh nghiệm làm việc tại môi trường trong nước."

Hoàng Phúc bắt tay đối phương, nụ cười của hắn hơi thiếu tự nhiên. Nhìn sơ cũng biết Minh Phong không phải kẻ tầm thường, nhưng không ngờ lại là ông chủ trẻ có tiếng tăm không hề nhỏ trong giới doanh nhân: "Lần trước là do tôi không biết phép tắc, mong anh Minh Phong rộng lượng đừng chấp nhất."

"Anh quá lời rồi, tôi không mấy khi để ý những chuyện vặt vãnh." Minh Phong bắt tay đáp trả.

Sắc mặt Hoàng Phúc tối sầm xuống khi nghe Minh Phong đáp. Tuy giọng nói và ý tứ đều rất khiêm nhường, nhưng nghe sao cũng toàn dao găm. Cái gì mà không để ý chuyện vặt vãnh, hắn ta xem mình là kẻ không đáng cho vào mắt ư?

"Cả hai đã quen nhau trước rồi à?" Ông Tài đứng giữa cả hai, lên tiếng hỏi.

"Chỉ là tình cờ gặp nhau một hai lần." Minh Phong thuận miệng đáp, sau đó đưa mắt nhìn Trà My đang đi lại hướng mình.

Trà My từ xa đã thấy Minh Phong đang nói chuyện với Hoàng Phúc. Cô cảm thấy nghiệt duyên này quá ư dửng dăng. Mặc dù, cô và hắn ta đã giải quyết xong chuyện tình cảm lãng nhãng. Nhưng thiết nghĩ cũng chẳng vui vẻ gì khi vô tình đụng mặt thế này.

"Em có mệt lắm không?" Minh Phong choàng áo khoác đã chuẩn bị sẵn lên vai Trà My, giọng quan tâm hỏi.

Trà My không từ chối hành động quan tâm của Minh Phong, cười dịu dàng: "Cũng không mệt lắm." Vừa nói cô vừa gật đầu chào phải phép với ông Tài và Hoàng Phúc một lượt.

Ông Tài không ngạc nhiên trước cảnh thân mật của Minh Phong và Trà My. Lần trước, thấy thái độ của cậu ta đối với cô gái này trong buổi tiệc ông cũng đủ hiểu. Chỉ là không ngờ nó sâu đậm đến mức trong mắt cả hai chỉ nhìn thấy đối phương thế này.

Trà My nhìn gương mặt Hoàng Phúc, bỗng nhiên thần kinh cô co thắt. Nếu nói về tài tự cho mình là trung tâm vũ trụ, thì không ai hơn được người đàn ông này.

"Trà My, em vẫn khỏe chứ?" Hoàng Phúc ra vẻ thân thiết, không hề để ý đến gương mặt chẳng thiện cảm của Trà My.

Ông Tài trong mắt ánh lên chút hoài nghi, thằng con ông cũng biết Trà My?

"Vẫn khỏe, cảm ơn anh đã quan tâm." Tuy Trà My không muốn buông chuyện nhiều với người đàn ông này, nhưng bây giờ có ba hán ở đây, cô không thể để thất lễ.

Hoàng Phúc bật cười nhìn Minh Phong, sau đó đáp trả: “Anh lúc nào cũng quan tâm em mà.” Nụ cười của hắn càng trở nên ám muội: “Chỉ là gió muốn lung nhưng cây mãi không chịu ngã.”

Trà My mỉm cười xinh đẹp, nhưng mặt lạnh lẽo hơn cả băng tuyết: “Một người bạn rợn như anh mà vẫn có thời gian quan tâm đến tôi, thật chẳng biết đây là phúc hay họa.” Khóe môi Trà My càng khêu sâu: “Nhưng ít nhiều gì tôi cũng sẽ nhận ý tốt này, như thế thì mới phải đạo.”

Minh Phong nghe những lời Trà My nói mà lạnh hết gai sống lưng. Muốn đấu với cái miệng lạnh lợi này, đúng thật không phải chuyện đùa.

“Trà My, em đúng thật rất có sức hút. Nếu có thể, anh cũng muốn cướp em từ tay người khác thử một lần.” Hoàng Phúc gương mặt phách lối, nhìn thẳng vào mắt Trà My.

“Hoàng Phúc, con đùa hơi quá rồi đấy.” Ông Tài nghiêm khắc nhắc nhở. Thắng con này chẳng biết hôm nay ăn trúng cái gì, nó đã biết cô gái này là bạn gái của Minh Phong mà còn dám chọc ghẹo như vậy, quả chẳng ra thể thống gì.

“Nghe nói tôi nay có rất nhiều chân dài hội tụ, anh tha hồ mà lựa chọn.” Trà My khoác tay Minh Phong: “Người độc thân vẫn còn nhiều, cơ hội không thiếu, anh đừng nên làm những chuyện có lỗi với lương tâm mà cuối cùng không có kết quả.”

“Em...”

“Thằng con chú tính tình lúc nào cũng thích đùa vui như vậy, mong cả hai đừng chấp nhất.” Ông Tài cười nhân hậu cắt ngang lời Hoàng Phúc.

Minh Phong nở nụ cười tươi đáp trả: “Chú Tài đừng nghĩ quá nhiều, cháu có thể hiểu. Tuy nhiên, nếu muốn tạo không khí vui tươi thì chỉ cần làm một lần là đủ, khán giả sẽ nhầm nếu cứ diễn mãi một màn.”

Ông Tài mặt mày tối đen, chẳng mấy dễ chịu gì khi thấy con trai mình bị xem là diễn viên hài, cất giọng khàn đặc: “Chú còn có việc giải quyết, xin phép không làm phiền nữa.”

Sau khi cha con ông Tài khuất bóng, Trà My cùng Minh Phong đi dạo một vòng quanh khu nghỉ dưỡng. Gió biển thổi lúc mạnh lúc nhẹ, mang theo mùi hương thiên nhiên thoang thoảng, trước khung cảnh đẹp đến mức động lòng thế này, dù tâm tình con người ta đang rất tệ cũng nhanh chóng bị thổi bay đi mất.

Minh Phong dịu dàng nắm tay cô, bàn tay to lớn và vô cùng ấm áp. Trà My ngẩng đầu, thầm khâm phục người đàn ông bên cạnh. Anh chỉ cần một lời nói, cũng đủ khiến đối phương căng thẳng, đúng là không phải dạng vừa đâu: “Anh sẽ làm gì nếu người đó thật sự cướp em?”

“Nếu anh có đai đen võ, nhất định sẽ đánh cậu ta ngay lập tức. Nhưng anh tin chắc vợ yêu của anh sẽ hạ thủ hắn triệt để, vì em là chủ thể đầu phải món hàng mà hắn nói cướp thì cướp chứ.” Minh Phong mặt mày trở nên sáng lạng, ôm lấy eo Trà My.

Trà My bĩu môi: “Ai là vợ yêu của anh?”

Minh Phong tăng hắng giọng một cái, nói rõ từ chữ: “Vương – Trà – My, là em chứ ai nữa?”

“Anh đúng là không biết xấu hổ.” Trà My thực chỗ Minh Phong một cái: “Đàn ông phải đứng ra bảo vệ phái yếu, ai đòi lại bắt em ra tay, em không muốn gặp thần chết nhanh đến vậy đâu.”

Tay Minh Phong đang ôm lấy eo Trà My, thừa thế ôm gọn cô vào lòng: “Thật ra xương anh rất mềm, nhưng nếu ai đó muốn cướp em, anh tin chắc hắn sẽ mềm xương hơn cả anh.”

Trà My không phản ứng gì trước hành động của Minh Phong, chỉ là không quên mĩa mai lại một câu: “Đừng có múa miệng.”

Ông Tài kéo Hoàng Phúc lại một chỗ vắng, gương mặt thân thiện dần trở nên nghiêm khắc trông thấy: “Con muốn chơi bởi ở đâu cũng được, nhưng cũng phải biết điểm dừng. Hoàng Phúc, con nên nhớ những thứ mà con có hiện tại đều do ta tạo ra, tốt nhất con nên tập trung vào công việc của mình, nếu không thì đừng mơ đến việc ngồi lên chức giám đốc.”

Hoàng Phúc không đáp trả, chỉ là không biết tại sao vừa rồi mình lại hành động như vậy. Mỗi lần thấy Trà My, chẳng biết cái quái gì mà anh lại trở nên tự kiêu như thế. Nhưng rất tiếc, dù anh có làm gì cũng chẳng thể có được cô ta.

Buổi tối đến rất nhanh, lễ hội thời trang lần thứ 4 với chủ đề Hương Sắc Mới được đầu tư với kinh phí “khủng”, với sân khấu hiện đại, hoành tráng, cùng sự góp mặt của những dàn sao đình đám trong và ngoài nước. Theo Trà My biết thì sân khấu năm này do đạo diễn Trần Khắc Huy chỉ đạo và phần âm nhạc sẽ do nhạc sĩ Toàn Hiếu đảm nhận.

Đúng như chủ đề đặt ra, tất cả những mẫu thiết kế lên trình diễn đều rất độc đáo nhưng vẫn mang đậm hồn Việt thuần túy. Người mẫu chân dài cả nam lẫn nữ sải chân bước tự tin trên sàn, tất cả đều tỏa ánh hào quang rực rỡ.

Lassic làm thay đổi không khí cho lễ hội thời trang với bộ sưu tập “Nét Duyên Của Em”. Những bộ váy được pha trộn giữa những chất liệu vải nhẹ bằng như lụa, gấm, organza... tạo nên một tổng thể hài hòa đầy ngẫu hứng, đường may mô phỏng lại hình ảnh của những đóa hoa sen đang lay động trong gió hết sức sinh động.

Cuối buổi lễ hội, đồng loạt những nhà chức trách đại diện cho từng nhãn hiệu lên nhận hoa và chụp hình lưu niệm. Trà My đứng ở một góc dưới “cánh

gà”, khoe môi tạo thành vòng cong khi thấy những nỗ lực mình bỏ ra trong thời gian qua được đền bù bằng những tràng pháo tay tán thưởng.

“Nghe nói ông chủ công ty Toàn Cầu là Minh Phong lần này cũng đến tham dự, chị nghĩ em nên tóm lấy anh ta.”

“Chẳng phải anh ta đã có bạn gái rồi?”

“Thúy Vy, đàn ông không bao giờ thấy đủ khi chỉ có một. Em xinh đẹp như thế này, chị tin chắc anh ta sẽ không thể nào cầm lòng nổi.”

“Thật không?”

“Tin chị đi, sau khi kết thúc phần trình diễn, chị sẽ sắp xếp cơ hội cho em gặp mặt anh ta tại tiệc đêm.”

Trà My đang định rời khỏi “cánh gà”, thì vô tình nghe được cuộc trò chuyện hơi kích thích tâm lý con người ta một chút. Cô chỉ cười cười một cái, rồi bước đi tiếp.

Đề sống trong một môi trường phức tạp này, Trà My luôn tuân thủ đúng quy luật, nếu là của mình thì tuyệt nhiên sẽ là của mình, nếu thứ đó không phải của mình thì dù có tranh đoạt cũng chẳng thể nào có được.

Cô đã chấp nhận Minh Phong, thì tốt nhất nên dẹp mấy cái lo sợ anh sẽ bị người ta cướp mất sang một bên. Vì nếu họ có cướp được, thì hạng đàn ông đó cũng không xứng đáng với cô.

“Em đáng suy nghĩ gì vậy?” Minh Phong vừa định vào ‘cánh gà’ tìm Trà My, thì thấy cô đang thần thờ bước ra, nên nhanh chân chạy đến hỏi.

Trà My mỉm cười, bóp bóp vai mình vài cái: “Chỉ là đang cảm ơn ông trời, cuối cùng em cũng được thoải mái nghỉ ngơi rồi.”

Minh Phong đưa tay bóp vai giúp Trà My, miệng cười phong độ: “Em đói không, hay chúng ta đi ăn gì đó?”

“Anh không tham dự tiệc đêm?” Trà My tròn mắt hỏi.

Minh Phong liền kéo tay Trà My đi về phía trước: “Những buổi tiệc như thế đều do Quốc Hùng phụ trách, anh không có hứng thú tham gia.” Anh biết Trà My không thích tham gia tiệc tùng, nên cũng chẳng có lý do gì để đến.

“Như vậy sẽ có người rất tiếc nuối.” Trà My hạ giọng nói.

Minh Phong khó hiểu, khoác vai Trà My đi về phía trước: “Ai tiếc nuối là chuyện của họ, em cảm thấy thế nào mới là chuyện của anh.”

Trà My liếc mắt nhìn Minh Phong, ý cười càng thêm sâu.

Chị Lan đang định rủ Trà My đi tiệc đêm, nhưng vô tình bắt gặp cảnh tượng Minh Phong đang giúp con bé xoa vai. Rồi còn nói một câu, mà khiến cho bất cứ cô gái nào nghe được cũng đều phải ngường mộ.

Ban đầu khi biết Trà My qua lại với Minh Phong cô có hơi lo lắng. Vì cô quen biết con bé cũng gần hai năm, nên khá rõ tính khí nó như thế nào. Con bé là một người rất ít khi giận dỗi chuyện vặt, nhưng nếu nó đã giận rồi thì đừng bao giờ nghĩ đến việc sẽ tha thứ.

Việc con bé chia tay Hoài Văn cũng không phải xuất phát từ một sớm một chiều. Sau vài lần chạm mặt với cô ả Hà Trang, rồi những tin tức mà bạn bè cung cấp, Trà My vẫn bình tĩnh đối mặt chứ không chọn cách phát điên nhưng những đứa con gái khác.

Muốn đánh ghen cũng phải phân biệt cho rõ, tình một đêm rất khác với ngoại tình. Tình một đêm rất dễ xử, ăn bánh rồi trả tiền, đó chính là cách giải tỏa sinh lý thông thường. Còn ngoại tình chính là đang quen người này, lại ăn ngủ, bao nuôi một người khác, trong thời gian đó có phát sinh quan hệ tình cảm.

Hoài Văn luôn miệng nói muốn dùng cô ả Hà Trang để giải tỏa sinh lý, nhưng cả hai cặp kè hơn mấy tháng trời, trong thời gian đó còn phát sinh quan hệ tình cảm lãng nhãng. Đây mới chính là lý do Trà My không thể tha thứ cho hắn.

Nói về thế lực và tiền tài, Minh Phong hơn hẳn Hoài Văn. Cân đo về vẻ điển trai lịch lãm, thì Minh Phong cũng ăn đứt. Trong một thế giờ đầy rẫy kẻ thứ ba thế này, cô thật sự lo Trà My sẽ bị tổn thương một lần nữa. Nhưng hiện tại cho thấy, con bé đã lựa chọn đúng người cùng bước song song với mình.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Anh Thích Em

Sáng hôm sau, lúc Trà My đang sắp xếp hành lý thì nhận được điện thoại của chị Lan, bảo rằng hôm nay sẽ ở lại Phú Quốc tham thú một ngày coi như phần thưởng cho những cố gắng thời gian qua.

Trà My mặt mày sáng láng, thay nhanh quần áo đến chỗ tập trung. Xe du lịch đã chuẩn bị sẵn, xuất phát đến địa điểm đầu tiên tại Nam đảo nói riêng và Phú Quốc nói chung là nhà tù Phú Quốc. Nhà tù hiện không còn giam giữ tù nhân mà được phục chế thành bảo tàng với nhà giam, tượng tái hiện các kiểu tra tấn, hàng rào kẽm gai, chuồng cọp...

Tuy cả nhóm đi chung, nhưng tất cả mọi người đều ý thức tủa ra mỗi người một hướng để nhường không gian riêng tư lại cho sếp mình. Trà My ban đầu còn rất sung sức, cơ mà chỉ vừa đi vài vòng quanh nhà tù bất giác cô cảm thấy ớn lạnh, thậm chí cảm tạ ông trời vì cô sinh ra trong thời thế bình yên. Chứ đây cô vào thời loạn lạc, không biết với tính cách của mình cô sẽ giữ được cái mạng này cho đến năm bao nhiêu tuổi.

“Mấy cái hình thức tra tấn này quá dã man.” Trà My nhìn tượng sắp đang bị chọc cây vào cuống họng, da gà lủ lợt nổi lên.

Minh Phong nắm tay Trà My đi đến phía trước, chậm rãi nói: “Chiến tranh luôn tàn khốc như thế. Ở đây, chỉ tái hiện một số hình ảnh quen thuộc mà thôi. Về Sài Gòn anh sẽ dẫn em đi tham quan bảo tàng lịch sử Việt Nam, vào đó mới thật sự thấm thía nỗi đau của những người dân và anh hùng thời chiến.”

“Như thế này cũng đủ làm em thấm thía rồi.” Trà My bĩu môi, kéo Minh Phong ra một hướng khác: “Em không thích chiến tranh, cũng như những định kiến và tư tưởng thời xưa. Nhưng em thật sự khâm phục anh hùng nước nhà, cái cách mà họ hy sinh cho đất nước quả thật thời nay không phải ai cũng làm được.”

Minh Phong gật đầu, nhìn gương mặt nghiêm túc của Trà My, miệng anh nở nụ cười: “Nếu buộc phải trở về thời chiến đấu, em có nghĩ là mình sẽ gia nhập vào hàng ngũ nữ anh hùng liệt sĩ?”

Trà My trề môi, giơ một ngón trỏ lắc qua lắc lại kiểu phản bác: “Em sẽ là dân hèn, một đứa có trái tim yếu như em không thích hợp vào nơi bom đạn đó.”

Minh Phong bật cười: “Tư tưởng em rất giống anh, đúng là vợ nào chồng nấy mà.”

Trà My gương mặt khinh bỉ trông thấy, lấy máy ảnh chụp lại cái hàng rào kẽm gai trước mặt: “Anh đừng có suốt ngày sinh ảo tưởng, em là vợ anh lúc nào?”

“Người yêu, cô gái của anh, em yêu, vợ yêu... em muốn chọn biệt danh thân thương nào?”

Trà My không thêm nói gì nữa, phệt phệt mũi đi đến chỗ khác xem tiếp.

Hơn một tiếng dạo quanh nhà tù, mọi người tập trung lại đến địa điểm tiếp theo là suối Tranh. Đúng như tên gọi của nó, suối Tranh là vẻ đẹp của con suối bắt nguồn từ dãy Hàm Ninh, chảy thành thác ba tầng và không khí mát lạnh, dễ chịu như một ngày thu ở Đà Lạt.

Trà My đưa mắt nhìn những tảng đá, nước mát muốn lưng tròng vì cô thật sự ghét đến gần rêu phong. Mà đã là suối, thì ở đây chỗ nào cũng có.

“Trà My, sắc mặt em sao thế?” Quốc Hùng trên vai đeo ba lô trẻ trung, tay còn cầm theo gậy chống trượt bước ngang cô hỏi.

“À, tôi không sao.” Nếu bọn họ biết cô sợ rêu phong, chắc chắn sẽ cười cô đến thối mũi. Đang định nhắm mắt đi tiếp, thì Minh Phong đã đưa lưng đến trước mặt cô, kéo hai cánh tay cô choàng qua cổ mình, sau đó lấy đầu nhấn cô lên lưng một cách gọn lẹ.

Trà My mặt vẫn bình thản, không phản ứng kiểu như phản đối giống những cô gái khác, chỉ lăm bảm nhỏ bên tai Minh Phong: “Anh bước đi cẩn thận, nước ở đây rất sạch, nhưng em tuyệt nhiên không muốn tắm tiên.”

Nụ cười trên môi Minh Phong càng trở nên sáng lạng, chân bước sang tảng đá đầy rêu phong trước mặt: “Em cứ yên tâm.”

Quốc Hùng nhìn cảnh tượng trước mắt, quả thật khiến con người ta ghen tỵ muốn chết. Anh nhướn lông mày quay sang nói nhỏ với Tuấn Vũ: “Hay là cậu cũng công tôi qua đó?”

Tuấn Vũ trung nguyên về mặt khinh bỉ: “Đời này tôi không có hứng thú với con trai.”

Sau khi đến gần suối Tranh, Trà My tranh thủ tạo dáng chụp vài pô ảnh, sau đó ngồi một góc quan sát mọi người xung quanh đang đùa giỡn.

“Minh Phong, nhân viên của anh thật quá nhiệt tình.” Trà My méo mặt nhìn cảnh tượng Tuấn Vũ và Quốc Hùng đang ngâm mình dưới suối, cả hai còn tạt nước vào nhau tựa như đôi nam nữ trong phim Hàn Quốc mà cô đã từng xem trên tivi.

Minh Phong cười cười đưa chai nước suối đến trước mặt Trà My: “Đạo này con người chịu áp lực rất thấp, có cơ hội giải tỏa là họ liền không bỏ qua.”

“Quốc Hùng, sao anh đẩy tôi xuống đây?” Tuấn Vũ mình mẩy ướt sũng, đáng vẻ lúc này vô cùng đáng thương.

Quốc Hùng cười ha há thỏa mãn: “Tại cậu cứ than trời nóng, tôi tốt bụng giải nhiệt giúp cậu còn muốn gì nữa?”

Tuấn Vũ tròng mắt, đợi lúc Quốc Hùng không để ý, kéo tay anh ta xuống cùng mình ngâm nước: “Một mình hưởng thụ là kẻ ích kỷ, chúng ta cùng xuống cho vui.”

“Cậu dám giỡn mặt với tôi?” Quốc Hùng trợn mắt, đá nước lên mặt Tuấn Vũ.

Tuấn Vũ mặt mày hã hê, không chịu thua dùng tay gạt nước sang Quốc Hùng. Thế là cái cảnh tượng đẹp như mơ mà Trà My thấy, không phải phim tình cảm sến súa, mà chính là cuộc chiến giữa hai người đàn ông thông minh nhưng lâu lâu thiếu mất một dây thần kinh số sáu.

Trà My chắc môi cảm thán: “Đúng là gần đây sức chịu đựng áp lực của con người quá kém.”

Sau khi ngắm suối Tranh, tham quan lò nước mắm và thưởng ngoạn vườn Sim thì mặt trời cũng gần xuống núi. Mọi người mệt mỏi ra bãi sau Phú Quốc ngắm mặt trời lặn. Cả một vùng trời thay màu đỏ rực, mọi thứ đều chuyển mình thành bóng hình phía xa xăm. Bất giác những ngày tháng bộn bề, cơm áo gạo tiền hàng ngày chẳng còn là việc quá khó khăn khi họ nghĩ đến.

Trà My nhìn bầu trời rộng lớn, và cả một đại dương không bến trước mặt, tạo cho cô cảm giác như mình đang lạc vào một nơi nào đó quá đời bình yên, đến mức cứ ngỡ đây là thiên đường xinh đẹp. Cô ngồi bệt xuống bờ cát trắng mềm mại, mặc cho tóc tung bay theo gió, mặt trời chiếu gọi lên làn da trắng sáng mịn màng của mình.

“Nếu một mình ngắm hoàng hôn, thì tâm trạng sẽ rất tệ.” Minh Phong ngồi xuống cạnh Trà My: “Cái cảm giác khi nhìn mặt trời dần biến mất, chỉ để lại một màn đêm lạnh ngắt, gió biển thổi mạnh, không gian bốn bề vắng tanh, một nỗi cô đơn không thể nào diễn tả thành lời được.”

"Em rất sợ ma..." Trà My nhìn Minh Phong: "Vì thế không dám chơi trò lảng mạn kiêu sẽ có thể chết lảng xẹt đó."

Minh Phong bật cười. Nhớ lại cái lần đầu tiên gặp cô vào một ngày mưa ảm đạm, anh nhớ như in cô bé có mái tóc đen tuyền phủ trên gương mặt trắng trẻo xinh xắn, đôi mắt tuy rất lạnh lợi nhưng lại ẩn chứa một nỗi buồn nặng trĩu. Có lẽ, nỗi buồn ấy còn hơn những gì mà anh đã trải qua vào ngày hôm đó.

"Trà My, em biết mà đúng không?" Minh Phong nhìn sâu vào mắt Trà My.

"Anh là của em?" Trà My nhướn mày hỏi.

"Ừ, anh thích em."

Trà My im lặng một lúc trước câu trả lời của Minh Phong. Sau đó nhoen miệng cười: "Ừm, em cho phép anh thích em rồi."

Minh Phong nhìn ngắm Trà My không rời mắt, sau đó lòn một tay qua eo cô, dí mũi xuống mặt cô, đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu. Tiếng gió thổi lúc mạnh lúc nhẹ, hòa cùng âm thanh sóng biển rì rào, tựa như một giai điệu du dương không có hồi kết thúc.

Tuy có hơi bất ngờ, nhưng Trà My không phản kháng. Chỉ cảm thấy động tác của Minh Phong rất nhẹ nhàng, cẩn thận, giống như đang nâng niu một viên kẹo ngọt mình yêu thích. Hơi thở Trà My bắt đầu hơi run, hoàn toàn chẳng biết lúc này mình ở dưới đất hay trên mây. Đến khi nghe tiếng máy chụp ảnh, cô mới lơ mơ mất nhìn xung quanh. Trời ạ, vừa rồi cô mới đóng phim tình cảm cho người ta xem?

"Minh Phong, anh dám quyến rũ em?" Trà My đẩy Minh Phong ra, trừng mắt nghiêm khắc nhìn anh.

Minh Phong kéo Trà My vào lòng, không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh: “Đâu có, là em quyến rũ anh, anh hoàn toàn vô tội.”

"Hay quá, anh thật biết cách trốn tránh trách nhiệm." Trà My lên giọng lên án.

"Được rồi, hay mình làm lại. Lần này là anh quyến rũ em chịu không?" Vừa nói, Minh Phong vừa áp mặt mình vào mặt Trà My.

Trà My mặt nóng bừng, nghiêng răng ken két nhắc nhở: "Ở đây có rất nhiều người."

Minh Phong mỉm cười dịu dàng, nét mặt có chút giãn ra: "Anh biết rồi, lúc khác anh sẽ lại quyến rũ em..."

"Đồ quỷ râu xanh." Trà My mĩa mai.

"Ừ, anh là quỷ râu xanh, kể từ lúc quen em." Giọng anh hơi ranh mãnh: "Em là thủ phạm gây án, vì thế phải chịu trách nhiệm với anh cả đời."

Trà My phì cười, gục đầu vào vai Minh Phong. Có người nói với cô rằng, con người nếu chịu quá nhiều tổn thương trong một thời gian dài sẽ quên mất cái cách mình được yêu thương như thế nào, và ngược lại.

Thì ra tình yêu cũng không phải là thứ gì đó quá xa xỉ như người ta thường nói. Nó đến và đi không theo một quy luật nhất định nào, và tuyệt nhiên nó cũng sẽ không bao giờ là mãi mãi. Chỉ có cái khoảnh khắc cảm nhận được nó, mới chính là mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Rất Xứng Đôi

Lên máy bay trở về Sài Gòn, mọi người ai cũng mệt mỏi nằm ngủ như chết trên ghế. Trà My đưa tay xoa bóp vai của mình, dạo này xương cô rất yếu, chắc cần phải bổ sung canxi.

“Em không ngủ một giấc à?” Minh Phong phụ Trà My bóp vai, giọng nói rất đôi âm áp.

Trà My thở một cái: “Em sợ nếu ngủ quên, anh lại công em về nhà.”

Minh Phong phì cười, vui vẻ đáp trả: “Anh sai rồi, nhất định sẽ gọi em dậy.”

Trà My xoay người lại nhìn Minh Phong, mặt vô cùng nghiêm túc: “Anh nói lại xem.”

“Nhất định anh sẽ gọi em dậy.” Minh Phong lặp lại lời vừa rồi, gương mặt mang theo chút khó hiểu.

“Không phải câu đó.” Trà My chau mày đăm chiêu.

“Anh sai rồi?!”

Trà My rơi vào một khoảng lặng, cái ngữ điệu mà Minh Phong nói rất quen. Tuy cô biết là không thể nào, nhưng đôi lúc cô vẫn thấy anh có những điểm rất giống với người đó.

“Em sao thế?” Minh Phong thấy Trà My yên lặng không nói gì, nên lo lắng hỏi.

Trà My dẹp bỏ suy nghĩ trong đầu, nhìn người đàn ông trước mặt: “Minh Phong, anh có tin vào tình yêu sét đánh?”

“Trên đời này không có cái gọi là tình yêu sét đánh, chỉ có cái gọi là loạn nhịp từ ánh nhìn đầu tiên.” Minh Phong thẳng thắn đáp: “Thật ra, tình yêu cần có thời gian để vun đắp, và trong trường hợp ‘yêu từ cảm giác quen thuộc đầu tiên’, không có đủ thời gian để bất kỳ hành động yêu thương nào đem lại kết quả. Nhưng ta cũng đừng vội vàng rũ bỏ khái niệm này, vì vẫn có chỗ cho tiền đề của một tình yêu thực thụ. Và tiền đề đó thường được biết đến như cảm giác ‘rơi vào tình yêu’.

Nói tóm lại, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên không phải là chuyện hiếm gặp. Vì thế, nếu ‘say nắng’ hay có cảm giác với ai ngay lần gặp đầu tiên thì cũng chẳng phải là ngoại lệ. Có thể đó không phải là tình yêu đích thực, hay mãi mãi, nhưng nó sẽ là thứ tình cảm khó phai.”

“Xem ra anh rất rành, anh từng trải qua bao nhiêu lần cái cảm giác đó?” Trà My chớp mắt mãnh liệt, cảm xúc dạt dào hỏi.

Minh Phong cười cười nhìn Trà My: “Ba lần cùng một người.”

“Là sao?” Trà My nhướn một bên mày khó hiểu.

“Là có một người, suốt ngày khiến anh phải nuôi sâu trong đầu.” Vuốt mái tóc mềm mượt của Trà My, Minh Phong hôn nhẹ má cô một cái: “Cô ấy tên Vương – Trà – My.”

Trà My cảm thấy mắt mình sắp bị lé đến nơi vì phải liếc xéo nhiều quá, đẩy Minh Phong ra, cô tựa đầu vào cửa sổ máy bay: “Em đâu bắt anh phải nuôi sâu vì em?!”

“Tựa vào đó rất đau đầu.” Minh Phong kéo đầu Trà My vào vai mình, sau đó nói khẽ: “Đó là công việc của anh, mỗi ngày anh phải làm vậy mới có thể sống được.”

Trà My không trả lời, nhìn ra ngoài cửa sổ. Sài Gòn về đêm khi nhìn từ trên cao giống như những ánh sao rơi rụng, lấp lánh và đẹp đến mức khiến cho người khác không thể rời mắt. Tuy nhiên, gương mặt đẹp trai của người đàn ông bên cạnh cô còn thu hút hơn gấp mấy lần.

Rời khỏi sân bay, cả đám nhân viên Toàn Cầu và Lassic đều trở mắt khi thấy chiếc siêu xe đắt tiền đậu trước nhà ga Tân Sơn Nhất, nhìn cảnh tượng ông chủ mình yêu chiều mở cửa cho Trà My, đợi cô ngồi vào cabin thật rồi mới vào vị trí lái, nổ máy, chạy xe đi mất bóng. Thật đáng ngưỡng mộ.

“Sếp quả thật quá ngẫu, sau này em có bạn gái nhất định cũng sẽ không thua anh ấy.” Tuấn Vũ nhướn lông mày khẳng định lời nói của mình.

Quốc Hùng lắc đầu, đánh vào vai Tuấn Vũ một cái: “Nếu cậu muốn chiều người yêu, tốt nhất cô ta phải giống như Trà My...” Anh đưa mắt nhìn những cô gái ăn mặc hở hang xung quanh một lượt: “Một cô gái có cá tính riêng, không phụ thuộc vào người khác, có chút thông minh pha trộn với sắc sảo, chứ nếu không thì cậu sẽ bị hành xác dài dài.”

Tuấn Vũ liền gật đầu hiểu ý: “Cũng đúng, tuy sếp mình là một người đàn ông tài giỏi hiếm thấy, nhưng Trà My cũng chẳng thua gì, cả hai thật sự rất hợp nhau.”

Lần đầu tiên gặp Trà My, Tuấn Vũ chưa cần nhìn đến mặt, anh cũng đã bị thu hút bởi thần thái của cô ấy. Tuy không biết tại sao, nhưng nó khiến người đối diện cảm thấy cô ấy rất dễ gần, mặc dù thực tế thì ngược lại. Sau khi biết được mẹ cô ấy là một trong những doanh nhân có tên tuổi không nhỏ trong giới, anh càng khó tin hơn vì tính cách cô ấy chẳng giống gì là một tiểu thư được bao bọc trong trứng. Ăn mặc không quá se súa, tự lực kiếm tiền, ngoài việc ăn uống hơi khó khăn ra thì cô ấy hoàn toàn hòa đồng với những người đã quen biết.

Quốc Hùng và Tuấn Vũ tạm biệt mọi người một lượt xong, cũng leo lên xe riêng của mình trở về nhà nghỉ ngơi.

Chuyện tình cảm rất khó nói, đôi lúc nó như một chuyến tàu không tên, cứ chạy mãi, chạy mãi, rồi cũng đến lúc nó sẽ dừng lại, nhưng điểm đến là một vùng đất tốt hay xấu còn tùy thuộc vào duyên phận của từng người.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Duyên Của Quá Khứ

Chiều thứ sáu mưa dầm, Trà My ngồi trên ghế sofa, tay lười biếng bấm vào nút chuyển kênh trên điều khiển ti vi. Hôm nay là ngày nghỉ ca, lại dịp sếp Hoa Hồng Đen trong nhóm nhiếp ảnh vào Sài Gòn chơi, nên từ sáng sớm cô đã bị bắt qua nhà sếp ấy trông cỗ thủ cho đến giờ này.

“Bác Mỹ, con đói bụng rồi.” Trà My nhìn cái bụng phẳng lì của mình, cất giọng vô cùng đáng thương.

Người được gọi là bác Mỹ, cũng là sếp Hoa Hồng Đen đang ngồi cúi đầu xem bộ ảnh mới chọt ngẩng đầu lên. Dù đã có tuổi, mái tóc hơi chớm bạc, nhưng thần thái của bà vẫn còn rất trẻ trung: “Chẳng phải con nấu ăn rất ngon, trong tủ lạnh còn một chút thực phẩm, cơm tối nhờ con rồi.”

Trà My chu mỏ, lười biếng đứng dậy: “Con là khách cơ mà.”

“Ai kêu con nấu ăn ngon làm chi?” Bà Mỹ chéo chân sang trọng, lật tới lật lui xấp hình trong tay: “Một là gọi thức ăn nhanh; hai là ăn thức ăn do ta nấu; ba là con nấu. Chọn đi.” Bà Mỹ miệng cười cười, nhưng giọng vô cùng nghiêm túc nói.

Trà My “phì” một cái. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô cảm thấy biết nấu ăn cũng chẳng lợi ích gì. Gọi thức ăn nhanh thì thôi miễn, còn bác Mỹ nấu thì thôi khỏi nuốt trôi, thế là cuối cùng cô vẫn phải nhào đầu vào bếp.

Chợt nhớ đến hình ảnh Minh Phong đang loay hoay chuẩn bị cơm tối cho mình, Trà My vẫn cảm thấy anh là tốt nhất.

Nghĩ đến bọt là bọt liền xuất hiện. Trà My đang chuẩn bị đặt chảo lên bếp xào rau, thì điện thoại reo ồm ồm, là Minh Phong gọi.

“Em đến nhà bạn thế nào rồi?” Giọng nói của Minh Phong lúc nào cũng vậy, có trầm thấp pha chút tình cảm, nghe rất êm tai.

“Xuong em sắp rụng rồi vì suốt ngày ở nhà.” Trà My trả lời một cách tự nhiên, tay bật bếp lửa rồi cho dầu vào chảo.

“Hôm nay có một đối tác đến công ty, có thể công việc sẽ kết thúc trễ, khi nào xong anh sẽ chạy sang rước em.” Nghe thấy đầu dây bên kia có âm thanh nấu nướng, Minh Phong khẽ cười.

“Khi nào tan sở thì anh gọi cho em biết trước.” Trà My nhìn ra cửa sổ, ngoài trời mưa to còn kèm theo sấm chớp: “Anh nhớ mang theo dù, em không còn sức chăm sóc người bệnh đâu.”

Minh Phong cười cười, đưa mắt nhìn Tuấn Vũ đang ra hiệu khách đã đến, anh mới gạt đầu hiểu ý: “Anh biết rồi, em nhớ cẩn thận khi nấu ăn nhé.”

Trà My tắt điện thoại, khoe môi khẽ nở một nụ cười, rồi tiếp tục vào công việc nấu nướng của mình. Xào rau xong cô cho vào đĩa, sau đó qua kho thịt, nấu canh mây, thao tác rất rành nghề và lưu loát.

“Trà My, con thật sự đang qua lại với Minh Phong?” Bà Mỹ dọn thức ăn ra bàn phụ Trà My, tay vừa xới cơm vừa hỏi.

“Dạ.” Trà My cẩn thận quan sát sắc mặt của bà Mỹ, mỗi lần bác ấy trở nên nghiêm túc thế này, thì y như rằng có chuyện không lành sắp ập đến.

Bà Mỹ cười cười, khuôn mặt tròn đầy đặn và trông vô cùng phúc hậu: “Minh Phong rất tốt, lần này con chọn đúng người rồi.”

“Bác Mỹ có biết anh ấy đầu mà bảo tốt với không ạ?” Trà My ngồi xuống ghế, chu mỏ lém lỉnh đáp.

Bà Mỹ ý cười càng sâu, nhìn Trà My tới đâu là bà thích tới đó: “Đó gọi là linh cảm của người già, khi nào đến tuổi ta, con sẽ hiểu.”

Trà My gạt gạt đầu hiểu ý, đặt chén canh mây xuống trước mặt bà Mỹ: “Con đường đó còn quá xa, không cách nào nhanh hơn ạ?”

“Bé con, ta không phải thần thánh.” Bà Mỹ uống một ngụm canh, không ngớt lời khen tặng: “Đúng thật con nấu ăn rất ngon, bà già như ta thật sự ngưỡng mộ.”

“Tài nghệ bác trai cũng đâu phải tệ, bác được bác ấy thương yêu và nuông chiều, điều đó mới khiến cho người khác ngưỡng mộ đấy ạ.” Trà My chưa từng gặp qua chồng của bác Mỹ, nhưng nhiều lần thấy bác ấy đăng hình trên Facebook cá nhân. Tuy chỉ là bóng lưng, nhưng cũng đủ khiến người khác phải nghiêng răng ganh tỵ.

“Ha ha, chắc do ta được chiều nên sinh hư rồi chẳng?” Bà Mỹ thân thiết tung hứng theo Trà My.

Cả hai vừa ăn vừa nói về sao Hỏa, cho đến sao Kim. Trà My cảm thấy cô và bác Mỹ rất hợp nhau về mặt tính cách. Mặc dù bác ấy đã có tuổi, nhưng tâm hồn vẫn rất trẻ trung, không kỳ tính giống như những người già thường thấy.

Bây giờ hơn, Minh Phong đến trước cửa nhà của bà Mỹ, cầm theo một cây dù xuống xe, giờ ngón tay lên bấm vào chuông cửa.

Bà Mỹ tiến Trà My ra cửa, sẵn che dù giúp cô. Nhìn Minh Phong đang cười với mình, bà Mỹ đợi Trà My ngồi vào xe cẩn thận, rồi mới lên tiếng: “Vài hôm nữa ông nội sẽ vào Sài Gòn, có thể sẽ định cư luôn trong này. cháu coi ngày mà dẫn con bé về ra mắt đằng hoàng.”

Minh Phong gật đầu: “Cháu biết rồi.”

Trà My nhìn ra ngoài kính xe, thấy Minh Phong với bà Mỹ đang nói nói gì đó mà cô không nghe được, chỉ cảm thấy cả hai rất thân thiết. Cơ mà nhiều chuyện quá cũng chẳng có gì tốt, thế là Trà My nhún vai, không thêm quan tâm nữa.

Minh Phong chào tạm biệt bà Mỹ xong, mở cửa xe ngồi vào vị trí lái, nổ máy chạy về phía trước.

Trà My ngồi trên xe xem lại lịch trình sắp tới, nhìn Minh Phong một lúc rồi mới cất giọng dịu dàng: “Anh thật sự muốn cùng em đến dự sinh nhật Mai Trang?”

Minh Phong nắm lấy tay Trà My, gương mặt đẹp trai nhưng rất dai dẳng: “Vấn đề không phải là muốn hay không. Chỉ cần em đi, thì anh sẽ theo cùng.”

Trà My nhếch môi: “Em đề nghị anh nên đi cà da mặt, nó dày đến cực hạn rồi.”

“Bác Hồ luôn dạy chúng ta phải biết thật thà, anh luôn nghe theo lời Bác.” Minh Phong thắt xe chờ đèn đỏ, nụ cười bày phần sáng lạng, ba phần tươi rói.

Trà My hết nói nổi, thăm công nhận tài năng dày mặt của Minh Phong đã đạt đến cấp bậc thượng thừa: “Anh vẫn chưa ăn tối?”

“Có ăn bánh mì.” Minh Phong vội đáp.

“Anh ăn như vậy mà vẫn có thể làm việc?” Trà My nhìn đồng hồ đeo tay: “Tí nữa về em sẽ nấu món gì đó cho anh ăn.”

Minh Phong cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Tuy Trà My chưa một lần nói câu 'em thích anh' đại loại vậy. Nhưng qua hành động và cử chỉ quan tâm, anh có thể cảm nhận sâu sắc cô đang dần để ý đến anh. Tuy không biết tình cảm của cô dành cho mình là bao nhiêu, như cũng đủ làm anh thỏa mãn.

Sau khi ăn no căng bụng lần thứ hai, Trà My thờ ngược bỏ lại xô pha ngồi, nhường phần rửa chén cho Minh Phong. Cảm thấy mình nên vận động một chút để tiêu hóa, cô đứng dậy đi tới đi lui vài vòng: “Minh Phong, giấy vẽ tranh anh để ở đâu vậy?”

Minh Phong đang đeo găng tay rửa chén, ngóc đầu ra đáp: “Trong phòng làm việc.”

Trà My gật đầu hiểu ý, đang định mở cửa bước vào nhưng có hơi do dự. Dù sao thì phòng làm việc cũng không phải là nơi muốn vào là vào: “Trong đây có báu vật hay bí mật quân sự gì không đấy?” Trà My nói lớn.

Minh Phong chỉ biết cười với những tư tưởng không đỡ nổi của Trà My: “Trong đó có quái vật ăn thịt người.” Anh ngưng vài giây: “Giấy vẽ để trên giá đựng sách.”

Trà My phui mông bước vào, cô đã cảnh báo trước rồi nha, nếu có tin tức cơ mật nào lọt ra ngoài thì đừng có mà đổ thừa cô.

Trà My đi thẳng lại giá đựng sách, nhón chân gần cả năm phút mà không thể với tay tới cái xấp giấy vẽ trên cao. Cô bầm bụng than thầm, vì chân mình không dài bằng ai đó.

Nhìn tới nhìn lui quanh phòng, cô bất ghé đứng lên lấy, cơ mà vừa mới rút ra thì vô tình làm rơi đồng sách bên cạnh, chỉ trong một phút cô biến thành vợ thẳng Đậu. Đụng đầu hư đó.

Trà My bước xuống ghế, nhặt những quyển sách rớt trên mặt đất lên, đang định đứng dậy thì tầm mắt cô dừng ngay chiếc dù cũ kỹ trên bàn làm việc của Minh Phong. Cô ôm nguyên đồng sách chậm rãi bước lại gần quan sát.

Chiếc dù thủ công có màu cam nhạt, tay cầm được làm bằng gỗ khá thô sơ và truyền thống, trên đây còn ghi một dòng chữ quen thuộc... nếu bảo Trà My không tò mò việc tại sao Minh Phong lại giữ chiếc dù này, thì là gạt người. Vì chính cô làm, và đã tặng nó cho người đó...

“Em không sao chứ?” Minh Phong mở cửa bước vào, lúc đang rửa chén anh nghe có tiếng động trong phòng nên vội chạy vào xem.

Trà My nhìn đối phương, ái ngại nói: “Em làm rơi sách xuống đất.”

Minh Phong thấy Trà My một tay cầm dù, một tay thì ôm đồng sách, liền sai hai chân dài bước đến giúp cô đặt chúng lại vị trí ban đầu: “Em có bị thương ở đâu không?”

Trà My lắc đầu, đưa chiếc dù đến trước mặt Minh Phong: “Xin lỗi đã lấy nó xem mà không hỏi trước.”

Minh Phong nhận lấy, cất chiếc dù vào trong tủ. Sau đó quan sát sắc mặt Trà My, cô ấy chỉ cười cười không nói gì.

Trà My lấy xấp giấy vẽ, rồi trở ra phòng khách phát họa những ý tưởng trong đầu mình. Minh Phong thấy vậy cũng thờ phào, xách laptop ra ngồi đối diện Trà My. Anh thích cái cảm giác chỉ cần ngược đầu lên thì liền trông thấy gương mặt của cô thế này.

Trà My không để ý đến Minh Phong đang nhìn mình, tay vẫn bận rộn với những nét vẽ chưa hoàn chỉnh. Trong tranh là một cậu thanh niên, mái tóc bị ướt mưa phủ trên gương mặt đẹp như điêu khắc, quần áo tuy còn rất chỉnh chu nhưng vẫn không giấu được bộ dạng đáng thương hiện tại. Chỉ cần nhìn vào có thể nhận ra ngay, cậu thanh niên đó đang từng bước đi vào vực thẳm không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hải Đường Không Sắc

Sáng ngày sinh nhật của Mai Trang. Trà My chưa kịp nhìn thấy ông mặt trời thì điện thoại đã reo ầm ỏi. Khởi đoán cũng biết là ai, cô bắt máy trả lời Mai Trang vài câu rồi bỏ ra khỏi giường. Vệ sinh cá nhân xong cô thay quần áo để chuẩn bị đến Spa làm đẹp. Tối qua cô đã hứa đi chung với nó.

Minh Phong vẫn chu đáo như mọi khi chuẩn bị buổi sáng cho cô. Hôm nay anh cũng phải đi gặp đối tác, nên rất chần chừ trong bộ đồ tây được may rất tinh tế. Dặn dò đủ thứ nào là phải cẩn thận, đến nơi nhớ gọi điện. ... trước khi nuốt tiếc nhìn cô lên xe Mai Trang. Nếu là người khác thì cô đã cảm thấy phiền chết được. Nhưng với Minh Phong, cô lại xem đó là một nét tính cách hấp dẫn riêng biệt của anh.

“Xem ra, cậu và Minh Phong càng lúc càng gần bó. Tớ thấy rõ trong mắt anh ấy chỉ có mỗi mình cậu.” Mai Trang tay lái xe, liếc mắt sang nhìn Trà My nói.

“Tớ cũng thấy vậy...” Trà My nhìn dòng xe đang chạy tấp nập bên ngoài: “Ồ Minh Phong, tớ có cảm giác an toàn. Nhưng cậu biết rồi đấy, tớ chưa bao giờ đặt tình cảm hay kỳ vọng quá nhiều vào người khác.”

Mai Trang gõ ngón tay lên vô lăng, suy ngẫm một lát: “Nhưng cậu đã thích anh ấy, tớ cá là hơn hẳn tình cảm trước đây cậu dành cho Hoài Văn. Biết đâu cả hai sẽ tính đến chuyện dài lâu sau này.”

Trà My phì cười, giọng vô cùng thân nhiên: “Hoặc cũng có thể là không.”

“Cậu lúc nào cũng đa nghi như thế.” Mai Trang lên giọng: “Cậu có biết, là rất nhiều người mơ được giống cậu không?”

“Thì tớ đang tập mở lòng cũng như đặt niềm tin vào anh ấy đây. Nhưng trong lòng tớ vẫn không dám tin vào hạnh phúc dài lâu, nhất là với một người có thể lén lút như Minh Phong. Thứ tớ cần không phải tiền bạc, hay danh vọng, mà là một người thật sự hiểu tớ. Thật không may, anh ấy có mọi thứ, điều đó làm tớ rất hoang mang.”

Trà My biết mình là một người quá khó tính, quá khó chiều về mọi mặt. Một người như Minh Phong, chỉ cần búng tay một cái thì có hàng tá con gái sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ để đến bên cạnh anh. Vậy mà anh vẫn kiên trì theo đuổi, chờ đợi cô lâu như vậy... Cô là con người nên cũng biết rung động, và luôn trân trọng tình cảm đó. Nhưng cô không biết, rằng mình có thật sự xứng đáng với tình cảm đó hay không nữa.

“Nếu Minh Phong cầu hôn cậu thì sao?” Mai Trang xoay tay lái sang một ngã khác: “Mà anh ấy đã đề cập đến việc đưa cậu về ra mắt chưa? Nghe ba tớ nói ông nội Minh Phong là doanh nhân hàng đầu trong nước. Là một người vừa bảo thủ vừa nguy hiểm.”

Trà My im lặng một lúc, vuốt lại mái tóc của mình vài cái rồi mới đáp: “Việc cầu hôn thì còn quá sớm. Nhưng tối qua Minh Phong có nói sẽ dẫn tớ về chào hỏi ông bà mình.” Cô nhấn mạnh: “Chỉ khi nào tớ thật sự sẵn sàng.”

“Bé cưng, anh ấy quá nuông chiều cậu.” Mai Trang mỉm cười bẹo má Trà My: “Vậy cậu định khi nào mới sẵn sàng hả.”

“Cái đó thì nghĩ sau đi.” Trà My đưa mắt nhìn điểm đến: “Giờ thì chúng ta làm đẹp trước đã.”

Mai Trang nhún lông mày hiểu ý. Lấy phiếu giữ xe xong, hai đứa náo nức bước thẳng vào Spa Thiên Nhiên, nơi mà mọi căng thẳng đều tan biến ngay tại lối vào.

Mỗi khung cửa đều được bọc rèm trắng tinh khiết, trên các ghế dài và ghế bành lớn bày những chiếc gối đính cườm sang trọng. Mỗi góc tường đều có một chậu cây cảnh, tiếng nước chảy róc rách từ đài phun nước nhỏ hòa cùng tiếng nhạc piano văng vẳng. Không khí sực nức mùi tinh dầu oải hương, giống như một thế giới hoàn toàn khác so với thực tại.

Spa Thiên Nhiên là một nơi sang trọng đẳng cấp, thường thì giới nghệ sĩ rất thích đến đây để tự chiều chuộng bản thân mình. Trà My xem qua một lượt gói thư giãn - làm đẹp. Muốn khóc ròng vì giá của nó gần bằng hai tháng lương của cô. Cái này người ta gọi là “tiết kiệm nhiều năm chỉ một giờ”.

Lựa tới lựa lui một hồi, Trà My quyết định chọn gói “Mê đắm vẻ đẹp tinh khôi”, theo như quảng cáo thì đây là loại tốt nhất. Lỡ vùng tiền rồi thì phải cho đáng, đây là nguyên tắc của cô từ trước đến giờ.

Trà My đang mơ màng trên ghế làm móng chân, thì giọng nói Mai Trang cất lên bên cạnh: “Tối qua anh Đức có gọi cho tớ. Nghe đâu vừa mới về nước được một tuần, anh ấy hỏi tớ số điện thoại của cậu.”

Trà My ngay người, hơi ngược đầu dậy nhìn biểu cảm của Mai Trang: “Cậu vẫn ổn?”

“Không ổn chút nào, tim tớ vẫn co thắt khi nghe giọng anh ấy.” Mai Trang khàn giọng: “Nếu năm đó không có tớ làm kỳ đà, và nhờ Thúy Vy phá hoại, thì chắc giờ này cậu và anh ấy đã làm nên truyền thuyết rồi.”

“Mai Trang, tớ chưa bao giờ thích anh Đức. Chuyện tớ chấp nhận quen Hoài Văn lúc đó cũng chẳng phải nhường anh ấy cho cậu. Tớ không phải là thiên sứ mang cánh trắng, cậu cũng biết mà.”

Mai Trang thở dài. Còn nhớ cuối năm đầu đại học, chuyện anh Đức và Hoài Văn bên trường Kinh Tế theo đuổi Trà My vô cùng nổi tiếng. Tất cả bạn học trong lớp ai cũng cá là Trà My sẽ gật đầu đến với anh Đức, vì anh ấy thật sự rất tuyệt vời. So với Minh Phong, anh Đức không hề thua kém dù là về đẹp trai hay năng lực. Việc Trà My quyết định chọn Hoài Văn, là một cú sốc không hề nhỏ với nhiều người, trong đó có cô và cả anh ấy...

“Tớ biết rồi đồ phù thủy mang cánh bạch kim.” Mai Trang rũ bỏ hết muộn phiền trên mặt, phờ ra nụ cười lém lỉnh như mọi khi: “Tối nay anh ấy cũng đến dự tiệc sinh nhật tớ. Hồi hộp ghê, tớ phải thật xinh đẹp mới được.”

“Cậu lúc nào cũng xinh đẹp đến lộng lẫy mà.”

“Đồ quỷ dẻo miệng, ta ừ tin nhà người đâu.”

Trà My nhún vai miễn cho thêm ý kiến. Cô biết rõ trong bụng nó đang vui muốn chết, con gái ai mà chẳng thích được khen kia chứ. Chỉ là... cái người tên Đức kia... Ánh mắt Trà My rơi vào một khoảng lặng, sóng gió nhiều năm trước cô chẳng muốn khơi mào lại làm gì. Chẳng có người nào hoàn hảo, chỉ có người giỏi giấu giếm mà thôi. Cô không muốn Mai Trang phải chịu tổn thương thêm một lần nào nữa.

Sau khi ngâm sữa và mặt ong xong, Trà My nằm duỗi người trên giường mát xa, nhắm mắt, sẵn sàng chợp mắt để thư giãn.

Trà My cũng rất thích chưng diện đẹp đẽ như bao cô gái khác, nhưng lại chẳng hứng thú với tiệc tùng. Nào là bạn bè xa lạ từ thời đại học, nào là phải trò chuyện và mỉm cười nhiều đến mức đau hết cả cơ mặt. Nếu không Mai Trang là bạn chí cốt, thì cô chỉ gửi quà mừng chứ chẳng rảnh mà tự hành xác mình.

Trà My bất giác thở dài, trước giờ cô luôn thích đơn giản hóa mọi thứ. Nhưng từ mẹ, bạn thân, cho đến người yêu của cô đều là những người quá phức tạp. Dù cô không muốn trở nên đặc biệt, họ cũng có cách biến cô thành người vô cùng đặc biệt. Muốn trốn cũng chẳng trốn được, nên cô chỉ còn biết học cách chấp nhận.

Hít một hơi thật sâu, Trà My quyết định ngủ một giấc thay vì cứ suy nghĩ quá nhiều thứ. Cái gì đến rồi cũng sẽ đến...

Sau mấy tiếng đồng hồ tuyệt vời ở Spa Thiên Nhiên, ăn trưa rồi uống cà phê thì trời cũng dần chiều. Mai Trang chở Trà My về nhà, sau đó tự lái xe về nhà chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Trà My cảm thấy da mình có vẻ mịn màng và trắng sáng hơn, nên tâm tình cũng vui vẻ lên một chút. Coi như lần này tiêu tiền đúng nơi.

Trà My tự trang điểm, làm tóc xinh đẹp, sau đó diện một thiết kế đầm lệch vai có chất liệu ren mềm mại, với gam màu pastel sang trọng, ôm sát phần ngực rồi xếp ly xuống eo, điểm nhấn chính là đường cắt xẻ táo bạo từ đùi xuống. Đây là quà mà mẹ cô tặng cách đây vài ngày sau chuyến công tác Hong Kong.

Mắt thẩm mỹ của mẹ cô luôn rất tốt, kín những chỗ cần kín và hở những chỗ cần hở. Không quá phô trương, nhưng cũng chẳng kém phần nổi bật.

Cảm thấy mọi thứ đã thật hoàn hảo, Trà My nhìn mình trong gương rồi mở cửa bước ra, miệng cười toe toét khi thấy Minh Phong đang chờ sẵn.

“Chào anh.” Trà My suýt bị choáng trước Minh Phong. Trong bộ Âu phục Brioni phá cách, nhìn anh vừa bảnh bao vừa phóng khoáng. Tuy không quá trịnh trọng, nhưng vẫn đủ để thốt lên hai chữ “lịch lãm”.

Chợt, Trà My nhớ đến lời mẹ cô đã từng nói. Đối với những nước đã phát triển, thì việc con trai mặc Âu phục giống như ăn cơm hằng ngày. Nhưng nước ta thì khác, thứ nhất là do thời tiết không thích hợp; thứ hai là do phương tiện đi lại; thứ ba là tính gò bó không thoải mái của Âu phục mang lại. Thường thì những người thật sự thành đạt, lên xuống xe hơi, ra vào máy lạnh, hoặc giả hay gặp đối tác bàn chuyện làm ăn thì mới mặc thường xuyên.

Minh Phong là một người đàn ông thành đạt. Vì thế, cô cũng không mấy ngạc nhiên khi tủ đồ của anh chiếm đa số là Âu phục. Anh là viên kim cương sáng giá, thuộc quyền sở hữu tạm thời của cô. Nghe cũng vui vui tại ra phết.

Nhưng Trà My cũng để ý, không phải lúc nào anh cũng trịnh trọng quá thế. Bình thường thì anh cũng chỉ mặc áo sơ mi và quần tây khi ra đường, đôi khi thay đổi bằng áo thun thoải mái. Tuyệt nhiên cô chưa bao giờ thấy anh mặc quần jean. Mà thật ra, cô cũng chẳng thích con trai mặc quần jean cho lắm. Đó, cũng là điểm cộng cô dành cho anh.

Minh Phong nghiêng đầu ngắm nghía Trà My, cất giọng khẳng định: “Tối nay, em nhất định phải luôn đi bên cạnh anh.”

“Tại sao? Em còn phải đi chào hỏi rất nhiều người lạ.” Trà My lại thở dài. Trong đầu cô có thể hình dung được, Mai Trang sẽ dẫn cô đi khắp nơi giới thiệu này nọ. Tuy cô không phải ngôi sao nổi tiếng, nhưng nó lại có sự ái mộ và niềm tự hào nhất định trong việc khoe khoang cô là bạn nó.

Minh Phong giơ tay ra, nắm lấy tay Trà My bước về lối thang máy: “Thì em cứ chào hỏi, anh sẽ đi theo em.”

Trà My ngược mắt nhìn Minh Phong: “Như vậy sẽ rất chán đó. Anh có thể tìm bác Toàn ba của Mai Trang để trò chuyện về việc kinh doanh hay cổ phiếu, dù sao bắt trúng đài cũng đỡ hơn.”

“Em biết mà đúng không?” Minh Phong nhìn sâu vào mắt Trà My, hỏi một câu không có đề tài xác định.

Trà My có chút nghi hoặc, khẽ nhún mày: “Em biết anh là của em, và cũng biết anh thích em rồi.”

“Ừm, anh còn biết ghen nữa.” Anh nhấn mạnh: “Chỉ cần người khác nhìn em thôi, anh cũng khó chịu lắm.”

Trà My đóng băng trước câu trả lời của Minh Phong, một lúc sau mới bật cười: “Không ngờ anh còn có mặt này, nhưng em vẫn không thay đổi quyết định đâu.”

“Anh phản đối được không?” Minh Phong chờ đợi.

Trà My gật đầu: “Cũng được, nhưng em sẽ không nói chuyện với anh nữa.”

Cửa thang máy mở, cả hai cùng bước ra gara giữ xe. Minh Phong vẫn cố gắng thuyết phục: “Hay chúng ta thỏa thuận thế này, sau này mỗi lần anh sai thì em đánh anh một cái. Chứ đừng chơi trò chiến tranh lạnh có được không?”

“Anh đang muốn biến em thành bà chằn hả?”

“Không phải người ta nói, thương nhau lắm đánh nhau đau? Vì thế anh tình nguyện nằm dài cho em đánh, nhưng nhớ nhẹ tay một chút.” Minh Phong mở cửa xe giúp Trà My, cất giọng đều đều bên tai cô.

Trà My nhìn vào gương mặt đẹp trai của người đối diện: “Ý anh muốn nói, sau này anh muốn đánh em cũng là do anh thương em?”

Minh Phong lập tức lắc đầu: “Gan anh rất nhỏ, không muốn gặp thần chết sớm như vậy. Và lại, đời này anh chỉ thích em không hứng thú với bọn họ.”

Trái tim Trà My đập mạnh một nhịp, khóe môi khẽ nở nụ cười: “Đúng là người làm ăn, cái miệng quá là lợi hại.” Cô ngồi yên để Minh Phong cài dây an toàn giúp. “Coi như em chịu thua anh lần này, nhưng nếu đi theo em mà chán thì đừng có mà ý kiến nhé.”

“Đi theo em mà chán nổi gì, nhìn mặt bác Toàn mới chán.” Minh Phong đạp ga tiến về phía trước.

“À à, em sẽ tường thuật lời này với bác Toàn.” Trà My chu mỏ, vắn vẹo ngón tay trên kính xe đáp.

“Còn lâu em mới bán đứng anh như vậy.” Minh Phong giọng vô cùng vui vẻ: “Mà bác ấy biết thì đã sao? Trà My của anh lúc nào cũng đứng hàng đầu và được ưu tiên về mọi mặt.”

“Ai là Trà My của anh chứ.” Trà My không nhượng bộ về vấn đề xưng hô này.

“Thì em chứ ai, Vương – Trà – My. Tên khoa học là Vương Camellia, tên khác tiếng Việt là Vương Hải Đường.” Giọng Minh Phong hơi ranh mãnh: “Chẳng giống ai em không mang bất cứ màu sắc nào cả.”

Trà My chau mày, kéo dài trường âm: “Ý anh là...”

"Nghĩa là, em rất đặc biệt đó."

Chương 46

“Thời hạn của tình yêu.”

Đọc đường đi, Trà My rảnh rỗi đọc tạp chí có sẵn trên xe của Minh Phong. Miệng cứ lẩm bẩm một tiêu đề truyện ngắn, nhưng vẫn còn đang phân vân chưa muốn đọc nội dung: “Theo anh thì nó kéo dài bao lâu?”

Minh Phong tay cầm vô lăng, mắt vẫn nhìn đoạn đường phía trước: “Anh không biết, mà anh chắc em cũng sẽ không thích nghe những lời kiểu như suốt đời suốt kiếp đâu.”

“Cũng đúng, chẳng có gì là không có thời hạn.” Trà My gật đầu tán thành.

Minh Phong âm thầm quan sát sắc mặt của Trà My, mỉm cười: “Nếu như em đang nghĩ sẽ có một ngày nào đó hai ta kết thúc tình cảm này, thì hãy từ bỏ đi.” Anh hạ ga dừng chờ đèn đỏ: “Nếu có việc gì thay đổi được tình cảm của anh dành cho em thì anh đã làm rồi, em hiểu không?”

Trà My rùng mình. Cô biết lời nói của Minh Phong vừa rồi không phải là đùa. Cô cũng biết anh yêu cô, đến mức có thể vứt bỏ mọi thứ. Điều đó làm cô cảm thấy mình trở thành một người con gái hạnh phúc: “Ừm thì hiểu, nhưng em không phải là người tốt, có rất nhiều tật xấu, ích kỷ, thích sở hữu, gia đình cũng phức tạp...”

Minh Phong ý cười càng sâu, thì thầm: “Anh cũng chẳng tốt đẹp gì, gia đình anh cũng đâu có phải đơn giản.”

Trà My chợt nhớ đến lời của Mai Trang sáng nay, ông nội Minh Phong là một người vừa cô hữu vừa nguy hiểm. Bất giác cô nuốt nước bọt: “Xem ra em đúng là người vô tâm, chuyện của em dù nhỏ hay lớn anh đều rõ, còn em thì chẳng biết gì về anh.”

“Em nghĩ được vậy là anh vui rồi, chỉ cần em muốn thì anh sẽ không giấu giếm bất kỳ chuyện gì hết.” Minh Phong nắm lấy tay của Trà My, ánh mắt ấm áp và đầy yêu chiều.

Trà My lập tức đáp: “Con người thì phải có bí mật chứ?”

“Nhưng anh không muốn giữa hai ta có bí mật nào hết.” Minh Phong vuốt mái tóc của cô: “Mặc cho quá khứ có thế nào, chúng ta sẽ bắt đầu lại. Chỉ cần em cho anh biết em muốn gì, cho anh cơ hội thể hiện, thì tin chắc anh sẽ làm được. Đừng khép cửa lại, em không biết điều đó đáng sợ thế nào đâu.”

Trà My không vội trả lời, cô có thể cảm thấy từng lời anh nói không phải là những câu dỗ ngọt. Mà nó hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng: “Em biết rồi, đừng nghiêm túc quá vấn đề như vậy.”

Minh Phong đặt lên má Trà My một nụ hôn, sau đó đạp ga tiến về phía trước.

Nơi tổ chức tiệc chính là biệt thự của ông Toàn, ba Mai Trang. Những bãi cỏ xanh mượt trải dài từ công viên vào cửa chính. Tiếng nói cười của khách khứa như pháo nổ, mọi người đều ăn mặc lịch sự, long lanh.

Mai Trang xinh đẹp trong chiếc váy màu đỏ lệch vai, kiểu giống như nữ thần Hy Lạp thời cổ đại. Đây là quà của Trà My, do chính tay nó thiết kế và may tặng cô hôm nay. Từng đường may đều rất tinh tế và sắc sảo. Chưa kể đến chất liệu vải mới lạ, độ co giãn hợp lý giúp cho người mặc cảm thấy thoải mái.

Mai Trang thiết nghĩ, sau này cô chẳng phải mắc công đi sắm hàng hiệu làm gì. Cần thì cứ nhờ nó thiết kế là xong. Trà My lại rõ sở thích của cô như vậy, tin chắc vụ này có thể triển khai trong tương lai.

“Mai Trang, sinh nhật vui vẻ.” Linh, bạn khá thân từ thời đại học của Mai Trang mừng rỡ chúc mừng.

“Bà chủ lớn, chẳng phải bà nói đang công tác ở Nghệ An sao?” Mai Trang thân thiết cười tươi đáp.

Linh giờ lên vuốt lại mái tóc của mình: “Đồ quý, tớ làm sao có thể lớn bằng cậu được. Vừa xuống máy bay là tớ tranh thủ đến đây ngay đó.” Cô đưa mắt nhìn xung quanh: “Trà My vẫn chưa đến hả?”

Nhắc đến Trà My mới nhớ, gần bảy giờ mà vẫn chưa thấy mặt mũi nó đâu: “Tớ cũng đang thắc mắc tại sao chưa thấy nó đây. Hay cậu cứ nói chuyện với mọi người đi, tớ vào trong lấy điện thoại gọi nó xem đã.”

Linh gật đầu: “Cho phép cậu lui, để trai đẹp lại đây tớ giải quyết hết cho.”

“Cậu đừng làm người ta chạy hết.” Mai Trang hí hóp mắt lém lỉnh: “Trà My cứ nói tớ mê trai, xem ra vẫn chưa bằng cậu đấy.”

Linh cười lớn không thèm phản bác: “Bản năng từ trong máu rồi. Thôi cậu mau gọi điện hỏi nó đi, nếu không nó trốn ở nhà luôn thì khổ.”

Mai Trang mới bước chưa được mấy bước, thì tiếng xe từ cửa chính phát ra. Một chiếc Camry màu đen bóng vừa mới đập thẳng. Theo sau đó là đôi giày da cùng màu, Đức trong bộ Âu phục thanh lịch bước xuống, tiện tay cài lại cúc áo đang hở của mình. Động tác đơn giản này càng tô thêm vẻ phong độ vốn có của anh.

Ngay lập tức, Đức trở thành trung tâm chú ý. Mai Trang nhìn người đàn ông đang cầm bó hoa trên tay tiến về phía mình, không thể nào chớp mắt. Người đàn ông này có đôi môi biết cười, mọi đường nét trên gương mặt đều hoàn hảo đến khó tin. Nhiều năm đã qua đi, hầu như anh vẫn không thay đổi gì nhiều. Chỉ là, bảnh bao hơn mà thôi.

“Mai Trang, sinh nhật vui vẻ.” Đức đưa bó hoa đến trước mặt Mai Trang, đặt nhẹ lên má cô một nụ hôn chào hỏi theo phong cách phương Tây.

Mai Trang mỉm cười, cảm thấy tim vẫn đập nhanh bất thường: “Anh đến là em vui rồi.” Tuy cô không còn tình cảm với Đức, nhưng với vẻ bề ngoài của anh, tin chắc đứa con gái nào cũng phản ứng như vậy. Cơ mà cũng có thể trừ Trà My ra, nó đặc biệt miễn dịch với anh.

“Đức, sao anh đi mà không chờ em.”

Cả hai đang cười nói, thì một giọng nữ vang lên. Theo quán tính, Mai Trang nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Nụ cười trên môi tắt hẳn. Người con gái trước mặt có mái tóc đen, xoăn kiểu tự nhiên. Làn da trắng, gương mặt cũng có thể cho là đẹp quyến rũ. Nhưng đằng sau vẻ đẹp đó, cô ả sở hữu tính khí xấu xa tuyệt đối. Là người lúc nào cũng thích đâm sau lưng người khác, Thúy Vy.

Đức choàng tay qua ôm eo Thúy Vy đang nũng nịu giận dỗi: “Không phải là em bảo anh vào trước sao?”

“Thì người ta nói vậy thôi, em vẫn muốn tự mình tặng bó hoa đó hơn.” Thúy Vy ôm lấy cánh tay của Đức, quay sang nhìn Mai Trang với vẻ đắc ý: “Chúc mừng sinh nhật cậu.”

Mai Trang nhìn Đức một lúc, sau đó mới nhìn Thúy Vy. Nếu anh quen người con gái nào khác, cô không nói làm gì. Nhưng lại là Thúy Vy con gái của Thị Bích, là người lúc nào cũng coi Trà My là cái gai trong mắt. Anh nói thích Trà My như vậy, về nước liền kiểm ngay số điện thoại của nó, chẳng lẽ chỉ để cho nó biết anh đang sống hạnh phúc cỡ này?

“Cảm ơn cậu.” Mai Trang trả lời khô khốc.

“Cậu có thích bó hoa này không, tớ là người đích thân chọn đấy.” Thúy Vy nhếch môi một bên cười. Cô biết Mai Trang từng thích Đức, nó lại ghét cô như vậy. Chỉ nhìn sắc mặt nó bây giờ cũng đủ hiểu, nó đang rất ức chế: “Con đại gia đúng là có khác, một buổi tiệc sinh nhật mà cũng tổ chức hoành tráng thế này. Tớ thật sự rất ghen tỵ với cậu đấy.”

“Vậy à, tớ làm sao hơn cậu được chứ.” Mai Trang đưa mắt nhìn Thúy Vy từ trên xuống dưới, bộ đồ cô ả đang mặc trên người thích hợp đi trên thảm đỏ hơn là dự tiệc.

“Cậu lúc nào cũng vui tính như vậy.” Thúy Vy nở nụ cười khoan dung: “Đức hay nhắc đến cậu cũng vì cái tính hài hước này.”

“Tớ lại không biết mình có tính đó.” Mai Trang cũng không để thua thế.

Đức nhìn Thúy Vy với vẻ mặt nghiêm khắc, ngầm cảnh báo cô rằng không nên thất lễ: “Sao anh không thấy Trà My? Cô ấy vẫn chưa đến sao?”

Mai Trang nhìn Đức đầy nghi hoặc: “Xem ra anh vẫn còn để ý đến nó nhỉ? Chẳng lẽ muốn hỏi thăm sức khỏe?”

“Anh chỉ muốn biết cô ấy dạo này ra sao, từ ngày về nước cũng gặp lại khá nhiều người nhưng vẫn chưa có dịp gặp cô ấy.” Đức phong độ đáp trả.

Chưa đợi Mai Trang lên tiếng, Thúy Vy đã vội chen vào: “Đức, anh đúng là xấu bụng quá nha. Trà My mới chia tay Hoài Văn, làm sao có thể vô ưu vô lo được chứ? Bữa giờ em vẫn còn lo cho cậu ấy đấy.”

“Ồ, không ngờ cậu lại tốt tính như thế. Nhưng chắc sẽ khiến cậu thất vọng, vì Trà My lúc nào cũng sống tốt.”

Mai Trang công nhận những lời Trà My đã nói ban trưa rất đúng. Đàn ông thể hiện mình là sói không đáng sợ, kẻ luôn nguy hiểm từ mới là đáng sợ nhất. Trà My nói không thích Đức cô tin nó không nói xạo. Chỉ là lý do tại sao thì cô không biết, nhưng cô chắc nó giấu kín điều đó là vì cô. Thú thật thì cô đã từng thích anh ta, nhưng chưa đến nỗi chết sống vì tình yêu, hay thất tình tự tử đại loại vậy.

Thúy Vy cười mỉa mai: “Tớ quên mất rằng cậu ấy rất mạnh mẽ, bị bạn trai đá chắc chỉ là chuyện nhỏ mà thôi...” Cô kéo dài trường âm “Chỉ là, người mà cậu ấy chọn lại cảm sùng lên đầu cậu ấy, đúng là không thể ngờ được chuyện đời.”

“Đủ rồi.” Đức nhủ mày, giọng nghiêm khắc nhắc nhở: “Những chuyện đó không thích hợp nói ở đây.”

Thúy Vy cắn nhẹ môi dưới: “Em chỉ nói sự thật thôi.” Con nhỏ Trà My đó đâu phải là trung tâm vũ trụ, tại sao người nào cũng hở một cái là nhắc đến nó. Bà ngoại ở nhà cũng vậy, cô thật sự dị ứng với cái tên đó. Nó sinh ra là để làm nền cho cô, lúc nhỏ hay sau này đều phải nhưng vậy.

“Gi thế, anh Đức quen với Thúy Vy từ bao giờ vậy?”

“Nghe nói anh ta vừa về nước liền qua lại với Thúy Vy, còn dẫn đến đây chắc để ra mắt đấy.”

“Ra mắt cái gì chứ, tớ cá là anh ta muốn chọc tức Trà My thôi. Trà My vừa chia tay Hoài Văn, tớ thật không dám nghĩ đến cảnh cả hai gặp mặt nữa. Nhỏ Thúy Vy đó chắc đang rất đắc ý.”

“Cũng có thể lắm, năm đó Trà My cương quyết cự tuyệt anh Đức làm tớ cũng ngạc nhiên. Nếu buộc chọn một trong hai, đương nhiên tớ sẽ chọn anh Đức. Hoài Văn tuy cũng được, nhưng so ra chỉ là tép riu. Nếu ở vị trí của anh Đức, tớ cũng sẽ không cam tâm.”

“Nói chứ cũng tội cho Trà My, nếu không vì khó xử giữa bạn bè thì hôm nay đã đứng bên cạnh anh Đức rồi ấy. Phước của mình giờ lại bị người khác cướp mất...”

“Chuyện đời khó ai mà biết, người làm khán giả như mình lại có dịp xem trò hay rồi. Haha.”

Linh đang đứng với mấy người bạn, vô tình nghe được một vài cuộc trò chuyện khá dở hơi. Cô xoay người về phía Mai Trang, chứng kiến cảnh tượng đẹp đến mức ngửa mặt.

Đã có trò vui, không tham dự thì chẳng còn là cô nữa. Linh cười một cái thật điệu đà, chậm rãi tiến lại góp vui: “Đức, anh về nước khi nào vậy?”

Đức bắt tay Linh: “Cũng hơn một tuần rồi.”

Linh nhìn Thúy Vy đang tựa vào người Đức như thể sợ bị người khác cướp mất, bèn cười: “Em nghe nói công ty anh đang muốn hợp tác với Toàn Cầu, bộ muốn định cư dài dài ở đây luôn hả?”

Mai Trang khẽ cười khi thấy Linh lên tiếng. Nói về độ sốc người thì không ai hơn nó.

“Anh cũng tính vậy đó.” Đức hạ nhẹ giọng: “Mà em nghe tin tức này ở đâu vậy. Anh không biết là tin truyền thông nước nhà lại nhanh đến vậy đấy.”

Linh biết Đức đang ngầm mỉa mai cô nhiều chuyện, nhưng đó chẳng là vấn đề gì: “Muốn sống trong giới mà mù tịt về tin tức, chắc em đã bị đâm chết từ lâu.” Linh cười vô cùng trang nhã: “Nghe nói ông chủ Toàn Cầu tương đối khó tính, nhưng anh là bạn của Trà My thì mọi chuyện dễ giải quyết hơn đấy.”

Đức cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Ý em là...?”

Linh câu tay lên vai Mai Trang đang đứng kế bên: “Thì Trà My là vợ sắp cưới của Minh Phong, bà chủ tương lai Toàn Cầu chứ sao nữa.”

Lời Linh vừa dứt, thì một chiếc xe ngoại nhập màu đen hiếm hoi tại đất Việt Jaguar XJL đã dừng trước cửa. Nam thanh gái tú bước xuống xe, hình ảnh người đàn ông phong độ mở cửa cho người thương, cẩn thận nắm lấy tay cô choàng qua cánh tay mình. Mọi động thái đều nhẹ nhàng như nâng niu bảo vật, thu hút không ít cặp mắt tò mò ngưỡng mộ.

Mai Trang nhìn mặt Thúy Vy bỗng nhiên biến thành cao su, không còn múa miệng như nãy giờ nữa mà trong lòng vô cùng khoái trá. Thật ra cô không phải thiên thần bao dung, nên cũng chẳng muốn bày xích cái cảm giác hả hê lúc này làm gì. Nó muốn làm diễn viên chính, nhưng đáng tiếc chẳng còn đất để diễn. Còn Đức? Sắc mặt anh ta cũng tối sầm như cục than.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nỗi Sóng

Nếu kể về đoạn tình cảm ngòi sao năm cánh giữa cô, Hoài Văn, Đức, Mai Trang và Thúy Vy. Thì e rằng hết tháng, vẫn chưa kể hết được mầu chót của vấn đề. Đơn giản là một người ngoài cuộc như cô, tự nhiên không biết tại sao bị kéo vào những chuyện rắc rối.

Vào một ngày đẹp trời, bỗng nhiên Đức đứng trước mặt mọi người tỏ tình với cô. Hoài Văn chính câu nói giúp cô thoát khỏi mớ hỗn độn. Lúc đó cô còn trẻ, nên không tránh khỏi những suy nghĩ ngờ nghệch. Cô nghĩ chọn Hoài Văn chính là giải pháp an toàn nhất, lúc đó hần rất tốt, luôn bên cạnh mỗi khi cô gặp chuyện không vui, và rất cứng đầu khi theo đuổi đoạn tình cảm này.

Cô là người cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không bao giờ thay đổi. Cô quen Hoài Văn, mặc dù không có tình cảm nhiều kiểu như sống đi chết lại. Nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ chia tay, hay tìm kiếm một người nào đó thích hợp hơn. Vì với cô, tình cảm là thứ không phải một hay hai ngày mà có thể tạo thành. Nó cần cả một quá trình, và một niềm tin lớn lao vô hình kết nối. Một khi đã mất đi niềm tin, thì coi như tan vỡ.

“Em đang nghĩ gì hả?” Minh Phong nhìn Trà My đang bước đi với dáng vẻ thất thần, nên lên tiếng hỏi.

Trà My vội thoát ra khỏi những suy nghĩ mơ hồ, cười nhẹ: “Em chỉ đang nhớ lại vài chuyện trong quá khứ thôi.”

Minh Phong không muốn gặng hỏi vì biết tính khí của Trà My, chỉ cười theo đáp: “Thật ghen tỵ với người mà em đang nhớ đến đó.”

“Thiệt hả?” Trà My vén mái tóc của mình, gương mặt hoài nghi hỏi.

Minh Phong chậm rãi bước đều theo cô: “Anh chỉ muốn em nhớ đến anh thôi. Trà My, thử đoán xem từ lúc em bước xuống xe có bao nhiêu người nhìn em hả?” Vừa nói, anh vừa nhìn chiếc váy gợi cảm muốn chết trên người cô.

Trà My thận trọng nhìn xung quanh một lượt. Có ánh mắt ghen tỵ, có đồ kỵ, thấy ghét cũng có luôn. Cô nhún vai, thản nhiên đáp: “Minh Phong, anh nghĩ xem em có nên ghen với những cô gái đang nhìn anh?”

Minh Phong vội đáp: “Sao em phải ghen, anh có nhìn họ đâu.”

Trà My ý cười càng rõ, choàng tay lưu loát qua cánh tay của Minh Phong: “Vậy thì sao anh phải ghen, em cũng có nhìn bọn họ đâu.”

Thấy Trà My tâm tình có vẻ khá lên, Minh Phong cũng thờ phào: “Anh thua em rồi đó.”

Trà My cười duyên dáng. Cô biết Minh Phong luôn nhường nhịn mình, chứ gặp người lạ mà xem, anh không dễ dãi như vậy đâu. Điều này chứng tỏ, với anh cô rất đặc biệt.

Cả hai đi xuyên qua dòng người, đến chỗ Mai Trang đang đứng. Vừa thấy Mai Trang mặt chiếc váy do mình thiết kế, Trà My bất ngờ vài giây, song vẫn cười rạng rỡ lên tiếng: “Sinh nhật vui vẻ, hôm nay cậu thật lộng lẫy đến chói mắt đó.”

Mai Trang lườm Trà My, chỉ tay lên chiếc đồng hồ treo tường: “Biết mấy giờ chưa hả?”

Trà My gãi đầu ái ngại, đang định lên tiếng thì Minh Phong đã giải thích thay: “Vốn định đưa Trà My đến sớm hơn, nhưng do cuối tuần đường đông đúc mới trễ giờ, thật ngại quá.”

Mai Trang đờ người khi nhìn Minh Phong, vẻ đẹp trai lôi cuốn của anh cô vẫn chưa thể nào quen được. Chưa kể đến việc anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh như băng, tuy giọng nói có thân thiện hơn so với lúc đầu nhưng vẫn làm cô áp lực khi tiếp xúc. Cũng không lấy làm lạ, nếu không có Trà My thì chắc cô chỉ có cơ hội đứng từ xa mà nhìn. Mà nếu có nói chuyện, chắc cũng chỉ toàn sọc mùi công việc mà thôi.

“Không trẻ, không trẻ.” Mai Trang cố lấy giọng.

Trà My lém lỉnh, chỉ chỉ ngón tay vào vai Mai Trang: “Giọng cậu bị gì thế hả?”

Mai Trang trợn mắt với Trà My, đồ quý biết cô đang bị áp đảo mà còn khoanh tay đứng nhìn: “Bị gì chứ, bình thường chứ bộ.”

“Đề anh đi kiếm nước gì đó không có cồn cho em.” Minh Phong đảo mắt xung quanh, nói khẽ vào tai Trà My.

Trà My gật đầu đồng ý: “Anh là số một rồi.”

Trước khi rời đi, Minh Phong còn không giấu nổi nụ cười trên môi. Từ lúc anh bước vào, đã nhanh chóng làm nóng bầu không khí. Người ta nhìn anh, không phải vì anh là ông chủ của cả một công ty có tầm cỡ, cũng không phải vì ông nội anh là một doanh nhân có tiếng. Mà đơn giản, họ nhìn cái cách mà anh nuông chiều bạn gái của mình. Trong mắt anh hiện rõ, ngoài cô gái bên cạnh ra, những người khác đều là cột cờ di động. Oách thiệt.

Linh thấy Minh Phong dời bước đi, nên nhanh chóng bước đến bắt chuyện với Trà My: “Trai tài gái sắc, cậu làm người khác ghen tỵ muốn chết.”

Trà My chỉ biết cười, Minh Phong thật sự tài đó, nhưng cô đâu phải là gái sắc: “Lâu quá không gặp cậu nha, nghe đồn cậu đang là bà chủ lớn phải không?”

“Bà chủ lớn gì đâu, chỉ đang tập tành bon chen vào con đường kinh doanh thôi.” Linh kịt mũi: “Nhưng chưa quá.”

“Thường trường là chiến trường mà, cậu phải học cách quen dần đi thôi.” Mai Trang tiện miệng xen vào.

Trà My cảm thấy tủi thân, bạn bè bây giờ ai cũng có sự nghiệp hân hoan. Còn cô thì vẫn là nhân viên tầm thường, thật đúng là mỗi người có một cái số phận riêng: “Sự nghiệp của hai cậu làm tớ phát ghen lên được đó.”

“Cậu nói chơi hả, tớ mới là người phải ghen với cậu đây.” Mai Trang lên tiếng: “Cả ba đều tốt nghiệp một trường, ban đầu đều cùng đam mê, nhưng chỉ mỗi cậu theo đuổi được đến cùng. Nay thì bạn trai lý tưởng, cậu xem có ai phước như cậu không chứ?”

Trà My liếm nhẹ đôi môi khô khốc, chớp mắt suy nghĩ: “Vậy hả, cái phước này tớ phải xem lại rồi hẵng bàn tiếp.”

“Chị My, lâu quá không gặp nhì.” Thúy Vy đứng một bên bỗng nhiên lên tiếng. Từ lúc Trà My bước vào, cô nhanh chóng trở thành không khí loãng, nhìn mà thấy ghét.

Trà My lúc này mới ý thức được Thúy Vy đang đứng kế bên, quay mặt về nơi đang phát ra giọng nói: “Xin chào.” Vừa nói cô vừa nhìn một lượt người Thúy Vy, cả người đàn ông bên cạnh nó. Chân mày cô nhíu lại, lập tức quan sát sắc mặt của Mai Trang. Thật may là nó vẫn bình thường.

Thấy được sự biến đổi của Trà My, Thúy Vy liền cười thân thiện: “Đạo trước nghe nói chị mới chia tay bạn trai, em còn lo muốn chết. Giờ thấy chị vui vẻ bên người yêu mới, thiệt sự em cũng mừng.” Thúy Vy điệu đà vén tóc: “Mà chị làm sao tóm được Minh Phong thế, đúng là cao thủ đó nha.”

Mai Trang cảm thấy bức bối dùm Trà My. Lời nói đó chẳng phải muốn ám chỉ, Trà My là kẻ có mối quen cũ, là một ả dùng thân mình để săn đại gia lắm tiền?

Đức không ngăn cản Thúy Vy lên tiếng, chỉ là ánh mắt có phần tối đi, giống như đang chờ đợi kết quả để xác nhận.

“Được một người không thân thiết lo lắng cho mình, tôi cảm thấy rất vui đó.” Trà My thản nhiên đáp trả.

Thúy Vy nét mặt căng ra khi thấy Trà My lảng tránh gọi tên mình, lên giọng: “Sao lại không thân hả chị My, chẳng phải lúc nhỏ em thường chia sẻ đồ chơi của mình cho chị hay sao?”

Trà My mặt lạnh không cảm xúc. Đúng vậy, Thúy Vy giống như chiếc gương phản chiếu ngược của cô lúc nhỏ. Nó là công chúa của gia đình, chỉ cần nó khóc thì cả nhà lo sốt cả ruột. Còn cô ư? Có chết cũng chẳng ai thêm ngó.

“Có chuyện đó nữa hả?” Trà My cười duyên dáng một cách bình thản: “Xem ra trí nhớ em kém đi rồi đó, không phải là chia sẻ mà là trao đổi mới đúng. Có cần tôi nhắc lại cho em nhớ không?”

Thúy Vy mặt đen như lọ nôi, cắn mạnh môi dưới: “Chị chẳng thay đổi chút nào, lúc nào cũng thích...”

“Trà My, nước trái cây của em đây.” Minh Phong không biết từ đâu đưa một ly nước ép trái cây đến trước mặt Trà My, cắt ngang lời của Thúy Vy định nói.

Trà My chậm rãi ngẩng đầu nhìn Minh Phong, mỉm cười nhận lấy: “Cảm ơn anh.”

Minh Phong quan sát ánh mắt của Đức khi nhìn Trà My: “Vừa rồi bác Toàn kéo anh lại nói vài câu nên hơi lâu, mọi người đang nói về đề tài gì mà tập trung vậy?”

“Mọi người ai cũng thắc mắc, cả hai quen nhau như thế nào đó.” Mai Trang chống tay lên vai Trà My, cất giọng trong trẻo.

Minh Phong nhìn Trà My trù mẩn: “Tôi phải khó khăn lắm mới theo đuổi được cô ấy đó, mà hiện tại cũng không biết có phải là bạn trai chưa nữa.” Anh ném cho Trà My một nụ cười đầy tình quái, và cái nhìn chờ đợi.

Trà My thừa biết lòng dạ Minh Phong, chẳng phải anh muốn lấy lại thể diện cho cô, cũng như muốn chính miệng cô công khai tình cảm trước mặt mọi người? Đúng là thâm hiểm quá đi mà.

“Minh Phong, có cần em ghi giấy chứng nhận cấp quyền làm bạn trai cho anh không?” Trà My cũng không ngại đáp trả.

Minh Phong gật đầu: “Cái này được đó, bàn tiếp đi.”

Mọi người xung quanh ai cũng âm thầm cười, không ngờ trước mặt người mình yêu, Minh Phong có thể trở nên vui tính như vậy.

“Thoải được rồi, bây giờ cho em xin phép mượn bạn gái của anh một chút có được không?” Mai Trang kéo Trà My về phía mình, cười mắt luôn con người khi thấy sắc mặt đen kịt của Thúy Vy và Đức.

Trà My tròn mắt: “Muốn bắt tớ đi đâu hả?”

“Đi rồi sẽ biết.” Mai Trang vừa kéo Trà My vừa trưng mặt ái ngại với Minh Phong: “Em sẽ trả nó về nguyên vẹn.”

Minh Phong nhìn Mai Trang kéo Trà My đi vào trong phòng, cánh cửa đóng kín lại anh mới nuốt tiếc dòi mắt. Nụ cười trên môi vẫn chưa tắt vì câu trả lời của Trà My vừa rồi.

“Không ngờ một người luôn lạnh nhạt với mọi thứ là anh, cũng có lúc trở nên nhiệt tình như thế đó. Anh hai.” Đợi Thúy Vy đi chào hỏi bạn bè, Đức mới tiến lại trước mặt Minh Phong lên tiếng.

Minh Phong bỏ tay vào túi quần một cách thanh lịch, giọng nam tính đáp: “Vậy sao? Tôi chưa bao giờ nói mình là người không biết nhiệt tình.”

“Anh cố tình đúng không? Tại sao lại là Trà My?” Đức nhìn thẳng vào mắt của Minh Phong, giọng nói đanh thép: “Cô ấy đã biết quá khứ của anh chưa, liệu cô ấy có còn yêu anh khi biết được sự thật? Hãy nhanh chóng chia tay đi, đừng để tôi phải làm điều đó.”

“Những việc mà tôi làm, không thuộc quyền cậu quản lý đâu Đức à.”

Chương 48: Gia Phả

Bài hát chúc mừng sinh nhật được cất lên, theo sau đó là một màn đêm bao lấy cả khu biệt thự. Ánh nến lung linh làm nổi bật chiếc bánh kem ba tầng, đang dần di chuyển ra phía đại sảnh. Trà My một tay cầm micro một tay đẩy bánh kem cùng với Mai Trang. Mọi người cũng theo đó cất giọng hát và vỗ tay theo điệu nhạc.

Mai Trang cười hạnh phúc lên tiếng khi âm nhạc ngừng hẳn: “Cảm ơn mọi người đã đến chung vui cùng tôi.” Cô lấy giọng: “Hy vọng những năm tới, tôi vẫn có thể cùng mọi người trải qua khoảnh khắc tuyệt vời như thế này.”

“Cầu nguyện, thôi nên nhanh lên đi. Mọi người đang chờ ăn bánh kem đó.” Trà My lên tiếng hối thúc.

“Cậu là quý tham ăn.” Trước khi thổi nến, Mai Trang không quên lườm yêu Trà My một cái.

Trà My nhún vai miễn trách móc. Hôm nay là ngày vui của nó, cô sẽ bao dung không tính toán làm gì. Thấy mọi người tụ lại đông đúc, cô bèn âm thầm lén lui ra. Mai Trang chắc chắn còn phải tám chuyện với đám người đó một lúc lâu, nên cô có thể thông dong nghỉ ngơi một chút. Đưa mắt nhìn quanh một lượt, cô thấy Minh Phong cũng đang bị một đám người làm ăn bao vây, nên nhóc miệng cười rồi đi kiểm một cái ghế sofa ngồi.

“Sao em lại ngồi đây?”

Vừa định hình ngồi trên ghế chưa bao lâu, thì một giọng nói đàn ông truyền đến. Trà My ngược nhìn người đàn ông trước mặt, nụ cười trên môi của hắn ta có khả năng làm kim kết tủa: “Bạn gái của anh rất nhạy cảm, tốt nhất là chúng ta không nên trò chuyện với nhau.”

Đức không thèm để ý đến lời cảnh báo của Trà My, ngồi xuống bên cạnh cô: “Bạn bè lâu năm không gặp, em không thể thân thiện với anh một chút ư?”

“Khả năng thân thiện của tôi chắc chỉ tới đây thôi.” Giọng Trà My mang chút lơ đãng, cô không hứng thú với cuộc nói chuyện kiểu này.

“Vì anh chọn em thay vì Mai Trang, nên em không ưa anh dùm bạn mình hả?” Đức vẫn ngoan cố: “Trà My, em thật không công bằng. Nếu em và Mai Trang không phải bạn, liệu em có lạnh nhạt với anh như thế này?”

Trà My nhìn thẳng vào gương mặt của Đức: “Thay vì xem tôi cảm thấy thế nào, thì anh nên quan tâm đến bạn gái mình nhiều hơn đi.”

“Em đừng né tránh. Anh thật sự không hiểu, lý do gì mà em chán ghét anh như vậy chứ.” Đức nhú lông mày, gương mặt đẹp trai có phần u ám.

“Hiện tại anh có bạn gái, tôi đã có bạn trai, đâu nhất thiết phải ôn lại quá khứ rồi giải thích dài dòng.” Trà My hoàn toàn không cảm xúc đáp.

Đức cười nhạt, ánh mắt như đang suy nghĩ điều gì đó: “Việc anh thích em chưa bao giờ là quá khứ. Em biết sự hiện diện của Thúy Vy chẳng có nghĩa gì với anh mà.”

Trà My cười khẩy: “Chẳng biết sao người ta lại nói anh chính trực, tôi tìm không ra rồi đó.” Trà My cảm thấy bức bối, cô ghét cái kiểu xem con gái như món đồ chơi trên tay: “Nếu anh có hứng thú ngồi ở đây, thì tôi nhường cho anh đó.”

Đức thấy Trà My có ý đứng dậy, liền nắm cổ tay cô lại: “Em cho rằng Minh Phong chính trực lắm hả? Em biết được bao nhiêu về con người anh ta?”

“Đó là chuyện của chúng tôi.” Minh Phong đưa mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay của Đức, nhanh nhanh đỡ Trà My đứng dậy: “Mai Trang đang tìm em đây.”

“Vậy hả, em tưởng nó đang tiếp khách.” Trà My khoắc tay Minh Phong: “Anh không nói chuyện với bác Toàn nữa hả?”

Thấy Trà My khoắc tay mình, lông mày Minh Phong mới dần dần ra: “Toàn chuyện công việc, hôm nay anh muốn đình công mà.”

Trà My bật cười, quay sang vẫn thấy Đức đang nhìn mình trần trụi, còn Thúy Vy đứng đằng xa thì như ngọn núi lửa sắp phun trào, nên nhanh chóng dời chân bước đi. Cô không muốn bị đánh ghen hay đại loại vậy đâu.

“Cả hai đi đâu tự giờ vậy? Vẫn chưa cạ ly với tớ đó nha.” Mai Trang tay cầm hai ly rượu vang đỏ, đưa đến trước mặt Trà My và Minh Phong.

Trà My cười hề hề, uống hết một ly rượu trong tích tắc: “Được chưa bà chủ.”

“Thế mới ngoan chứ.” Mai Trang tình nghịch bẹo má Trà My: “Tụi bạn đại học rủ chút nữa đi tăng hai bên ngoài, cậu có muốn đi không?”

“Cậu cứ vui vẻ với mọi người đi, tớ và Minh Phong chắc về trước. Có gì sẽ bù đắp sau hé.” Trà My ôm lấy tay Mai Trang, giọng vô cùng ngọt ngào.

Mai Trang gật đầu: “Ừ thì cũng được.” Cô đưa mắt nhìn Minh Phong đang bận nói chuyện với mấy người kẻ bên, nói nhỏ vào tai Trà My: “Đức đã nói gì

với cậu thế?”

Trà My thở ra một cái: “Cậu nghĩ anh ta nói gì?”

Mai Trang chống tay lên eo, mặt tò mò muốn chết: “Ai mà biết được.”

Về mặt căng thẳng của Mai Trang khiến Trà My mỉm cười: “Anh ta bảo vẫn còn thích tớ.”

“Vậy Thúy Vy thì sao? Con người này muốn chơi trò gì thế? Thật là đều cán.” Mai Trang tròn mắt hung dữ.

“Giờ cậu mới biết hả?” Trà My lấy ly rượu trong tay Mai Trang uống hết: “Mà cậu không sao đó chứ? Dám cá là trước khi tớ đến, Thúy Vy đã lên mặt lắm đúng không?”

“Chứ còn gì nữa, nó diễn trò kêu Đức vào tặng hoa cho tớ. Nhớ lại thôi đã cảm thấy khó chịu.” Tuy giọng nói hăng hộc, nhưng Mai Trang vẫn nở nụ cười: “Cũng may có cậu lấy lại sĩ diện cho tớ đó.”

“Có chuyện đó nữa hả?” Trà My mỉm cười nhìn Mai Trang. Cô vẫn còn nhớ như in cái lần nó từng hùng hồn nói: “Tớ thích anh ấy, nên không ngại từ bỏ lòng tự trọng để theo đuổi. Trong tình yêu không nên tính toán quá nhiều.” Cô biết nó thực sự thích Đức, đến mức mù quáng. Nhưng đó cũng chỉ là quá khứ thôi.

Buổi tiệc cứ thế mà diễn ra. Mai Trang tổ chức vài trò chơi để tạo không khí, kẻ thua phải uống rượu. Trà My cảm phục tửu lượng của Minh Phong, bình thường ít khi thấy anh chè chén, nhưng không ngờ đồ cũng mạnh ghê. Toàn uống thay cô.

Cho đến 10 giờ tối, khách khứa mới ra về bớt. Mai Trang thay quần áo thoải mái để tiếp tục đi tăng hai: “Cậu thiết sự không đi chung hả?”

Trà My gật đầu: “Đừng có mà dụ dỗ, tớ về đây.”

“Đồ quý, nhớ về cẩn thận.” Mai Trang tiện đó, gật đầu chào tạm biệt Minh Phong một cách phải phép.

Do uống hơi nhiều, nên Minh Phong quyết định bắt taxi về. Say rượu mà lái xe, sẽ rất là nguy hiểm. Đợi Trà My ngồi ổn định, anh mới nói địa chỉ cho tài xế rồi làm cái gối cho cô dựa.

“Minh Phong, anh có biết Đức không?” Trà My cất giọng thì thầm. Vừa nãy cô có nghe Linh nói, là đã thấy anh và Đức nói chuyện gì đó rất lâu.

Minh Phong cuối đầu nhìn Trà My: “Biết.” Anh ngưng vài giây để dò xét sắc mặt của cô: “Đức là em trai cùng cha khác mẹ với anh.”

Trà My đứng hình một lúc, ngẩng đầu lên nhìn Minh Phong: “Thiệt hả?”

“Chuyện này đâu thể nói chơi.” Ánh mắt Minh Phong như phủ một lớp sương mờ ảo: “Ba và mẹ anh quen nhau trước khi ông cưới mẹ của Đức. Nói đúng hơn, thì anh là con riêng. Hầu như không một ai biết được chuyện này, vì mọi dấu vết về mẹ anh đều bị xóa sạch. Trong gia phả, mẹ Đức cũng là mẹ anh.”

Tim Trà My giống như có một luồng điện chạy ngang. Giờ cô mới hiểu tại sao, lúc nào trông anh cũng cô độc và xa cách đến thế: “Xin lỗi, em vô ý quá.”

Minh Phong cười bao dung: “Không sao, anh cũng định kể với em mà.”

Trà My không nói nữa, cô cảm thấy mọi thứ sao mà quá trùng hợp. Giống như đi một vòng tròn, cuối cùng rồi cũng về điểm xuất phát. Đức và Minh Phong là anh em, vậy chẳng phải sẽ còn đụng mặt nhau lâu dài? Tại sao cô cứ cảm giác, mình chính là lửa khơi nguồn cho tất cả mọi chuyện thế này.

Như đoán được những gì Trà My đang nghĩ, Minh Phong kéo cô ôm chặt vào lòng: “Sau khi tốt nghiệp đại học anh tự mình mở công ty riêng, ban đầu cũng rất chật vật, và gặp nhiều khó khăn lắm. Mọi người đều không hiểu, tại sao anh lại cố làm khó mình trong khi có thể tiếp bước sự nghiệp của ông nội. Em biết tại sao không?”

Trà My thở từng nhịp nhẹ nhàng trong lòng Minh Phong, chậm rãi đáp: “Vì anh không muốn làm cái bóng của ông nội mình?” Tính cách này của anh giống cô, thay vì có thể làm bà chủ cả một xưởng vải, cô lại đâm đầu làm nhân viên thiết kế. Có rất nhiều người còn cho rằng, cô quá rảnh rỗi nên mới tự làm khó mình như thế.

Minh Phong cười âm áp: “Cũng một phần là vậy. Nhưng trên hết, anh muốn thoát khỏi vòng kiểm soát của gia đình, có thể làm chủ mọi quyết định của mình, kể cả việc kết hôn. Anh sẽ lấy người mà mình thích, chứ không phải là người mà gia đình sắp đặt. Vì thế, em không cần phải lo lắng về chuyện của Đức, cũng như người nhà anh.”

Trà My không ngờ Minh Phong lại nghĩ xa đến vậy, nhắc đến hai từ “kết hôn”, cô cảm thấy vô cùng bối rối: “Kết hôn gì chứ, anh đừng có mơ nhé.”

“Ừ thì anh không mơ kết hôn, anh chỉ muốn cưới em thôi.” Minh Phong phờ phờ cười đến đá cũng phải tan chảy về phía Trà My.

Trà My ném cho anh một cái nhìn ghê rợn: “Hai từ đó có nghĩa khác nhau hả?”

“Anh đâu có nói khác nhau đâu.” Minh Phong nhướn đôi lông mày hoàn hảo: “Về đến nhà rồi.”

Sau khi nghe Minh Phong nói, cô mới đưa mắt ra nhìn bên ngoài. Trước mắt đã là chung cư nhà cô. Trả tiền taxi xong, cả hai cùng nhau tiến vào thang máy, tay của anh vẫn chưa rời tay cô: “Minh Phong, anh sợ em chạy mất hả?”

“Dù em có chạy đi, anh cũng có cách bắt em về.” Minh Phong dùng tay còn lại bấm nút thang máy lên tầng hai mươi.

Trà My kịt mũi: “Đừng có tự tin vậy chứ, nếu em thật sự trốn thì còn lâu anh mới bắt được.”

“Trò trốn tìm không vui chút nào, anh sẽ nhớ em đến chết.” Minh Phong vô cùng nghiêm túc.

“Coi cái miệng kia, em thấy da mặt anh càng lúc càng dày ra đó.”

“Tại em chứ ai.”

“Đừng có đổ thừa nha...”

Trà My còn chưa chịu thua với Minh Phong, thì cửa thang máy mở ra. Vừa liếc nhìn ra, cả hai bất gặp gương mặt của quý bà nghiêm nghị. Một giây sau, đồng loạt nín thở.

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Không Buông Tay

“Mẹ, về nước sao không điện thoại cho con vậy?” Trà My chạy lại ôm cánh tay mẹ mình, miệng cười tươi rạng rỡ.

Minh Phong cúi đầu lễ phép: “Chào bác.”

Bà Ngân nhìn Minh Phong một lượt từ trên xuống dưới, quần áo bánh bao, gương mặt sáng láng. Vài giây sau, mới quay sang Trà My lên tiếng: “Vào nhà rồi nói.”

Trà My nuốt nước bọt ực ực, thầm cầu chúc Minh Phong sẽ qua khỏi đêm nay. Tuy cô đã nói việc đang qua lại với anh cho mẹ nghe, nhưng bà cũng chỉ “ừ” coi như biết chuyện. Mẹ cô rất kỹ tính, tin chắc là bà đã lên một loạt danh sách để tra khảo anh rồi. Vì là con một, nên đôi lúc bà cũng bảo vệ cô một cách rất thái quá. Nhưng cô có thể hiểu, và cảm thấy trong lòng rất ấm áp khi được bà yêu thương.

“Để con lấy nước gì đó cho hai người nhé.” Trà My nhìn Minh Phong và mẹ mình ngồi xuống ghế xong, dúi chân đi về hướng bếp nói.

Bà Ngân thư thả đặt túi xách sang một bên: “Sẵn tiện, lấy chai rượu gạo trong bếp ra cho mẹ luôn nha.”

Trà My tròn mắt, giờ này rồi mà lấy rượu ra làm gì chứ? Cái thứ rượu gạo truyền thống mà bà ngoại cô làm, tuy uống như nước lã, nhưng thực chất độ cồn rất cao. Minh Phong vừa nãy đã uống nhiều rồi, đảm bảo sẽ không thể nào chịu nổi.

Thấy Trà My đã khuất bóng, bà Ngân mới chậm rãi dựa lưng vào ghế sofa: “Lần trước do bác có việc gấp, nên phải nhờ cháu chăm sóc Trà My dùm. Từ đó đến nay vẫn chưa có dịp cảm ơn, thật ngại quá.”

“Bác đừng khách sáo, chăm sóc Trà My cũng là nhiệm vụ của cháu mà.” Miệng Minh Phong vẫn nở nụ cười phải phép.

“Khi biết Trà My và cháu đang qua lại, bác có chút bất ngờ.” Ánh mắt bà Ngân dần thay đổi, giống như ẩn hiện một ưu tư sâu xa nào đó: “Ông bà cháu có biết việc này chưa?”

Minh Phong gật đầu: “Dạ rồi ạ.”

“Thế thì tốt.” Bà Ngân ngưng một lúc, cười nòng hậu: “Trà My là đứa cứng đầu, chắc cháu chịu không ít rắc rối từ nó phải không?”

“Không phải cứng đầu, mà là mạnh mẽ. Đó là nét riêng của cô ấy.” Minh Phong phóng khoáng đáp. Người không biết sẽ nghĩ Trà My rất khó nắm bắt, nhưng anh thấy tính cách của cô rất đơn giản, chỉ cần không đụng đến những điều cô huyết kỵ, thì chuyện gì cũng dễ giải quyết.

“Hai người đang nói xấu gì con đó.” Trà My đặt chai rượu trên bàn, ngó tới lờm lụi đoán coi cả hai tự giờ đang nói gì mình. Nhưng vô ích, cô không phải là kẻ có thể đọc được suy nghĩ của người khác.

“Con có làm chuyện gì xấu hay không, mà sợ người ta nói sau lưng hả?” Bà Ngân vừa rót rượu vào ly vừa lên tiếng.

Trà My toét miệng cười: “Chuyện xấu hả? Làm nhiều quá rồi, nên giờ không thể nhớ hết được.” Cô đưa mắt nhìn Minh Phong đang cạ ly với mẹ mình: “Anh uống rượu với mẹ em chỉ có nước chịu thiệt thôi.”

Thấy Trà My lo cho mình, tâm tình Minh Phong càng vui vẻ: “Nếu anh say, thì cũng có em ở đây mà.”

“Không liên quan gì đến em hết nha.” Trà My đứng dậy, phủi mông đi thẳng vào phòng thay đồ.

“Nghe nói ông bà cháu đang ở Hà Nội đúng không?” Bà Ngân nghiêm ngắc được chừng vài phút mới bắt đầu hỏi tiếp.

“Hiện đang ở Hà Nội, nhưng chắc hơn tuần nữa thì sẽ chuyển luôn vào Sài Gòn. Vì thị trường trong đây đang rất phát triển.” Uống tới ly thứ năm, cả người Minh Phong bắt đầu nóng ran, cảm thấy hơi choáng: “Bà cháu bảo khi nào có dịp, thì mời bác và Trà My cùng ăn tối một bữa.”

“Như thế cũng tốt, để bác xem lại lịch trình coi ngày nào thì được.” Bà Ngân cười thân thiện.

“Dạ... ừ... ừ...”

Trà My vừa mới thay đồ bước ra, liền chứng kiến cảnh Minh Phong gục tại chỗ. Chính thức bất tỉnh nhân sự. Cô chóng hông, chặc môi với mẹ mình: “Sao mẹ phải chửi say anh ấy vậy?”

Bà Ngân nhũn mày nhìn Trà My: “Muốn biết được bản chất người đàn ông thế nào, hãy đợi lúc hắn ta say.” Bà quan sát Minh Phong, thẳng nhóc này thấy vậy mà đồ cũng mạnh quá sá, uống gần năm ly mới chịu gục: “Con cứ đỡ cậu ta vào phòng, coi bộ hết biết gì rồi đó.”

“Mẹ nghĩ sao vậy, một mình con sao mà đỡ nổi chứ?” Trà My nhăn mặt khi thấy mẹ mình sảy bước vào phòng.

Bà Ngân xoa trán: “Sức mạnh của con đã được rất nhiều người kiểm chứng rồi, đừng có lười.”

Trà My đứng trân trối khi nghe tiếng cửa đóng cái ‘rầm’. Cô đưa mắt sang cái xác chết là Minh Phong kê bên, đầu nghĩ cách để mang anh vào phòng. Số cô đúng là quá xui xẻo, suốt ngày cứ bị bắt đi canh mo cho người ta.

Mất hơn cả nửa tiếng, Trà My mới lúi được Minh Phong vào phòng. Người đàn ông cao to cường tráng, thân gái như cọng bánh canh là cô muốn tắt hơi đến nơi khi kéo lê người anh. Cũng may là nhà cô không rộng, chứ nếu không chắc cô mệt đến chết.

Để Minh Phong nằm lên giường xong, Trà My mới cởi áo vest ngoài và hai cúc áo sơ mi để anh thoải mái hơn. Đang định ra ngoài lấy khăn ướt lau mặt cho anh, thì một giọng nói nam truyền đến.

“Đừng đi, đừng đi mà...”

Trà My cẩn thận quan sát Minh Phong, mi mắt anh vẫn nhắm chặt, mồ hôi trên trán đổ ra như tắm. Không lẽ anh đang gặp ác mộng? Nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy tay của mình, cô chậm rãi ngồi xuống bên cạnh anh: “Minh Phong, anh không sao chứ?”

“My à, anh hứa sẽ tìm em mà...” Minh Phong lẩm bẩm trong miệng.

Trà My cảm thấy đau nhói ở ngực. Thì ra ngay cả trong giấc mơ, anh cũng không ngừng tìm kiếm cô như thế. Hai kẻ đơn độc, mỗi người đều có quá khứ, và nỗi đau riêng. Vốn không cùng đường nhưng lại vô tình giao nhau tại một điểm. Chắc cũng là do duyên phận.

Buổi sáng trong lành hòa cùng làn gió ấm. Mây trắng treo trên cao như đang nhảy múa giữa bầu trời xanh ngắt. Người người bận bịu, đổ xô ra đường để bắt đầu một tuần làm việc mới. Còn Trà My, thì vẫn đang tâm sự với chị Hằng trong giấc mơ.

Đang ngủ ngon, bỗng nhiên người cô mình nặng trĩu, bắt đầu cảm thấy khó thở. Cố gắng mở mắt ra xem, thì thấy Minh Phong đang ngủ như chết nhưng tay vẫn ôm chặt cô không rời.

Tôi qua cô cũng uống rượu, ngồi suy nghĩ lung tung một hồi rồi ngủ luôn lúc nào không hay. Cô ngẩng đầu lên nhìn mặt Minh Phong, đầu tóc hơi rối nhưng lại tỏa ra sức quyến rũ chết người. Mùi hương nam tính, hơi thở đều đều, anh đẹp trai đến nghẹt thở.

“Minh Phong, đừng có giả vờ nữa. Mau thả em ra nhanh.” Trà My ngắm anh một lúc, sau đó mới lên tiếng hâm dọa.

Minh Phong mở mắt, cười tinh quái: “Chào buổi sáng.”

“Hai đứa mình mà không xuống giường ngay, thì đảm bảo mẹ em sẽ ném anh qua Nam Bán Cầu chơi với chim cánh cụt.” Trà My đôi giọng bắt bẻ: “Mà anh thức dậy từ khi nào thế, còn giả vờ ngủ nữa chứ.”

“Thức hồi lúc khuya, thấy em nằm kế bên nên anh lại rơi vào trạng thái ngủ mở mắt.” Minh Phong cười qua giọng nói.

Trà My ngồi dậy bật cười: “Có chuyện đó nữa hả?”

“Đương nhiên là có rồi.” Minh Phong nghiêng đầu ngắm nhìn Trà My, gương mặt tỏ vẻ lo lắng: “Tối qua anh có làm gì đáng xấu hổ khi say không?”

“Anh ngủ như chết, có khi bị kiến tha qua biên giới còn chưa hay nữa đó.” Trà My bĩu môi: “Có biết em khó khăn thế nào mới mang anh vào phòng được không hả?”

Minh Phong đứng dậy bước theo Trà My: “Sau này anh sẽ bù đắp.”

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Trà My cùng mẹ và Minh Phong ăn sáng rồi chuẩn bị đi làm.

Hôm nay bà Ngân có việc đến Lassic, nên tiện thể chở Trà My đi làm luôn. Dọc đường cô cũng kể cho mẹ mình nghe về chuyện tối qua, bà chỉ cười với gương mặt vô cùng hài lòng. Như vậy chứng tỏ, bà rất có thiện cảm với Minh Phong.

Công việc gần đây cũng khá bận rộn, Trà My suốt ngày cứ vùi đầu vào đồng phát thảo chưa hoàn chỉnh. Mỗi lần công ty ra một chủ đề mới, là y như rằng cô phải tập trung hết tinh lực vào những mẫu thiết kế của mình. Cặm cụi đến mức, khi nghe đồng nghiệp gọi cô mới biết là đã đến giờ ăn trưa.

Lúc Trà My đang chuẩn bị dọn dẹp giấy tờ, thì điện thoại rung lên. Cô nhìn dãy số lạ trên màn hình, lơ đãng bắt máy: “Alo.”

“Là tôi, Thúy Vy. Chúng ta gặp nhau một chút được không?”

Trà My khựng người vài giây, tự hỏi tại sao Thúy Vy lại có số điện thoại của mình. Một lúc sau mới đáp: “Nếu muốn ôn lại chuyện cũ hay đại loại vậy, thì tôi không có thời gian.”

“Quán cà phê Trúc Xinh kế bên công ty chị, tôi đợi.”

Trà My chưa kịp trả lời có đồng ý hay không, thì đối phương đã tắt máy. Cô thở dài, lấy túi xách rời khỏi công ty.

“Tôi không có thời gian, cứ vào thẳng vấn đề muốn nói.” Trà My gọi một ly cà phê sữa, nhấn tin hủy buổi ăn trưa với Minh Phong xong, cô mới lên tiếng.

Thúy Vy uống một ngụm nước trà, nhìn Trà My chăm chú: “Đừng là con người dù có lý trí bao nhiêu, thì một khi đã rơi vào lưới tình đều trở nên ngu muội.”

Trà My nhíu hàng lông mày xinh đẹp: “Đừng có mỉa mai nhau vậy chứ, Thúy Vy.”

“Lạnh lùng thiệt đó.” Thúy Vy cắn chặt môi dưới: “Chị biết Minh Phong và Đức là anh em mà đúng không?” Cô cười khẩy: “Chẳng qua cũng chỉ là kẻ thay thế, có gì mà đặc ý chứ.”

“Em đang có nói về điều gì thế?” Trà My cất giọng không mấy dễ chịu.

“Chắc chị không biết đâu, Đức có kể với tôi rằng Minh Phong lúc nhỏ từng bị trầm cảm đến mức phải nhập viện. Mà chị biết lý do là gì không?” Thúy Vy cẩn thận để ý sắc mặt Trà My: “Vì một bé gái đã chết, nghe đâu là cùng tên với chị đó.”

“Vậy thì đã sao?” Trà My vẫn bình thản như cây cao không sợ gió.

“Nếu không phải chị có vài nét tương đồng với cô bé đó, chị nghĩ Minh Phong sẽ thích chị ư...? Tất cả chỉ vì thân kinh anh ta có vấn đề, nên mới tưởng chị là người trong lòng. Đúng là chuyện cười lúc nửa đêm...”

Trà My để Thúy Vy nói thêm một lúc nữa, rồi mới đứng dậy: “Nếu em đang cố làm kẻ đứng giữa chia rẽ, thì tôi cũng không ngại nói cho mà biết. Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi cũng sẽ không buông tay Minh Phong đâu.” Cô nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Tốt nhất em nên lo cho mình thì hơn, Đức cũng chẳng tốt lành gì. Đừng tự biến mình thành con cò trong tay người khác như thế, IQ của em cũng ở mức hai chữ số mà.”

“Chị...” Thúy Vy đứng bật dậy, trợn mắt hung dữ trước thái độ của Trà My.

“Nhờ em chuyển lời với Đức, kẻ tài giỏi thật sự chưa bao giờ làm chuyện sau lưng. Đừng để tôi phải cười khinh thường khi gặp mặt.” Sau đó, cô dõng bước đi.

Do mọi chuyện đến quá đột ngột, nên Trà My vẫn chưa kịp phân tích kịp. Năm đó sau khi Minh Phong bị một đám người xa lạ đưa đi, cô gặp tai nạn xe hơi. Lúc tỉnh dậy thì cô đã ở trong một ngôi nhà mới khang trang, giấy khai sinh cũng đổi từ họ cha sang họ mẹ. Vì cô còn nhỏ, nên cũng không cố gắng hỏi gì nhiều. Không lẽ kể từ lúc đó, mọi người đều nghĩ là cô đã chết?

Sự thật là thế nào, sao cô lại có cảm giác bất an thế này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Dân Rõ

Không phải anh cố chấp, mà là không học được cách buông bỏ. In bóng dáng em vào tim thì quá dễ dàng, nhưng để quên đi thì chưa bao giờ anh nghĩ đến.

Từ lúc gặp Thúy Vy cho đến giờ, đầu óc Trà My không cách nào tập trung nổi. Minh Phong từng bị trầm cảm, tất cả là do cô ư? Sau khi đổi tên thành Vương Trà My, cô quyết định buông bỏ những chuyện cũ, giống như cái tên phóng khoáng của mình, cô luôn lạc quan dù ở mọi hoàn cảnh. Thời gian dần già, cô mới có thể mạnh mẽ như ngày hôm nay.

Bây giờ nghĩ lại, không phải cô đã quá vô tâm rồi sao?

“Trà My, em không khỏe hả?” Chị Lan vừa bước vào phòng làm việc, liền thấy sắc mặt Trà My tái nhợt nên quan tâm hỏi.

Trà My đang suy nghĩ mông lung, bị kéo giật về khi có người gọi tên mình: “Dạ? À,... em ổn mà.”

“Chị thấy mặt em xanh lăm đó, có cần về nhà sớm nghỉ ngơi không?” Chị Lan tiến gần lại phía Trà My hơn, đặt tay lên trán cô: “Coi bộ có dấu hiệu nóng sốt đó.”

“Không tới mức nóng sốt đâu chị.” Trà My cười gượng gạo nhìn chị Lan.

“Thôi để chị nói với sếp cho em nghỉ nửa buổi, thu xếp đồ trên bàn lại đi.” Chị Lan vừa nói vừa giúp Trà My xếp lại đồng giấy tờ.

“Vậy em xin phép nghỉ nửa buổi, còn công việc thì em sẽ mang về nhà làm” Trà My tỏ vẻ áy náy.

Chị Lan chắc môi nghiêm khắc: “Công việc để sau cũng được, có cần chị đưa về không?”

“Thôi khỏi, em tự bắt taxi về được rồi.”

Nói xong, Trà My thu xếp giấy tờ trên bàn lại. Ra khỏi công ty, cô quyết định không về nhà mà lấy điện thoại gọi cho Mai Trang. Đồ chuông vài hồi thì đã có người bắt máy, Trà My lên tiếng: “Cậu có bận không?”

Mai Trang tay đang gõ máy tính, nghe giọng Trà My yếu ớt liền hỏi: “Cậu bị sao thế?”

“Sắp chết đến nơi.” Trà My than thở.

Quen nhau từ năm cấp ba đến giờ, chưa một lần Mai Trang thấy Trà My như thế, nên vô cùng lo lắng: “Đang ở đâu, tớ lại đón liền.”

Mai Trang chở Trà My đến quán Trà sữa thời đại học thường lui tới. Nơi đây buổi trưa khá vắng vẻ, rất thích hợp để nói chuyện mà không cần để ý đến người xung quanh.

“Cậu nói cái gì... Minh Phong chính là người anh đẹp trai tên Quý mà cậu từng nhắc đó hả?” Mai Trang hết thất thanh khi nghe Trà My nói.

Trà My gật đầu thờ dãi: “Tớ cũng mới biết gần đây thôi. Ban đầu chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ tớ dám cá chính là anh ấy.”

Mai Trang bị sốc một lúc, sau đó mới lẩm nhẩm: “Trên đời này đúng là chuyện gì cũng có thể. Tớ tưởng chuyện Minh Phong và Đức là anh em đã là tin giật gân rồi, ai dè...” Cô thổi món tóc đang phủ trên trán một cái: “Cậu đào hoa thiệt đó, người ta có hai người theo thôi là đã mệt rồi, đằng này cậu dính chùm chùm. Chia bớt cho tớ coi.”

“Cậu còn giòn được nữa hả?” Trà My nhăn mặt với Mai Trang.

Mai Trang liền trở nên nghiêm túc, lẩm bẩm tính toán: “Minh Phong hơn Đức hai tuổi. Đức tỏ tình với cậu khi hần ta học năm 2, đồng nghĩa với việc Minh Phong học năm 4, cả hai còn học một trường. Quan hệ giữa cậu và Minh Phong lại là thanh mai trúc mã thất lạc. Quý thần ơi, tớ nhuhn nào rồi đó.”

“Thanh mai trúc mã cái đầu cậu đó.” Trà My giọng thiếu não, ánh mắt thoáng lộ vài cảm xúc phức tạp.

Mai Trang suy ngẫm một lát: “Đâu cậu thử nhớ lại coi, hồi đó có từng gặp Minh Phong ở trường không?”

“Anh ấy nổi bật như vậy, nếu gặp thì tớ phải nhớ chứ.” Trà My phụng phịu má, đôi chân mày nghiêm túc nhíu lại.

“Mà khoan, trước hết cậu phải nói cho tớ biết lý do mà cậu ghét Đức cái đã?” Mai Trang đưa mặt lại gần Trà My: “Đừng có trả lời giống mọi khi, ghét thì ghét chứ không có lý do nha.”

Trà My chịu thua, cô vốn không muốn kể vì sợ Mai Trang sẽ đau lòng. Nhưng thấy nó vẫn bình thường khi gặp lại Đức, cô cũng yên tâm: “Thì có lần tớ bắt gặp, hần ta đang làm chuyện 'người lớn' với Thúy Vy tại trường.”

“Cái gì...” Mai Trang rằm lên, sau đó lau mồ hôi hột trên trán. Cô có cảm giác hôm nay là ngày phải đưa vượt chướng ngại vật, toàn nghe những tin tức trần động: “Tên này đúng thật quá cao tay, qua lại thể xác với Thúy Vy, cho tới hy vọng, cuối cùng tỏ tình cậu. Hần nghĩ mình là ông trời, muốn thao túng

tất cả chắc, hài thật đó.”

“Tự nhiên bị nhiều thứ vây lấy, tớ thật sự mệt muốn chết.” Trà My cảm thấy sống mũi hơi xót: “Trong lúc Minh Phong phải chiến đấu một mình trong vô vọng, tớ lại ung dung bên cạnh Hoài Văn. Mai Trang cậu nói coi, người có lỗi nhiều nhất là tớ đúng không?”

“Cậu có biết gì đâu mà có với lỗi? Tại ông tơ ông nói, nhất định phải cho cậu và Minh Phong đi một vòng rồi mới se chỉ đó thôi.” Mai Trang uống hết ly nước trà, cảm thấy cổ họng sáng khoái: “Mặc kệ đứa nào tên Đức, kệ luôn đứa nào tên Hoài Văn, hiện tại Minh Phong mới là người cậu cần quan tâm đó.”

“Cũng đúng.” Trà My cười dịu dàng như đóa hoa vươn mình trong gió: “Xem ra, tớ biết mình nên làm gì rồi.”

Sau khi cùng Mai Trang giải quyết xong đồng rắc rối trong đầu, Trà My cảm thấy cả người nhẹ hẫng luôn. Đúng là cô không nên cường điệu hóa đơn giản, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Gút thắt ở đâu, cô sẽ tự tay tháo dần ở đó.

“Có gì thì cứ gọi điện tớ nhé.” Mai Trang ném lại một câu trước khi lái xe đi.

Trà My đứng trước cửa chung cư mỉm cười một lúc, rồi mới lên nhà. Vừa đi cô vừa kiểm tra điện thoại, hơn chục cuộc gọi từ Minh Phong, còn có cả tin nhắn lo lắng hỏi cô đang ở đâu. Vừa rồi cô rối quá, nên quên báo cho anh biết là mình xin nghỉ làm sớm.

Điện thoại rung khiến Trà My giật mình, suýt nữa đánh rơi xuống đất. Trên màn hình hiển thị tên Minh Phong, cô liền bắt máy: “Em nghe nè.”

“Trà My!” Anh thở hắt ra, giọng vô cùng lo lắng: “Em đang ở đâu vậy?”

“Em vừa về... Trời đất, sao anh lại đứng đây?” Trà My vừa đến trước cửa, liền thấy Minh Phong với chiếc điện thoại trên tay.

Minh Phong nhét điện thoại vô túi quần tây, sai nhanh bước về phía Trà My, chưa đợi cô phản ứng anh đã ghì chặt cô vào lòng: “Em làm anh sợ gần chết đó.”

Trà My ôm đáp trả, một lúc sau mới mỉm cười lên tiếng: “Sợ em bỏ trốn hả.”

“Thật may, vì em vẫn ở đây.” Anh nói nhỏ, bỏ Trà My ra rồi lấy hai tay ôm mặt cô: “Trà My, có phải em đã nghe người khác nói gì về anh không?”

Lần đầu Trà My thấy Minh Phong căng thẳng thế này, nên có chút ngạc nhiên. Không lẽ anh biết Thúy Vy đến tìm cô ư? Nếu thật vậy thì đúng như cô đã nghĩ, Đức là người mượn tay Thúy Vy chơi trò ly gián này. Nếu cô không phải là bé gái năm xưa, chắc chắn sẽ cảm thấy ức chế ghê gớm lắm khi làm cái bóng của người khác. Tên này đúng là thâm hiểm.

Thế nhưng, mục đích của hắn là gì chứ? Chắc chắn không phải là thích cô hay đại loại thế rồi đó.

“Minh Phong, quan hệ giữa anh và Đức có tốt không?” Trà My ngập ngừng một lúc, mới quyết định lên tiếng hỏi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trà My, Minh Phong hôn lên trán cô rồi thì thầm: “Vào nhà rồi anh sẽ nói cho em nghe.”

Trà My quên mất là mình đang đứng ngoài hành lang, phúng phính gật đầu rồi theo Minh Phong vào nhà. Lúc này cô mới phát hiện, quần áo anh có phần xộc xệch không giống như thường ngày. Trời ạ, đừng nói là anh đã chạy đi tìm cô nha.

Cả hai ngồi xuống ghế sofa, Trà My liếc nhìn Minh Phong: “Không phải, là em có ý moi móc chuyện gia đình anh đâu. Tại em thiệt sự muốn xác nhận lại vài vấn đề quan trọng.”

“Anh biết mà Trà My.” Minh Phong đưa hai tay đặt lên vai cô: “Từ nhỏ, Đức luôn cho rằng anh là nguyên nhân khiến ba bỏ mẹ con nó. Vì thế khi ba mất, nó càng oán ghét anh hơn. Chắc cũng vì vậy nên nó luôn coi anh là đối thủ. Chỉ cần là thứ anh thích, nó nhất định phải giành cho bằng được.”

Trà My rùng mình: “Cái đó em có thể hiểu, giống như Thúy Vy và em vậy đó.”

“Cũng khá giống vậy, tuy sống chung nhà nhưng anh và nó rất ít khi đụng mặt. Ngoại trừ bữa cơm gia đình, và vài lần đấu khẩu với nhau. Tốt nghiệp cấp ba xong, thì anh vào Sài Gòn học đại học và lập nghiệp cho tới bây giờ. Nên có thể nói là quan hệ cả hai không hề thân thiết, tốt đẹp càng không.”

Cô suy ngẫm một lúc, nhún lông mày tựa lưng vào ghế: “Nếu nói vậy, thì hẳn đang coi em là mục tiêu dùng để công kích anh đó hả?”

Ánh mắt Minh Phong trở nên lạnh lẽo tuyệt đối: “Anh không giỡn đâu, nếu nó mà đụng đến em thì đừng mong sống yên ổn.”

Trà My lạnh người, cô biết anh đang rất nghiêm túc, và anh hoàn toàn có khả năng làm điều đó: “Khỏi cần anh ra tay, em sẽ đánh hắn cho đến mềm nhũn ra. Dám xem em là con cò dễ tác chiến hả, còn lâu mới được.”

Minh Phong mỉm cười: “Anh biết em luôn ‘điều khiển’ mà.” Anh ngưng một lúc: “Theo một nét riêng đặc biệt.”

Trà My cũng cười theo, nhẹ giọng nói tiếp: “Minh Phong, dẫn em về ra mắt ông bà anh nhé.”

“Tuần trước em còn nói chưa chuẩn bị tâm lý mà?” Minh Phong vuốt nhẹ tóc Trà My, hơi khó hiểu vì sao cô lại đổi ý nhanh vậy.

“Anh cũng đã gặp mặt mẹ em rồi còn gì, sẽ không công bằng nếu em chẳng biết gì về người nhà anh.” Trà My nói.

Minh Phong không giấu giếm niềm vui: “VẬY anh phải nhanh lên, rồi sắp xếp ngày mới được.” Anh cười bên lề, nụ cười có phần trẻ con hoàn toàn trái ngược với cái thân hình nam tính của mình: “Tối nay em muốn làm gì? Ra ngoài ăn tối rồi đi dạo phố, hay anh sẽ nấu cho em ăn ở nhà?”

Sự chu đáo của Minh Phong khiến cho Trà My cảm thấy ấm áp: “Hay chúng ta ăn tối ở nhà đi, em sẽ phụ anh nấu chịu không?”

“Em muốn sao cũng được hết.” Minh Phong liền đáp trả.

Trà My tạm gác lại những chuyện phức tạp bên lề, cái gì đến rồi sẽ đến thôi: “Để em về nhà tắm trước cái đã.”

“Ừm, anh sẽ vào bếp chuẩn bị sẵn các thứ chờ em.” Minh Phong đỡ Trà My đứng dậy, sau đó chồm tay lấy túi đồ trên bàn: “Buổi trưa anh có dành chút thời gian mua cho em cái này.”

Trà My chậm rãi nhận lấy: “Là quà lấy lòng hả?”

“Em mở ra xem đi.” Minh Phong ra vẻ bí ẩn.

Nhìn chiếc đồng hồ Gucci trong hộp sang trọng, còn có kèm theo giấy chứng nhận hàng thật bên trong. Trà My bối rối: “Cái này...”

Trà My chưa kịp phản ứng, thì Minh Phong lấy đồng hồ ra khỏi hộp đeo vào tay cô. Anh trao cô ánh mắt dịu dàng trìu mến, chính ngày hôm nay, ngay khoảnh khắc này. Cuối cùng, anh cũng có thể nói: “Trà My, anh yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 51:

Tháng bảy bầu trời nhat nắng, gió thổi mạnh làm lay rung những tán lá me vàng ủa. Trà My mơ hồ nhìn phong cảnh bên ngoài xe, cô yêu hình ảnh những quán ăn lề đường nằm sang sát nhau, tiếng xe chõ rác lết ạch qua từng con phố nhỏ, những gánh hàng rong, cho đến dòng xe con chật kín điên cuồng len lỏi lướt qua nhau vào giờ cao điểm.

Con người Sài Gòn có tính cách phóng khoáng rất riêng. Họ quen với việc hít khói bụi khi đi sau xe buýt, chẳng lạ lẫm gì với thời trang Á Rập chống nắng khi ra đường, này thì chiều tối cặp đôi đua nhau dạo phố, cà phê hàng quán đông nghẹt không có chỗ ngồi. Nhịp sống Sài Gòn mỗi ngày đều đôi mới, đó cũng chính là lý do Trà My tuy sống ở đây từ nhỏ, nhưng vẫn mãi mê bám ngón chân xuống đường để đứng vững trên dòng chảy thời gian.

“Em đang lo lắng hả?” Từ lúc lên xe đến giờ, Minh Phong để ý thấy Trà My cứ suy nghĩ, rồi lự thừ thờ dài nên quan tâm hỏi.

Trà My xoay đầu về phía Minh Phong bên cạnh: “Thì cũng có hơi lo một chút.”

“Anh tin là ông bà sẽ thích em nè.” Minh Phong nhìn chiếc đồng hồ trên tay Trà My đang đeo, đúng như anh nghĩ nó rất hợp với cô.

“Em cũng mong là vậy.” Trà My cong môi, giọng mang chút thiếu nảo.

Minh Phong lái xe hơn nửa tiếng, mới dừng lại trước cổng vào khu biệt thự Thảo Điền ở quận 2. Đây là nơi dành cho người giàu, giá thành của một căn biệt thự thì thôi khỏi đếm số làm gì cho mệt. Trà My thấy anh nói với bảo vệ vài câu, sau đó mới lái tiếp vào bên trong. Không hiểu sao cô khá hồi hộp, nên tự trấn an mình bằng cách không suy nghĩ lung tung.

Xe dừng hẳn trước ngôi nhà khá lớn, đẹp kiểu kiến trúc cổ xưa sang trọng, hoàn toàn khác biệt so với phong cách hiện đại sành điệu của những khu bên cạnh. Trông rất riêng tư, và có vẻ khá âm cúng. Trà My để mặc Minh Phong nắm tay mình bước vào trong. Chưa kịp định hình, thì cô chết đứng một chỗ khi thấy bác Mỹ đang đứng mỉm cười với mình.

“Trà My, đây là bà nội anh.” Minh Phong vui vẻ giới thiệu.

“Mau vào trong đi, ông bà già này đợi hai đứa từ sáng cho đến giờ rồi đó.” Bà Mỹ tiến lại tách tay Trà My ra khỏi Minh Phong, kéo cô vào phòng khách rộng và sang trọng.

Trà My vẫn còn ngơ ngác: “Bác... À, mà không.” Cô lúng túng: “Cháu chào bà.” Gì thế này? Sao bác Mỹ lại trở thành bà nội của Minh Phong thế này?

“Đừng có tỏ ra xa cách vậy, không phải lần nào gặp con cũng nhiệt tình với ta sao?” Bà Mỹ nở nụ cười thân thiết hết mực.

“Dạ!” Trà My đầu óc quay vòng, nhớ lại những lần cô tâm sự rồi kể chuyện than thở với bà Mỹ... Trời đất ơi, cô muốn độn thổ hết sức: “Xin lỗi, tại cháu bất ngờ quá.”

“Ha ha, bà mới phải xin lỗi vì đã không nói trước với cháu đó.” Bà Mỹ nhìn Minh Phong đang xách túi to túi nhỏ: “Đó là gì vậy?”

Minh Phong đặt hết đồng đồ lên bàn: “Trà My, có mua vài thứ biếu ông bà lấy thảo.”

“Sao mà tốn kém dữ, chỉ cần con đến là bà vui lắm rồi.” Bà Mỹ vỗ nhẹ vai Trà My, sau đó nhìn Minh Phong: “Vào phòng làm việc gọi ông con ra đây, bà phải khoe cháu dâu liền mới được.”

“C... h... á... u... d... â... u...?” Trà My lắp bắp, tròn mắt lặp lại lời của bà Mỹ.

“Đương nhiên là cháu dâu rồi.” Bà Mỹ bẹo má Trà My trêu chọc: “Nếu không, thì con chỉ định ăn chơi với thằng cháu nhà bà qua đường thôi à? Không lấy kết hôn làm tiền đề hả?”

Trà My rơi vào thế bị động, nở nụ cười gượng gạo: “Đương nhiên là không phải qua đường rồi ạ. Nhưng mà, về chuyện kết hôn con vẫn chưa nghĩ đến.”

“Thế thì được rồi. Sớm hay muộn cũng là cháu dâu, gọi từ bây giờ luôn cho quen.” Bà Mỹ tự ý quyết định, miễn cho cãi lại.

“Như vậy cũng được nữa hả?” Trà My xấu hổ gãi đầu.

“Quá được luôn đó chứ.” Nghe có tiếng bước chân từ phía sau, bà Mỹ quay đầu lại nhìn: “Ông mau lại xem nè, cháu dâu có lòng mua rất nhiều quà đến biếu đó.”

Trà My vừa hết bất ngờ, bây giờ chính thức chuyển sang trạng thái căng thẳng. Ông nội Minh Phong đúng như lời đồn đại, gương mặt hình chữ điền nghiêm khắc, hàng chân mày rậm, đôi mắt hơi xếch, môi mỏng và tóc lóm chớm bạc màu. Cô dám cá là thời còn trẻ ông rất phong độ và điển trai. Nhưng mà, sao ông lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo đến thế kia chứ?

“Cháu chào ông.” Trà My đứng dậy, cúi đầu chào lễ phép.

Ông Thành ngồi xuống đối diện Trà My, chậm rãi lên tiếng: “Đừng khách sáo, cháu cứ tự nhiên như nhà mình là được.”

“Ông làm cho con bé sợ rồi đó, cười một cái có ảnh hưởng gì tới hòa bình thế giới không nào?” Bà Mỹ hạ thấp giọng, một nét rất riêng mà vắn vẹo ông Thành.

Ông Thành vẫn phong thái điềm đạm, nhưng khóe miệng có chút giãn ra: “Bà suốt ngày chỉ giỏi bắt bẻ tôi thôi. Không sợ mấy đứa nhỏ nó cười chúng ta hả?”

“Cười, đồng nghĩa với việc tụi nó vui. Nhưng vậy càng tốt chứ sao?” Bà Mỹ vỗ lưng Trà My: “Cháu đừng để ý tới gương mặt ông ấy, chỉ giỏi hù dọa người ta.”

“Dạ!” Trà My thật sự không ngờ, một người có khí chất lạnh lùng, trông cũng hơi gia trưởng như ông Thành, trước mặt vợ lại nhún nhường hết mực như vậy. Ngẫm kỹ lại, thì Minh Phong cũng khá giống ông đó chứ.

“Trưa nay cháu muốn ăn gì nè?” Bà Mỹ cười vô cùng niềm nở. Vì thật ra bà rất ưng bụng Trà My, từ cách cư xử cho đến tính tình. Ban đầu khi biết nó đã có bạn trai, bà còn tiếc người nguội vì lỡ mất một cô gái tốt. Thế mà quay đi một vòng, nó sắp chính thức là cháu dâu của bà. Đúng là duyên không nhỏ.

Trà My ráng nở nụ cười tự nhiên hết mức: “Cháu ăn gì cũng được hết.”

“Nhưng mà phải ngon đúng không?” Minh Phong và bà Mỹ đồng loạt lên tiếng.

Trà My bẽn lẽn cười, sau đó mới xấu hổ gật đầu. Hai người họ quá rõ sở thích của cô.

“Mà nhắc mới nhớ, Trà My luôn bảo là ngưỡng mộ tài nấu ăn của ông đó. Hay trưa này, ông và Minh Phong vào bếp nấu cơm trưa nhé.” Bà Mỹ nhấp một ngụm nước trà lại: “Sẵn dạy cho thằng bé vài món để về trổ tài với Trà My luôn.”

Trà My chớp mắt, nhìn Minh Phong đang tùm tùm cười: “Anh ấy nấu ăn còn giỏi hơn con đó.”

Bà Mỹ ra vẻ ngạc nhiên: “Có chuyện đó hả?”

“Dạ có đó.” Trà My gật đầu.

“Minh Phong, sao chưa bao giờ thấy con nấu ăn cho bà thế hả?” Bà Mỹ chắc môi lên án.

Minh Phong ngồi thẳng lưng, nhìn Trà My cười: “Thì hôm nay con nấu nè.”

Bà Mỹ hài lòng cười lớn: “Vậy thì buổi trưa quyết định thế đi.” Bà nắm tay Trà My đứng dậy: “Cháu có muốn tham quan nhà một vòng không?”

Trong hoàn cảnh thế này, đương nhiên là Trà My không thể từ chối. Huống hồ cô cũng muốn đi xem cho biết, chứ ngồi đây thần kinh căng thẳng quá: “Dạ có.”

Trà My bị bà Mỹ kéo vào một căn phòng ở lầu hai. Vừa bước vào, cô liền bị thu hút bởi những bức tranh nghệ thuật treo trên tường, rồi thì đồ cổ, giá sách, còn trên sàn gỗ bóng loáng là những tấm thảm trải với màu sắc đơn điệu nhưng tạo nên điểm nhấn rất độc đáo.

“Đẹp quá.” Trà My không thể buộc miệng mà lên tiếng khen tặng.

“Con lại đây xem cái này nè.” Bà Mỹ kéo tay Trà My đến chỗ giá sách đặt bên trái góc tường: “Hồi nhỏ Minh Phong cũng thích vẽ tranh lắm, bà giữ lại hết tất cả rồi cất vào đây. Coi như làm kỷ niệm.”

Trà My nhìn cuốn album dày cộm đã khá cũ, cẩn thận lật từng trang xem. Cô cảm thấy bao tử co thắt, khi nhìn bức tranh chim hạt đang bay giữa cánh đồng xanh rộng lớn. Đây chính là nét vẽ của cô lúc nhỏ.

“Cháu sao vậy?” Bà Mỹ thấy Trà My thất thần, khẽ hỏi.

Trà My cảm thấy sống mũi hơi xột: “Minh Phong cái gì cũng giỏi, cháu ngưỡng mộ hết sức.”

Bà Mỹ ánh mắt hơi thẳng thắn: “Minh Phong có kể cho con nghe chuyện lúc nhỏ không?”

Mạch máu của Trà My bỗng đập trác một nhịp, dò xét đáp: “Dạ, cũng có kể sơ.”

“Nếu vậy chắc con cũng biết, từ nhỏ Minh Phong đã chịu rất nhiều thiệt thòi. Tính cách trầm lặng, cô độc.” Bà Mỹ thở hắt ra: “Nhưng bà có thể thấy rõ, khi ở bên cạnh con nó rất vui vẻ. Với nó, con rất đặc biệt đó Trà My.”

“Con biết điều này mà.” Trà My cười dịu dàng như nước: “Với con, Minh Phong cũng rất đặc biệt.”

Trà My tiếp tục xem những bức tranh mà Minh Phong vẽ, sau đó chuyển sang ảnh lúc nhỏ của anh. Tuy bức ảnh nào cũng rất đẹp trai, nhưng trên mặt anh không hề có lấy một nụ cười nào. Con người này, lạnh lùng thiệt đó.

“Đây là ai vậy bà?” Trà My lật đến trang cuối cùng của cuốn album, thấy một bức ảnh trắng đen cũ kỹ. Bên trong là một cô gái trẻ với mái tóc đen dài, gương mặt thanh thoát, đường nét đều rất hoàn hảo.

Bà Mỹ ngập ngừng một lúc, đáp: “Mẹ ruột của Minh Phong đó.”

Giờ Trà My mới biết, tại sao Minh Phong lại đẹp trai đến vậy. Mẹ anh đúng chất là một mỹ nữ vạn người mê mà: “Bác ấy đẹp quá.”

“Ừm, thì rất đẹp.” Bà Mỹ lấy bức ảnh cất vào album, sau đó đặt nó lại vị trí ban đầu: “Thôi mình đi xem phòng khác.”

Trà My cảm thấy bà Mỹ có ý lảng tránh khi nói đến mẹ Minh Phong, nên cũng không cố gắng hỏi nhiều làm gì: “Dạ.”

Vừa bước ra khỏi phòng, thì tiếng chuông cửa vang vọng. Có khách đến nhà.

Trà My đi theo sau bà Mỹ xuống nhà, bất gặp gương mặt không mấy vui vẻ của Minh Phong. Cô đưa mắt sang hướng cửa, thấy Đức và người phụ nữ trung niên lạ mặt đang thông thả bước vào. Gì thế này? Hôm nay là ngày họp hội gia đình hả?

Bạn đang đọc truyện *Tại Giao Điểm Ta Gặp Nhau (Trót Yêu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.